

Đêm Đêm Kinh Hồn

Contents

Đêm Đêm Kinh Hồn	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4	9
5. Quyển 1 - Chương 5	11
6. Quyển 1 - Chương 6	13
7. Quyển 1 - Chương 7	15
8. Quyển 1 - Chương 8	18
9. Quyển 1 - Chương 9	20
10. Quyển 1 - Chương 10	22
11. Quyển 1 - Chương 11	24
12. Quyển 1 - Chương 12-13	29
13. Quyển 1 - Chương 14	31
14. Quyển 1 - Chương 15	33
15. Quyển 1 - Chương 16	36
16. Quyển 1 - Chương 17	38
17. Quyển 1 - Chương 18	40
18. Quyển 1 - Chương 19	43
19. Quyển 1 - Chương 20	45
20. Quyển 1 - Chương 21	47
21. Quyển 1 - Chương 22	49
22. Quyển 1 - Chương 23	51
23. Quyển 1 - Chương 24	53
24. Quyển 1 - Chương 25	55
25. Quyển 1 - Chương 26	57
26. Quyển 1 - Chương 27	59
27. Quyển 1 - Chương 28	62
28. Quyển 1 - Chương 29	64
29. Quyển 1 - Chương 30	65
30. Quyển 1 - Chương 31	68
31. Quyển 1 - Chương 32	70
32. Quyển 1 - Chương 33	72
33. Quyển 1 - Chương 34	74
34. Quyển 1 - Chương 35	77
35. Quyển 1 - Chương 36	79
36. Quyển 1 - Chương 37	81
37. Quyển 1 - Chương 38	83
38. Quyển 1 - Chương 39	85
39. Quyển 1 - Chương 40	86
40. Quyển 1 - Chương 41	88
41. Quyển 1 - Chương 42	91

42. Quyển 1 - Chương 43	94
43. Quyển 1 - Chương 44	96
44. Quyển 1 - Chương 45	99
45. Chương 1	102
46. Chương 2	104
47. Chương 3	106
48. Chương 4	108
49. Chương 5	110
50. Chương 6	113
51. Chương 7	115
52. Chương 8	117
53. Chương 9	119
54. Chương 10	121
55. Chương 11	123
56. Chương 12	125
57. Chương 13	127
58. Chương 14	129
59. Chương 15	132
60. Chương 16	134
61. Chương 17	136
62. Chương 18	137
63. Chương 19	140
64. Chương 20	142
65. Chương 21	143
66. Chương 22	146
67. Chương 23	147
68. Chương 24	149
69. Chương 25	151
70. Chương 26	153
71. Chương 27	155
72. Chương 28	157

Đêm Đêm Kinh Hồn

Giới thiệu

Thể loại : Linh dị thần quái, hài, ngượcEdit : tÁoCredit : Thanh Thiếu Bạch Tả La mang trong mình một khả năng nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-dem-kinh-hon>

1. Quyển 1 - Chương 1

Tốt nghiệp, là thời điểm tốt nhất để chia tay, đồng thời, cũng là thời điểm tốt nhất để tỏ tình.

“Mình... thích cậu, nếu cậu cũng... cũng thích mình... thì...” Thiếu nữ nhỏ giọng nói, ngượng ngùng chậm rãi gật đầu, cô nhìn thiếu niên đẹp trai trước mặt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi môi anh đào đầy đặn chu lên đáng yêu.

Động tác này, này, lẽ nào là?!

Thân mình khẽ run, lực chú ý lập tức bị đôi môi nhỏ xinh kia hấp dẫn, thiếu niên chưa từng ngờ tới sẽ được bạn gái mình thích tỏ tình dùng sức nuốt nước miếng một cái, chậm rãi, đem bàn tay chảy đầy mồ hôi nhẹ

nhàng đặt lên đôi vai gầy yếu cũng đang run rẩy của thiếu nữ, nhẹ nhàng cúi người, nhắm thẳng mục tiêu, đôi môi mỏng từ từ tiến lại gần...

Bỗng nhiên, thiếu niên rùng cả mình, mở choàng mắt, rõ ràng —— một cái đầu tóc tai bù xù trên mũi trên miệng chảy đầy mưng mủ hơn nữa trên đỉnh đầu còn thủng một lỗ lớn không ngừng trào máu tươi đang cười ha ha hô hô vụt xuất hiện trước mặt cậu, trên thứ miến cường có thể coi là [mặt] nửa trong suốt kia, [đôi môi đỏ mọng rực lửa] còn đang ồ ồ chảy máu chuẩn xác chắn trước đối tượng hôn môi của cậu — đứng ngay giữa chặn đường hôn môi của cậu, cách môi cậu — chưa đầy 1cm.

Cảm giác hơi thở âm hồn thổi lên môi cậu, kích khởi hàn ý tận cùng trong linh hồn, da đầu cậu chậm rãi run lên, đôi mắt vốn dĩ không được coi là lớn dần dần tròn tròn, hoảng sợ nhìn cái [mặt] kia, thiếu niên cảm giác được lòng bàn tay lạnh như băng của mình đang chảy mồ hôi thấm ướt cả bờ vai mềm yếu của thiếu nữ trước mặt, lại không dám cử động dù chỉ một chút, song...

Chụt

Trơ mắt nhìn cái mồm đầy máu kia nhẹ nhàng chạm lên môi mình một cái, cảm xúc lạnh lẽo hết sức chân thực... Lập tức, thiếu niên tái xanh mặt, chớp chớp mấy cái, rồi,

“Quý..... a!!!!!!” Hét thảm một tiếng xong, thiếu niên thẳng tắp, lăn đùng xuống đất.

Thiếu nữ hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, ngơ ngác đứng giữa trời chu miệng tới phát đau, nghe được tiếng thét chói tai hoảng sợ của thiếu niên, cuối cùng cô mở mắt, nhìn đến thiếu niên ngất xỉu miệng sùi bọt mép dưới chân,

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đồ tồi, 5555 không thích người ta thì cứ việc nói thẳng! Lại còn bảo tôi giống quý, cho cậu hôn tôi là vì để mắt đến cậu! Cư nhiên! 55555 Cậu cái tên đại khốn kiếp này lại dám nôn!!” Quyền cước dầm đá xong, thiếu nữ che mặt chạy vội đi, lưu lại trong gió hai hàng nước mắt, trên mặt đất chỉ còn một mình thiếu niên trơ trọi bị đánh thành người tàn tật, cùng với...

Trái tim dành cho mối tình đầu đầy ngây ngô xao xuyến của thiếu niên – vỡ nát tan thành từng mảnh.

Tả La, ngày tốt nghiệp năm 14 tuổi đó, được người mình thích tỏ tình – còn chưa được một phút, đã bị đá bay. A! Đúng rồi, còn bị – đánh.

Đồng thời ngày này, cũng là ngày đầu tiên y có thể nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy.

Quả là một ngày đầy tính kỉ niệm.

Từ ngày đó trở đi, Tả La luôn không ngừng nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy, tỉ như hiện tại.

Một buổi sáng chủ nhật mưa dầm liên miên, trong căn phòng màu xanh trời nhạt, Tả La lẳng lặng ăn cơm, lẳng lặng lật báo, lúc không thu thập được tin tức gì, phóng viên sẽ ghi vào bảy tám thứ gì đó vớ vẩn cho đủ số lượng:

Gà mái nhà XX sinh được một quả trứng có hoa văn hình bản đồ thế giới, cô gái XX phẫu thuật thẩm mỹ thất bại không mặt mũi nào ra khỏi nhà, XX mỗi ngày không ăn thạch cao cả người đều ngứa ngáy, trùm XX bị tình nhân đồng tính đâm bị thương đe dọa đến tính mạng...

Cá mới ăn vào mồm vừa khéo còn sót lại mấy cái xương, không chút nghĩ ngợi, Tả La nhả xương ra ném lên báo.

Hôm nay cá hơi cháy, Tả La lẳng lặng nghĩ.

“Này!!!! Sao anh lại thiếu lễ độ với người khác như thế, không thấy tôi đang xem báo à?!” Một thanh âm kháng nghị cao vút lập tức vang lên.

Tả La không buồn nhếch mắt, lẳng lặng ăn cơm trong bát.

Người gào to đang ngồi bên cạnh y, là một nam tử có ngoại hình hết sức xuất sắc.

Cặp lông mày đậm nhạt vừa phải nhướn lên biểu thị bất mãn của chủ nhân, đôi môi hơi mỏng gắt gao mím lại, con ngươi đen thẳm hừng hực ngọn lửa lạnh như băng.

Mỹ mạo cực kì có lực uy hiếp, cho dù tức giận, vẻ đoan chính thanh nhã hoàn hảo tự nhiên của nam tử cũng không hề bị ảnh hưởng.

Cho dù đối phương tức giận, Tả La vẫn cứ chậm chậm ăn cơm.

Y không lễ độ với “Người ta”, bởi vì nam tử bên cạnh – Là quý.

Với vốn kinh nghiệm lâu dài, Tả La đã am hiểu sâu sắc: Không được dễ dàng đáp lời quý hèn, nếu không bản thân sẽ tự rước lấy tai hoạ to lớn.

Chính bởi phản ứng động kinh của mình nên mới tự ôm lấy gánh nặng vút không được trên lưng. Suy nghĩ của Tả La không khỏi bay bay tới chiều hôm qua...

Buổi chiều, bên ngoài động tĩnh rất lớn, hình như vị khách đến đây là người vô cùng quan trọng. Khách của bệnh viện, nói tóm lại, chính là bệnh nhân.

Tả La lạnh lùng lui qua một bên, không phải bệnh nhân của khoa mình, Tả La luôn không để mình tìm phiền toái.

Lúc thối lui, y lui có hơi vội, người y hình như đụng ngã ai đó, y cúi đầu thì thấy, một nam tử trẻ tuổi mặc tây trang lịch sự kinh dị nhìn mình, là một nam tử đáng vẻ hết sức lễ độ, có mỹ mạo khiến người ta nhìn mà sáng cả mắt.

Bất quá Tả La đối với diện mạo của người khác không bao giờ có khả năng nhận thức, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nam tử, đó là một biểu tình rất rất thống khổ, dựa vào đạo đức của người làm y, Tả La rút cho người ta một ly nước ấm.

“Tiên sinh, nếu không thoải mái thì phải đi kiểm tra đi.” Nhìn nam tử tay ôm bụng, Tả La chỉ cho gã hướng đi đến khoa tiêu hoá, sau đó lập tức xoay người chạy mất hút.

Tả La không chú ý, nam tử đang kinh ngạc nhìn y.

Bệnh nhân vừa được đưa tới có vẻ rất quan trọng, viện trưởng tự mình lên sân khấu, vì bệnh nhân này, viện trưởng ở trong phòng cấp cứu cả một buổi chiều, nhìn ánh đèn phòng cấp cứu vừa mới tắt, đại khái đã cấp cứu xong.

Nhớ tới căn bệnh đau dạ dày kinh niên của viện trưởng, Tả La cảm thấy mình hẳn là nên làm chút gì đó cho người vẫn luôn đối xử rất tốt với mình này.

Thế là Tả La cầm một hộp cơm đến chỗ viện trưởng.

Bên ngoài phòng bệnh vây quanh rất nhiều người, một vị là phu nhân luống tuổi trang phục cao quý, tựa hồ là người nhà bệnh nhân, đang khóc nức nở dưới sự an ủi của mọi người, theo dõi tình hình trong phòng, chỉ có mình viện trưởng mới ngoài năm mươi, ông bởi vì mỗi một càng lộ rõ vẻ già nua, Tả La đặt hộp cơm xuống, viện trưởng cười khổ tỏ vẻ ông không muốn ăn.

Tả La cũng không ép, chỉ nhìn vào trong phòng bệnh: cách lớp cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn đến khuôn mặt tái nhợt trong phòng vô trùng kia.

Nhìn thấy rõ ràng mặt gã, Tả La không khỏi kinh ngạc “Ồ” một tiếng, viện trưởng liền quay đầu nhìn về kinh ngạc khó có được của người học trò luôn bình tĩnh sắc mặt không đổi như Thái Sơn đề đầu này.

“Lúc chiều em có gặp qua vị tiên sinh này, khi đó cậu ta ngoại trừ sắc mặt tái nhợt cũng không thấy có vấn đề gì mà?” Tả La thuận miệng nói, y cũng không biết mình nói gì cho đến khi...

“Mấy giờ chiều?! Em nói là mấy giờ chiều nhìn thấy cậu ấy?” Viện trưởng chớp cái thay đổi sắc mặt.

“Đại khái là... Đúng rồi, chính là lúc vị khách mà viện trưởng tham gia cấp cứu được đưa tới...” Cuối cùng ý thức được mình vừa nói gì, Tả La gât gao mím môi.

Không xong, mình nghĩ nhầm rồi... Lại đi nhầm người sống với quý hèn!

2. Quyển 1 - Chương 2

“Người em nhìn thấy lẽ nào là...” Viện trưởng là một trong số ít những người biết nỗi sầu của Tả La, trấn tĩnh hỏi.

Tả La do dự một chút, gật đầu.

Bỗng bóng dáng mơ hồ trước của thủy tinh thu hút chú ý Tả La. Là người nọ, nhìn khuôn mặt gã giống hệt khuôn mặt của bệnh nhân nằm trong phòng bệnh, Tả La lúc này đã hoàn toàn xác định.

“Xem ra là đúng như vậy.” Quý kia nhìn thấy mình liền vội vàng quay đầu chạy đi, Tả La lập tức hiểu ra quý là theo đuôi mình nên mới tới được đây!

Y lướt mắt bỏ qua, làm như không có việc gì nói, “Cậu ta đang ở ngay bên ngoài phòng bệnh, để em tới xem.”

Lại bị thứ không sạch sẽ gì đó đuổi theo. Tả La nhíu mày cẩn thận suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Ánh mắt viện trưởng loé hừng phần, lão giả vốn luôn ôn hoà đột nhiên kích động bắt lấy tay y, trong lòng Tả La chợt có dự cảm chẳng lành...

“Tiểu Tả, xin em hãy đồng ý thầy một chuyện.” Quả nhiên!

“Đứa nhỏ nằm ở đó... em có thể giúp thầy chăm sóc cậu ấy vài hôm không? Nếu được thì... em giúp thầy suy nghĩ cách để cậu ấy hoàn hồn được không?” Viện trưởng bình thường luôn bình tĩnh vô ba giờ mong ngóng nắm chặt tay y — Tả La hiểu rõ lão giả có bao nhiêu trông đợi.

“Đứa nhỏ kia chỉ vừa mới vượt qua thời kì nguy hiểm, nếu không giữ lại được hồn phách của cậu ấy sợ là....Người này vốn rất quan trọng, nếu không chữa khỏi....thanh danh của bệnh viện liền mất hết!!!!!!” Tay ông cụ run lên, trong nháy mắt trở nên đau khổ.

“...Được rồi, nhưng mà, em cũng không dám cam đoan. Tuy nhiên em sẽ tận lực cố gắng. Đầu tiên, chúng ta phải tìm một nhân sĩ chuyên nghiệp nhất.” Tả La sau một lúc lâu thở dài, vẫn là đáp ứng chuyện mình chưa từng đáp ứng này.

Thế là, một lúc sau, trong phòng bệnh xuất hiện một đạo sĩ.

“Đây là đạo trưởng Cát Tường, bạn của em.” Tả La giới thiệu với viện trưởng.

“Người này có thể trở về, bất quá phải qua một thời gian nữa, thân thể của cậu ấy quá suy yếu, không thể quay về được.” Đạo sĩ khẳng định, vuốt vuốt chòm râu bạc trắng của mình.

“Linh hồn muốn ở lại phàm thể vốn không phải việc dễ dàng, cần có người sinh khí mạnh mẽ cung cấp, a Chính là Tiểu Tả này.” Người bạn già đạo sĩ vỗ vỗ bả vai Tả La, dự cảm chẳng lành lại bắt đầu nảy sinh trong lòng y, “Tiểu Tả của chúng ta có khí tràng mạnh mẽ trước nay chưa từng có đó luôn luôn được quý yêu thích, nhất là nữ quý.”

“Nếu muốn thời gian cậu ta rời khỏi thân thể này có thể [sống] tốt, cần phải dứt ăn mỗi ngày.” Lão đạo cười ha hả, mờ ám nháy mắt mấy cái với Tả La.

“Dứt ăn?” Tả La mặt nhăn mày nhíu.

“Kỳ thực rất đơn giản, chính là mỗi ngày để tiểu tử kia vào trong thân thể Tiểu Tả một giờ, bổ sung chất dinh dưỡng, đúng giống như nuôi chó nhỏ lưu lạc ấy ” Đạo sĩ nói đến là thoải mái, Tả La và viện trưởng trên mặt đều một mảnh hắc tuyến.

“Có hơi ỷ khuất Tiểu Tả cậu, nhưng mà đối với Tiểu Tả cũng có thể coi là chuyện tốt, thân thể của tiểu tử này chính là loại dương khí ít cực độ, vừa lúc tương phản với cậu, loại này có thể khắc chế quý, linh hồn cậu ta tất nhiên cũng có tính chất đặc biệt của thân thể, cậu để linh hồn cậu ta đi vào một lúc, như vậy cậu cũng có ưu đãi, nói không chừng, sau này có thể tránh bị quý quái làm phiền, không phải cậu vẫn luôn rầu rĩ vì chuyện này sao?” Lão đạo cười ha hả nói.

Tả La nhìn tên đang nằm trong phòng bệnh, lại nhìn u linh đang đứng ngoài cửa lượn qua lượn lại, cuối cùng tầm nhìn chuyển đến ánh mắt đầy mong chờ của viện trưởng, rốt cuộc, môi giật giật,

“Được rồi. Vậy tôi phải làm thế nào?”

Cái giá được trả quả thực quá mê người — cuộc sống huyền ảo kì dị này đã qua mười năm, tuy nói dĩ nhiên y đã sớm chết lặng, nhưng mà, có thể thoát khỏi tình trạng hiện tại luôn là mong ước thiết tha của Tả La.

“Ừm, tốt, giờ, Tiểu Tả cậu đi hôn cậu ta một cái đi ” Đạo sĩ cười ha ha chỉ vào nam tử trẻ tuổi đang hôn mê bất tỉnh trong phòng bệnh, hoàn toàn không để ý đến viện trưởng đỏ bừng mặt và Tả La há hốc mồm.

“Cái!!!! Gì cơ!!!!!!” Nhìn lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, hắc tuyến trên mặt Tả La bắt đầu rụng lá tả.

“Đó là đàn ông! Vì cái gì tôi lại phải đi hôn một gã đàn ông!????”

“Đương nhiên là phải rồi Cậu xem giờ linh thể của cậu ta có phải ngốc lảm đung không? Đó là bởi thiếu đi vài phần hồn phách. Đợi đến khi cậu hút nốt phần linh hồn còn lại trong thân thể hôn mê của cậu ta ra, cậu ta sẽ có thể dùng trạng thái bình thường để nói chuyện, như vậy sẽ tiện hơn, hơn nữa không phải là hôn bình thường đâu nha cậu phải ngậm nước chú để hôn, như vậy thân thể hai người sẽ có khế ước, linh hồn cậu ta mới có thể gần kề với cậu.” Tuy tay đốt một bùa chú, đạo sĩ không để tâm nói.

Y nhìn viện trưởng, viện trưởng lại khoa trương dùng ánh mắt ngấn lệ nhìn y.

“Tiểu Tả! Vì danh dự của bệnh viện! Em phải hôn! Nói cái gì cũng phải hôn!!!! Hung hăng hôn!!!!” Thừa dịp thể hiện bản lĩnh giao tiếp, viện trưởng nhanh chóng mặc cho Tả La trang phục chống khuẩn.

Tả La đẩy kính mắt, nhìn hai ông cụ đang cười ha ha hô hô, thở dài.

Y nhận lấy nước chú.

Trong phòng bệnh yên lặng chỉ có thanh âm yếu ớt của máy móc, dấu hiệu sinh sinh mệnh của nam tử thật sự rất nhạt, khuôn mặt trắng bệch, hết như người chết, nhìn xuống đôi môi tái nhợt dưới mặt nạ oxy.

Đó chính là nơi chốc nữa y cần phải hôn...

Cùng người sắp chết miệng đối miệng, lại còn là đàn ông. Tả La chán ghét nhú mày. Cuối cùng y vẫn ngậm một ngụm nước chú, tháo mặt nạ oxy ra... chỉ tháo ra một lát gia khoa này sẽ không chết chứ? Trong lòng nghĩ, môi chậm rãi dán lên, sau đó...

“Anh cái tên khốn kiếp này cư nhiên dám phi lễ tôi!!!!!!!!!!!!!!”

Thanh âm nổi giận ùng ùng cùng một quả đấm hung hăng đập thẳng lên đầu Tả La.

3. Quyển 1 - Chương 3

Cùng một đấm hung ác kia, nam tử trẻ tuổi xem như hoàn toàn sống lại, đương nhiên — chỉ là linh hồn gã.

Trong miệng đậm mùi máu tươi, nhìn khoé miệng rách bươm của gia khoa vẫn nằm im không nhúc nhích trên giường, Tả La nhú mày thật sâu, không chỉ có máu của y, mà còn cả máu của gã.

Máu và máu giao hoà... Tên này từ nay về sau liền hoàn toàn trở thành gánh nặng không vứt nổi của y.

“Chuyện là như vậy. Mộ Dung tiên sinh, ngài... mấy ngày này cảm phiền ngài uỷ khuất một chút.” Viện trưởng cẩn thận giải thích, trong khi linh hồn bên cạnh cao ngạo xa cách.

“Cho dù không phải mỹ nhân số một, ít ra cũng phải là phụ nữ chứ, cư nhiên lại là tên đàn ông xấu như thế!! Tôi ghét nhất là đàn ông!” Nam tử mặt nhẵn mày nhú, chán ghét dịch ra sau, kéo giãn khoảng cách với viện trưởng, “Tên này của ông nhất định không có ý đồ gì tốt”

“Mộ Dung tiên sinh ngài...” Thái độ viện trưởng vô cùng lấy lòng.

Tả La nhú mày, không rõ viện trưởng luôn luôn cương trực công chính vì sao lại đối xử khách khí với một kẻ không hiểu lễ độ như thế, hơn nữa còn là một vị khách có tiền. Tả La không tin thái độ của viện trưởng

là vì quyền thế của nam tử, nhìn thoáng qua nam tử chỉ có mã ngoài mà rỗng tuếch kia. Tả La khẳng định: y không thích người này.

“Ngài nếu không thích thì tự mình đi nhờ cái ống dẫn kia, cứ việc đi tìm chết cũng không vấn đề gì. Âm phủ có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp dịu dàng, cần thì tôi có thể giới thiệu. Viện trưởng em đi trước, thầy cũng về đi, ở nhà không phải còn có em trai đang chờ sao?”

Hờ hững liếc người tên Mộ Dung kia một cái, rồi gạt đầu với đạo sĩ và viện trưởng, sau đó Tả La đi thẳng xuống lầu.

“Hừ!!!!” Nam tử bị chọc tức không nói nổi, một lúc sau, nam tử vẻ mặt âm trầm khinh thường hất tóc, không ngờ... Ngay giây tiếp theo cả người gã cứ nhiên không tự chủ được bay đến hướng cầu thang!

“Shit! Tôi mới không cần đi cùng anh!!!” Dáng vẻ nam tử vừa mắng Tả La vừa gắt gao bay sát cạnh người y có điểm buồn cười, tựa như một cô gái cãi nhau với bạn trai, ngoài miệng nói không muốn gặp lại nhưng ngày nào cũng âm thầm dõi theo đối phương.

Nhìn viện trưởng trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh linh hồn nam tử theo Tả La chậm rãi biến mất, lão đạo trưởng cười ha hả vuốt râu.

“Bất luận tiểu tử kia có nguyện ý hay không, khế ước hai người không được cách xa nhau 2m là quy định mà cậu ta không thể phá bỏ được Hắc hắc thật là giống đôi vợ chồng son ”

Nghe đạo sĩ chẳng hề để ý nói “Vợ chồng son” vân vân, nghĩ tới tính cách ngang bướng vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc của Tả La người mình một tay nâng đỡ, lại nghĩ tới nam tử được nuông chiều từ bé đến lớn thành tính tình đại thiếu gia, viện trưởng âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Con quỷ không tình nguyện gắt gao theo Tả La trở về nhà.

“Shit! Chuyện này rốt cuộc là sao?!” Nam tử ôm đầu lúc ẩn lúc hiện.

“Cậu và tôi lập khế ước, trong khế ước có quy định hai chúng ta không được cách nhau quá xa” Tả La thần nhiên đáp.

“Khế ước chết tiệt!!!!!! Này! Mặt người chết, có giải trừ được không?” Nam tử rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ cao ngạo.

“Khế ước có thể giải trừ.” Tả La chậm rãi thay giày, nam tử phía sau lập tức vẻ mặt sáng ngời.

“Nhưng mà...” Nghĩ tới việc nam tử sau khi nghe được lời này của mình sẽ trở nên ảo não, khoé môi Tả La không khỏi hiện lên ý cười mà chính bản thân y cũng không nhận ra, “Bởi vì [ngài] cho tôi một đám, làm miệng tôi chảy máu, mà tôi lại càng làm rách miệng [ngài], khế ước dính đến máu sẽ không thể thay đổi được, [tiên sinh] hiểu chứ?”

Quỷ hồn tên là Mộ Dung lập tức ngây dại.

Tả La thay dép trong nhà, lạnh lùng mỉm cười với quỷ hồn còn đang ảo não.

“Như vậy, trước khi ngài trở về hoặc chết đi, kể từ hôm nay, mong được chỉ giáo nhiều hơn.”

Cuộc sống chung của một người một linh hồn cứ như vậy bắt đầu.

Đó là lý do vì sao Mộ Dung tiên sinh vốn luôn tao nhã giờ lại nổi trận lôi đình đi cướp báo của Tả La.

“Hừ! Là tên nào không có mắt dám để lộ tin tức? Còn dùng loại tiêu đề này?” Đẩy xương cá vướng mắt ra, Mộ Dung nhú mày xem báo.

“Tiêu đề quá nhảm nhí vớ vẩn! Tôi phải kiện bọn họ tội phỉ báng!” Nam tử tức giận nói.

Lời tức giận của nam tử vang lên xong, trong phòng lập tức lại khôi phục mức độ im lặng cao nhất — cảnh giới ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe được. Sự im lặng khiến lưng người ta run lên...

Cuối cùng nhịn không được, Mộ Dung ngẩng đầu không kiên nhẫn nhìn về phía Tả La đang lẳng lặng đọc sách.

“Này! Anh cũng nói gì đi! Anh thấy truyền thông bây giờ có phải đáng giận lắm đúng không?”

Im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

Tả Lặng im lặng đọc sách, thẳng đến khi mặt nam tử xanh mét, y cuối cùng mới chú ý đến đôi mắt đang oán độc trừng mình kia.

“Hả? Cậu nói gì cơ? À!!!!!! Cậu được lên báo sao? Chúc mừng nhé.” Thản nhiên nói một câu, Tả La lại vùi đầu vào tạp chí.

“Chúc mừng cái đầu anh!!!! Anh coi cái tiêu đề coi!!!!” Cường ngành cầm tờ báo đầy mùi cá dề lên tạp chí của Tả La, chỉ một bài trong đó, “Anh xem đi ” Nam tử bên ngoài luôn được vô số mỹ nữ quần quanh oanh thanh yến ngữ thật sự chịu không nổi im lặng như thế, thậm chí đến nỗi không tiếc nói chuyện cùng người mình ghét để phá vỡ sự im lặng phiền lòng này!

“Ồ! Hoá ra cậu bị đưa tới bệnh viện là vì bị tình nhân đồng tính đâm bị thương à.” Tả La thản nhiên gạt đầu, định hất tờ báo ra, dầu mỡ dính trên báo thật khiến người ta không thoải mái.

“Này này!!!! Sao anh cũng...!!! Lẽ nào anh không biết tôi từ trước đến giờ chỉ hẹn hò với phụ nữ?” Nam tử thảo dung thất sắc (Mỹ nữ là ‘hoa dung thất sắc’, ảnh là mỹ nam nên là ‘thảo’)

Nhún vai, Tả La từ chối cho ý kiến, “Tôi không biết cậu, vì cái gì phải biết cậu hẹn hò với ai?” Con quỷ này thực ồn ào. Đang đọc đến đoạn y có hứng thú, Tả La chỉ muốn mau đọc cho xong bài viết kia.

Mộ Dung kì quái nhìn Tả La.

“Anh không biết tôi?” Thân là ông chủ của tập đoàn đào tạo ngôi sao lớn nhất châu Á, hình ảnh của mình hẳn là được phổ biến rộng rãi, phổ biến tới nỗi tùy tiện hỏi một đứa nhỏ 5 tuổi ven đường, nó có thể không biết tổng thống Mĩ là ai, nhưng lại có thể nhìn ảnh của mình mà cao hứng kể tên các bộ phim hoạt hình mà công ty mình đã sản xuất.

“Tôi làm chi phải biết cậu?” Tên này là tội phạm truy nã sao? Các lệnh truy nã in trong những bài báo an ninh chính trị được Tả La cẩn thận kiểm lại trong đầu. Không có ấn tượng gì cả.

“...”

“Anh biết Vương F không?”

Tả La lắc đầu.

“Anh biết Tiểu XX không? Biết Thái OO không?” Gã tùy tiện đọc vài cái tên nghệ sĩ đang nổi tiếng châu Á của công ty mình, rồi mới vẽ mặt hắc tuyến nhìn Tả La hờ hững lắc đầu.

“Bọn họ là ai? Ủy viên chính trị mới trúng cử à? Không giống lắm. Tôi vẫn hay theo dõi mà, ừm, lẽ nào là tội phạm mới bị phát lệnh truy nã?” Bởi vì bản thân thường xuyên nhìn thấy những thứ không nên thấy, cho nên Tả La có thể nói là thời thời khắc khắc chú ý ngoại hình của các tội phạm dính án tử hình.

“Tôi tha thứ cho anh, nhất định là anh từ động sâu trong núi cao chạy xuống” Hắc tuyến trên mặt Mộ Dung bay đi, trong lòng lại âm thầm đánh giá thấp người này xuống vài phần.

Bất quá, việc này cũng phản ánh công ty mình tuyên truyền nghệ sĩ còn chưa đủ chưa đúng chỗ. Suy nghĩ lập tức trôi đến việc làm ăn, Mộ Dung hùng tâm tráng chí muốn ngay lập tức bắt tay vào thúc đẩy tăng cường việc tuyên truyền, phải làm đến trình độ ngay cả tên này cũng biết tới mới được! Cơ mà...

Thân mình bị ghim lại chặt chẽ, nhìn bản thân và y vĩnh viễn không thể vượt quá khoảng cách 2m, lại nhìn chân tay nửa trong suốt của bản thân — Mộ Dung bị ai nghĩ...

Vẫn là nghĩ cách làm sao để trở về mới đúng!

Tiếp tục ở cùng cái tên cứng nhắc lỗi thời này, không khéo gã sẽ thoái hoá về thời kì khủng long mất!

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngần ngủ một tuần, Mộ Dung đã thấu hiểu sâu sắc sự thâm thúy của câu [Thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ].

Mộ Dung phát giác bản thân đang cùng một sinh vật thời tiền sử bất khả tư nghị sinh hoạt chung.

Mộ Dung giơ hai tay hai chân ra thề mình chưa bao giờ gặp qua một sinh vật thần kì [?!] như thế.

[Mỗi] một ngày, sinh vật này sẽ [đúng] 6 giờ rời giường đi xuống dưới lầu mua sữa đậu nành bánh quẩy, [đúng] 6 rưỡi bắt đầu ăn sáng, rồi [đúng] 7 giờ bắt tàu điện ngầm đi làm, một đường ngồi đọc báo.

Mộ Dung thề tên kia chưa khi nào chệch giờ dù chỉ một phút!

Mộ Dung trong lòng nén giận. Mẹ nó! Anh động kinh thích dậy sáng sớm thì kệ anh, chính là...

Thường thường là lúc gã đang say giấc — [nhìn cái gì?! Linh hồn cũng cần ngủ có được không?!] thân thể chợt cảm thấy một lực kéo vô cùng mạnh, nếu gã không tỉnh dậy đúng lúc, linh thể đáng thương này sẽ bị tha trên mặt đất lộc cộc xuống lầu.

Khế ước phạm vi 2m chết tiệt!

Thần kì nhất là, tên này hơn mười năm như một chỉ dùi duy nhất một thực đơn cứng nhắc!!!!!!

Chưa nhắc tới mỗi sáng cố định đều dùng sữa đậu nành bánh quẩy, trưa ở bệnh viện sẽ cố định chọn phần ăn b, bữa ăn phong phú nhất của Mặt người chết chính là vào buổi tối với cách sắp xếp như sau:

Thứ hai, cà tím kho tàu, cơm trắng, canh cải thảo.

Thứ ba, cá rán, củ cải xào, canh củ cải thịt viên.

Thứ tư, thịt kho tàu, canh rau chân vịt.

.....

Mộ Dung bây giờ không cần xem lịch, mỗi ngày nhìn đồ ăn trên bàn liền có thể tinh tường nói ra hôm nay là thứ mấy!

“Hừ! Ngày nào cũng ăn giống nhau không thấy chán hả?” Đến một tuần mới, nhìn nam nhân nghiêm túc trước mặt lại ăn một thực đơn nhàm chán hệt như tuần trước, Mộ Dung rốt cuộc nổi điên.

Cuộc sống là hưởng thụ! Ra ngoài ngắm cảnh, hẹn hò mỹ nhân, thời gian thích hợp thì lên giường câu thông chút tình cảm...hết thấy đều là một phần của cuộc sống! Mộ Dung vốn theo chủ nghĩa yêu cầu cuộc sống hoàn mỹ, đối với việc ăn uống thậm chí còn bất bẻ hơn cả việc giám định thưởng thức mỹ nhân, để cung cấp nguồn sinh lực cho cơ thể, ăn uống là chuyện thần thánh nhất, dinh dưỡng hợp lý còn chưa đủ, càng phải có hình thức trang trí hoàn hảo!

Dùng cả mắt và dạ dày để thưởng thức mỹ thực vừa ngon vừa đẹp vừa tốt, chính là kiên trì của Mộ Dung.

Nhưng đồng đồ ăn trước mặt Tả La thì...

Trình bày xấu xí, hương vị tầm thường, thậm chí muốn đạt đến trình độ — bổ dưỡng cũng không nổi, đây là chưa trừ đi n lượng dinh dưỡng có trong nó bị đầu bếp tay nghề kém cỏi làm mất đi.

“Tôi không ăn đâu.” Mộ Dung kiên định nói.

Dù có là nam nhân ăn, nhưng mà, không cần phải vào đúng lúc gã chui vào thân thể y mới ăn chứ!

Người lúc này đang dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn bát đĩa trước mặt, kỳ thực là Mộ Dung.

Lúc gã thấy mệt, chính là thời điểm gã phải chui vào người Mặt người chết [nạp điện], cơ mà thời điểm này đáng chết vào lúc nào không vào, lại cứ là giờ ăn cơm tối của y, thêm chú thích nhỏ — Mặt người chết lúc nào cũng ăn cơm vào đúng 7 rưỡi tối.

Không ai trả lời, hôm nay nam nhân vừa thực hiện một cuộc giải phẫu có vẻ mệt chết đi, nhưng vẫn kiên định không phá vỡ kế hoạch ăn cơm lúc 7 rưỡi mỗi ngày, khó khăn làm xong đồ ăn chẳng ngon lành gì, ngay khi gã nhập vào, nam nhân liền lập tức lâm vào trạng thái mê man.

Muốn thừa dịp mình sử dụng cơ thể này để lừa mình đi ăn đồ ăn chỉ đáng cho lợn ăn này hả.

Không có cửa đâu!!!!

Cuối cùng trợn mắt nhìn cái đĩa nửa cháy nửa sống nhìn qua đã biết không ra gì tên gọi cà tím xào kia một cái, Mộ Dung kiên quyết đứng lên...

Ném đồ ăn trong đĩa vào thùng rác.

Bát đĩa thì vứt vào bồn rửa. Bồn thiếu gia còn lâu mới rửa bát đĩa! Để lại cho Mặt người chết ngày mai tự đi mà rửa!

Cơ mà, bụng đói quá Vỗ vỗ cái bụng không phải của mình nhưng cơn đói khát lại là thuộc về mình, Mộ Dung không có hình tượng ngồi phịch xuống ghế.

“Đói quá đi ”

Thiệt hoài niệm món giò heo đông của khách sạn XX, hạt sen chưng đường phèn của quán XX, vi cá hầm.... nghĩ nghĩ một lúc, chảy cả nước miếng.

“Á! Chảy nước miếng thật luôn!!!!” Hoảng sợ nhìn chất lỏng trên mu bàn tay, Mộ Dung đỏ bừng mặt phát hiện chính mình cư nhiên vì thèm thường mà chảy nước miếng.

“Không tính không tính!!! Là Mặt người chết chảy nước miếng! Không liên quan đến mình!” Mình là người tao nhã đoan chính phong quang vô hạn số một của giới truyền thông. Cử chỉ tao nhã hữu lễ quý tộc chính là chiêu bài của mình, sao mình có thể — chảy nước miếng?!

Nhớ tới tên này phải làm phẫu thuật suốt 7 tiếng, lực chú ý luôn duy trì ở mức độ căng thẳng cực độ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, giờ lại không ăn cơm tối, cũng khó trách....

Mộ Dung thiếu gia suốt ngày coi trọng dáng vẻ lau lau nước miếng, đột nhiên nghĩ ra —

Tên này đang ngủ → Tạm thời sẽ không tỉnh lại → hiện tại người sử dụng cơ thể này chính là mình → bụng mình đang rất đói →

Hưng phấn vung tay, trên mặt Mộ Dung hiện lên một nụ cười giảo hoạt hoàn toàn không phù hợp với khí chất của chủ nhân khuôn mặt này, lập tức cầm ví tiền của Tả La, Mộ Dung thiếu gia quyết định sẽ giúp nam nhân vô vị này hưởng thụ một chút đời sống con người.

Không hề khách khí quét thẻ rút tiền, Mộ Dung vui vẻ đi hưởng thụ mỹ thực, trong lòng không có xú áy náy nào mà nghĩ, dù sao thức ăn cũng vào bụng của anh mà.

Không phải thân thể của mình, cho nên khỏi cần bận khoản ăn lăm phình bụng mất hình tượng, Mộ Dung bữa này có thể nói là ăn đến vui sướng tràn trề, cơm nước xong mà Tả La vẫn chưa tỉnh lại, vỗ cái bụng to đùng, trong lòng Mộ Dung nảy lên tí tẹo thương hại ác độc.

“Người đáng thương kia ơi Tôi sẽ làm người tốt đến cùng, cho anh ăn mỹ thực thuận tiện giúp anh làm vận động tiêu hao năng lượng nhé ” Bồi bàn nhận tiền bo nhìn nam nhân trước mặt có vẻ nghiêm túc cứng nhắc bỗng hiện lên nụ cười giảo hoạt như hồ ly, thỉnh thoảng sợ run cả người. Thế là...

Mộ Dung ăn uống no đủ xong trên mặt mang theo nụ cười không có ý tốt, bước vào khu có cuộc sống về đêm xa hoa truy lạc nhất trong thành phố.

Vài món trong menu của anh La

Cà tím kho tàu

Canh cải thảo

(Thứ 2 đầu tuần đã không có thịt! Không có cá! Không có tí nào luôn! ())

Củ cải xào

Canh củ cải thịt viên

Canh rau chân vịt

Khao khát của anh Mộ

Giò heo đông

Hạt sen chưng đường phèn

Vi cá hầm

(Người post: Kể đáng thương chỉ biết ngắm nhìn với cái bụng trống cô liêu)

5. Quyển 1 - Chương 5

Gã đã sớm muốn hưởng thụ cuộc sống như thế này từ lâu, nhưng người nổi tiếng lại mất đi lạc thú được chơi bởi quá trốn buông thả. Tuy rằng bên cạnh gã đều là mỹ nhân hàng đầu, nhưng tính thương mại vụ lợi lại quá lớn. Hơn nữa với sự nổi tiếng của bản thân, gã nào dám chơi bởi phổ đêm.

Khó có được cơ hội thay đổi cơ thể khuôn mặt, đương nhiên phải chơi cho đã! Bằng trực giác vĩ đại của bản thân, Mộ Dung cười mở ám đi vào Pub có vẻ hot nhất, vừa vào liền dùng ánh mắt thờ sẵn quét toàn cảnh.

Ừm, người kia không tồi, đôi chân thon đẹp, người bên trái rất có khí chất ngôi sao, người bên cạnh cũng được lắm! Cơ mà, sau khi nhìn hết một lượt xong, ánh mắt Mộ Dung hưng phấn nhìn thẳng đến nữ nhân lẳng lẳng ngồi bên quầy bar.

Nữ nhân mặc một cây đen, vô cùng vô cùng đơn giản, trang điểm nhàn nhạt, vừa đúng nhấn mạnh khí chất lạnh lùng thanh nhã của cô.

Người phụ nữ thông minh sẽ hiểu được không để trang sức dư thừa che dấu đi ưu điểm của bản thân.

Mộ Dung nhướn môi cười, tiến lại gần.

Mỉm cười ngồi xuống cạnh nữ nhân, Mộ Dung triển khai nụ cười đầy mị lực mà gã tự hào nhất, “Tiểu thư, để tôi mời cô một ly nhé”

Nữ nhân dạm mạc chằm một điệu thuốc hương bạc hà, ánh mắt nhìn làn khói tinh tế cuốn quanh, đúng là hoàn toàn không thềm đếm xỉa Mộ Dung!

Shit! Không thể tin lại có nữ nhân không dính chương của mình, Mộ Dung không cam lòng hừ lạnh, chột nhốt ra:

Đúng rồi! Đây là mặt của Mặt người chết, là thân thể của Mặt người chết!!

Tâm lý lập tức cân bằng, thôi được, với ngoại hình tầm thường của Mặt người chết muốn cửa đổ mỹ nhân quả thật có chút bất lợi, nhưng nếu dùng khuôn mặt này cũng có thể cửa được, chẳng phải sẽ cực kì có cảm giác thành tựu? Đây sẽ là chứng nhận tốt nhất dành cho gã!!!!

Hoành tráng búng tách một cái với bartender, Mộ Dung bày vẻ bất cần đời nói với đối phương,

“Cho hai ly SCORPION!”

Nữ nhân lúc này mới quay sang liếc gã một cái.

Loại cocktail Mộ Dung gọi xem như nổi tiếng, là một loại cocktail vô cùng nguy hiểm, bởi vì nó có vị rất ngon rất tuyệt, nhưng đợi đến khi bạn phát hiện có điểm không ổn thì đã say túy lúy, là loại đồ uống rất lợi hại.

Việc Mộ Dung tự tin mời phần gọi loại rượu rất ít người gọi đã khiến nữ nhân phải chú ý.

Bartender nhìn thoáng qua nữ nhân, nữ nhân thản nhiên gạt đầu, hần mới bắt đầu pha chế rượu.

Rượu rất nhanh được đưa đến trước mặt hai người.

Nâng ly cao bằng tầm mắt, Mộ Dung mỉm cười nhìn chăm chú nữ nhân vẻ mặt lạnh nhạt đang cầm ly rượu, “Tiểu thư, liệu tôi có thể vinh hạnh được biết tên cô không?”

Nữ nhân nâng ly rượu, thản nhiên nói, “Cậu uống hết ba ly tôi sẽ nói cho cậu”

Ba ly? Chuyện nhỏ, bản thân y lần nhiều nhất đã uống bảy ly, Mộ Dung đắc ý cười, ngả ngón cầm ly trong tay cụng vào ly của nữ nhân, tao nhã cười, bỏ ống hút cùng vật trang trí trong ly ra, sau đó một hơi cạn sạch.

Mộ Dung nắm chắc, cho dù có dùng khuôn mặt của Mặt người chết, thì với khí chất tao nhã trời sinh của mình động tác đem ly uống một hơi cạn sạch nếu không ưu nhã chỉ ít cũng phong độ quá chừng.

Bartender vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Mộ Dung cười gượng ly trống không hướng về phía nữ nhân, đang định uống tiếp tục uống ly thứ hai, đột nhiên —

Oẹ!!!!!!

Buồn nôn khó có thể ngăn lại từ dạ dày dưng mãnh trào lên, Mộ Dung mặt trắng bệch lập tức dè bưng. Đây là....

Mộ Dung vẻ mặt hắc tuyến nhớ ra: mình thế nào lại quên, lúc này mình đang dùng thân thể của Tả La, tử lượng....

Tất nhiên cũng là của Tả La.

Shit! Shit! Shit!!!!

Mộ Dung trong lòng không ngừng chửi rủa.

“Buồng vệ sinh ở bên kia.” Vẻ vụn vẹo của gã hiện lên trước mắt, nữ nhân lạnh như băng nhếch môi thành ý cười trào phúng, “Không biết uống rượu thì đừng có uống, ngoan ngoãn gọi sữa uống là được rồi”

Nôn toàn bộ những thứ có trong dạ dày ra xong, Mộ Dung then quá thành giận gọi taxi về nhà — nhà của Tả La.

“Mẹ nó!!! Đều tại tên gốc này! Ngoại hình đã không đẹp, đến cả tử lượng cũng kém cỏi như thế!!!!” Thành công thực hiện [lời hứa] của mình — Mộ Dung lúc này đã hoàn toàn đem những thứ trong dạ dày của Tả La [tiêu hao] sạch.

“Quá ghê tởm!!!” Dù đã nôn hết nhưng dạ dày vẫn quặn lên, không kiên nhẫn nhìn Tả La bị nôn bắn hết người, vốn định cứ ném đối phương lên sàn nhà, nhưng nghĩ đến sau này còn một thời gian không thể cách khỏi y, không có biện pháp, Mộ Dung đành phải mặt nhăn mày nhíu buồn nôn đi vào phòng tắm.

Động tác tắm rửa đơn giản bởi vì không phải thân thể của bản thân mà đột nhiên trở nên mờ ám.

“Dáng người của tên này quả không tồi” Mộ Dung đại khái nhìn thoáng qua thân thể nam nhân. Tên này nếu không nhắc đến tính cách, công thêm việc đổi một cái đầu mới, thì trên cơ bản... cũng không đến nỗi nào.

Cơ thể nam nhân rất rắn chắc, lại không giống là cố ý luyện ra.

Tám phần là vì làm việc nhà đây nhớ tới dáng vẻ nam nhân mỗi ngày đứng giờ lại đi lau nhà dọn dẹp phòng, Mộ Dung ác độc nghĩ.

“Thắt lưng cũng được lắm ” Tò mò nhéo nhéo thắt lưng Tả La, tuy rằng không đủ thanh mảnh, nhưng phần eo rắn chắc không một vết sẹo của y sờ lên xúc cảm rất tuyệt.

“Ồ ồ Đồ cũng không nhỏ nhỉ ” Tắm đến thắt lưng, tầm mắt gã không tránh khỏi nhìn đến khu vực cấm kị của Tả La, có lẽ là do đang xài chung một cơ thể với y, cho nên thân thể đàn ông vốn dĩ luôn bị gã phỉ nhổ khinh bỉ cơ nhiên hôm nay lại không khiến gã thấy ghê tởm.

“Chắc vì mấy cái nôn ra được đều đã bị nôn hết trơn rồi.”

Mộ Dung đương nhiên sẽ không tốt bụng đến độ đi xử lý [tỉ mỉ] cho Tả La, đơn giản tắm qua loa cho hết mùi, sau đó phi lên giường, rồi Mộ Dung lập tức thoát ra khỏi thân thể y, shit! Cái cảm giác thống khổ khi dạ dày co rút quặn lên liên hồi này, để lại cho Mặt người chết [hưởng thụ] là được rồi.

Mộ Dung chính là người vô lương tâm như thế đấy.

Nhìn người vẫn đang mê man bất tỉnh, trạng thái khó chịu của thân thể vừa biến mất, cảm giác buồn ngủ liền nhanh chóng ủa tới, Mộ Dung chợt cảm thấy cực kì muốn ngủ một giấc, nhìn nhìn một phần lớn bên cạnh Tả La trên giường, lại nhìn nhìn sofa mấy ngày nay mình vẫn phải dùng để ngủ, hai mắt gã đảo quanh.

Mộ Dung không chút khách khí nằm lên giường Tả La, hung tợn tranh cướp một phần lãnh thổ siêu lớn.

Hừ hừ!!! Vẫn là giường thoải mái hơn

Dù có là linh thể, cũng rất cần thoải mái, Mộ Dung quyết định hôm sau sẽ yêu cầu Tả La đổi giường.

6. Quyển 1 - Chương 6

Cơ mà ngày hôm sau, kế hoạch này mắc cạ.

Mộ Dung nằm ngủ trên giường mềm mại đánh một giấc sáng khoái Ngủ thẳng đến khi tỉnh thật sự rất sung sướng

Càng ngày gã càng cảm thấy chỉ là một linh thể kì thực cũng không có gì quá ghê gớm, ngoại trừ không cảm nhận được lực bên ngoài thì gã vẫn nhìn được, nghe được, cũng thấy mệt thấy buồn ngủ, dùng một ít bùa còn có thể sờ được đồ này đồ nọ, Mộ Dung thấy mình với bình thường không có gì khác biệt.

Cứ coi như được nghỉ phép đi. Mình đã biết bao năm không được thoải mái như thế rồi

Ấm áp bên người thật dễ chịu. Mộ Dung lấy mặt cọ cọ nửa ngày, rồi mới chậm rãi tỉnh lại. Ấm áp?!

Mộ Dung đột nhiên thấy có gì không ổn, sao mình lại thấy ấm áp? Trừ phi là —

Gã vẽ mặt hắc tuyến nhìn xuống dưới thân.

Bị mình mơ mơ màng màng cọ cọ nửa ngày kiêu luôn đệm êm, không phải Mặt người chết thì còn ai vào đây?

Linh thể không thể chạm vào con người, trừ phi là người có khế ước với mình.

“Mặt người chết đúng là mặt người chết! Ngay cả ngủ cũng đứng đắn như thế.” Mộ Dung mặt không đổi sắc tìm không đập nhanh nhảy xuống khỏi người đối phương, nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường mới phát hiện vấn đề rồi cuộc không ổn ở chỗ nào.

“Này! Mặt người chết!!! Đã 6 rưỡi rồi đó.” Không kiên nhẫn đẩy đẩy nam nhân đang nằm yên tĩnh trên giường. Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung mỗi ngày đều bị cưỡng chế 6 giờ [rời giường] bị ai nhận ra, bản thân không ngờ đã bị biến thành thói quen ngủ đến 6 giờ tự động tỉnh.

Một thói quen đáng buồn đến cỡ nào?!

Mộ Dung cảm thấy mình với con milu bị chủ nuôi từ nhỏ huấn luyện thành thói quen 6 giờ rời giường tản bộ giống hệt nhau, từ nay về sau mỗi ngày nhất định sẽ canh đúng giờ ấy mà dậy. Có đôi khi chủ nhân ngủ quên không tỉnh, thậm chí còn khẩn cấp đi gọi chủ nhân, để cho hắn cầm dây dắt mình ra ngoài loăng quăng...

Một thói quen đáng buồn đến cỡ nào a!!!

Mộ Dung vẽ mặt hắc tuyến vừa nghĩ tại sao chỉ mới một thời gian ngắn mình đã bị người ta làm cho có thói quen không thể chấp nhận được như thế, vừa nhìn không được đẩy đẩy Tả La.

“Nếu anh còn không chịu dậy, sữa đậu nành của anh sẽ bị bán hết đấy!” Thời tiết hôm nay có vẻ không tồi, Mộ Dung nhịn không được nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhanh quay đầu lại nhìn về phía Tả la, “Anh không dậy, tôi sẽ sử dụng thân thể của anh đó ”

Miệng thì nói cảnh cáo, động tác lại như sợ chủ nhân không đồng ý, Mộ Dung mau chóng bám lên người Tả La.

“Hừ hừ!!!! Anh cái tên làm biếng này! Tôi tốt bụng sẽ đi chuẩn bị bữa sáng cho anh ” Mộ Dung nói đến là vĩ đại, trong lòng lại tò mò sữa đậu nành có thể khiến nam nhân cứng nhắc này liên tục uống suốt n năm rốt cuộc ngon đến độ nào

Bất chước dáng vẻ bình thường của Tả La, Mộ Dung đứng xếp hàng trong một hàng người dài dằng dặc, chờ đến lượt mình.

“Tả tiên sinh lại đến mua sữa đậu nành đó à ” Thím mập đứng trước bỗng nhiên quay đầu cười ha hả vỗ lên vai gã, mất một lúc, Mộ Dung mới nhận ra “Tả tiên sinh” trong miệng người ta chính là mình.

“À, vâng.” Mộ Dung định lừa cho qua, lung tung gạt đầu.

“Thuốc lần trước ngài giới thiệu cho tôi thực sự rất tốt.” Đại thẩm cười ám muội, đột nhiên thành linh kéo gã lại, lặng lẽ dán vào tai gã nói, “Đứa con gái đầu của tôi dùng thuốc này xong, quả thật không bị đau bụng kinh nữa!”

Mặt Mộ Dung lập tức đỏ lên.

Trong lòng gã âm thầm mắng: Mặt người chết biến thái, bình thường nhìn còn tưởng chất phác, sao ngay cả cái này cũng biết?! Cư nhiên còn có người cảm ơn vì cái này.

Đại thẩm nói xong liền đứng xếp hàng tiếp, trên mặt cười tủm tỉm.

“Con gái kia của tôi ấy à, bình thường lúc nào cũng tỏ vẻ xa cách với con trai, hôm qua lại nói với tôi là á nếu lập gia đình sẽ chọn người như Tả tiên sinh đó.”

“Anh ta...Tôi có gì tốt đâu?!” Nghe ra ám chỉ của đại thẩm Mộ Dung thầm khinh bỉ, nam nhân vừa lạnh lùng vừa chẳng ra sao như thế, không ngờ vẫn có người muốn?!

“Tôi tính tình cứng nhắc, cứng nhắc đến ngay cả cơm ăn ngày nào cũng giống nhau, con gái nhìn tôi chỉ thấy ghét.”

Nói hết chỉ uyển chuyển mấy lời thực chất là phỉ báng này, Mộ Dung trong lòng thì cười giả tạo, ngoài mặt lại làm bộ khiêm tốn.

“Không phải đâu! Con nhà tôi nói: Nếu một người đàn ông có thể liên tục suốt 15 năm sáng nào cũng ăn bánh quẩy sữa đậu nành, có thể không cần do dự lập tức gả cho hắn. Hắc hắc Đây là trong một quyển sách thảo luận nổi tiếng đó Tôi thấy cũng đúng, giờ nam nhân thành thực như ngài không còn nhiều, như cái đứa con gái thứ nhà tôi ấy, cư nhiên chỉ vì một bài báo mà đi thích người tên là cái gì mà, à, Mộ Dung, tên kia vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử, ba ngày hai bữa lại đổi một bạn gái, đến nữ nhân viên trong công ty cũng không tha, hừ! Hôm nọ đọc báo mới biết cậu ta bị tình nhân đồng tính đâm bị thương, đúng là báo ứng!”

Đại thẩm nói đến nước miếng tung bay.

“Ừa? Tả tiên sinh, sắc mặt ngài không tốt lắm.” Đại thẩm quan tâm ngừng phê phán, “Làm bác sĩ vốn vất vả, ngài cũng đừng làm mình mệt chết.”

Bị lời phê bình sắc bén của đại thẩm chọc tức không nói nổi câu nào, Mộ Dung nhất thời mặt đầy hắc tuyến.

Mẹ nó!!!! Bồn thiếu gia là nhân vật chói sáng như thế, loại dân thường nhỏ bé như bà có thể hiểu nổi à? Loại dân thường này, cứ đi mà thích Mặt người chết của bà đi!

Mộ Dung trong lòng hùng hục hổ hổ, thân mình lại bị xuôi theo dòng người chậm rãi đẩy lên phía trước, quẩy bán sữa đậu nành cuối cùng cũng tới lượt gã.

Một lòng muốn mua cho xong sữa đậu nành rồi chạy nhanh về nhà, Mộ Dung ngữ khí không tốt nói ra số lượng mình muốn mua.

“Xin lỗi, Tả tiên sinh. Sữa đậu nành của chúng tôi vừa mới bán hết rồi.” Tiểu muội sữa đậu nành hiển nhiên nhận ra Tả La mỗi ngày đều đến mua, mỉm cười có lỗi.

“Hả?!” Mộ Dung ngây ra.

“Không sao không sao Tôi chia cho ngài một cốc. Hắc hắc, vừa lúc để cho ông nhà tôi giảm béo. Không phải ngài nói nên để cho ông ấy gầy bớt đi một chút mới tốt sao? Cứ vậy đi, ngài mau trở về, tranh thủ uống lúc còn nóng, sắc mặt ngài quả thực không được tốt lắm đâu!”

Không cho phép từ chối, đại thẩm vừa rồi còn châm chọc thân thể thực sự của Mộ Dung giờ lại chia sữa đậu nành của mình cho gã, xong cầm túi chạy như bay, dáng vẻ thím mập chạy bành bạch, quả thực có điểm buồn cười.

Nhất thời, Mộ Dung vẻ mặt âm tình bất định.

Mộ Dung khẳng định, mình và mấy người thường này có lỗi suy nghĩ không thể câu thông.

Song cảm giác sữa đậu nành toả nhiệt ấm áp trong tay, thực sự rất thoải mái.

Sữa đậu nành uống ngon lắm, còn hơn cả bữa sáng tinh xảo bình thường gã vẫn ăn, tinh khiết ngọt lành rất ngon miệng. Nhưng không biết có phải vì nghe xong mấy lời của thím kia hay không, mà Mộ Dung đang ăn bỗng nhiên cảm thấy dạ dày đau đau, đầu cũng càng ngày càng đau.

Bỗng nhiên nhớ tới hành vi cổ quái long trời lở đất không rời giường đúng giờ của nam nhân, Mộ Dung cả người rét run mới nghĩ đến việc sờ lên trái y, quả nhiên —

Phát sốt rồi!

7. Quyển 1 - Chương 7

Lúc đầu mới chiếm thân thể còn chưa cùng bước sóng với nam nhân nên Mộ Dung không cảm nhận được thống khổ của y, giờ bước sóng điều chỉnh vừa khít, gã mới có thể cùng thân cùng khổ với Tả La.

“Mẹ nó!!!” Mộ Dung tức giận mở điện thoại, vốn định gọi bác sĩ riêng của mình, nhưng về sau gã mới nhớ ra giờ mình không phải là [Mộ Dung thiếu gia]. Ném mạnh điện thoại, xong lại cầm lên, gã đành phải sửa đi gọi cho viện trưởng.

Khổ nỗi viện trưởng không thấy mình, Mộ Dung đành ghen trong thân thể nam nhân, làn da như thể ngày càng mỏng manh ngày càng mẫn cảm, chạm phải thứ gì bên ngoài dù chỉ rất nhẹ cũng đủ khiến gã đau đớn, cuộn người lại, Mộ Dung khó chịu chết đi! Muốn mắng chửi cũng không mắng chửi được.

Mẹ nó! Bồn thiếu gia nhất định phải tách khỏi Người mặt chết! Dựa vào cái quái gì mà thống khổ của y toàn bộ đều để mình nhận đủ? Con mẹ nó!!!!

“Tiểu Tả!!!! À không?! Mộ Dung thiếu gia!!!!” Viện trưởng đầu đầy mồ hôi chạy từ bên ngoài vào, nhìn [Tả La] sắc mặt trắng bệch cả người lão đảo miến cưỡng đứng lên mở cửa cho mình, ông vội vàng cầm hòm thuốc tùy thân lấy ra dụng cụ.

“Không tốt rồi!!! 39 độ! Thân nhiệt của Tiểu Tả vốn thấp hơn người khác, nhiệt độ như vậy đã tương đương với người khác 40 độ!!! Rất khó chịu đúng không?” Viện trưởng quan tâm hỏi.

Mẹ nó! Không nhìn thấy bồn thiếu gia sắp ngất đi rồi hả?! Mộ Dung hung hăng trừng viện trưởng.

“Cơ mà! Hả? Nốt đỏ này là?!” Sắc bén nhận ra vết đỏ hồng hồng nổi lên trên xương quai xanh hở ra bên ngoài của Tả La, viện trưởng vén áo y lên.

“Này! Ông biến thái hả!!!!” Mộ Dung vội vàng kéo áo Tả La xuống.

“Dị ứng có thể khiến phát sốt, hôm qua có phải tiểu tử này bị nôn không? Hẳn là phải đi cùng triệu chứng đau dạ dày nghiêm trọng mới đúng” Viện trưởng lơ đãng nói, nhưng lại dẫn thuốc vào ống tiêm, “Tiểu Tử uống rượu? Tên nhóc này thật là, rõ ràng bị dị ứng với đồ uống có cồn mà!!!!”

Mặt Mộ Dung, không đúng! Mặt [Tả La] lập tức xấu hổ một trận.

Gì chứ! Tên này cũng chưa nói bao giờ. Mộ Dung cố gắng xem nhẹ cảm giác áy náy trong lòng mình.

“May mà trong hòm thuốc của tôi có đủ thuốc. Trước tiêm một mũi đã.”

Tiêm xong, viện trưởng dặn Mộ Dung trước khi đi.

“Tôi xin nghỉ giúp cậu, mấy ngày nay cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ăn đồ ăn nhẹ lỏng, như cháo hoa chẳng hạn. Uống thuốc đúng giờ, ở đây có vài tuýp thuốc mỡ, nếu có thể mong cậu bôi ở những chỗ mẩn đỏ giúp cậu ấy.”

Chân mềm nhũn phát sợ, gã miễn cưỡng chống đỡ nghe lời viện trưởng nhắc nhở, viện trưởng vừa ra khỏi cửa, Mộ Dung lập tức tê liệt ngã xuống giường, thoát ra khỏi người đối phương.

Phù, một thân không bệnh tật gì cảm giác thật tốt

Đứng bên giường nhìn nam nhân suy yếu, trong lòng Mộ Dung, khó có được, nảy lên một chút áy náy.

“Lại tự tìm phiền toái lớn cho mình rồi đây!”

Nam nhân hiện tại có bao nhiêu khó chịu Mộ Dung vừa rồi đã lĩnh hội sâu sắc, cho nên Mộ Dung thiếu gia vốn ý chí sắt đá cũng không đủ để hình dung, xiu xiu lương tâm còn tồn đọng trong lòng — cư nhiên nảy mầm!?

“Dù sao thân thể của anh ta là hạnh phúc của mình, đương nhiên phải khoẻ mạnh cường kiện mới tốt!!!!” Không để ý lời này của mình có bao nhiêu đen tối, cũng không biết mình nói như vậy đến tột cùng để an ủi bản thân cái gì, Mộ Dung nghĩ nghĩ cảm lá bùa dán lên người.

Thân thể của mình như vậy là có thể chạm vào những vật không có sự sống, cầm thuốc mỡ, Mộ Dung nhăn mặt, dứt khoát kiên quyết!!

Kéo áo ngoài của Tả La ra.

Đập vào mắt, là những nốt đỏ trải đầy trên ***g ngực căng bóng.

Ngày hôm qua còn chưa có mả. Nhướn mày, Mộ Dung cẩn thận nghĩ, giờ mới nhớ ra, gã để cho người đang khó chịu tắm rửa như vậy, tắm xong còn tùy tiện bỏ người ta vào phòng lạnh lẽo, còn để người ta ngủ cả đêm....

Mộ Dung tự nhiên thấy hơi hơi chột dạ.

Vội vàng bóp một ít thuốc mỡ ra ngón tay, Mộ Dung không nghĩ ngợi mạnh mẽ thẳng hướng mục tiêu — Nhắm đúng nốt đỏ lắm lắm ra sức bôi bôi quẹt quẹt.

Nam nhân không thoải mái rên rỉ một tiếng.

Lúc này mới nghĩ tới nam nhân phát sốt đặc biệt mẩn cảm với cảm giác đau, Mộ Dung vội vàng nhẹ tay.

Bởi vì không thuần thực hơn nữa nốt đỏ còn rất nhiều, Mộ Dung làm đến là chậm, chậm quá xá chậm, nam nhân hình như bị lạnh co người lại. Mục tiêu bị ngăn trở làm Mộ Dung không kiên nhẫn đẩy cánh tay đang bảo vệ trước ngực kia ra, không ngờ chưa được một phút, nam nhân lại cuộn người lại.

Vốn không có tính nhẫn nại hầu hạ người khác Mộ Dung nhảy luôn lên người đối phương ngồi, vịn bụng tay y ra, không chút do dự dùng chân mình đè lên cánh tay y, tiếp tục bôi thuốc.

Nhìn dáng vẻ nam nhân hôn mê run run có điểm đáng thương, Mộ Dung cũng cố gắng làm nhanh tay hơn chút.

Bôi xong thuốc mỡ, Mộ Dung thậm chí còn đắp chăn giúp y.

Đối với người khác hành động này có lẽ rất bình thường, nhưng đối với Mộ Dung mà nói đây là việc ôn nhu có thể ghi vào sử sách!

Mộ Dung thiếu gia không hề để ý cũng chẳng buồn bận tâm, nhìn như đa tình kỳ thực vô tình, trong xương trong cốt đích xác là một động vật máu lạnh chỉ biết yêu bản thân.

Mộ Dung là một người làm ăn giỏi, gã hiểu được cách lợi dụng bất cứ sự vật sự kiện gì xung quanh, để đạt được ích lợi cao nhất mình muốn có.

Thế giới này vốn là kẻ mạnh ăn kẻ yếu, kẻ yếu chính là kẻ ngu ngốc! Người thông minh sẽ vận dụng tất cả thủ đoạn để kiếm lợi cho bản thân.

Mộ Dung là một người thông minh, người thông minh khác người thường nhất ở chỗ: Sớm nhìn thấu bản chất sự vật.

Mộ Dung từ khi nhìn thấu tất cả mọi người chung quanh về sau rốt cuộc không còn bất cứ băn khoăn gì.

Cho nên, Mộ Dung không yêu bất luận kẻ nào.

Gã cũng không tin tưởng bất luận kẻ nào xung quanh mình. Dù cho có là mẹ gã, cũng yêu tiền của gã hơn chính bản thân gã.

Cho nên, chỉ có tiền là thật.

Bất luận kẻ nào cũng có thể phản bội gã, cho nên chỉ cần dùng đồng giá trao đổi.

Không có gì là bản thân gã không thể phản bội.

Mộ Dung có thể ngay khi còn trẻ đã lên đến địa vị này, là dựa vào sự lãnh huyết vô tình của gã.

Nhưng người dù thông minh đến mấy cũng có những chuyện không thể đoán trước không thể nhìn thấu, vì vậy...

Mộ Dung chưa từng ngờ tới mình sẽ đi yêu một người, cho tới giờ cũng chưa từng ngờ tới.

Mộ Dung càng chưa từng ngờ tới người mình yêu sẽ không yêu mình.

Mộ Dung tất nhiên cũng không thể ngờ tới mình cứ nhiên có ngày thật đáng buồn, trở thành một kẻ mà đối phương đã không yêu gã gã còn miễn cưỡng cố ép đối phương yêu mình, chạy theo người ta van xin người ta dành cho mình một chút tình yêu, trở thành loại người đáng thương mà trước kia gã khinh thường phỉ nhổ nhất.

“Mình tốt thì tốt cho trót luôn hay là nấu cơm cho anh ta đi?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tả La, Mộ Dung xoa cằm nói.

Mộ Dung vô thức chậm chậm tiến lên con đường trở thành kẻ đáng thương kia.

Cố lên! Mộ Dung huynh

Tác giả: Âu chính là muốn viết câu chuyện một tên lãnh huyết rơi vào lưới tình Âu chính là muốn viết về một tiểu công xấu xa!!

Càng ngày càng cảm thấy, Tiểu Tả kết đôi với gã Quá là đáng tiếc

Cơ mà, gần đây luôn một mực tự hỏi một vấn đề ấy là: Sau này Tiểu Tả lên sân khấu, đến tốt cùng là nói được mấy câu thoại?

Hân

Tiểu Tả phải gắng lên!!!!

tÁo: Lâu lắm rồi mới lôi truyện này lên, nếu có ai nhớ quên thì đành đi đọc lại nhé ngoáy mũi

8. Quyển 1 - Chương 8

Nhưng Mộ Dung thiếu gia rất nhanh phát hiện ra vấn đề nan giải: Hình như mình... không biết nấu cơm?!

Thôi đi thôi đi!! Mộ Dung lập tức quyết định buông tay mặc kệ. Mình đúng là bị nước chảy vô đầu rồi! Cứ nhiên còn muốn đi nấu cơm cho Mặt người chết.

Song khi nhìn tên kia trong lúc ngủ vì thống khổ mà gắt gao nhú mày, gã nghĩ nghĩ.

Không được! Nếu y chết thật không phải bổn thiếu gia cũng đi đời nhà ma sao!

Để lại Tả La đang ngủ mê mịch, Mộ Dung đi vào phòng bếp, quyết định tự mình ngẫm cách làm.

Hình như là bỏ gạo vào nồi, thêm nước, rồi cho vào nồi cơm điện hầm một lúc là được.... nhỉ?

Hừ lạnh cầm lấy nồi, không chút nghĩ ngợi bỏ gạo vào đầy hơn nửa, Mộ Dung hoàn toàn không để tâm đến việc gạo sau khi thêm nước sẽ nở ra bao nhiêu, vo cũng không thêm vo, liền dựa theo lượng nước ở những món cháo mình đã ăn trước kia mà đổ thêm vào ít nước.

Đặt chế độ “Hầm cháo” ở nồi cơm điện, đắc ý nhấn nút, Mộ Dung bắt đầu trốn mắt nhìn chòng chọc vào đồng hồ tính giờ của nồi.

Nấu ăn quá đơn giản luôn Mộ Dung khinh thường nghĩ. Cơ mà đến lúc gã mở nồi ra, mặt lập tức tái đi.

“Bổn thiếu gia quá thông minh, thế mà vô sự tự thông học được cách nấu cơm. Ha ha ” Mộ Dung xấu hổ nhìn nồi cơm đầy ụ.

“Đã có cơm, vậy thì không ăn cháo nữa chuyển sang ăn rau xào đi.” Vỗ tay bốp một cái, Mộ Dung mau chóng quyết định đi khiêu chiến một món mới.

Hình như là cho ít dầu, xong thêm tí muối rồi đảo qua đảo lại là được, đồ ăn tinh xảo bình thường mình hay ăn yêu cầu trình độ quá cao, Mặt người chết ăn mấy món cơ bản là tốt lắm rồi.

Ác độc nghĩ, Mộ Dung mở tủ lạnh xem, cuối cùng lấy cà tím ra, quyết định dâng hiến lần đầu tiên của mình cho món cà tím xào.

Mộ Dung người luôn cho rằng rất cả các loại rau dưa đều có thể ăn được giờ lại xem nhẹ bước rửa nguyên liệu, trực tiếp tiến công giai đoạn b: cắt thái.

“Ai u!” Gã thái vài lần toàn cắt vào ngón tay, bởi vì giờ là linh thể nên bị cắt cũng chỉ thấy hơi hơi đau. Dù thế nhưng cảm giác bị cắt vào tay vẫn không ổn chút nào, khó khăn lắm mới thái xong, Mộ Dung lập tức đặt chảo lên bếp, không nói hai lời đổ một đồng dầu vào chảo xong mới chờ dầu nóng.

Phải chờ dầu nóng mới đổ nguyên liệu vào, cái này Mộ Dung biết nè. Gã đã thấy Tả La ăn vài lần mấy món xào ghê tởm y nấu rồi.

Chính là sau một lúc lâu dầu vẫn không nóng.

Mộ Dung nhăn mặt, không hiểu vì sao mình đã vận công tắc bếp gas rồi mà vẫn không nóng?

“Mau... mau tắt đi...” Thanh âm thống khổ đứt quãng của Tả La từ sau truyền tới, “Rỉ gas rồi...”

Sắc mặt vốn tái nhợt của nam nhân giờ bắt đầu chuyển xanh xám, Mộ Dung đột nhiên có suy nghĩ mình lại gặp rắc rối to rồi, ngồi xồm xuống nhìn bếp.

Không thể nào!

Căn bản vốn không lên lửa!

Mình linh thể không ngủi thấy, nhưng tên này là người sống! Tưởng tượng đến mình thiếu chút liền dùng khí gas “Mư sát” Mặt người chết, Mộ Dung trong lòng hơi hơi run run, tên này mà chết, mình cũng liền....

Không kịp tự hỏi vì có gì lại không lên lửa, Mộ Dung vội vàng ôm lấy nam nhân chạy đi mở cửa sổ để y có thể hít thở không khí trong lành.

Đợi đến khi sắc mặt nam nhân đỡ hơn, Mộ Dung mới thả y ngồi xuống ghế.

Nhưng hình như y nhìn qua càng thêm yếu ớt rồi.

“Cái núm vặn kia phải nhấn xuống rồi xoay mới lên lửa được.” Tả La nhắm mắt, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy quá xa xỉ, nhưng lại phải cố đi dặn dò tiểu tử vừa làm loạn này cho gã thông suốt một chút, nếu không mình không khéo vì sao mà chết cũng không biết.

“Thừa lời! Bồn thiếu gia từ xưa đến nay chưa từng xuống bếp sao mà biết được?” Mộ Dung nói, tay lại chột dạ thử bật bếp theo lời Tả La, bếp đúng thực lên lửa!

“Cậu cái người này, định làm gì phòng bếp của tôi thế?” Thở dài, Tả La quái dị nhìn Mộ Dung.

“Đương nhiên là nấu cơm rồi.” Mộ Dung đắc ý bưng lên nồi cơm được làm từ món cháo bắt thành cho Tả La xem, “Cảm ơn tôi đi Tôi thấy anh thân thể không thoái mái mới đi nấu cơm cho anh đó.”

“Cảm ơn?” Tả La lạnh lùng nhìn Mộ Dung, dáng vẻ ‘đã biết hết cả’, Mộ Dung lập tức lờ đi, bật bếp, chờ dầu nóng.

“Bắt đầu cho nguyên liệu vào.”

“Thêm muối, giờ thì bỏ thêm ít tỏi băm vào, không có? Thôi bỏ đi.”

“Cho thêm chút rau thơm, cuối cùng rắc hạt tiêu vào.”

Nghe Mặt người chết hiếm có khó tìm chỉ đạo mình các bước nấu nướng, Mộ Dung ngỡ như mặt trời mọc ở đằng tây, nhất thời quên luôn phản kháng, cứ nhiên ngoan ngoãn làm theo lời Tả La hoàn thành được một đĩa cà tím xào?!

“Nhìn qua rất được ” Không hổ là mình, lần đầu tiên nấu nướng đã có thể làm được một món đẹp để nhường này! Mộ Dung chăm chú nhìn cà tím mình vừa múc ra đĩa, bỗng có chút cảm động nho nhỏ.

“Này! Ăn thử xem.” Ngữ khí có vẻ tự đại, trong lòng lại ỉn ỉn chờ mong, lần đầu tiên trong đời gã nấu ăn, người có thể đi khoe chỉ có mỗi Mặt người chết, có còn hơn không, Mộ Dung mắt chớp chớp nhìn về phía Tả La.

“Tôi không ăn.”

Tả La như đinh đóng cột trả lời.

Nhìn nam nhân mặt không đổi sắc cự tuyệt mình xong lập tức dựa vào ghế lẳng lặng ngủ, Mộ Dung....

Về mặt hắc tuyến nhìn bát cơm cà tím xào trên tay mình, Mộ Dung thiêu gia nghiêng răng nghiêng lợi bỏ nhào vào Tả La.

“Hừ!! Anh không muốn ăn, tôi càng muốn anh ăn!” Cường ngạnh bám vào thân thể Tả La, Mộ Dung đắc ý ăn miếng cơm thứ nhất.

“Hương vị không tồi ” Hoá ra nấu cơm đơn giản như vậy Tên này quá ngu ngốc! Cảm khái thành quả của lần đầu tiên ra tay nấu ăn của chính mình, Mộ Dung nhịn không được lại ăn tiếp miếng thứ hai, đại khái chính là vì mình nấu quá ngon [thực ra là thân thể Tả La đang rất đói], Mộ Dung nhanh chóng ăn sạch sành sanh, thậm chí còn xới thêm bát nữa.

Đến lúc ăn miếng cơm cuối cùng, mỉm cười trên môi Mộ Dung bỗng nhiên cứng đờ.

“Oẹ!!!!” Mộ Dung che miệng, cảm thấy cơn buồn nôn xộc tới, đau đớn như sóng cuộn biển gầm trào từng đợt trong bụng.

Đang muốn lẹ lẹ thoát thân, trước mắt đã tối sầm...Giây tiếp theo, Mộ Dung công tử không kịp đào thoát liền vô cùng mất lịch sự ngã quỵ xuống sàn nhà phòng bếp.

Lúc tỉnh lại, Mộ Dung phát giác mình đang nằm bên trái chân Tả La, tay y thì cầm kim truyền dịch, sắc mặt trắng bệch như bức tường, hai mắt thần nhiên nhìn trần nhà.

“Ngộ độc thức ăn.” Tả La nhàn nhạt nói.

“?!” Mộ Dung khó hiểu.

“Cậu cho tôi ăn đồ không sạch sẽ, lại còn không để ý đến việc tiêu hoá, cho nên tôi cứ như vậy gục. Viện trưởng đến xử lý, tôi đã gọi cho ông ấy” Tả La vẫn nhàn nhạt nói.

“....” Hãn...

“Lúc cậu ngã sấp xuống đụng vào bàn, xô cái giá, tay phải của tôi liền gãy.” Quả nhiên, lúc này mới để ý cánh tay nam nhân bị quấn rất nhiều vòng băng vải cùng một thanh nẹp, khẩu khí Tả La bình thản như không phải nói về mình. Mộ Dung lại càng ngày càng chột dạ.

“Anh nói cái này làm gì hả? Cùng lắm thì tôi bồi thường anh.” Mộ Dung khẳng định mình với người này bất tự không hợp, một người sao có thể xui xẻo đến trình độ này?! Để xem cái tên lạnh lùng này đòi mình cái gì!

Mộ Dung lạnh lùng cười, cùng lắm thì vợ vết tài sản, gã đã gặp nhiều rồi. Coi y nói thế nào!

Tả La lại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn dịch truyền trong ống dẫn.

Sau một lúc lâu cư nhiên nhắm mắt lại.

Mộ Dung trợn mắt há mồm nhìn chăm chú, Tả La vậy mà —

Ngủ mất?!

9. Quyển 1 - Chương 9

Khi tỉnh lại nam nhân vẫn không nói gì, chỉ trưng ra vẻ mặt không chút thay đổi như mọi khi, nhưng thái độ này lại khiến Mộ Dung luôn lấy lãnh huyết vô tình đi xử lý mọi chuyện cư nhiên....

“Anh đừng xuống, để tôi giúp anh nhấn chuông.” Nhìn nam nhân cố sức cử động thân thể, Mộ Dung vội cướp việc nhấn chuông, nhưng nam nhân lại tự mình nhấn trước.

Mộ Dung bỗng nhiên có cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ.

Nam nhân một câu cũng không nói, sau khi hỏi qua y tá biết thân thể mình cơ bản không có gì đáng ngại liền chuẩn bị về nhà, cảm ơn viện trưởng, chào tạm biệt y tá, xin phép nghỉ làm, làm thủ tục xuất viện.... nam nhân đều làm được đâu vào đấy. Từ đầu tới cuối, y không oán giận, không...liếc Mộ Dung đến một cái.

Trong lòng Mộ Dung lại càng thêm lo sợ.

Nếu người này nói mình vài câu, thậm chí yêu cầu mình giúp y làm vài việc, thì gã sẽ không có suy nghĩ như vậy, thậm chí còn có thể châm chọc y mấy câu.

Nhưng nam nhân lại cố tình không nói gì, thái độ coi như hoàn toàn không nhìn thấy. Mộ Dung ngờ ngợ có gì đó quỷ dị.

Một đường không nói gì về đến nhà, nam nhân mở cửa đi thẳng vào, chờ đến khi gã vào thì đóng cửa lại.

Động tác này chứng tỏ nam nhân có nhìn thấy gã, nhưng mà tầm mắt của y lại không dừng trên người gã một chút nào.

“Này!” Gọi y y cũng không để ý.

Nam nhân nhìn phòng bếp loạn thành một đoàn [Mộ Dung làm], phòng khách loạn thành một đoàn [nhân viên cứu hộ làm], ngừng lại một lúc lâu, sau đó, nhìn cánh tay gãy bị treo lên cổ của mình, y không rên một tiếng vào phòng ngủ, quy củ đắp chăn, rồi cư nhiên....

Ngủ?!

Mộ Dung bị lực kéo kéo vào phòng ngủ cảm thấy cảm giác quỷ dị càng ngày càng mạnh, dần dần, mạnh đến nỗi dường như nếu gã không làm chút gì đó thì sẽ vô cùng khó chịu, khê cần môi, Mộ Dung cuối cùng đi tới bám lên người Tả La.

Khổng chế cơ thể không quá thoải mái của đối phương đến phòng bếp, tìm một chỗ ngồi xuống, Mộ Dung cẩn thận thoát ra, cầm lấy lá bùa có thể khiến mình chạm được vào đồ vật, hít một hơi thật sâu, Mộ Dung thiếu gia —

Cầm lấy một miếng giẻ rửa bát?!

Đúng đó, Mộ Dung thiếu gia lúc nào cũng tự cho mình siêu phàm cao ngạo lạnh lùng hoa lệ khinh thường người khác của chúng ta, hiện tại, đang cầm miếng giẻ rửa bát, đi rửa bát đĩa?!

Gã bắt chước Tả La bóp nước rửa bát vào giẻ. Sợ không đủ, Mộ Dung còn chăm chỉ đổ đầy nước rửa bát xuống khắp cái đĩa, tùy tiện lau lau vài cái, đang chuẩn bị xả nước, lại không cẩn thận tay trơn, chỉ nghe một thanh âm thanh thủy vang lên, cái đĩa, vỡ nát....

Mộ Dung sắc mặt cứng đờ, lại lập tức coi như không có việc gì ném mảnh vỡ vào thùng rác. Tiếp tục rửa.

Cái thứ hai, cũng vỡ.

Không ngừng cố gắng, ngay sau, Mộ Dung mặt không đổi sắc trở mắt nhìn cái kế tiếp... vỡ nốt.

Không rõ bản thân rốt cuộc là đi rửa bát đĩa hay đập bát đĩa, Mộ Dung mặt đầy mây đen ném hết mảnh vỡ sành sứ vào thùng rác, thùng rác bởi thu hoạch quá nhiều mà nắp không che kín nổi, như thể muốn châm chọc gã vụng về. Mộ Dung hung hăng đá nó một phát.

Bát đĩa cần rửa đều đã vỡ, Mộ Dung mau chóng chuyển sang hạng mục tiếp theo, lau nhà.

Sàn nhà dính đầy dấu chân của nhân viên cứu hộ trở nên bẩn không chịu nổi, Mặt người chết vừa nẩy nhúu mày chắc là vì việc này. Cầm cây lau nhà đã thấm đẫm nước, Mộ Dung bắt đầu lau.

Cơ mà một lúc lâu sau....

Nhìn sàn nhà bị mình lau thành khuôn mặt của diễn viên hí khúc, Mộ Dung trầm tư không giải được: Lau nhà không phải là cầm cây lau lia đến lia đi trên mặt đất sao?! Vì có gì càng lau lại càng bẩn?

Làm việc không thành, Mộ Dung công tử luôn bảo trì hình tượng trước mặt mọi người bắt đầu không ngừng miệng bản Tam Tự Kinh.

“Cây lau quá ướt, hơn nữa cậu còn chưa quét nhà” Thanh âm lãnh đạm không cảm xúc của nam nhân từ sau truyền đến.

Quay mạnh người lại, Mộ Dung như tên trộm bị nắm đuôi, chợt dạ nhìn nam nhân không biết đã tỉnh dậy từ bao giờ.

Nhúu mày nhìn phòng bếp so với vừa nãy càng thêm khủng khiếp của mình, Tả La vốn có tính kiêu phách mí mắt giật không ngừng. Đi thẳng về phía trước, y cúi người muốn nâng cái giá khi mình ngất đi làm đổ, nhưng cái giá quá nặng không nghe lời, Tả La dùng một tay có vẻ quá sức, Mộ Dung bên cạnh vội vàng chạy tới hỗ trợ.

Đỡ cái giá lên xong, Tả La cũng không liếc nam tử trẻ tuổi một cái, chỉ nhúu mày nhìn bồn rửa, bên trong có một số mảnh dăm nhỏ của chén đĩa. Ý nhìn xuống thùng rác. Quả nhiên, thi thể bộ đồ ăn mình thích nhất.... Lạnh như băng được trưng bày ở trống.

Tuy dùng một tay nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn, Tả La không chút hoang mang rửa sạch sẽ mảnh nhỏ trong bồn, rồi chậm rãi lau chùi quây bếp, lúc dọn chỗ Mộ Dung đứng, Tả La mặt không đổi sắc ngẩng đầu liếc gã một cái, đối phương liền hoảng hốt tìm đập thành thịch, tránh đi chỗ khác để y thuận lợi dọn dẹp.

Im lặng, Mộ Dung nhìn Tả La thiếu một tay chỉ dùng nửa giờ đã có thể thu dọn phòng bếp bị chính gã phá hỏng thành sạch sẽ như cũ.

Sàn nhà cũng sạch bong.

Mộ Dung lại có cảm giác bản thân vô lực.

Mình hình như, là một tên phế vật?!

Người này không cần mình một chút nào, mình với y mà nói chỉ là trói buộc, là một tên sao chổi siêu bự.

Tưởng tượng đến mình ở trong lòng tên chướng mắt này chịu loại đánh giá như vậy, Mộ Dung liền thấy ghen khuất không nói nên lời.

“Này! Anh nói gì đi! Chê cười tôi thì cứ nói hăng ra!!!” Cuối cùng không nhịn nổi, Mộ Dung rống lên.

Nam nhân dùng một tay tắt vòi nước, lau khô bọt nước trên tay, xong mới chậm rãi quay người lại.

“Tôi không chê cười cậu.” Nam nhân mặt không chút thay đổi nói.

“Cậu chỉ là không rõ ràng các bước làm, mới làm nên bị vụng, tôi không có lý do để chê cười cậu.”

“Nhưng tôi cũng không định cảm ơn cậu, cậu không làm cho tôi chuyện gì để tôi phải cảm ơn cả.” Nam nhân nói xong, coi như không có việc gì đi qua Mộ Dung ra khỏi phòng bếp.

“Ngủ đi, tôi mệt chết rồi, nếu cậu cần bổ sung sinh khí thì vào, miễn đừng chạy khắp nơi là được”

Nam nhân chìm vào giấc ngủ.

Lẳng tai nghe tiếng hô hấp đều đều của y, Mộ Dung cảm thấy, nam nhân này, thực sự rất phức tạp! Lại hoặc là...

Rất đơn giản?

Ngồi một bên nhìn nam nhân yên tĩnh ngủ, Mộ Dung âm thầm thề, một ngày nào đó, gã phải khiến nam nhân tâm phục khẩu phục mình, nói với mình một câu:

Cảm ơn.

10. Quyển 1 - Chương 10

Đạo này ông chủ cửa hàng sách báo ở góc đường mà Tả La hay ghé qua bị chịu kinh hách.

Đầu sở gây nên chính là Tả La.

Kinh hách xảy ra bắt nguồn từ thói quen đã lâu của Tả La — mua sách báo.

Thân việc mua sách báo thì không có vấn đề gì, vấn đề là bác sĩ Tả La luôn nghiêm túc, cứng nhắc, quy củ chỉ quan tâm đến những bộ sách y khoa lại đi chọn một quyển sách rõ ràng tên là:

Người vợ đảm trong một tuần thu phục việc nhà: chỉ bạn cách sắp xếp việc nhà

Ông chủ trong lòng nan giải, cuối cùng ba ngày sau nhìn thấy Tả La nhíu mày đi đến phía quầy tạp chí y dược, liền thở phào nhẹ nhõm: Vạn hạnh vạn hạnh Tả tiên sinh không đổi tính, nếu cậu ấy không mua quyển tạp chí kia, vậy thì loại báo nhảm chán này chỉ sợ thành hàng tồn kho mất.

Kết quả đợi Tả La vòng vo nửa ngày đặt sách lên quầy tính tiền, bìa sách vừa hiện lên, ông chủ chớp cái mắt nở hoa.

Sách quả thật là lấy từ bên đó, nhưng tên là:

Người vợ đảm trong một tuần thu phục việc nhà: chỉ bạn cách trở thành cao thủ phòng bếp

“Ông chủ ông để sách sai vị trí rồi, người làm ăn không thể qua loa như vậy được đâu.” Tả tiên sinh vốn lạnh lùng không nói nhiều giờ nói một lèo, bắt đầu từ việc ông không cẩn thận để sai vị trí của một quyển sách, rồi tới tận vấn đề sâu sắc người Trung Quốc làm biếng thành tính ảnh hưởng đến cách quản lý doanh nghiệp.

Ông chủ ngơ ngác chớp chớp mắt, nhìn Tả La nước miếng tung bay, lời phê bình của đối phương một chữ cũng không nghe lọt, chỉ nghĩ:

Đây là... Tả tiên sinh ư?

Trải qua lần này, trái tim ông chủ đã trở nên kiên cường, cho nên ba ngày sau lúc nhìn quyển sách trong tay Tả La với cái tên Người vợ đảm trong một tuần thu phục việc nhà: Chỉ bận cách thông bồn cầu, ông chủ cũng chỉ cười cho qua. Thậm chí còn báo cho y biết tập bốn của “Người vợ đảm” thứ năm sẽ được phát hành, mời y đúng ngày đến lấy. Thế là lỗ rồi. Ông chủ nghĩ trong lòng, tạp chí kia vốn chỉ có Tả tiên sinh [lúc đầu] mua, giờ chắc cây ấy cũng không mua nữa.

Kỳ thực ông chủ hiểu lắm, mấy ngày nay mua sách, là Mộ Dung.

Mộ Dung đã thương lượng tốt với Tả La, buổi trưa gã có thể sử dụng thân thể y để bắt đầu kế hoạch học tập cần cù vất vả của mình.

Mục tiêu: Trở thành một người hữu dụng!

Cũng không phải nói bản thân mình vô dụng, chỉ là mấy cái mình có khả năng làm giờ một chút cũng không dùng được, biểu hiện vụng về ngốc nghếch mấy hôm trước làm Mộ Dung thiếu gia luôn cao ngạo tự kỷ yêu cầu mọi chuyện hoàn mỹ không cách nào bỏ qua được, gã lập tức quyết định: Cho dù bình thường mình vốn khinh thường việc nhà, nhưng mình vẫn có thể làm tốt, tốt đến mức Mặt người chết phải chống mắt lên mà coi.

Nhưng y đã hoàn toàn quên tính cách của Tả La.

Thế là một tuần sau, dùng năng lực học tập của siêu nhân hoàn toàn thông hiểu chân lý “Người vợ đảm”, Mộ Dung đắc ý dào dạt kéo Tả La đến trước bàn ăn thơm ngon hoàn mỹ như bữa tiệc Mãn Hán (đồ ăn thức uống sa hoa đẳng cấp), chờ đối phương dùng ánh mắt kinh ngạc sùng bái nhìn mình....

“Tôi không ăn.” Im lặng liếc đồ ăn trên bàn một cái, Tả La đi vào phòng bếp.

Hôm nay là thứ hai, mình đứng ra phải ăn cà tím kho, cơm trắng, canh bắp cải, xem nhẹ nam nhân phía sau cơ hồ hoá thành oán linh phần nộ nhìn chằm chằm mình, Tả La nhàn nhã ăn canh bắp cải của mình.

Mộ Dung giận dữ ném toàn bộ đồ ăn ra cửa sổ, bị đám chó lang thang trên đường tranh cướp, từ nay về sau mỗi trưa dưới lầu nhà Tả La đều có một đám chó đứng giờ chảy dãi ngứa đầu lên trời chờ ăn.

Dù sao tay Tả La cũng không tiện, cho nên nam nhân thường tranh làm mấy việc quét rác, dọn dẹp vệ sinh, giặt quần áo đồ lót... Tả La không hề nghĩ ngợi liền mặc gã.

Cái linh hồn mặc danh kì diệu này... Đôi khi y thật không hiểu suy nghĩ của gã.

Thế là Tả La quyết định khỏi cần uống công suy nghĩ.

Từ ngày cánh tay mình lừng lẫy hi sinh, Tả La quyết định dùng trái tim bình yên không gợn sóng để chống đỡ mọi chuyện.

Dù sao tên này không đến một tháng nữa nhất định sẽ đi. Còn hiện tại....

Tả La cơm nước xong, yên lặng nhìn thoáng qua bát đĩa trên bàn, vừa mới đứng dậy — không ngoài sở liệu, bàn tay trắng nõn kia lập tức hung tợn cướp bát đĩa đi rửa.

Tuy rằng hơi bẩn — nhưng có cảm giác trong nhà có bảo mẫu, cũng tiện lắm.

Luôn cảm thấy mình phải nói cái gì đó, Tả La nghĩ nghĩ,

“Cảm ơn.”

Nói xong, Tả La lẳng lặng đứng một bên, trở mắt nhìn nam nhân động tác vốn lưu loát gọn gàng nghe được mình nói xong cả người cứng ngắc, nháy mắt đánh rơi cái đĩa trong tay.

Y thở dài.

Tả La quyết định sau này vẫn là nên ít khen ngợi gã thôi.

Thì ra việc nhà cũng không khó như gã tưởng.

Trải qua một tuần nghiền ngẫm, Mộ Dung cảm thấy mình quả nhiên là thiên tài! Hiểu biết trình tự các bước, các công thức nấu ăn khác nhau, Mộ Dung lại càng đắc ý, cơ mà nhìn món ăn nghèo nàn trong tay....

Phải chế biến theo thực đơn cố định mỗi ngày của nam nhân, Mộ Dung chợt có cảm giác nhân tài không được trọng dụng.

Mình tâm tâm khổ khổ học được cách làm của mấy chục món ăn, kết quả vẫn chỉ có thể nấu mấy món cơ nhất như cà tím xào, canh bắp cải?!

Mộ Dung hung hăng trừng nam nhân đang ăn cơm, từ từ, tức giận chuyển thành đánh giá.

Nam nhân thực ra cũng không đến nỗi hỏng bét như lúc đầu mình hình dung.

Ngũ quan nghiêm túc tuy cứng nhắc nhưng cũng rất đoan chính, mũi không cao nhưng thẳng lắm, lông mi không cong nhưng dày đậm, môi quá mỏng nhưng màu rất đẹp, tuy bị cặp kính đen huỷ diệt hoàn toàn hình tượng, song sau khi tháo kính xuống thì đôi mắt kì thực là bộ phận đẹp nhất trên mặt nam nhân. Đặc biệt là...

Dáng người bị quần áo nhảm chán cứng nhắc che phủ.

Nhớ tới lần trước tắm giúp đối phương có tia thấy dáng người y, Mộ Dung mất tự nhiên quay qua quay lại, hỏi nam nhân,

“Hương vị thế nào?”

“Ừm.” Nam nhân chỉ khẽ hừ một tiếng.

[Ừm] chính là ăn ngon, vài ngày qua, Mộ Dung đã hiểu biết đại khái sự cao thâm tầng tầng lớp lớp trong lời nói của nam nhân kiêu lời này.

“Vậy ăn hết đi” Ngạo mạn phân phó, nhìn động tác khẽ gật của nam nhân, trong lòng Mộ Dung bỗng thấy hơi hơi cao hứng.

Cảm thấy nam nhân không coi thường gã, cảm thấy cố gắng của bản thân đã được khẳng định... Mộ Dung chợt nghĩ mình cũng không ghét người này lắm.

Thậm chí cảm thấy cứng nhắc cũng là chuyện tốt, người cứng nhắc kì thực rất dễ hiểu, chỉ cần mình không đi gây sự, thì người như vậy không khó thuần phục chút nào.

Đang nhớ lại mấy ngày qua, đột nhiên gã nhìn thấy Tả La nhú mày gãi gãi đầu.

“Ngứa đầu hả? Để tôi chuẩn bị nước, lát nữa tắm rửa đi. Tôi giúp anh” Không đợi đối phương nhờ vả, Mộ Dung vội vàng tuyên bố. Tả La khẽ gật, cũng không phản đối.

Đáng thương thay, cho tới giờ Mộ Dung công tử vẫn còn chưa nhận ra người bị thuần phục đến tột cùng là ai.

11. Quyển 1 - Chương 11

Cuối tuần, Tả La đưa Mộ Dung đi siêu thị.

“Hôm nay ăn gà nấu niêu được không? Hay ăn lẩu? Anh toàn ăn mấy món thiếu dinh dưỡng không à. Bàn chải ở nhà phải đổi rồi...” Mộ Dung không nhận ra giọng điệu của mình càng ngày càng giống bà chủ gia đình, chỉ một lòng mưu tính lừa người trước mắt thay đổi khẩu vị.

Hôm qua lúc tắm cho y, đột nhiên gã phát hiện người này gầy đi, xương hông cũng nhô ra.

Nhớ rõ bản thân vốn rất thích phụ nữ có xương hông nhô ra — như vậy thực gợi cảm, trên thực tế hôm qua thấy xương hông của nam nhân y cũng thấy rất gợi cảm, nghiêm túc mà nói thậm chí còn gợi cảm hơn cả các nữ nhân gã đã từng gặp. Nhưng chính vì thế mới không bình thường.

Nam nhân vẻ mặt nhảm chán cứng nhắc nằm trong bồn tắm không kiên nhẫn cứ thúc giục gã mau lên, gã phải cố sức tắm cho y còn chưa nói gì thì thôi....

Mình cứ nhiên lại cảm thấy nam nhân cứng nhắc này gợi cảm?!

Đúng là có vấn đề!

Nam nhân mới cảm ơn một lần với mình, lại khiến bản thân mình đặc biệt ghi nhớ, còn cao hứng có gắng để được nghe lần thứ hai.

Ngày ngày kích động hào hứng đi lau nhà, nấu cơm... cho cái tên khó hiểu phong tình này. Là vì một câu cảm ơn sao?

Mộ Dung biết mình không chỉ muốn nghe một câu này, thực ra khi nam nhân lơ đãng nở nụ cười... cũng dễ nhìn lắm.

Lại nhớ tới đôi khi nam nhân chia sẻ với mình một ít chuyện thú vị trong sách báo mà y đọc được.

“Cậu xem! Mới phát hiện được một hộp sọ cổ Ai Cập này! Đây là cách bảo quản hộp sọ cổ đại, thật hoàn mỹ biết bao!!!” Không ngờ nam nhân lại có ngày có biểu tình như vậy.

Dù cho hình cái cục đen thui mà nam nhân chỉ vào kia khiến Mộ Dung cảm thấy ngoại trừ buồn nôn ra thì chẳng hề thấy chút gì gọi là [hoàn mỹ] cả, nhưng ý cười ôn nhu nhàn nhạt của nam nhân đã gỡ bỏ tất cả vẻ cứng nhắc trên khuôn mặt y.

Mộ Dung bắt đầu cảm thấy: Lúc y cười, thực sự rất không tồi...

Càng ngày càng phát hiện những điều không ai biết của y:

Nhìn thấy rau cần liền nhú màu, lúc ăn nho ngay cả hột và dây hạch cũng nuốt vào luôn, không thích ăn hành tỏi, không cần thận ăn phải sẽ nhè hết vào thùng rác...

Dáng vẻ thè lưỡi nhú mào này quả thật... Thế là Mộ Dung theo bản năng lúc nấu cơm sẽ cắt rất nhiều hành bỏ vào.

Cho dù như vậy, nam nhân hình như cũng cho rằng đồ ăn già làm ngon lắm.

Lúc mới bắt đầu chắc y sợ già còn mắc lỗi, dần dà, bắt đầu yên lặng ăn nhiều hơn. Có đôi khi còn nói mình thích ăn cháo bữa hôm qua già nấu.

Có thể trộm nhìn thấy một mặt đơn thuần như thế trên khuôn mặt biểu tình khan hiếm ít ỏi của nam nhân, sâu trong lòng Mộ Dung bỗng thấy có chút tự hào nho nhỏ.

“Muốn tôi đẩy xe hộ không? Mặt người chết cụt tay?”

Nhìn cánh tay băng vải trắng đặt trên tay nắm xe đẩy của y, Mộ Dung chạy tới quyết định giúp đỡ, nhưng ngoài miệng cũng không nói được một câu tử tế.

Trời biết: Mộ Dung thiếu gia chưa bao giờ có ý tốt như thế này đâu.

Cả lúc đi dạo phố cùng bạn gái cũng không.

Đại khái là vì tay nam nhân bị thương là do mình thôi, nhận ra bản thân khác thường Mộ Dung đã tự thuyết phục mình như thế.

Gã đã quên, số người bị già làm cho tan cửa nát nhà thân bại danh liệt.... Mệnh mông bát ngát như biển lớn.

“Cậu muốn dọa chết người khác à?” Tả La thản nhiên nói một câu, tùy tay ném một hộp vào xe đẩy.

“Cái kia...” Lúc này mới nhớ ra mình đang ở trạng thái linh thể, gã vẽ mặt hắc tuyến tưởng tượng nếu mình đẩy xe đẩy sẽ thành hình ảnh khủng bố thế nào.

“Mua ít thôi, tay lại gãy nữa không phải chuyện của tôi đâu!” Giọng điệu gã không tốt tí nào.

“Không sao, tôi sắp đến bệnh viện gỡ cái này ra rồi.”

Nam nhân cũng không nhìn gã, chọn xong đồ liền đi thẳng đến quầy thu ngân thanh toán.

Tay nam nhân có vẻ đã ổn, nhưng bác sĩ dặn vẫn nên hạn chế làm việc nặng. Nam nhân ngửi mùi thạch cao gay mũi, mặt nhăn mày nhú quần thêm một vòng băng vải lên cánh tay.

Thạch cao đắp lâu luôn có mùi rất đáng sợ.

“Muốn đi xem cậu không?” Nam nhân không chút hoang mang đề nghị.

“?!” Lúc này mới nhớ tới thi thể của mình — không đúng! Là thân thể còn nằm trong phòng vô khuẩn ở bệnh viện. Mộ Dung chấn hưng tinh thần.

“Có thể xem sao?”

“Đương nhiên, đã chết đâu.” Nam nhân lãnh đạm nói ra một câu khó lọt tai, đưa gã đến phòng bệnh.

“Cậu đã vượt qua thời kì nguy hiểm, không phải ở phòng bệnh lạnh như băng kia nữa” Chỉ vào phòng đơn ẩm áp tràn ngập ánh mặt trời, Tả La giải thích.

“Xin chào Tả tiên sinh ” Vừa vào cửa gã đã thấy một nữ y tá cúi xuống làm gì đấy trên người mình.

“Này này!!!! Cái cô kia làm gì thế? Không phải sàm sờ thân thể bổn thiếu gia chứ?” Mộ Dung đen mặt. Nữ nhân đang cởi quần áo gã.

“Cô ta cởi....Quần...Của....Tôi....” Mộ Dung lắp bắp. Nhìn Tả La đứng bên cạnh vẻ mặt không sao cả, “Này! Anh cái tên này! Còn không đi cứu trình tiết của bổn thiếu gia đi?”

Tả La cổ quái liếc Mộ Dung, “Thiếu gia, người ta chỉ lau người giúp cậu mà thôi”

Trình tiết? Tên này còn có trình tiết?

“Anh nói với cô ta, đừng cởi quần lót của tôi...” Hiếm có vô cùng, mặt Mộ Dung cong từ thể mà lại nóng lên.

“Là người nhà cậu nói cậu thích sạch sẽ, dặn phải lau cho kĩ”

“....Thế đổi y tá nam đi....”

“Nhà cậu nói cậu ghét nhất là đàn ông”

“...” Lời này là đúng, quả thật Mộ Dung vừa nói câu kia xong đã hối hận.

Không để ý đến linh hồn lúc nào cũng ồn ào cự nự bên cạnh, Tả La hỏi y tá,

“Tình hình của cậu ta thế nào rồi?” Lại gần nhìn, y mới phát hiện khuôn mặt tuần lãng phong thần kia giờ đã trở nên gầy như thế!

Mộ Dung cũng trừng lớn mắt! Cái bộ dạng khô quắt kia! Trách không được y tá lúc lau mặt cho gã lại mặt không đổi sắc lau như đi lau khúc gỗ, như thế này, căn bản chính là một khúc gỗ!

“Thật sự thì không có vấn đề gì, vết thương ở eo cũng đang lành lại rất nhanh, song vẫn chưa tỉnh lại. Cơ thể khô héo khủng khiếp! Tên này đúng là nghiệp chướng mà!” Y tá vừa lau người cho nam nhân bất tỉnh nhân sự, vừa oán giận.

“Tình nhân của cậu ta là đàn ông đúng không?”

“Tình nhân của cậu ta là đàn ông? Có tình nhân rồi còn trăng hoa khắp nơi, nam nhân đó có lẽ đã quyết định giết cậu ta rồi tự sát, ai ngờ tên này mạng lớn không chết, người nọ ám sát tình nhân xong đã chết mất rồi!” Y tá tức giận nhìn nam nhân gầy yếu trên giường, khí lực trên tay không khỏi tăng thêm.

“Nam nhân đã chết kia còn có một đứa con, thời gian trước đứa bé đó đột nhiên ngất xỉu cũng đã bị đưa đến đây, kiểm tra thì phát hiện là chức năng thận bị suy kiệt, bệnh này có nhiều dấu hiệu cảnh báo, vậy mà không ai để ý tới! Mẹ đứa bé này giờ mới chạy tới, đòi kiện nhà họ Mộ lên toà bắt đền, hừ! Đồ tham tiền! Chỉ đáng thương cho Tư Tư thôi. Con bé đáng yêu như thế, lại rất hiểu chuyện.”

Tả La mặt không biểu cảm nhìn trên ngực nam nhân hôn mê trước mặt hiện thêm một vết đỏ, nghĩ thầm, viện trưởng luẩn quẩn trong lòng hay sao mà lại phân công y tá nóng tính nhất bệnh viện, căm ghét thói trăng hoa nhất bệnh viện tới chăm sóc người này vậy....

“Để tôi thay cho, cô mệt rồi phải không?” Nhìn sắc mặt đỏ tới đỏ lui hết xanh lại trắng của linh hồn bên cạnh, Tả La cuối cùng ngăn lại động tác không khác mưu sát là mấy của y tá.

“Dạ? Thế không được, bác sĩ Tả...” Tiểu thư y tá đỏ mặt.

“Haiz Nam nhân tốt giống bác sĩ Tả giờ quả thật đã không còn nhiều.” Không rụt rè bao lâu, y tá mau chóng giao miếng khăn trong tay, “Nếu sau 28 tuổi mà tôi còn chưa lấy chồng, nhất định sẽ đi nương nhờ anh đó ” Khác biệt hoàn toàn với dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, đập tác đập vào vai y quả là rất có lực.

Tả La mặt không đổi sắc nhìn đồng hồ, tùy tiện tìm một lý do tiễn y tá đi.

“Cô ta nói dối!”

Y tá vừa rời đi, nam tử cứng đờ như khúc gỗ đột nhiên gào ầm lên.

Tả La chính là chậm rì rì nhúng khăn mặt vào nước.

“Này!!! Anh điếc à?! Tôi nói cô kia lừa người! Tôi mới không phải đồng tính luyến ái!” Nam nhân trước mắt phản ứng nhàn nhã như không nghe thấy gì làm Mộ Dung phi thường bất mãn, nhịn không được đi qua kéo tai Tả La, dùng sức gào.

Không hờn giận trong mắt nam nhân từ từ bắn ra, Mộ Dung lập tức cúi đầu.

“Nam nhân kia suốt ngày đến làm phiền tôi, tôi đuổi thế nào cũng không được, cuối cùng tức giận quá mới nói với anh [anh đi chết đi], kết quả nam nhân kia — mẹ nó đàn ông không có thằng nào tốt cả!”

Mộ Dung mắng xong mới nhận ra mình cũng vợ luôn bản thân vào mắng, bất quá chỉ nhún vai, mình đúng là không phải người tốt gì, cơ mà, trộm nhìn nam nhân đang chậm rãi lau người cho mình.

Bàn tay thon dài của nam nhân cầm khăn trắng nhẹ nhàng di chuyển trên da thịt mình. Hiệu quả thị giác, thật sự rất....

Mộ Dung nuốt nước miếng.

“Anh sao một chút phản ứng cũng không có?”

“Tôi nên có phản ứng gì?” Nam nhân chỉ im lặng liếc gã một cái, thản nhiên đậm mạc, sau đó tầm mắt lập tức dời đi.

Nhàn nhã của nam nhân hoàn toàn đối lập với vội vàng cuống quýt muốn nóng lòng giải thích của mình, Mộ Dung bỗng cảm thấy: Mình lo lắng muốn đi giải thích tính hướng của bản thân với nam nhân không tình cảm này... Có điểm buồn cười?!

Mình vì cái quái gì mà phải giải thích? Mộ Dung không hiểu chính mình. Bình thường mình nhất định sẽ không kích động như thế, cây ngay không sợ chết đứng Mộ Dung cũng không lo người khác nghĩ sao về mình.

Mộ Dung cuối cùng đổ lỗi cho việc mình cần phải có trách nhiệm giải thích cho những vấn đề nghiêm trọng ảnh hưởng tới bản thân.

“Chờ cậu khoẻ lại xong thì đi giải thích với người muốn biết đi, tôi không hứng thú với chuyện này.” Tả La thản nhiên nói.

“Anh...” Ý của anh là anh không có hứng thú với tôi?! Mộ Dung vừa định gào lên, không ngờ nhận ra: Nam nhân này, hình như thực sự không có một chút hứng thú với mình, hơn nữa...

Người ta làm chi phải có hứng thú với gã? Như vậy không phải biến thành đồng tính luyến ái bị gã ghét nhất sao?

Đối phương không phải đồng tính luyến ái hẳn là gã phải cao hứng, nhưng Mộ Dung phát hiện mình lại không thể vui nổi.

Buồn buồn rầu rầu một lúc, lại phát giác bất tri bất giác nam nhân đã lau toàn thân gã, nam nhân chỉ vào miếng vải duy nhất trên [thị thể] gã – quần lót, mặt không thay đổi hỏi,

“Chỗ này cần lau không?”

Mộ Dung mặt đỏ lên rồi nha.

Mặt người chết dù có chỉ vào chỗ đó đó trên người nam nhân, vẫn là dùng bản mặt rập khuôn cứng nhắc.

Gà nấu niêu:

12. Quyển 1 - Chương 12-13

“Cậu cái tên này...” Tả La mặt nhăn mày nhú, cứ như đang nhìn thứ gì vô đạo đức vô văn hoá lắm.

Mộ Dung giật mình phát giác ra một chuyện: Hình như mình đổ mặt!!!!

Mình 13 tuổi đã bị một [nữ] giáo viên tại gia dụ dỗ thất thân thường thường chơi 3p suốt ngày được mỹ nữ thành bấy hâu hạ cũng chưa từng đổ mặtGiờ cứ nhiên....Đổ mặt?!

Bất quả gà quả thật rất tò mò Mặt người chết sẽ làm gì để xử lý việc này....

Mộ Dung nín thở, nhìn Tả La...

Bác sĩ Tả nhăn mặt, chán ghét cầm khăn mặt lên, nhanh chóng dùng khăn mặt lau trên dưới sạch sẽ cái đồ đang nhếch lên kia, thuận tay còn kéo cái quần bị tụt xuống lên cho người ta, đắp chăn, sau đó mới ném khăn mặt và găng tay vào thùng rác.... Động tác rành mạch lưu loát, không liếc đến nơi đó một cái.

“Cứ như vậy?” Mộ Dung không thốt nên lời.

“Cứ như vậy.” Tả La thản nhiên trả lời, nhìn kỹ tay mình, không khỏi lại đi rửa nước tiêu độc lần nữa.

“Nhưng mà...Tên nhóc kia còn như thế mà!!!” Nam nhân này quả thực quá vô nhân đạo!!!

“Thế thì... Tôi gọi bạn gái của cậu đến?” Tả La chần chờ một chút, chậm rãi nói.

“Anh gọi mấy cô ấy đến làm gì?! Gian thi chắc!!!!” Mộ Dung cho rằng mình chưa từng có suy nghĩ muốn oánh một người đến thế.

Mặt người chết tưởng tượng đại khái cảnh tượng ấy trong đầu, sau một lúc lâu, Mộ Dung kinh dị phát hiện ra trên khuôn mặt cứng nhắc của nam nhân vậy mà lại hiện lên nụ cười.

Cơ hồ có thể nói là ngây ngốc nhìn ý cười nhàn nhạt bên môi nam nhân, Mộ Dung cảm thấy mình có chút ngẩn ngơ hoảng hốt.

“Công nhận rất giống gian thi, không để ý tới nó chờ một lúc là ổn thôi.” Nam nhân đề nghị.

“Nam nhân mà cứ nghen như thế thế nào cũng nghen ra vấn đề!!!” Mộ Dung khinh bỉ nhìn về phía nam nhân, “Không lẽ anh toàn đối với chính mình như thế?”

“...” Nam nhân yên lặng một lát, lúc lâu sau mới nói, “Hay là cậu tự mình giải quyết?”

Mộ Dung như thế phát hiện ra một lục địa mới.

“Thực sự là anh... Đối xử với chính mình như thế hả? Ồi giờ ơi ” Giống như phát hiện ra chuyện gì hết sức khủng khiếp, Mộ Dung khoa trương kêu to.

“Thế chất của tôi có hơi đặc thù...Không nên tiếp xúc với âm thể...” Tả La đẩy kính giải thích, Mộ Dung tỉnh mắt phát hiện ra hai tai nam nhân đã hơi ửng hồng.

Nói là giải thích....Nhưng là cam chịu thì đúng hơn.

Không biết vì cái gì, tâm tình Mộ Dung trở nên tốt vô cùng.

“Thôi được thôi được Không bắt nạt lão xử nam nữa Này! Tôi dạy cho anh, anh xem mà học hỏi chút đi ” Mộ Dung tâm trạng tốt, cứ nhiên quyết định tha cho nam nhân, mặc dù loại tiệc đứng này từ năm mình 13 tuổi đã không nếm qua, tuy nhiên....

“Hả?!” Tay vừa mới sờ lên...Đã bị đánh bật lại?!

“À! Đúng rồi! Hình như, trước khi cậu trở về, cậu không thể chạm vào mình đâu.” Nam nhân nhớ ra, giải thích cho gã.

“Thế xử lý sao giờ?” Mộ Dung trợn mắt, không có ý tốt hỏi.

Tả La làm bộ không nghe thấy.

“Có người ở đó sao? A! Tiểu Tả em ở đó hả? Là như thế này, chút nữa thầy và đạo trưởng Cát Tường sẽ đến đó kiểm tra cho Mộ Dung tiên sinh, lát nữa gặp.” Từ bộ đàm truyền tới tin tức phá vỡ bầu không khí xấu hổ, cơ mà...

“Này! Tí nữa có người đến kiểm tra cho tôi, anh xem nó...” Mộ Dung lăm nhăm chỉ vào cái đó đó của mình.

“Không biết xấu hổ!” Tả La đỏ mặt, nam nhân vừa then vừa bắt đắc dĩ thậm chí còn quên luôn đeo găng tay, lại không muốn bị chủ nhân thân thể này trợn to mắt nhìn y làm cái chuyện mất mặt ấy, bàn tay nam nhân cứng ngắc thò vào chăn...

Di chuyển chậm rãi trong chăn quả thực trông vô cùng mờ ám! Biểu tình xấu hổ trên mặt nam nhân vô tình lại càng khiến không khí thêm ám muội.

Mộ Dung miệng khô khốc tưởng tượng...Hình ảnh trong chăn....

Thật sự quá tiếc nuối...Tiếc nuối bản thân không ở trong thân thể dưới chăn!

Gã đã quên nếu gã đang ở bên trong thân thể của mình thì nam nhân tuyệt đối sẽ không giúp gã làm loại chuyện này.

Gã đã quên nếu gã đang ở bên trong thân thể của mình thì gã sẽ tuyệt đối không cho phép một tên đàn ông động tay động chân với mình.

Mộ Dung công tử giờ này phút này, tiến sát lại gần, hưng phấn kích động dỗi mắt nhìn....

Một lúc lâu sau, cử động trong chăn ngừng lại, nam nhân vẻ mặt khó xử quay lại nhìn gã.

“Sao mãi vẫn chưa xong thế?”

Khuôn mặt đeo kính đứng đắn cứng nhắc giờ đầy vẻ xấu hổ bất đắc dĩ, màu hồng phấn nhàn nhạt lan khắp hai má y, Mộ Dung đột nhiên cảm thấy hạ thân của mình thực nóng...Nóng đến quỷ dị!

Nam nhân như vậy, thực sự rất muốn....

“Hả?! Ra rồi.” Hắc tuyến thay hết ửng hồng, nam nhân nhăn mặt rút tay ra, lộ ra thứ trên bàn tay...

Chất lỏng sền sệt nồng đặc không thể che giấu...

“Oẹ!” Nam nhân không thềm giấu giếm sự chán ghét, như thể dính phải thứ gì có hại kinh tởm cổ sức vấy đi, đột nhiên nhớ tới cái gì kéo chăn lên, lộ ra hạ thể trần trụi của nam nhân dưới chăn.

Trên bụng mình...Cũng dính thứ kia...

Nhìn nơi mềm rũ xuống của mình...Nơi đó vừa được hưởng thụ ngón tay của Mặt người chết mát xa....

Mộ Dung đang nghĩ thất loạn bát tao, bỗng tiếng gõ cửa vang lên đánh gãy mọi suy nghĩ trong đầu gã.

Chỉ thấy Tả La nhăn mặt nhíu mày kéo quần lót của mình xuống, dùng chính quần lót của mình lau lung ta lung tung bụng mình một phen, sau đó mau chóng kéo quần mình lên, rồi ném quần lót của mình vào thùng rác. Bàn tay dính bẩn còn chưa kịp xử lý viện trưởng đã đến nơi....

“Chào viện trưởng” Không hổ là Mặt người chết, dưới tình huống này vẫn có thể có thái độ ngay thẳng đứng đắn như thế!

Mộ Dung buồn cười nhìn Tả La vô thức bắt chéo tay ra sau lưng.

Trên tay nam nhân dính thứ đó của mình, ý niệm mất tự nhiên này một khi đã lọt vào não bộ, thì đuổi cách nào cũng không chịu đi.....

Luôn cảm thấy được bản thân ngày càng hiểu biết về nam nhân nhiều hơn, qua hôm nay, dường như có thứ gì đó đã không còn giống như trước kia, nhưng không giống ở chỗ nào?

Mộ Dung cũng không thể nói lên được.

“Hai người các cậu ở chung không tòi nhỉ ” Viện trưởng an tâm cười một tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh. Vọng tưởng của Mộ Dung ngừng lại, nhắm mắt nhìn ông già kia bắt đầu kiểm tra từ trên xuống dưới cho mình, cho dù có là người già, cũng vẫn là đàn ông.

Gã đối với đụng chạm của nam nhân, luôn mang tâm lý chướng ngại.

Mộ Dung rõ ràng đã quên chuyện mình vừa thích người ta đụng chạm.

“Thân thể khôi phục khá tốt, cơ bản đã sắp có thể để linh thể của Mộ Dung tiên sinh trở về rồi.” Tháo dụng cụ kiểm tra xuống, viện trưởng cười ha hả.

“Trạng thái linh thể của tiểu huynh đệ cũng không tồi, xem ra mỗi ngày ở trong thân thể người ta cũng tốt lắm.” Lão đạo sĩ cũng cười, “Hai người mỗi ngày cùng hành động, thoạt nhìn cũng tình cảm lắm.”

“Nói gì chứ...” Mộ Dung mắt tự nhiên quay mặt đi, “Cũng không phải là tôi nguyện ý....Ai muốn ngày nào cũng bị trói buộc ở cùng một gã đàn ông vô vị thế chứ?”

Thực ra nam nhân không phải rất vô vị, lúc trêu ghẹo y cũng vui lắm...

Mộ Dung chỉ là mạnh miệng không chịu thừa nhận mà thôi. Nào ngờ....

“Hử? Chẳng lẽ hai người không biết có biện pháp không cần phải trói buộc với nhau sao?”

Lập tức, cả hai người đều thay đổi sắc mặt!

13. Quyển 1 - Chương 14

“Ừa? Ta không nói gì sao? Xin lỗi nhé ” Lão đạo trưởng cười ha hả, trên mặt không có tí nào là tỏ vẻ hối lỗi, “Mang theo bên người mấy thứ như móng tay này, tóc này hoặc tùy tiện một vật gì đó tương tự như vậy của người ký ước, cũng chính là người cung cấp sinh khí, là có thể rời đi một khoảng cách rất xa, tuy nhiên bổ sung sinh khí vẫn là thiết yếu, đơn giản thế ta tưởng cậu biết chứ.”

“Đạo trưởng!” Tả La không hề giận trừng đạo trưởng, lão gia tử tám phần là cố ý! Cố ý cột mình với cái tên công tử này, vốn ông có ý tốt, nhưng nào ngờ lại là hại khổ y.

Nhìn Tả La như trút được gánh nặng, Mộ Dung biết mình hẳn là nên cao hứng, nhưng sao lại không thể cao hứng nổi.

Anh biết có thể hắt tôi đi liền cao hứng đến vậy sao?

Nhìn nụ cười bên môi nam nhân, vốn cảm thấy nam nhân lúc cười lộ lên cũng rất dễ nhìn, song khi nghĩ đến nụ cười này là vì có thể hắt mình qua một bên mới xuất hiện, Mộ Dung liền cười không nổi.

“Ồ? Trên chân này...” Xốc chân lên, viện trưởng mắt cú vọ phát hiện trên chân của bệnh nhân có thứ gì đó kì kì.

“Vừa nãy em lau người cho cậu ấy bị đổ lên. Giờ phải đi giặt thôi!” Tả La tiến lên một phát ôm chân, nguy rồi!!! Thứ đó của tên kia không cần thận bị dính lên...

Nhìn bóng Tả La vội vàng vàng chạy đi, viện trưởng kì quái trừng lớn mắt.

“Kì thật đấy.”

“Hai người tình cảm hoà thuận đó mà. Đây là chuyện tốt.” Vuốt vuốt râu, lão đạo trưởng bí hiểm nở nụ cười.

“Không phải tôi thấy chuyện đó kì, mà là thứ trên chân ấy. Nếu đôi mắt già nua của tôi không nhìn nhầm, hình như đó là thứ Tiểu Tả sợ nhất...”

“Rắn.”

Vừa thả chân xuống, xúc cảm lạnh lẽo trườn lên cổ tay y. Tả La vô thức nhìn về phía tay, liền phát hiện được một sinh vật trắng dài màu vàng trắng đan xen.

Thân thể mảnh nhỏ chỉ bằng ngón tay của nam nhân trưởng thành, xúc cảm lạnh lạnh lạ lùng, quả thực rất phù hợp với mùa hè, chỉ là, Tả La hết như một pho tượng cứng đờ không dám động đậy.

“Ồ? Sao lại có con rắn ở đây?” Mộ Dung thấy dáng vẻ đột nhiên không nhúc nhích của nam nhân rất kì lạ, vội vàng tiến lại gần.

Giờ đang thịnh hành một nuôi rắn kiểng, Mộ Dung cũng tự mình nuôi mấy con, là người khác tặng, chưa được mấy hôm đã chết. Mộ Dung thừa nhận mình không phải người thiết tha yêu quý động vật cho lắm.

“Dáng vẻ thật xinh đẹp. Tiểu gia khoả Chậc.” Cười hì hì nhìn chăm chú tiểu gia khoả kia, tiểu gia khoả thè lưỡi phì phì có đôi mắt rực rỡ như viên rubi, toả ra tia sáng nhàn nhạt.

“Cậu...Cậu mau...bắt nó ra!” Thanh âm Tả La vang lên trên đỉnh đầu gã đã run rẩy đến độ không thể che giấu, Mộ Dung tò mò ngẩng đầu lên, phát hiện sắc mặt Tả La tái nhợt khủng khiếp.

“Cậu bắt nó...ra...” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt nam nhân, thân mình run nhè nhẹ, cộng thêm đôi mắt tròn to hơn bình thường, tất cả đều hướng về một đáp án —

“Anh sợ rắn?”

Mộ Dung tinh quái nở nụ cười.

Chẳng những không giúp Tả La lấy con rắn trên tay y đi, Mộ Dung thậm chí còn một tay ôm ngực một tay đùa nghịch đầu rắn nho nhỏ. Dù sao cũng không sợ bị cắn

“Anh xem mắt nó đẹp thế này này, đỏ rực như mắt thỏ con ấy, ồ nhóc này nhiều thịt ghê Anh có muốn sờ thử không?”

Tay đùa rắn nhỏ, mắt lại không quên buồn cười quan sát biểu tình khản trương của Tả La.

Mộ Dung phát hiện: Khai phá những biểu tình khác nhau của nam nhân, chính là lạc thú hiện tại của gã.

Có thể làm cho một nam nhân dù trời có sập cũng không sợ hãi lộ ra biểu tình có thể gọi là đáng thương này...Mộ Dung trong lòng vui sướng muốn chết!

Mộ Dung cẩn thận khiêu khích rắn nhỏ để nó uốn éo tới lui trên người Tả La.

Rắn nhỏ có linh tính, tuy không nhìn thấy, nhưng xúc giác mẫn cảm có thể cảm nhận được có thứ đang nhiễu loạn mình, động vật vốn có bản tính trốn tránh cái hại, tiểu gia khoả thoáng cái chui tọt vào trong áo Tả La, lập tức —

Tả La hoàn toàn bất động.

Kìm nén xúc động muốn trợn trắng mắt, Tả La cứng ngắc khép mở môi, run run phun ra vài lời, “Bắt, bắt ra đi...”

Mộ Dung không dám đùa nữa, sắc mặt Tả La đã tệ đến cực điểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Mộ Dung luống cuống tay chân lấy lá bùa trong túi Tả La, giúp y bắt rắn.

Nhưng thiên tính của rắn vốn giỏi lẩn trốn, một thân vảy màu nhũ nhụy mềm dẻo, Tả La mao cốt từng nhiên cảm thụ cảm giác lạnh lẽo kia trườn xuống cổ mình, bò tới ngực, thuận theo thất lưng tiếp tục đi xuống dưới.

Làm y dựng tóc gáy không chỉ có rắn nhỏ kia, còn cả một thứ lạnh như băng — Tay Mộ Dung.

Bất quy tắc lần mò theo rắn nhỏ, bàn tay hấp tấp dán lên da mình di chuyển, như thể hành động làm người ta nổi da gà...Ấu yếm?

Tả La một thân mồ hôi lạnh ngay cả muốn vung tay ra cũng không dám.

Một người một rắn truy đuổi thi đấu, sà thi đấu chính là thân thể của mình.

Tả La cứng ngắc cổ nhẫn nại, thẳng đến khi cảm giác cái tay kia...

Trượt xuống thất lưng y?! Hơn nữa, còn thuận theo quần đùi rộng thùng thình hôm nay y mặc, tiếp tục mò xuống dưới.

“Bắt được rồi!!!” Mộ Dung hưng phấn gào to, sau một lúc lâu mới phát hiện có gì không đúng, điểm không đúng đầu tiên chính là cái sắc mặt của Tả La: khuôn mặt tái nhợt giờ cứ nhiên hơi ửng hồng?!Ồ bắt đầu chuyển thành đen rồi, gã cúi đầu, quyết định nhìn xem điểm không đúng thứ hai, gã vốn nhớ tiểu gia khoa kia không thô như thế mà nhỉ.

Mộ Dung xấu hổ phát hiện thứ mình đang cầm trong tay....

Là nơi đó của Tả La....

Bốp!!!!

Một đập yên lặng vung lên, Mộ Dung cảm giác trên mặt nóng rực, sau một lúc lâu mới ý thức được mình bị đánh, bị một tên đàn ông đánh...

Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của nam nhân, cứ nhiên khiến Mộ Dung quên luôn phải làm gì.

Tự dừng lại cảm thấy Mặt người chết như vậy...Thoạt nhìn, có vẻ...

Mê người?!

Nam nhân đỏ bừng mặt hất tay mình ra, để lại bộ vị mình mới cầm, rồi mới mặt nhăn mày nhíu tự vói tay vào quần, túm ra rần nhỏ vụn vụn uốn khúc.

Chán ghét ném rần về phía trước — cũng chính là trên người Mộ Dung, Tả La lập tức quang vinh....

“Ngất xỉu? Không thể nào.”

Mộ Dung vội vàng kéo thân thể đang trượt xuống, để y tựa vào một góc. Kinh dị chột chột hai má Tả La, Mộ Dung cuối cùng xác định nam nhân quả thật đã hôn mê —

Bị dọa sợ.

“Thật không ngờ nhược điểm của Mặt người chết lại là thứ này ” Mộ Dung nhàm chán đuổi tiểu gia khoa vô tội trong tay đi, “Nên làm thế nào với mày đây?”

Rần → Thịt rần → Lẩu = Lẩu rần.

Nhớ tới nam nhân trước lúc ra khỏi nhà đề nghị làm lẩu, trên mặt Mộ Dung chậm rãi lộ ra nụ cười âm hiểm....

14. Quyển 1 - Chương 15

Đột nhiên....

“Anh định làm gì Tiểu bất điểm?” Thanh âm tức giận vang lên.

Mộ Dung nhìn chăm chú: Là một cô nhóc, tuổi còn nhỏ, đáng vẻ gầy nhỏ rất đáng yêu, bắt quá giờ chống nạnh hết như một cái bình trà nhỏ gương cung bặt kiếm trùng mình.

Đúng, là trùng....

Mình.

“Nhóc đang nói với anh?” Mộ Dung tò mò chỉ chỉ mặt mình. Người thường hẳn là không thấy mình?

“Anh muốn làm gì Tiểu bất điểm của em?” Bé gái ác bá trùng gã, nhưng kích động trong mắt lại tiết lộ tâm tư của chủ nhân.

“Vậy phải nhìn xem Tiểu bất điểm của nhóc đã làm gì với bọn anh.” Cứ nhiên bị người sống nhìn thấy, Mộ Dung cảm thấy rất mới mẻ, nhện không được đùa giỡn với trẻ con mà bình thường mình vốn siêu ghét.

“Nó....Là người vô dụng kia tự doạ mình ngất! Không liên quan đến Tiểu bất điểm! Anh đem trả nó cho em.” Giọng cô nhóc hơi run rẩy, nhưng cô nhóc vẫn kiên định lập trường, ánh mắt trợn to nhìn răn hoa nhỏ trong tay Mộ Dung.

“Hắc hắc, nó từ trong phòng bệnh đi ra, người ở đó cũng không quen nhóc, bệnh nhân trong phòng bệnh vô cùng suy yếu, dù nhóc là vô tình hay cố ý, con rắn này bị người ta bắt được cũng chỉ có đường chết, chẳng bằng...” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ sợ hãi, Mộ Dung nhếch môi âm trầm cười.

“Chẳng bằng để anh nấu thành một nồi lẩu, để Tiểu bất điểm của nhóc phát huy được sức lực cuối cùng, ở trong bụng chúng ta mãi mãi lưu truyền.”

“Oa!!!!!!!” Giây tiếp theo, tiếng khóc nhức óc dội thẳng vào tai Mộ Dung.

Đúng là bị doạ giết cả mình! Mộ Dung nhàm chán đang định trả rắn cho cô nhóc, đột nhiên sau gáy bị phang một cú!

“Cậu cái tên này, sao lại không biết xấu hổ như thế? Bắt nạt trẻ con.” Trên khuôn mặt tái nhợt của Tả La đầy vẻ không hề giận.

“Này! Tôi là có ý tốt giúp anh báo thù mà!!!” Mộ Dung xoa đầu không phục kêu to.

“Tôi không cần cậu giúp tôi tìm một cô bé báo thù”

Ôm lấy súng vật mình yêu quý, cô nhóc khóc thút thít nghẹn lời, “Đây là ba tặng Tư Tư...Ba không trở về được nữa... Tư Tư chỉ còn mỗi Tiểu bất điểm... Bệnh viện nóng quá, hơn nữa bọn họ còn không cho tiểu bất điểm vào... Phòng bệnh kia có nhiệt độ phù hợp với Tiểu bất điểm nhất....Nóng hơn...Tiểu bất điểm sẽ chết...”

Dù có đứt quãng, song Tả La vẫn nhẫn nại nghe từng lời của cô bé.

Mí mắt và chân của cô bé đều sưng phù rõ ràng, hơn nữa chưa kể màu da...Đứa bé này tám phần là có bệnh về thận, hơn nữa bệnh còn không nhẹ, phỏng chừng đang nằm viện. Phòng bệnh nhi tuyệt đối không được phép nuôi thú cưng, Mộ Dung ở phòng đơn thì không như vậy, có mỗi một người gần chết nằm lẫn cu đơ, có điều hoà, chỗ lại rộng, có lẽ là bé gái này thừa dịp không ai chú ý thả rắn vào phòng Mộ Dung.

Vỗ vỗ đầu cô bé, Tả La thở dài.

“Bệnh viện không cho nuôi thú cưng là có lý do, bệnh nhân trong bệnh viện đều là người sức đề kháng kém, động vật nhỏ dù có tắm rửa sạch sẽ cũng không thể loại bỏ hết những vi khuẩn gây bệnh không rõ, người thường còn chưa chắc đã an toàn, nếu là bệnh nhân suy yếu...Nói không chừng sẽ hại chết người ta, hiểu không?”

Cô nhóc chảy nước mắt, khẽ gật đầu, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói,

“Nhưng mà...Tư Tư không có người nhà, không có ai nuôi Tiểu bất điểm....Tiểu bất điểm sẽ chết mất....Nó đã lâu không được ăn gì rồi...”

Nhìn sinh vật thôn dã vô tội trừng đôi mắt đỏ lòm, cái lưỡi đỏ tươi không ngừng phun ra nuốt vào, lại nghĩ đến lời cô bé nói [đã lâu không được ăn gì]....mí mắt Tả La giật điên cuồng.

“Ba cháu đâu?”

“Ba lên trời rồi.” Cô nhóc chớp chớp đôi mắt đen láy.

“Còn mẹ?”

“Tư Tư chưa gặp mẹ bao giờ.”

Thở dài, Tả La nhất thời không biết nên nói gì: Hình như đứa bé này là trẻ mồ côi...

Bỗng nhiên,

“Tư Tư! Sao cháu lại chạy đến đây!” Một y tá mặc đồng phục màu hồng nhạt thở hổn hển chạy tới.

“Bác sĩ Tả cũng ở đây sao? A!!!!!! Cháu cái đứa bé này sao còn chưa ném con rắn này đi!!!” Y tá lập tức hoa dung thất sắc.

“Không phải đã bảo cháu phải mau chóng ném con rắn này đi sao, thứ này không thể nuôi ở bệnh viện được đâu!” Y tá nổi giận đùng đùng đoạt đi con rắn trong tay cô bé, “Tư Tư, bệnh của cháu không thể lại gần mấy thứ này, nếu chẳng may có vi khuẩn gì...”

“Oa ” Bị cướp mất bạn, cô nhóc liền khóc oà lên.

Nhất thời, lời dạy dỗ của y tá, tiếng khóc nháo của đứa bé hoà trộn...

Mộ Dung chịu không nổi bật tai, trộm nhìn sang bên cạnh: Không hổ là Mặt người chết, hết như núi Thái Sơn quyết không đổi sắc, âm ỉ như vậy mà y vẫn trưng ra khuôn mặt người chết đặc trưng.

“Đừng nhìn Tiểu Ngô âm ỉ với đứa bé kia mà hiểu lầm, thực ra cô ấy là người hiểu rõ cô bé nhất.” Một giọng nữ khác truyền tới, Tả La nhìn lại: Là y tá của Mộ Dung.

“Đó chính là đứa bé đáng thương tôi vừa nói với anh, là con gái của tình nhân Mộ tiên sinh trong phòng bệnh kia. Haiz, mẹ của cô bé đòi nhà họ Mộ bồi thường, mà lại chưa từng đến thăm cô bé một lần. Con rắn hoa kia hình như là quà sinh nhật của ba cô bé tặng cho, muốn để cô bé nuôi. Nhưng mà...”

Lặng yên một lúc sau, nhìn đứa bé khóc đến rồi tỉnh rồi mù, Tả La thản nhiên nói,

“Chú giúp cháu nuôi, lúc xuất viện đừng quên mang về.”

Lập tức, thế giới im lặng.

...

Mặt không thay đổi trọn mắt nhìn bình thủy tinh trong phòng khách nhà mình, tai Tả La rung rung.

Không ngờ mình lại đem cái thứ mình sợ nhất về nhà.

Nhớ tới trước khi đi cô bé khẽ kéo áo mình, tưởng cô bé muốn nhắc nhở giao phó rắn nhỏ, nào ngờ cô bé thần bí nói thầm vào tai mình rằng, “Anh kia là quỷ đúng không? Cháu sẽ giữ bí mật, nhưng chú phải chăm sóc Tiểu bất điểm cho tốt, nếu không cháu sẽ nói cho mọi người biết hết đó ” Cô bé đắc ý làm mặt quỷ chạy đi, bỏ lại Tả La mặt cứng nhắc nhìn ***g sắt... có con rắn mình đang cầm trong tay.

Mình cứ nhiên bị uy hiếp? Bị một đứa bé 5 tuổi uy hiếp?

“Chắc chắc Mặt người chết à Với lá gan của anh mà còn dám nuôi rắn?” Mộ Dung lập tức hộ nguyên hình, nhin không được trêu chọc Tả La.

“Đương nhiên là không” Tả La lạnh lùng ném vào ngực Mộ Dung, cởi áo khoác đi thẳng vào phòng tắm, “Thú cưng của con của tình nhân của cậu, cậu nuôi”

Cửa vô tình đóng lại.

Mộ Dung ngờ ngác nhìn cánh cửa khép chặt, chợt có ảo giác: Mình với tình nhân trộm sinh một đứa bé, đối phương ném đứa bé tới cho bà xã của mình, bà xã nổi giận ném đứa bé cho mình, nói [con riêng của anh, anh nuôi]

Hân

Mẹ nó!!!! Đây là suy nghĩ quái dị gì chứ?! Vội vàng ném suy nghĩ khác thường trong đầu ra, đột nhiên cảm nhận được thứ gì đang trườn lên người, Mộ Dung mới phát hiện rắn hoa nhỏ trong ***g sắt không biết từ khi nào đã ra khỏi ***g bò lên người mình, mắt đối mắt với đôi mắt đỏ rực của tiểu bất điểm vô tội, bỗng...

“Này này!!!! Tôi với anh phải nói rõ chuyện này! Tôi khi nào thì thích đàn ông hả?! Này!”

Mộ Dung vội vàng vọt vào phòng tắm, đây là vấn đề danh dự! Nhất định mình phải nói rõ ràng, miễn cho Mặt người chết hiểu lầm.

Hiểu lầm cái gì, Mộ Dung cũng không thể tự mình nói rõ, chỉ là cảm thấy, không thể để đối phương hiểu lầm....

Mẹ nó! Mình từ khi nào lại để ý đến suy nghĩ của một người như thế? Lúc Mộ Dung đập cửa vào buồn thương nghĩ.

Chả hiểu sao truyện nào mình chọn cũng có ít nhất 1 nhóc con, hợ.

15. Quyển 1 - Chương 16

Nửa giờ sau, từ phòng tắm truyền ra tiếng đánh đầm quỳ dì, sau đó mới thấy Tả La chạy huỳnh huỵch ra, vẻ mặt đen sì, mông hỏ trơn láng.

Trong phòng tắm, Mộ Dung công tử yếu ớt ngã chổng vó trong bồn tắm, trên mặt hiện một vết hồng, Tiểu bất điểm ở trên đầu gã uốn đến uốn đi.

“Này! Anh còn giận à?” Nhịn cả đêm không nói gì với nam nhân xong, hôm sau cuối cùng Mộ Dung nhịn không nổi nữa, “Tôi hôm nay cố tình dậy sớm xuống lầu mua đồ ăn sáng cho anh đó!”

Tả La không thèm liếc gã đến một cái.

Mộ Dung chột dạ nhún vai. Thôi được, cho dù tôi dùng thân thể của anh dậy sớm đi mua giúp anh, nhưng mà thế cũng là tốt rồi mà. Ít nhất trên tinh thần là thế...

“Anh là đàn ông mà sao lòng dạ hẹp hòi thế? Chẳng qua là...” Chẳng qua là hôm qua lúc mình chạy vào phòng tắm không cẩn thận đánh rơi rần vào bồn, làm cho y cả người cứng đờ, tự mình biết sai liền lập tức sửa chữa túm rần lên, không cẩn thận chạm vào nơi không nên chạm, không cẩn thận sờ vào toàn bộ các chỗ không nên sờ thôi mà....

Hừ! Mặt người chết chính là không kiềm chế được, bị người ta tùy tiện sờ một cái đã dựng lên, mình hảo tâm giúp y phát tiết, lại còn tốt bụng bắt rần giúp, kết quả thì sao?

Mặt người chết thế mà dám dùng vẻ mặt bị cường bạo đá mình một cước, một cước này không phải ở đâu khác...Lại chính là mặt mình! (không phải ở chỗ đó đó đâu nhá hé hé)

Không thèm so đo với y!

Mộ Dung lúng ta lúng túng nghĩ, trong lòng lại nhớ tới cảnh tượng lúc nam nhân đá vào mặt mình: đôi mắt ửng hồng, nam nhân căng mặt không ý thức được, động tác gờ chân đạp gã....

Có bao nhiêu khiêu khích.

Nơi không nên để lộ đều lộ ra hết trơn

Mộ Dung tự dưng thấy mũi mình nóng nóng.

Mộ Dung không phát hiện ánh mắt mình vẫn nhìn chòng chọc nửa người dưới của Tả La.

Cơ mà Tả La lại phát hiện ra.

Về mặt nổi giận, Tả La gắng bình tĩnh cảm xúc, sau lúc lâu mới bình thản nói, “Tôi không có hứng thú với đàn ông, mong cậu không dùng ánh mắt như vậy tiếp tục nhìn tôi.”

Mộ Dung giậm chân.

“Ý này của anh là muốn ám chỉ tôi đồng tính luyến ái hả? Tôi đã nói mấy lần rồi tôi không phải đồng tính luyến ái!!!!”

Thở dài, Tả La nhún vai, “Tôi không khinh bỉ đồng chí, cho dù cậu có thực sự thích đàn ông cũng không có vấn đề gì. Chẳng qua cảm phiền cậu lau lại mắt mình, loại đàn ông vừa cứng nhắc vừa khó coi như tôi, thật sự không đáng để cậu xuống tay.”

“Ai nói thế?! Thực ra anh cũng thú vị lắm.” Mở miệng giải thích, nhưng nhìn đến vẻ mặt hắc tuyến của nam nhân mới nhận ra giải thích của mình căn bản sai phương hướng, Mộ Dung nhất thời quẫn bách không thốt nên lời.

Thở dài, Tả La bắt đầu thu dọn bát đĩa. Y không lo lắng, y chưa bao giờ nghĩ nam tử nhìn như ngả nón đa tình kì thực lại vô tình này sẽ yêu một ai đó. Minh như thế này...lại càng không có khả năng.

Y chắc chắn.

Thế là Tả La tâm bình khí hoà đi vào phòng bếp.

Lưu lại Mộ Dung công tử ngơ ngác ngồi thu lu một góc, suy ngẫm về vấn đề đồng tính luyến ái của bản thân.

Một lúc sau Tả La đi ra, chỉ thấy Mộ Dung nghiêm mặt nhìn mình, thái độ hoa hoa công tử vênh vào tự đắc hoàn toàn mất tiêu, nam tử cản đường y, rống to.

“Tôi tuyệt đối không phải đồng tính luyến ái! Trên thế giới này, thứ tôi chán ghét nhất chính là đồng chí!” Mộ Dung nóng nảy nói, không biết là nói với Tả La hay là nói cho chính mình.

“Tôi sẽ đi chứng minh điều này!” Nói xong, Tả La còn chưa kịp phản ứng, linh hồn kích động kia cứ nhiên....

Biến mất?!

Từ lúc nào gã đã học được công phu chỉ có linh thể cao cấp mới biết này?

Tả La cảm thán, dù trong lòng biết đây vốn không phải chuyện mình nên cảm thán. Y theo lời đạo trưởng đưa cho Mộ Dung một bộ phận trên cơ thể của mình — tóc, tên kia liền có khả năng rời khỏi mình, tốt rồi...Đi đâu tìm một linh hồn giặn dỗi đây?

Nhưng chẳng sao, tên kia mỗi ngày còn phải dựa vào cơ thể mình để nạp điện, đến lúc chịu không nổi, tất sẽ trở về.

Hiểu rõ điểm ấy, Tả La thoải mái tự tại đi làm.

Giờ là 7:05, theo thói quen đi làm của mình là đã muộn mất 5 phút.

Tay Tả La mới khỏi, không dám lập tức tiếp nhận phẫu thuật, cả người liền trở nên nhàn rỗi, lúc kiểm tra phòng bệnh, theo bản năng y vào phòng của Mộ Dung, trong phòng bệnh im lặng chỉ có thanh âm truyền dịch tí tách.

Nhìn bình truyền cao cao, nam tử hiện tại phải dựa vào truyền dịch dinh dưỡng để sinh tồn, nếu rút thứ này... Gã sẽ chết phải không?

Có điểm khác biệt với nam tử phong thần, tuấn lãng, tính tình thiếu gia cao ngạo mà mình biết kia, người trên giường này phi thường gầy, chỉ có ngũ quan tương tự mới khiến người ta có thể nhận ra đó là cùng một người.

Có lẽ là y tá của gã xuất phát từ tư tâm mà không mát xa cẩn thận cho gã, hoặc là vì thể chất của gã. Tả La tuy tay sờ sờ người nam tử, cơ thể dưới tay y đã bắt đầu héo rút.

Tả La ngồi xuống nhẹ nhàng xoa bóp cơ thể cho gã.

Nhân duyên của tên này, có vẻ rất không tốt.

Gã hình như là ông chủ của một công ty lớn, nhưng đã qua nhiều ngày mà chỉ có rất ít người đến thăm gã.

Công ty của gã hình như không yên ổn, nghề truyền thông chính là như vậy, nhân viên cấp cao chỉ cần gió thổi cỏ lay một cái liền trực tiếp ảnh hưởng đến thị trường cổ phiếu. Người nhà gã vội đi xử lý việc làm ăn, vội giúp công ty che đậy gièm pha, có lẽ còn vội đi tranh quyền đoạt thế...Liền để một mình gã trong bệnh viện.

Lúc bắt đầu còn thấy từng người trong nhóm bạn gái của gã khóc sụt sùi đến thăm gã, song hiện tại....

Y đưa mắt bình hoa đã sớm héo úa trên bàn.

Tả La nâng cánh tay nam nhân lên, bắt đầu mát xa.

Linh hồn cao ngạo trong nhà kia lúc ngủ luôn thích co lại, đó là dấu hiệu của việc thiếu cảm giác an toàn.

Tên luôn ác mồm kia cũng không quá giống như báo chí TV đưa tin, không có vỏ bọc hoa lệ cao cao tại thượng, nam tử trước mặt y chỉ là một đứa trẻ bị ép phải trưởng thành.

Tên kia nhỏ hơn mình lại có thể đạt đến vị trí này, nhóm y tá ở bệnh viện truyền miệng nói gã chính là thiếu niên đặc chí, nhưng chắc chắn gã cũng từng chịu không ít khổ đi? Bực tức ngẫu nhiên của gã làm Tả La âm thầm đoán ra.

Người kia là điển hình của người ‘chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu’.

Chết cũng không chịu yếu thế.

Đối với người như thế, Tả La vẫn luôn âm thầm thương thức, cho nên chậm rãi hiểu rõ gã xong liền ngầm đồng ý để gã giương oai với mình.

Cảm giác như có một đứa em trai?

Hôm qua tất cả đã bị đánh vỡ.

Không ai lại đi làm chuyện ấy với anh em của mình phải không?

Giải phóng trong tay người khác đối với Tả La vốn vì thể chất nên đến nay vẫn chỉ là một con gà giò đợi làm thịt mà nói....Quá kích động.

Y thầm nghĩ trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy da thịt khô quắt dưới tay có vẻ nóng lên.

Ngẫm lại chính mình đã mất xa xong một lần, Tả La vội vàng đặt tay gã ngay ngắn bên người.

Bất tri bất giác trời đã tối muộn, Tả La giờ mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề: Đã sớm quá thời gian tên kia cần bổ sung năng lượng!!!!

Cởi áo blouse trắng, Tả La vội vã chuẩn bị đi tìm gã.

Còn không bao lâu nữa sẽ đến ngày gã trở về thân thể, không thể có sơ xuất gì được.

Nhưng mà...Tả La chợt ngừng lại.

Mình biết đi đâu tìm cậu ta đây?

Đó là một vấn đề nan giải.

Lớn chuyện rồi đây!

16. Quyển 1 - Chương 17

Chúng mình bản thân không thích đàn ông → chúng mình bản thân thích phụ nữ → đi chơi gái → ...

Tả La rầu rĩ nghĩ: Có lẽ mình phải tới mấy chỗ nhiều phụ nữ thử xem.

Thế là, Tả La từ khi sinh ra tới nay đã 28 năm chưa từng đến những nơi thanh sắc [ngoại trừ lần đó của Mộ Dung], lần đầu tiên xuất phát từ ý chí của chính mình, một cước bước vào nơi đèn hoa có cuộc sống về đêm náo nhiệt.

Ánh đèn nê on đủ màu rực rỡ, các tiểu thư ăn mặc xinh đẹp, trong bóng tối phô bày khoe ra dáng người xinh đẹp mà họ tự hào nhất, trong quán bar mọi người điên cuồng uống rượu tận tình khiêu vũ, phát tiết tất cả phiền não trong lòng.

Tả La nhẩn mặt, thật không rõ sao những người này lại thích vậy. Đang suy nghĩ bắt đầu đi tìm từ nơi này, đột nhiên, vai trái hình như bị đụng phải, Tả La theo bản năng đỡ vật đụng vào ngực mình, cúi đầu thì thấy....

“Tiểu thư, cô -” Là một nữ nhân thấp đầu không thấy rõ diện mạo. Chưa kịp hỏi tự té, đã nghe có người rống to với y.

“Con kỹ nữ thối tha kia! Giả bộ thanh cao cái gì, thằng khác có cung phụng mày thì mày cũng chỉ là con đàn bà *** đãng!” Nam nhân vẻ mặt lưu manh cách ăn mặc lưu manh từ quán bar đuổi đến, chỉ nữ nhân mắng to.

“Nhanh như thế đã dụ dỗ được thằng khác? Fuck! Thằng mày mới tìm được có vẻ *** đãng lắm, không biết trên giường...”

Tả La càng nghe hắc tuyến trên mặt càng nhiều, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng nam nhân.

Nam nhân có lẽ là bị ánh mắt không cảm xúc kia nhìn cho phát cáu, cư nhiên vung tay lên, “Các anh em lên! Cướp lại con kỹ nữ kia về cho tao, mẹ nó! Không cho ông đây chơi ông lại càng muốn chơi!”

Nam nhân vừa hạ tay, lập tức một đám lâu la phía sau vừa nhìn đã biết không phải là kẻ tốt liền cười quái đản sắp lại gần.

“Này! Các anh muốn làm gì? Tôi sẽ gọi cảnh -” Tả La còn chưa nói xong đã bị nữ nhân kia lôi đi, “Chạy mau!!!!”

Không hiểu ra sao bị nữ nhân túm đi chạy trốn, Tả La trong đầu chỉ nghĩ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Phía sau đột nhiên không còn tiếng đuổi theo, nữ nhân khom thắt lưng ngồi xổm xuống, ho khan kịch liệt.

“Đồ ngốc! Sao mà nói được với loại người đó?” Nữ nhân sau một lúc lâu bình ổn hô hấp, trong bóng tối chầm một liều thuốc. Ánh lửa nhỏ nhoi hiện lên, mơ hồ phác họa khuôn mặt trái xoan gầy yếu của cô.

“Hả? Là anh?!” Bật lửa bật lên toả ánh sáng chói rọi, nữ nhân có thể nhìn thấy rõ mặt Tả La, thanh âm lập tức chuyển thành khinh miệt, “Không có tử lượng cư nhiên còn chạy đến quán rượu, anh...”

Tả La không hiểu ý của nữ nhân, một lúc sau lấy từ túi áo ngực một thứ,

“Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có số điện thoại và địa chỉ làm việc của tôi.”

“Muốn tán tôi sao?” Nữ nhân giọng điệu khinh thường, cũng không định nhận lấy tờ giấy hơi mỏng kia.

“Không.” Tả La ngữ khí trịnh trọng, “Tôi không có ý khác, tôi đưa danh thiếp cho cô là vì trên đó có địa chỉ bệnh viện mà tôi làm việc, nghe tiếng ho khan ban nãy của cô là biết: Phổi và khí quản của cô có vẻ không được ổn, có thời gian thì đến kiểm tra đi.” Nói xong, đặt danh thiếp vào tay nữ nhân, rồi Tả La quyết định lại tiếp tục đi tìm.

Đi một đoạn, Tả La bỗng nhiên xoay người, nhìn ánh đỏ lúc sáng lúc tối hoà cùng làn khói, “Tốt nhất nên bỏ thuốc bỏ rượu.” Nói xong y liền không quay đầu lại rời đi.

“Tên già này...Giỡn cái gì vậy chứ!”

Nữ nhân ngậm liều thuốc lúng túng than thở, một lúc sau, đốm lửa cuối cùng trong bóng đêm....Vụt tắt.

Chấm dứt một màn đuổi bắt mặc danh kì diệu, Tả La tiếp tục tìm kiếm một cách mặc danh kì diệu, cuối hẻm một quán bar thu hút đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Tả La.

Quán bar cũng không lớn lắm, nhưng liên tục có đàn ông tiến vào, hơn nữa còn chỉ có đàn ông vào.

Tả La không chút do dự bước theo.

Nơi đàn ông tụ tập, đương nhiên là vì có phụ nữ rồi.

Nhưng mà...

Bất tri bất giác bị đoàn người xô đẩy lôi kéo đến phía trước, ‘bụp’ một tiếng: đèn chiếu vụt sáng, âm nhạc vang lên, trên sàn nhảy vũ công đang phấn khích nhảy nhót...Nhưng đây là một người đàn ông cường tráng...

Đàn ông?

Trên khuôn mặt Tả La xuất hiện biểu tình rút gân hiềm có khó tìm.

Người đàn ông trên sàn đang nhảy.... Thoát y?!

Đừng nói tới thoát y của đàn ông, đời này ngay cả thoát y của phụ nữ Tả La còn chưa xem bao giờ, đúng là gặp phải chuyện xấu hổ hiếm hoi của cuộc đời!

Hối hận mình vừa rồi đã tiến về sát phía trước, Tả La vẻ mặt hắc tuyến nhìn người đàn ông đang cúi còn lại càng ngày càng ít quần áo, dần dần tiến lại gần mình....

Ven đường đi của hắn không ngừng có tiếng thét chói tai — là tiếng thét của đàn ông, không ngừng có người vươn tay sờ soạng cơ thể cường tráng của người đàn ông — là tay của đàn ông, không ngừng có người nhét tiền vào trong quần lót nhỏ tí xíu còn sót lại cuối cùng trên người người đàn ông — vẫn là đàn ông....

Tả La hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

Người đàn ông bất tri bất giác đứng trước mặt Tả La, hắn nở nụ cười khiêu khích, dùng một thanh âm vô cùng mờ ám, thấp giọng nói, “Tiên sinh, đáng người của tôi làm anh...Xem đến tròn mắt ư?”

Tả La....

Bùng nổ!

Người đàn ông cũng không khoe khoang nơi nơi giống ban nãy, chỉ đứng trước Tả La, tiếng thét chói tai của mọi người liên tiếp vang lên, người đàn ông cười kéo tay Tả La, hướng vào hạ thân mình sờ soạng.

“Nghĩa vụ phục vụ một hồi, báo đáp cái há hốc mồm này của ngài. Xin ngài, giúp tôi kéo thứ cuối cùng này xuống đi.”

Cả người cứng ngắc như bị rần nhìn chòng chọc, Tả La hoảng sợ phát hiện bản thân vô lực không thể ngăn cản người đàn ông dặt tay mình đi thực hiện động tác phạm tội, ngay lúc sắp đụng đến quần lót của hắn, Tả La gất gao nhắm mắt lại! Sau đó....

Một tiếng trống vang lên!!!!!!!!!!!!

Tiếng gào thét bất mãn bất chợt nổ tung, Tả La mở mắt ra thì phát hiện: Đèn....Tắt?!

“Ngu ngốc! Đồng tính luyện ái chết tiệt! Lưu manh!!!!” Giọng nói đàn ông quen thuộc, câu chữ ác độc quen thuộc, Tả La cảm nhận được hơi thở quen thuộc đang ở ngay bên cạnh mình.

“Mộ Dung.” Là tên kia phải không? So với đám người xung quanh sợ hãi vì đèn bỗng nhiên tắt ngóm, Tả La lại cảm thấy rất an tâm, vươn tay hướng về phía đó, quả nhiên....

“Này! Cậu đang làm gì thế?” Nghe được có tiếng đánh đấm, trong lòng Tả La có dự cảm chẳng lành. Quả nhiên....

“Dạy dỗ cái tên biến thái này!!!!!!!!!!!!” Tiếp theo lại một trận binh binh bang bang. Tả La vẻ mặt hắc tuyến vội vàng thừa dịp xung quanh hỗn loạn túm Mộ Dung đi.

17. Quyển 1 - Chương 18

“Được rồi! Cậu đừng tạo thêm phiền phức cho tôi nữa!” Tả La nhíu mày, cảm giác có chút vô lực. Y đi ra ngoài nhắm mắt hít một hơi thật sâu không khí trong lành, xong mới mở mắt ra.

“Hửm? Cậu làm sao vậy?” Làn khí trên người Mộ Dung trở nên mỏng manh, màu sắc linh thể lơ mơ ảm đạm chưa từng có. Kì quái, cho dù hôm nay có chậm mất mấy giờ, cũng không thể suy yếu đến thế chứ?

Mi tâm Tả La vừa ấn bằng giờ lại nhả thành một nhúm.

Mộ Dung nhảy dựng lên!

“Anh còn nói tôi! Không phải đều tại anh sao! Anh hùng cứu mỹ nhân còn bị người ta đuổi đánh!!!! Cũng không ngần ngại xem hai người chạy thoát thuận lợi như thế là nhờ công lao của ai?”

“Gi?” Tả La nhướn cao mày.

“Đương nhiên là tôi xử lý giúp anh rồi! Hả? Anh không cần lo lắng cho tôi đâu Tôi dai đen không thủ đạo đó ” Mộ Dung đắc ý dặt dào lắc lắc cây gậy trong tay.

Tả La lặng thinh.

Gậy gộc cộng thêm, không thủ đạo...

“Không phải tôi lo lắng cho cậu, mà tôi đang lo cho đám người bị đánh kia.” Bị một cái gậy từ trong không trung đánh?! Người bình thường chắc sẽ bị dọa mất mật phải không?

Người thường không nhìn được Mộ Dung, chỉ có thể thấy một cây gậy hung thần ác sát vung lia lịa.

“...” Mộ Dung chợt dạ không hé răng, một lúc sau mới lẩm bẩm, “Không phải vì anh sao....Toàn tặng thêm phiền toái cho tôi, vừa này cũng thế, nếu không phải tôi ở đây thiếu chút nữa anh bị người ta sàm sỡ rồi còn gì?”

“Vừa này nhìn thế nào cũng là tôi sàm sỡ người ta được không?” Tả La lạnh lùng tường thuật sự thật.

“Cái gì!!!! Chẳng lẽ anh muốn sờ cái tên đàn ông kia? Anh sao có thể!!!!” Mộ Dung thốt không nên lời, khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ rực!

“Tôi không sao cả.” Tả La phát giác mình cùng cái linh hồn này không thể câu thông.

“Cậu khi này chạy đi đâu? Mà thành ra thế này?”

Linh hồn ban này còn biến sắc mặt như biến đổi thời tiết bỗng nhiên cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, “Thực ra tôi vẫn đi theo anh...”

“Theo tôi làm gì?” Không phải cậu bảo muốn đi chứng minh mình thích phụ nữ à? Tả La tức giận nhăn mày.

“Tôi làm gì có thân thể, anh bảo tôi đi của gái kiểu gì?!” Mộ Dung hung tợn nói. Ra cửa gã mới phát hiện ra mình phải chứng minh thế nào? Chứng minh cái gì?

Vốn có mỹ mạo đoan chính thanh nhã, Mộ Dung biết mình thực dễ dàng trở thành đối tượng ý *** của đàn ông, mình bị hiểu nhầm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng mình cũng chưa từng nghĩ phải đi đặc biệt giải thích.

Mộ Dung tự dưng thấy mất tự nhiên với chính bản thân mình.

“...” Tả La thẳng tắp trừng linh hồn không biết đang nghĩ cái gì, nhìn hào quang bảo hộ bao quanh linh thể ngày càng mờ nhạt, y thở dài, “Cậu vào đi. Nếu cậu không vào chỉ sợ là...” Tả La nhún vai, không chút phòng bị với Mộ Dung.

Nhìn nam nhân không hề phòng bị chờ mình tiến vào thân thể y như vậy...

Tai Mộ Dung hơi hồng lên rồi nha.

Như bị ma xui quỷ khiến mà đi theo sau nam nhân, nam nhân nhìn thấy gã chạy đi cư nhiên ngay cả đuổi theo cũng lười, còn nhân nhả đi làm khiến Mộ Dung đột nhiên nhức nhối, nhưng khi nam nhân giúp gã mất sa....Mộ Dung ngây ngốc nở nụ cười.

Kiều ngạo cong khoé môi, có lẽ, người có thể không để ý đến thân phận của gã, không để ý đến vẻ ngoài của gã mà vẫn quan tâm gã...Chỉ có Mặt người chết đi?

Một người đàn ông cứng nhắc, nghiêm nghị, tuân thủ phép tắc khuôn mẫu, không biết biểu đạt...Một người đàn ông chưa bao giờ nói được một câu văn hoa làm gã vui vẻ, song những hành động vô thức đã vô tình bộc lộ tính cách ôn nhu của y.

Cho nên vì thế mới có nhiều người không sợ khuôn mặt lạnh như băng của y, thậm chí còn dám lải nhải lảm nhảm với y phải không?

Mộ Dung bỗng nhiên cảm thấy rất muốn kể chuyện của mình cho y nghe.

Là chuyện mà từ trước đến giờ gã chưa từng kể cho bất cứ người nào.

“Thật ra...” Mộ Dung mất tự nhiên hất hất tóc, “Thật ra tôi chán ghét đồng tính luyến ái là vì mẹ tôi nói cho tôi biết, ba tôi là, là cái kia...Còn định bỏ trốn với đàn ông, kết quả trên đường gặp tai nạn giao thông

mà chết. Trước kia, lúc nào tôi cũng bị người ta chỉ vào mặt nói là con của biến thái, con của biến thái sau này nhất định cũng là biến thái...”

Thời thơ ấu không được nếm trải cảm giác vui vẻ hạnh phúc, gã ghét phải đến trường, tin tức truyền đi rất nhanh, phụ huynh học sinh và các thầy cô giáo đều biết chuyện này, trường học vì được nhà gã hỗ trợ giúp đỡ nên không nói gì, nhưng đằng sau lại luôn dùng ánh mắt khinh miệt chỉ trích bàn luận gã, thái độ của người lớn khiến bọn trẻ cũng cô lập gã, mỗi ngày đi học, trên bàn gã đều bị vẽ đầy những hình ảnh kinh tởm, nét bút non nớt của trẻ con lại chính là sự châm chọc độc ác nhất. Còn các học sinh lớn hơn thì sẽ ở những nơi giáo viên cố ý coi như không biết mà bắt nạt gã.

Mẹ cũng dùng ánh mắt chán ghét nhìn gã.

Gã không thể than phiền kể với mẹ, tất cả chỉ có thể một mình chịu đựng, lúc yên lặng lau bàn học, Mộ Dung biết bản thân mình phải trở nên thật mạnh, nhu đạo, không thủ đạo...Mộ Dung đều học rất nhanh, còn học rất nghiêm túc. Thân thể dần dần trở nên rắn chắc, lúc bị bạn học dọa nạt gã còn có thể đánh lại đối phương, dù sao chỉ cần không đánh chết, tiền của nhà gã có thể giúp gã che lấp mọi chuyện.

Vụ bê bối của nhà gã cũng dần chìm xuống.

Nhưng ánh mắt ngày càng lạnh lẽo của nhóm bạn học dành cho gã vẫn mãi không thay đổi.

Mộ Dung biến mình trở nên vĩ đại, gã bề ngoài tốt, gia thế tốt, trước kia đây chính là một trong số những nguyên nhân khiến gã bị bắt nạt, khi lớn lên thì lại trở thành nguyên nhân khiến gã hấp dẫn người khác.

Mộ Dung cảm thấy phụ nữ rất tốt, tuy tần suất thay đổi bạn gái của gã làm cho gã mang tiếng xấu, nhưng vẫn còn hơn bị người ta chỉ vào mặt chửi biến thái.

Chuyện trước kia tựa như một cơn ác mộng.

Mộ Dung cảm thấy không cần thiết phải kể nó ra, cũng không có người để gã kể.

Dáng vẻ của những học sinh khi xưa châm chọc bắt nạt gã gã đều đã quên từ lâu, nhưng khi gặp lại những kẻ ấy giờ còn lấy việc từng học cùng trường gã để tỏ vẻ tự hào, nhìn đối phương làm trò đóng kịch tỏ vẻ thân thiện, Mộ Dung chỉ cười nhạt.

Cho nên Mộ Dung mới có thói quen nhếch môi cười châm chọc.

Thế giới này thực đáng cười.

Vậy mà hôm nay, gã lại tự mình kể ra, kể cho một người đàn ông mình thậm chí còn chưa quen được một tháng.

Lòng Mộ Dung chợt nhẹ bẫng.

Cứng ngắc kể xong, Mộ Dung ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn vào mắt y.

Nam nhân nhún vai, “Đó là chuyện của ba cậu. Không phải sao?”

Là chuyện của ba, không phải của gã, gã vì ông ấy mà kinh hoàng sợ hãi suốt bao năm, khi bị đàn ông này đưa liền chán ghét âm thầm giải quyết đối phương, có thể không quan tâm mà nói ra câu ‘đi chết đi’ các kiểu...

Chính là bởi vì người được gọi là ba vốn đã mơ hồ trong ký ức của gã ư?

“Ba cậu là ba cậu, cậu là cậu.” Nam nhân mặt không chút thay đổi nói, ngữ khí không có vẻ hứng thú cũng không chán ghét.

Mộ Dung bỗng cảm thấy mình thật ấu trĩ, chỉ vì chuyện đơn giản như vậy mà oán hận. Song hiện tại...

Mộ Dung biết: bóng ma đè nặng lên gã suốt bao năm qua dường như, rốt cuộc đã có thể tan biến rồi...

18. Quyển 1 - Chương 19

“Cơ thể của tôi hôm nay cho cậu mượn, ví tiền cũng cho cậu mượn, cậu muốn đi chứng minh thế nào thì đi chứng minh đi, nhớ đừng uống rượu, tôi bị dị ứng với chất có cồn, cũng đừng tìm người phụ nữ nào dùng quá nhiều nước hoa, mũi tôi không chịu được những mùi quá nồng.”

Ngay giây trước khi bị tiến vào, Tả La bình tĩnh nói, (Ồi cái từ bị tiến vào...)

Mặc danh kì diệu, nhìn linh hồn suy yếu kinh ngạc nhìn mình, Tả La như không có việc gì nói ra một đoạn như thế.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, Tả La không nhận ra mình đã mềm lòng.

Y vậy mà lại cảm thấy cái tên cao ngạo này có điểm đáng thương?!

Tả La thản nhiên cong khoe môi, cười châm chọc.

Biểu tình trên mặt Tả La lập tức bị một biểu tình còn quỷ dị hơn thay thế, lúc tiến vào thân thể Tả La, Mộ Dung kinh hãi nhận ra hai má mình bị nhiệt độ hun nóng, gã khẽ vỗ mặt, nhìn phố đêm xa hoa sầm uất, Mộ Dung không chút do dự quay người.

Tả La mơ mơ màng màng cảm giác mình hình như đang bị người ta đưa đi, vốn định hôm nay làm người tốt cho gã tùy tiện mượn cơ thể, còn chuẩn bị sẵn tinh thần ngày mai có thể sẽ thất thân, nhưng mà...Y kinh ngạc nhìn nam tử vẫy tay bắt taxi, địa chỉ mồm gã phun ra là —

Nhà y?!

Kinh ngạc nhìn nam tử ngồi trên xe, dùng ví tiền của y thanh toán tiền xe, dùng chân của y đi vào thang máy, rồi dùng chìa khoá của y mở cửa nhà y.

Cậu làm gì thế? Tả La sửng sốt.

Mộ Dung như thể nghe được nghi vấn của Tả La, cười vô lại.

“Tắm rồi ngủ.”

Từ ngày đó, Tả La cảm thấy Mộ Dung đã thay đổi.

Nhìn Mộ Dung bên cạnh chịu khó dọn dẹp ***g cơm ra, Tả La yên lặng tiếp nhận bát cơm.

Buổi trưa Tả La không vào nhà ăn ăn cơm, mà ăn hộp cơm ba tầng hoành tá tràng Mộ Dung chuẩn bị.

“A, bác sĩ Tả! Tôi nói sao lại không thấy anh đến nhà ăn ăn cơm!!!! Hộp cơm phong phú thật đó!!!” Đang định ăn cơm, đột nhiên có người đẩy cửa tiến vào ngăn cản quá trình vung đũa của Tả La, đối phương vừa vào đã khoa trương ôm mặt cảm thán.

Là y tá khoa mình, Tả La cười khở cảm thấy may mắn vì mình đã nhận bát cơm từ này.

“Trông ngon quá ta Là mua ở ngoài sao?”

“Không, là mang từ nhà.”

“Ủ uây Từ nhà?! Giời ơi! Bác sĩ Tả cuối cùng cũng có bạn gái rồi ư?” Y tá tò mò hỏi.

“Không phải! Đó là tôi, tôi...” Tả La do dự, chuyện mình sống độc thân tất cả mọi người đều biết, phải nói thế nào đây...

“Trời ơi! Không ngờ là bác sĩ Tả tự mình chuẩn bị? Không được, tôi phải ném thử một chút!!!!” Y tá đoạt lấy đũa của Tả La, nhanh như chớp tấn công thẳng về phía con tôm chiên lớn nhất trong hộp!

“Ăn ngon quá xá luôn Ôi làng nước ơi ” Y tá cười tít cả mắt, “Hoá ra bác sĩ Tả lại nấu ăn ngon như thế, ha ha Cô gái nào mai sau được gả cho bác sĩ Tả thì quả là hạnh phúc.”

Y tá miệng rung rung thối hơi nóng, không chỉ vì nhiệt độ mùa hè cao mà còn vì độ nóng của tôm chiên, khuôn mặt nhỏ xinh đỏ bừng lên.

“...” Tả La im lặng đưa một ly nước qua.

Y tá vui sướng nhận ly nước, chớp chớp mắt nở nụ cười. Bỗng nhiên như là nghe được cái gì, cô gái vội vàng buông ly xuống.

“A!!! Các cô ấy về rồi! Nếu nhìn thấy đồ ăn ngon thế này nhất định các cô ấy sẽ chạy tới xin ăn kè! Anh yên tâm! Tôi sẽ ngăn bọn họ giúp anh!” Nói xong cô gái cười ngây ngô một cái, rồi hết như đầu tàu phi đi.

Hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của cô gái, Tả La mặt không đổi sắc nhìn cô gái chạy đi. Còn...cái cửa?

Mộ Dung thì biết thừa.

Hừ! Cô kia vừa nhìn đã biết thăm mền Mặt người chết! Tự cho là được ăn đồ ăn của người mình thích nấu, sợ người khác cướp được cơ hội này, đây hẳn là, ngăn trở tình địch đi.

Mặt người chết tuy biểu tình hết như nhiệt độ tử lạnh, nhưng y tá thích y quả thực không ít, chuyện mà Tả La không biết tí nào này Mộ Dung chỉ cần một ngày đã nhận ra.

Tưởng tượng đến chuyện này trong lòng gã liền phiền muộn, Mộ Dung rầu rĩ nhìn Tả La dường như không có việc gì cầm đôi đũa đặt trên cặp ***g cơm, chính là đôi đũa y tá kia vừa dùng...

“A!!!” Mộ Dung bước lớn một cái, hất rơi...Đôi đũa?!

“Ồ? Ngại qua, tôi muốn lấy hộ anh, ai ngờ...” Mộ Dung mặt không đổi sắc lấy đôi đũa dự bị trong cặp ***g ra, lúc lấy đũa chẳng may nhìn thấy chỗ trống trong cặp ***g chính là vị trí của con tôm lớn nhất gã chiên, sắc mặt Mộ Dung lại càng xấu đi.

“Cái cô kia đúng thật là...” Cầm giận vô cùng, đôi đũa bắn trong tay Mộ Dung vừa mới cầm lên lập tức — Gãy đôi!!!!

Tả La nhìn nam tử mảnh khảnh dễ dàng bẻ gãy đũa gỗ trong tay, mặt không đổi sắc nhét tôm vào miệng.

Ừm, hương vị quả thực không tồi.

Mộ Dung cảm giác được ánh mắt nhàn nhạt của Tả La đang nhìn mình, gã không dám ngẩng đầu, người cứng đờ lại luôn.

Bất quá tầm mắt đối phương lập tức rời khỏi người gã, lúc này Mộ Dung mới đỏ mặt ném đũa gỗ vào thùng rác.

Rốt cuộc là thế nào? Mộ Dung ngày càng không hiểu rõ bản thân, vừa nhìn thấy đôi đũa của Tả La bị cô gái kia dùng liền tức giận, là đũa của Tả La...Trên đó có nước miếng của Tả La... Lúc nhìn cô gái kia dùng đũa nhét vào trong miệng đồ hồng của mình, Mộ Dung còn có xúc động muốn hất tung cặp ***g cơm.

Song hình như đây không phải là lý do mình nên tức giận, Tả La bị người ta tự tiện dùng đồ dùng cá nhân còn chưa nói gì, thế mà mình lại...

Không đúng! Nhất định là bởi cô kia ăn con tôm chiên lớn nhất nên mình mới giận.

Mình tâm tâm khổ khổ dậy sớm chiên tôm, cố ý chọn con lớn nhất đặt lên trên cùng, đó cũng là con tôm gã chiên đẹp nhất, bày như thế là mong Tả la ăn nó, kết quả....

Này cũng không đúng. Đâu phải tôm mình muốn ăn bị cướp mất đâu, Tả La bị cướp thức ăn còn không để ý nữa là...

Mộ Dung nghĩ muốn nổ đầu cũng không biết vì sao mình lại tức giận!

“Hôm nay tôm ngon lắm, con nhỏ chiên sẽ giòn hơn.” Thanh âm thản nhiên của Tả La từ sau truyền đến.

“Hả? Vậy sao Hoá ra con nhỏ sẽ ăn ngon hơn Cũng đúng ha ” Mộ Dung không thể ăn đồ mình tự nấu, chỉ có thể phỏng đoán đột nhiên hiểu ra, cao hứng vỗ bốp một cái, hừ! Cái cô đáng chết kia!!! Con cô ăn chính là con khó ăn nhất đó!

Mộ Dung trong lòng nhẹ nhàng thở ra: Phù May mà Tả La không ăn con tôm bị chẳng kia.

Mộ Dung không phát hiện ra hành động hiện tại của mình hết như cô vợ mới cưới lo lắng bị chồng ghét bỏ tay nghề nấu ăn, chỉ vì một chuyện nhỏ tạo mà vui vẻ phiền não.

Tả La hữu ý vô tâm nói xong một câu liền ngậm miệng không nói nữa.

Tên này tay nghề thực sự rất tốt. Yên lặng ăn sạch bát cơm, Tả La đứng dậy định xới thêm bát nữa, bát trong tay đã bị cướp mất.

“Anh đọc báo đi Để tôi đi xới là được rồi ” Mộ Dung cầm cái bát không, đặc ý dào dạt nào.

“Lát nữa anh đi xem tôi nhé?” Lúc Mộ Dung bưng cơm tới cười nói, trên mặt là màu đỏ khả nghi.

Tả La hơi nhú mày.

19. Quyển 1 - Chương 20

Nhìn nụ cười không tốt lành gì của gã, cánh tay đang lấy báo của Tả La theo bản năng rút lại.

“Để làm chi? Cậu cũng đã chết đâu, đi nhiều vậy để thấp hương hả?” Không phải hôm trước vừa đi xem rồi à? Sao lại muốn đi xem nữa?!

Tả La vẻ mặt hắc tuyến hỏi.

“...” Tươi cười trên mặt Mộ Dung cứng đờ một tạo, xong lại lập tức thay bằng nụ cười sáng láng, “Ừm, tôi muốn tắm rửa ấy mà ”

“Hôm trước vừa lau người rồi còn gì?” Hắc tuyến trên mặt Tả La càng thêm nhiều.

“Nhưng giờ là mùa hè mà Hở, anh bảo trong phòng có điều hoà? Điều hoà cũng không được! Thối lâu trên người sẽ có mùi lạ! Tôi người gọn gàng mỹ lệ như thế sao có thể có mùi lạ được? Hơn nữa anh đừng quên lúc anh gãy tay tôi còn...” Mộ Dung nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác.

“...” Tả La lẳng lặng nhìn thoáng qua bát cơm của mình, không hé răng.

Cái này gọi là, cần người miệng mềm phải không?

Thực ra cũng coi như công việc của mình, từ khi lập khế ước buộc y và cái linh hồn xui quẩy này với nhau, viện trưởng đã ám chỉ hy vọng mình có thể chăm sóc để ý tới tên này nhiều nhiều một chút.

Y chậm rãi cởi quần áo trên người đối phương, quần áo vốn vừa vặn với thân thể gã giờ rộng thùng thình, thân thể này thực sự đã gãy đi quá nhiều.

Nhẹ nhàng ghé mũi ngửi, Tả La theo thói quen cau mày.

“Không có mùi gì lạ cả.”

Động tác đơn giản, lại làm Mộ Dung bất giác đỏ mặt.

Tự nhiên cảm thấy hành động tựa như cún con ghé vào người mình ngửi ngửi của Mặt người chết cực kì...

Hút hồn?!

Lúc nghĩ như vậy Mộ Dung cho rằng não mình nhất định đã bị nước tràn vào rồi!

Ngón tay Mặt người chết thon dài hữu lực, móng tay được cắt tỉa chỉnh tề, ánh lên màu hồng nhạt khoẻ mạnh, một bàn tay hết sức mộc mạc, nhưng Mộ Dung lại thấy bàn tay này so với mười đầu ngón tay sơn đỏ mình vốn ưa thích còn gọi cảm hơn nhiều...

Gã cảm thấy đôi tay của Mặt người chết rất quyến rũ.

Bàn tay màu lúa mạch khoẻ mạnh của đối phương nhẹ nhàng lui tới di chuyển trên người gã, làm cho gã nháy mắt có cảm giác tim đập thành thịch.

Mộ Dung muốn trở lại cơ thể của mình, như vậy là có thể chạm tới đôi tay kia.

Giờ đụng chạm chỉ là đụng chạm, lại không cảm nhận được bàn tay y.

“Cậu rất gầy, tình trạng không được lạc quan lắm. Tốt nhất nên trở về sớm một chút. Nếu không chết, cho dù trở về cũng cần một thời gian để hồi phục.” Tả La thoải mái nâng đùi nam tử trẻ tuổi trên giường, vừa sờ vừa vừa bảo.

“Cơ đùi cơ chân đã lỏng lẻo lắm rồi, phải hồi phục chức năng mới đi lại được.”

Nhìn động tác của Tả La, mặt Mộ Dung lại nóng lên, gãi bật thốt, “Đến lúc đó anh giúp tôi hồi phục chức năng đi.”

Thật không ngờ mình có thể nói như vậy, Mộ Dung theo bản năng cảm thấy làm hồi phục chức năng là có thể ở bệnh viện, ở bệnh viện là có thể nhìn thấy Mặt người chết...

Mộ Dung đột nhiên cho rằng phục hồi chức năng có thể là một chuyện rất thú vị, dù có làm bao nhiêu tháng cũng thành không vấn đề.

Tả La nâng mặt, “Tôi không phải là bác sĩ đảm nhận việc này, đến lúc đó sẽ có bác sĩ chuyên môn chỉ dẫn, cậu yên tâm.”

Tâm tình Mộ Dung liền trở nên không tốt.

“Tôi không thích người xa lạ chạm linh tinh vào mình.”

“Sẽ không chạm linh tinh vào người cậu, nhưng dù đỡ cơ bản sẽ không thể thiếu được, hiểu không? Có nữ bác sĩ...” Tả La nghĩ có lẽ tên này lại bị chứng ghét đàn ông quá phá, tuy nhiên Tả La chợt nhớ ra: mình lúc đó không phải cũng là người xa lạ sao?

Đại khái là quen xài chung một thân thể rồi đi....

Tả La cũng không truy cứu đến cùng.

Đối với việc tên nhóc này ngày càng thay đổi quái dị, kì thực Tả La cũng không nghĩ nhiều lắm.

“Tôi không quen bọn họ...” Một lúc lâu sau, Mộ Dung lại tìm được cho mình một lý do.

Tả La thản nhiên nở nụ cười.

“Đến lúc đó tôi với cậu cũng không quen đâu.”

Ngây ngốc nhìn nụ cười nhàn nhạt của nam nhân, Mộ Dung nhất thời không hiểu ý của Tả La.

“?”

“Đến khi cậu trở về thân thể, hẳn là sẽ quên những chuyện trong khoảng thời gian này.”

“Cái gì?!!!!!” Trong tiếng hô kinh ngạc của Mộ Dung hàm chứa biết bao hoảng sợ, song Tả La lại không nhận ra.

“Rất nhiều người đã trải qua ranh giới sống chết, có người thì rời đi, cũng có khá nhiều người quay trở về, nếu người nào cũng nhớ những ngày này, thế giới không phải sẽ hỏng bét hay sao?” Tả La thản nhiên nói, nhẹ nhàng mặc quần áo cho thân thể không nhúc nhích dưới tay.

“Cho nên, điều kiện để có thể hoàn hồn là phải quên đi, cậu sẽ không nhớ gì cả.” Ngữ khí Tả La vô cùng bình thản, bình thản như thể thảo luận thời tiết hôm nay thế nào.

“Tôi sẽ quên đi?!!” Sắc mặt Mộ Dung đột nhiên tái nhợt cổ quái.

Quên...Những ngày mới bắt đầu không nói thành lời đầy trái ngược của mình và Mặt người chết?

Quên...Gần một tháng mình ngày ngày nấu cơm lau nhà cho Mặt người chết?

Quên...Lúc này Mặt người chết nhẹ nhàng mát xa giúp mình?

Quên....

Trong lòng Mộ Dung dường như bị mất đi một miếng.

Đau đốn nhức nhối, lại không hiểu vì sao đau...

“Có thể không quên được không?” Sau một lúc lâu, Mộ Dung nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên không thể.” Tả La tiếp tục động tác trong tay, đối với linh thể từ trường bỗng nhiên bất ổn phía sau cũng không thực để ý.

Từ khi nhìn được nhiều hơn vài thứ, Tả La chậm rãi nhận ra: Người với người chính là như vậy.

Duyên phận đến, gặp nhau

Duyên phận hết, chia tay.

Tả La cũng không cưỡng cầu điều gì, có rất nhiều thứ không phải mình cứ cố gắng là có thể khống chế được, sống sống chết chết, duyên đến duyên đi... Đơn giản chỉ là một cái chớp mắt trong hàng tỉ luân hồi mà thôi.

Tả La sớm đã thông suốt.

“Quên mấy ngày này cũng tốt lắm. Chỉ tiếc cậu có thể dễ dàng tôi luyện ra tay nghề nấu nướng như vậy, tiếc thật đấy.” Tả La thản nhiên cười, xem như an ủi.

“Không tốt một chút nào cả!!!!” Mộ Dung rống xong, liền lạnh lùng ngồi trên bàn phía sau Tả La, khoanh chân ngồi xuống, tức giận rồi.

Đáng tiếc, Tả La không thể hiểu được lý do cảm xúc của gã lên xuống thất thường như thế.

Cho nên Tả La tiếp tục làm việc của mình, coi như từ trường đập đầu lên xuống phía sau mình không tồn tại.

“Con quỷ kia tức giận.” Bỗng nhiên một thanh âm nho nhỏ từ phía sau vang lên, Tả La kinh ngạc quay đầu lại.

Là Tư Tư.

Đúng rồi, đứa nhỏ này cũng nhìn thấy quỷ hồn.

Nghe nói, một đứa nhỏ có cảm nhận sâu sắc và trái tim trong trẻo, không chút vấy bẩn sẽ có thể nhìn thấy linh hồn.

Có lẽ Tư Tư chính là một đứa nhỏ như thế.

Vậy nên cô nhóc là một đứa nhỏ rất trong trẻo rất thuần khiết, tuy rằng lời cô nhóc nói ra sẽ khiến nhiều người nghe không vui.

“Anh trên giường sắp chết chưa ạ?” Cô nhóc tò mò kiễng mũi chân nhìn người trên giường, ánh mắt trong vắt hồn nhiên. Không nhìn linh hồn phía sau ngày càng tức giận, Tả La thản nhiên nói.

“Tạm thời còn chưa chết.”

Tư Tư nghiêng đầu, “Nhưng nhìn anh ấy như sắp chết rồi ấy, linh hồn anh ấy bên kia cũng tối hẳn đi.”

Tim trầm xuống, cô bé đã nói đúng lo lắng của Tả La hiện giờ.

20. Quyển 1 - Chương 21

Tim trầm xuống, cô nhóc đã nói đúng lo lắng hiện giờ của Tả La.

Khí tràng vây quanh Mộ Dung đang thu dần, trước kia mỗi ngày gã chỉ cần ở trong thân thể y một giờ là ổn, giờ thời gian ở trong thân thể y cơ hồ suốt cả đêm, nhưng tối ban ngày gã lại vẫn cảm thấy mệt mỏi. (Biết là ko có ý gì đâu cơ mà đoạn này đọc vẫn thấy mờ ám quá trời)

Nói không chừng là bởi tên kia dùng lá bùa có thể khiến gã chạm được đồ vật quá nhiều.

Nghĩ đến việc tên kia bị tiêu hao cạn kiệt năng lượng vì phục vụ cho mình...Tả La ngẫm nghĩ sau này phải giảm bớt công việc cho gã mới được.

“Tiểu bát điểm thế nào rồi ạ?” Một lúc sau, cô nhóc sợ hãi ngửa đầu hỏi.

“Tốt lắm, thịt rắn vị tinh tế, mật rắn đem bán rồi, da rắn cũng được giá lắm.” Mộ Dung tức giận nói.

“!!!” Cô nhóc con mèo bị đâm phải đuôi, nhảy dựng lên.

“Cậu ấy lừa cháu đấy, gia hỏa kia không sao, còn to hơn một vòng.” Tả La thản nhiên nói, cơ mà lúc tưởng tượng đến hình thể của Tiểu bất điểm bây giờ...Y không cẩn thận run một cái.

Mộ Dung như đạt được mưu kế cười gian.

Bốn thiếu gia cổ tình đó

Cổ ý nuôi Tiểu bất điểm thật to thật dài, chính là vì muốn nhìn Mặt người chết có những biểu tình khác nhau, ví dụ như sợ hãi này, vậy sẽ khiến Mộ Dung cảm thấy Mặt người chết vẫn cần gã.

Dựa vào một con rắn để chứng minh cảm giác tồn tại của bản thân...Mộ Dung bắt đầu đi phất tay.

Mặt người chết không hổ là mặt người chết, từ khi hai người sống chung tới giờ, số câu y nói với gã mỗi ngày có thể đếm trên đầu ngón tay. Gã đã làm cho đối phương rất nhiều chuyện, thế nhưng biểu tình bình thần của y luôn khiến gã thấy dù mình có làm gì thì y cũng chẳng quan tâm.

Chẳng quan tâm chết tiệt!

“Đi chơi không?” Tả La bỗng nhiên nói.

Mộ Dung và Tư Tư đều không hẹn mà cùng kinh ngạc ngẩng đầu.

“Chú sẽ nói với bác sĩ chủ trì của cháu, nếu chú ấy đồng ý, cháu có thể được đi xem Tiểu bất điểm.”

Nháy mắt, trên mặt Tư Tư lướt qua vẻ kinh hãi.

Hôm sau, mặt trời toả nắng rực rỡ, vì không phải ngày nghỉ cho nên đường phố không có nhiều người, đúng là một ngày thích hợp để đi du lịch.

Tả La lái xe đưa một cô nhóc và một con quỷ cộng thêm một con rắn ra ngoại ô chơi.

Lấy tay che bớt ánh nắng chói mắt, Tả La nhìn về phía bờ sông.

Ánh nắng ngập tràn, gió khe khẽ thổi, nước chảy róc rách, cô nhóc đáng yêu hưng phấn chơi đùa cùng thú cưng của mình.

Vốn hẳn là một hình ảnh ấm áp mơ màng, cơ mà....

Nhìn con rắn bự cỡ cổ tay uốn quanh thân mình mảnh khảnh của Tư Tư.

Tả La lạnh ngắt.

Đúng là một tình cảnh đáng sợ!

Chưa nói đến Tư Tư, ngay cả tên kia cũng chơi điên cuồng. Lúc trước rõ ràng ai kia còn khinh bỉ nói, “Bờ sông thì có gì mà chơi? Anh định lừa trẻ con à?”

Kết quả thì sao?

Nhìn Mộ Dung ngồi xổm ở bờ sông như đứa trẻ to xác, Tả La chợt thấy mình giống như dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài chơi.

Tả La không chú ý khoé môi mình đang hơi cong lên.

Bỗng nhiên cảm giác được cần câu trong tay khẽ run, Tả La vội vàng thu hồi tầm mắt.

“A Có cá!!!” Hai tên đang ngồi ở bờ sông chơi ếch vui vẻ chạy tới. Mộ Dung chân dài chạy nhanh hơn, chỉ chốc sau đã về mặt phần chân chạy tới.

“Để tôi Tôi kéo lên giúp anh ”

“Không được Cháu muốn kéo ”

Tả La buồn cười nhìn Mộ Dung cứ nhiên có thể âm ỉ tranh với một cô nhóc kém già nhiều tuổi như vậy, dù sao cá cũng đã mắc câu, y đơn giản thuận tay chuyển cần câu cho họ.

“Kéo lên giúp tôi.” Vừa giao cần câu, liền có gì đó rơi vào ngực, Tả La thuận tay tiếp.

Sờ thấy con này không nhỏ, lát nữa câu thêm vài con, hẳn là đủ để nướng.

Tả La quyết định đi nhóm lửa.

Đang lẳng lẳng nghĩ, bỗng nhiên thứ trong tay ngọ nguậy, y mặt nhăn mày nhíu cúi xuống nhìn.

Sau đó, Tả La ngây dại.

Cặp mắt đỏ rực, làn da đầy vẩy vàng lóng lánh, đây là...

“...”

Mắt nhìn vào đôi mắt đỏ rực như lửa kia hai giây, cảm giác được thân mình lạnh lẽo của thứ này uốn éo trên người mình vừa quỷ dị vừa sờn tóc gáy, thế là, cả người Tả La mềm nhũn.

Ừm

Tiếng rơi xuống nước thật lớn khiến hai người đang tranh nhau cần câu chú ý, nhìn Tả La ngã thẳng xuống nước, Mộ Dung cuống quýt ném cần câu vào tay Tư Tư, còn mình thì nhảy xuống túm Tả La lên.

Ôm Tả La hôn mê cả người ướt đẫm, lại nhìn thấy Tiểu bắt điểm đang uốn éo đến là vô tội trên mặt đất, Mộ Dung tức giận chỉ muốn oánh nó một phát.

Bất quá giờ không phải là lúc, vội vàng buông Tả La, Mộ Dung không biết phải làm sao.

“Nhất định là chú ấy uống nhiều nước quá nên ngất đi đó!” Tư Tư nhìn Tả La nói như đinh đóng cột.

“Phải hô hấp nhân tạo!”

Trong TV toàn diễn thế không à.

Một câu của Tư Tư, khiến khuôn mặt vốn vì hoảng hốt mà trắng bệch của Mộ Dung....

Chậm rãi ửng hồng.

21. Quyển 1 - Chương 22

Trên môi có cảm giác lạnh lạnh...Khi Tả La nhíu mày mở mắt, y nhìn thấy một khuôn mặt đang nhắm mắt dán sát vào mặt mình.

Ủnh!!!!

Không chút do dự đá bay đối phương, Tả La nhíu mày ngồi dậy.

“Cậu làm gì thế hả?” Tả La tức giận nói.

“Anh ấy giúp chú hô hấp nhân tạo, chú bị ngộp nước.” Nhìn Mộ Dung vẻ mặt ngu si ngây ngốc sờ miệng mình, Tư Tư vội vàng trả lời thay.

“Hô hấp nhân tạo làm gì? Chú không phải vì ngộp nước.” Đang định giải thích mình ngã xuống nước vì bị Tiểu bắt điểm dọa, nhưng lại cảm thấy một tên đàn ông lớn đùng cứ nhiên lại sợ rần có điểm mất mặt, khuôn mặt tái nhợt của Tả La hồng lên, y nhìn thoáng qua Mộ Dung vẫn còn ngơ ngác, thở dài: người này càng ngày càng kì.

Đến khi nhìn thấy nam nhân quần áo ướt sũng, Mộ Dung mới tỉnh lại.

“Cái kia...Anh thay quần áo trước đi đã!”

“Chờ lát nữa, giờ phải đi nhóm lửa.” Tả La lại làm theo ý mình cặm cụi đi chuẩn bị.

Nam nhân đưa lưng về phía gã, chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng vì thấm nước mà trở nên trong suốt, mỏng tang dính vào người, hơi hơi hiện lộ xương cột sống cong cong, sau đó, là phía dưới...

Sờ sờ mũi, Mộ Dung tự cảm thấy bản thân có gì không ổn, vội vàng chạy vào trong xe, không tìm được quần áo đành phải vác cái chặn ra.

“Cởi quần áo ra!”

“Đợi lát nữa!” Tả La chính là cẩn thận nhóm lửa.

“Này! Thân thể anh mới vừa...”

Nam nhân lại cứ chú tâm làm việc mình đang làm.

“...” Rốt cuộc không chịu nổi sự thờ ơ của nam nhân, Mộ Dung từ đằng sau lao tới oán hận giật cúc áo của y.

“Bảo anh cởi anh phải cởi chứ!!!!”

Thình lình bị ôm từ đằng sau Tả La nhất thời choáng váng, chỉ nhìn thấy một đôi tay từ phía sau vòng qua thô lỗ cởi cúc áo mình, cúc áo cởi ra chẳng được mấy cái, mà đa số đều bị giật mạnh tung cả ra.

Đến khi đôi tay kia tháo xong thắt lưng chuẩn bị mò xuống khoá quần, Tả La đột nhiên vùng vẫy giãy khỏi trời buộc, xách quần chạy tới chỗ xe.

Trước khi đi còn oán hận lườm Mộ Dung một cái.

Hai má đỏ bừng, ánh mắt u oán....

Mộ Dung cảm thấy dường như mình có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Gã càng ngày càng cảm thấy khi Mặt người chết đỏ mặt....

Phong tình vạn chủng?

Mộ Dung ngốc nghếch sờ tay mình, hồi tưởng cảm giác ban nãy, vừa rồi, hình như là....

Mộ Dung bỗng nhiên ngây dại.

Nếu như vừa rồi gã không cảm giác sai, hình như là nơi đó của Mặt người chết —

Đứng lên...

Mộ Dung sắc mặt khả nghi chạy về xe.

Tư Tư thấy Mộ Dung chạy theo Tả La, mặt nhăn mày nhú nói một câu, “Hai người này kì lạ ghê.”

Hai vị kia đều chạy, một mình mình bé tẹo kéo cá lên, cũng coi như thành tựu. Không thèm quan tâm tới họ nữa, Tư Tư cúi xuống nhìn cần câu vừa bị mình cột vào một góc.

Xe bị khoá từ bên trong, cơ mà cái này không thành vấn đề với Mộ Dung. Khẽ nhào một cái, Mộ Dung lập tức xuyên vào trong xe, nam nhân ngồi ở ghế sau nhắm chặt hai mắt không nhận ra gã đã tiến vào, trán nam nhân hơi rịn mồ hôi, tay nam nhân biến mất ở chỗ quần hơi mở..

Mộ Dung nuốt nước miếng một cái.

Nam nhân ngốc này rõ ràng không thành thạo, nghĩ cả nửa ngày cũng chỉ làm mặt mình càng ngày càng ửng hồng lên, trong miệng khẽ thở dốc, hình ảnh nam nhân không biết làm thế nào để xử lý dự vọng của mình thoát nhìn...

Thật đáng yêu

Thế là Mộ Dung trộm trộm thò tay lên.

Một chốc khi bàn tay lạnh như băng đặt lên mình, Tả La kinh ngạc mở lớn mắt.

Kể đang ngồi trên mình kia không phải con quỷ Mộ Dung thì còn là ai?

“Cậu....” Tả La thở hổn hển quát lớn, song lại yếu ớt vô cùng.

Môi mỏng khê liếm, Mộ Dung hưng phấn cầm tay nam nhân, chỉ dẫn y phải làm thế nào để an ủi thân thể của chính mình.

Vạt áo nam nhân mở rộng, bị gã kéo ra.

Tầm mắt Mộ Dung bị hai hạt đậu màu trà nhân nhặt hấp dẫn, một bàn tay ra sức an ủi hạ thân nam nhân, tay kia nhịn không được sờ về phía ngực y.

Trên khuôn ngực nở nang rắn chắc của nam nhân nở rộ hai đoá hoa, nho nhỏ xinh xinh, giờ phút này lại trở thành đoá hoa yêu diễm mê hoặc gã nhất trần.

Ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng kẹp lấy hạt đậu, nam nhân ăn đau, bất mãn nhìn gã, vươn tay định hất tay gã ra, lại bị bàn tay phía dưới của gã làm cho hoàn toàn thất thủ!

Không còn cách trở, Mộ Dung hưng phấn bắt lấy thứ kia của nam nhân, nhân cơ hội cướp lấy quyền chủ động.

Đàn ông khi lâm vào dục vọng là lúc yếu ớt nhất.

Người dù bình thường có lạnh lùng đến mấy cũng khó mà chống cự trước khoái cảm, đôi mắt dài nhỏ vốn trong trẻo lãnh đạm giờ phủ mờ sương, hai đoá hoa trước ngực dưới bàn tay đùa bỡn của gã mà đứng lên, cùng khoé mắt ửng hồng lấp lánh, đều mang hương vị sắc tình khó tả.

Một khắc sắp cao trào kia, nam nhân trừng gã, hung hăng trừng gã, trong mắt chỉ có mình gã.

Nam nhân trong tay gã vội vàng bắn ra.

Sau cao trào toàn thân nam nhân phủ một màu hồng nhân nhặt, nam nhân thở dốc liên hồi, hai đoá hoa đỏ rực trên khuôn ngực vì hô hấp mà phập phồng, đôi môi nam nhân vì cố kiềm chế mê say mà gắt gao cắn chặt giờ buông lỏng, đỏ bừng...

Mộ Dung bỗng nhiên có một cảm giác bức thiết muốn hôn môi.

Rất muốn hôn môi, muốn hôn môi nam nhân trước mắt này.

Thế là Mộ Dung liền làm theo suy nghĩ.

Cho dù không tiến vào khoang miệng ấm áp của nam nhân, Mộ Dung vẫn hôn như mê như say.

Đến khi...

“Đi chết đi!” Tả La dùng sức dán một lá bùa lên trán gã, sau đó thở hồng hộc đẩy nam tử đang dính trên người mình ra, lung tung quơ quần áo thành một đống, phủ thêm chăn nổi giận dùng đòn lao khỏi xe.

“Anh đâu rồi ạ?” Tư Tư thấy Tả La sắc mặt không ổn, cẩn thận hỏi.

“Chết rồi.” Đã hứa đưa Tư Tư ra ngoại ô chơi, phải để cô nhóc chơi vui vẻ, cho nên Tả La cũng không bỏ đi.

Cúi người, Tả La nhìn thùng cá bên cạnh.

“?!” Nhìn trong thùng chỉ có duy nhất một con, mắt Tả La trừng lớn như cái chuông đồng, “Rùa?!”

“Đúng đó Chú vừa câu được một con rùa ” Tư Tư cười tủm tỉm, biểu tình đến là vô tội.

Rùa...Nướng rùa á?

Tả La đen mặt loại bỏ ngay ý định ăn cơm dã ngoại trong đầu.

22. Quyển 1 - Chương 23

“...” Nhìn con quỷ đối diện cầm thẳng tập trường mình, Tả La nâng tờ báo trong tay che mặt.

Tên kia không biết có vấn đề gì, vừa tỉnh lại liền ngồi nhìn mình ngẩn người.

Bọn họ giờ đang ở một khách sạn nhỏ, ăn vài món đơn giản rồi chờ quần áo của Tả La được sấy khô.

Mộ Dung phát hiện tầm mắt mình hình như không muốn rời khỏi nam nhân lạnh như băng kia.

Cánh môi hơi mỏng mím thành một đường kia, lại mềm mại không ngờ.

Đúng rồi. Hàm răng bên trong cũng rất chỉnh tề...

Mộ Dung thất thần tròng Tả La, cơ mà thường thức miễn phí quả không dễ dàng, tờ báo tay trong tay nắm nhân lật một cái, lập tức —

Không nhìn thấy miệng.

Không thèm che giấu hừ một tiếng, thấy nam nhân lập tức quay người sang chỗ khác, Mộ Dung lúng túng rời tầm mắt.

Hừ hừ! Không cho tôi nhìn phía trên, thế thì — tôi sẽ nhìn phía dưới!

Mộ Dung lập tức chuyển mắt xuống hạ thân nam nhân.

Áo tắm thiết là tốt. Đôi chân nam nhân rất dài, lộ ra dưới tấm áo choàng hơi mỏng, phần hông rắn chắc khoẻ mạnh khác với đường cong tròn trịa của phụ nữ, gợi cảm dị thường.

Có lẽ vì đôi chân thường xuyên bị quần tây che đậy, cho nên trắng nõn, không có lông chân ghê tởm, mơ hồ còn nhìn thấy mạch máu nổi lên, liếc qua liền biết là chân đàn ông.

Ấy vậy mà Mộ Dung lại cứ cảm thấy mình bị mê hoặc.

Mộ Dung cảm thấy nam nhân trước mắt thực gợi cảm, vô cùng gợi cảm.

Nam nhân ấy đã ở dưới bàn tay mình mà hưng phấn đỏ bừng hai mắt, lại vẫn cố ẩn nhẫn đến rưng rưng, cánh môi bị chủ nhân quật cường cắn chặt...

Không chỗ nào là không gợi cảm.

Mộ Dung thấy mình hình như bắt đầu hưng phấn...

“Cậu nhìn cái gì!” Kéo tờ báo xuống, ánh mắt lạnh như băng của Tả La bắn đến.

“Cũng đâu phải phụ nữ Anh kích động thế làm gì?” Mộ Dung xuy một tiếng, làm như không có chuyện gì quay mặt đi, trong lòng lại thấy hư không.

Tả La đang định nói tiếp, chợt chuông cửa vang.

“Quần áo của tiên sinh đã sấy khô xong.” Ngoài cửa có người nhẹ nhàng nói.

Tả La thả báo xuống, đi ra lấy quần áo, vừa đi qua Mộ Dung, tầm mắt tên kia liền dính chặt lấy y.

Thuê phòng chỉ là nghỉ tạm một lúc, cho nên không chọn phòng lớn, Tư Tư đang ngủ, đối với một đứa bé thậm chí không tốt mà nói, nó đùa cả một buổi sáng đã là cực hạn.

“Sao anh không thay quần áo đi? Mau lên ” Thanh âm Mộ Dung từ phía sau truyền tới.

Thân mình Tả La cứng đờ.

Không thể nói là vì tầm mắt của tên kia mà mình không dám thay quần áo phải không?

Tả La ôm quần áo bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Nam nhân phía sau thở dài tiếc hận làm cho lưng Tả La nổi hết cả da gà.

Để Tư Tư có thể thăm thú hoàn cảnh sống của Tiểu bất điểm, Tả La đưa Tư Tư về nhà, nhìn cô nhóc nũng nịu ôm cổ Tả La, Mộ Dung bên cạnh nhìn không được hừ lạnh.

Thấy Tả La một tay bế cô nhóc một tay cầm thùng đựng rắn có vẻ quá sức, Mộ Dung đưa tay về phía Tư Tư.

“Giờ không có ai, để anh bế.”

“Em muốn chú Tả ôm cơ!” Cô nhóc làm nũng không chịu nghe, còn giẫm diêm làm mắt quỷ với gã.

Anh quỷ dọc đường đi cứ hung hăng trừng Tư Tư làm Tư Tư cả người sợ hãi lắm luôn.

Tư Tư quyết định, dù anh quỷ có đẹp trai đến mấy cô nhóc cũng không muốn qua chỗ gã.

Phụ nữ đều coi trọng cảm giác an toàn mà

Lời này là di y tá trong bệnh viện đã nói với cô nhóc.

Thế là Tư Tư lại càng rúc vào ngực Tả La.

“Tốt lắm, đến nơi rồi, cậu không cần —” Tả La ở phía trước chỉ mong mau về đến nhà, không thấy được cô nhóc phía sau vì cô nhóc mà mặt sớm xanh lét.

“Tôi chính là muốn bế đấy!!!!” Mộ Dung lao tới, Tả La theo phản xạ ôm lấy đứa bé.

Hai người không ai chịu buông tay, kết quả rơi vào bế tắc.

Tư Tư bị kẹp ở trong lồng ngực ôm cổ Tả La, vừa thấy tình thế không ổn liền thuận lý thành chương khóc ầm lên.

“Bại hoại!!! Bại hoại mau buông ra!!!!” Cô nhóc mắt ráo hoảnh, càng cố bám chặt cổ Tả La.

Tuy là trẻ con nhưng khí lực cũng không nhỏ, cổ Tả La bị bám phát đau, trước mặt tự dưng thành ra hơi mơ hồ. Bỗng nhiên...

“Cậu tên khốn này đang làm cái gì thế hả!!!!”

Phía trước đột nhiên xuất hiện một cô gái, cầm túi xách bằng da, tung một đường cong hoa lệ, chuẩn xác — Nện thẳng vô đầu Mộ Dung.

23. Quyển 1 - Chương 24

Túi da hung hăng nện xuống. Sau đó...

Hoa lệ quay thành một đường tròn.

Nữ nhân kinh ngạc nhìn nam tử bị túi của mình phi xuyên qua.

Ngay lúc Tả La nghĩ nữ nhân sẽ hét chói tai, nữ nhân lại bất thành linh giằng lấy đứa bé nhanh chân bỏ chạy, phản ứng của cô quá đặc biệt, khiến Tả La và Mộ Dung nhất thời ngẩn ngẫn cả người, thẳng đến khi nghe thấy tiếng khóc của Tư Tư mới vội vã đuổi theo.

“Ô! Hoá ra hai người là tranh nhau bế đứa nhỏ à Tôi còn tưởng cậu ta là kẻ buôn người chứ.” Cuối cùng nữ nhân bị đuổi theo bắt về nhà Tả La, nghe giải thích xong, cộng thêm được cô nhóc hai mắt đầm lệ cam đoan, nữ nhân mới vỗ ngực thở phào.

“Mệt chết đi được! Có thể cho xin ly nước không?” Nữ nhân hồn nhiên yêu cầu.

Mộ Dung làm bộ không nghe thấy.

Tả La chậm rãi đứng dậy, người vừa mới nhô lên được 10cm đã bị Mộ Dung ấn xuống.

“Tôi đi lấy!”

Nữ nhân hứng thú nhìn linh thể vốn không thèm để ý đến cô giờ lại uỷ uỷ khuất khuất đi rót nước cho cô.

“Wow quỷ đều tốt như thế à? Muốn tự mình nuôi một con ghê ” Nữ nhân cảm khái.

“Không phải anh ta nuôi tôi! Người phụ nữ ngu ngốc kia, uống xong rồi thì mau đi đi!” Mộ Dung không thích người này, không thích chẳng vì bất cứ nguyên nhân gì. Mặt người chết cũng thế, bình thường toàn một bộ Đường Tăng, thế mà nhìn thấy nữ nhân này lại cứ trợn mắt nhìn người ta.

Ánh mắt chuyên chú kia làm gã khó chịu!

“Khó mà làm được Cậu làm mất túi xách của tôi, hôm nay tôi vừa mới trả nợ ngân hàng, tất cả tiền đều để trong đó, không có tiền cậu bảo tôi nghỉ ở đâu? Hơn nữa đã muộn thế rồi...” Nữ nhân chỉ ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, bất tri bất giác, trời đã tối muộn từ bao giờ.

Nhìn Tư Tư đã ngủ thiếp trên sofa, Tả La gọi cho bệnh viện, báo ngày mai mình sẽ đưa đứa bé về. Bên kia nghe y có mang đủ thuốc liền đồng ý.

“Hôm nay cô ngủ ở phòng cho khách đi.” Tả La lẳng lặng bế đứa bé.

“Khoan đã Vậy còn con bé?” Nữ nhân đột nhiên kéo Tả La.

Hình ảnh cánh tay thon gầy của nữ nhân nắm lấy cánh tay Tả La làm lòng Mộ Dung càng thêm bực dọc.

“Ngủ cùng tôi.” Tả La nói điều hiển nhiên.

“Không được! Phụ nữ sao ngủ với đàn ông được? Danh tiết để đi đâu chứ? Ngủ với tôi!” Nữ nhân mạnh mẽ giành lại Tư Tư say ngủ, vênh vác tự đắc đi vào phòng cho khách.

Bỏ lại hai người — Một người một quỷ ngây dại.

“Đúng là không thể nói lý!” Mộ Dung cảm giận đi rửa ly. Nếu không nghĩ đến có lẽ ngày mai nữ nhân này còn dùng, chắc chắn Mộ Dung đã ném đồ cô ta đã xài qua vào thùng rác. Đang định vào phòng bếp tự đun gĩa nghe được Tả La nói.

“Vị tiểu thư này quả là biết ý.”

Mặt người chết nói xong chậm rãi vào phòng ngủ.

Bỏ lại Mộ Dung.

Xoảng!!!!

Cái ly trong tay rơi xuống đất...Vỡ tan.

Hôm sau cùng đưa Tư Tư về, Mộ Dung không kiên nhẫn muốn đẩy nữ nhân đi, cơ mà nữ nhân lại chìa tay,

“Tôi mất túi xách rồi ”

Túi xách của cô thì liên quan quái gì đến tôi? Còn không phải vì cô nghĩ sai rồi tự mình làm mất sao? Gĩa đang định nói thì bị Tả La ngăn trở.

“Thương tiểu thư, nếu cô không ngại thì....Trước khi tìm được phòng ở cô cứ ở tạm nhà tôi cũng được.” Nữ nhân họ Thương tên Biệt, số tuổi tâm hồn mãi mãi là mười tám, hôm qua cô đã tự mình giới thiệu.

“Ừm Vậy cảm ơn ghen ”

Tả La vừa thốt ra một câu không thể tin đã đủ khiến Mộ Dung hoảng sợ kinh động đến giậm chân, đã thế nữ nhân này còn đồng ý.

“Ừa? Hôm qua là ai nói phụ nữ phải có danh tiết ấy nhỉ? Cô ở với hai người đàn ông không sợ gặp chuyện gì không may sao?” Mộ Dung cảm thấy nữ nhân trước mắt không thể thuyết phục.

“Tiểu lão đệ à, ha hả Mặt lạnh huynh bề cạnh nếu muốn tập kích tôi làm chuyện gì, tôi mong còn chẳng được ấy Dựa theo xu thế bây giờ thì bác sĩ là một lựa chọn không tồi, còn cậu ấy à...” Nữ nhân khinh miệt liếc Mộ Dung một cái, “Lão nương đập còn không đập được một con quỷ, khỏi cần quan tâm cậu ”

Mặt Mộ Dung nhoáng cái trắng bệch. Thế mà Tả La bên cạnh lại...

Nở nụ cười ám muội.

Mộ Dung thực sự không hiểu Tả La đang nghĩ cái gì, một suy nghĩ đáng sợ đột nhiên hiện lên trong đầu.

“Này! Anh sẽ không vừa ý bà kia chứ?” Lúc Mộ Dung bưng cơm ra không nhận được hỏi.

Mặt Tả La không chút thay đổi, không phản ứng gĩa.

“Không được kén chọn! Ăn cả món bên cạnh đi!” Cho dù mình dồn hết tâm tư làm món ăn khác, Mặt người chết vẫn chủ yếu ăn mấy món trong thực đơn cũ rích của y. Mộ Dung nghiêm túc trừng đôi đũa đang di chuyển của nam nhân, đến khi nó hướng về phía món ăn khác mới thôi.

“Cái loại như cô ta vừa nhìn đã biết không phải dạng đứng đắn gì! Ngả ngón thô lỗ chưa tính, còn gầy như mắc bệnh lao, ôm vào cũng chả thoải mái gì.”

Nói đến câu cuối cùng tự dừng gã thấy ê ẩm.

Mặt người chết muốn có bạn gái sao? Muốn làm chuyện kia với phụ nữ sao?

Cũng đúng, mình cũng thế mà...

Mộ Dung kinh dị phát hiện giờ mấy mỹ nữ gọi cảm mình muốn mang lên giường trước kia giờ bay tuốt tuần tuốt, thay vào đó lại là...!!!!

Nhìn Tả La im lặng ăn cơm, Mộ Dung đỏ mặt nhớ tới dáng vẻ cao trào của y trong tay mình.

Thật sự, rất gọi cảm.

“...” Nhìn đôi môi vì động tác nhắm nuốt mà mấp má, cánh môi hơi mỏng dính dầu mỡ mà có vẻ sáng bóng đoan trang...

Mộ Dung hoàn toàn ngây dại.

24. Quyển 1 - Chương 25

“Oa thơm quá ta bác sĩ Tả anh còn biết nấu ăn sao quả là có triển vọng!!!” Tiếng mở cửa ầm ầm của nữ nhân làm bừng tỉnh Mộ Dung ra khỏi đám bong bóng màu hồng, cộng thêm động tác cầm đũa lên của nữ nhân đã chọc giận gã.

Đó là tôi nấu!

Tả La nhẹ nhàng dịch đĩa đồ ăn nữ nhân đang muốn nhắm tới, Mộ Dung trong lòng ngọt lịm, chỉ tiếc...

“Cô ăn đĩa kia đi. Đồ ăn ở đó thích hợp với cô hơn.” Tả La mỉm cười nhàn nhạt.

Nữ nhân kinh ngạc nhìn Tả La.

Hai người mắt đối mắt, thật lâu...

Mộ Dung bên cạnh đen mặt, tức giận chạy vào phòng bếp.

Mộ Dung không biết Tả La đã xảy ra chuyện gì? Trúng tà hả? Mộ Dung càng không biết chính mình xảy ra chuyện gì...Cũng trúng tà chẳng?

Mộ Dung một lòng một dạ dùng mắt trên người nam nhân cứng nhắc kia hết như một gã ngốc, gã lui vào phòng bếp, chính là để nhìn thấy sắc mặt khi ăn đồ ăn ngon của nam nhân.

Cảm thấy nam nhân cứng nhắc kia đẹp, cảm thấy y gọi cảm, mỗi ngày nằm mơ lại thấy y...

Nhất định là mình trúng tà rồi!

“Sao vậy? Tâm tình không tốt à?” Nam nhân bưng bát đĩa tiến vào.

Nam nhân luôn có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của gã, không, nam nhân luôn có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của bất cứ ai.

Gã chẳng phải là người đặc biệt, chưa bao giờ là vậy.

Nam nhân khom lưng rửa bát, nhất thời trong phòng chỉ có tiếng nước chảy.

“Mấy hôm nữa cậu không cần nấu cơm, cũng không cần phải làm việc gì khác, nghỉ ngơi cho tốt đi. Thân thể của cậu không ổn, cũng phải trở về, cần nghỉ ngơi dưỡng sức.” Tả La cẩn thận rửa sạch chén bát, hình ảnh nam nhân chuyên chú nghiêm túc chính là lúc hấp dẫn gã nhất.

“Trở về liền quên hết thật sao?” Mộ Dung ngơ ngác hỏi, lời nam nhân nói khi trước gã còn nhớ, mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến là lại thấy kinh khủng.

Mộ Dung cảm thấy mình có thể quên đi rất nhiều thứ, tất cả kí ức của nửa đời trước có quên đi cũng không vấn đề gì, không khéo như vậy mình còn vui vẻ hơn.

Nhưng kí ức về những ngày này...Mộ Dung sợ hãi bị mất đi.

Những ngày bình thường nhất trong trí nhớ, cũng là nhẹ nhàng nhất, là ấm áp duy nhất của gã.

“Tôi đi rồi...Anh xử lý việc cơm nước thế nào? Lại như trước kia à?” Mộ Dung buồn hỏi, dạo này nam nhân hồng hào hẳn ra, đó là nhờ việc ăn uống đủ các loại dưỡng chất khác nhau, nói cách khác chính là nhờ công lao của mình.

“Tôi sẽ tự nấu, hơn nữa, Thương tiểu thư nói muốn giúp tôi.” Tả La chậm rãi bỏ đĩa vào chạn.

“Cái gì!!! Nữ nhân kia muốn nấu ăn?” Mộ Dung lập tức trợn to mắt.

Tưởng tượng đến cảnh Tả La với nữ nhân kia nói nói cười cười [?!] trong phòng bếp anh vo gạo em xào rau...

Mộ Dung chợt thấy lòng mình như bị mất đi một miếng mà trở nên trống rỗng, phòng bếp mình dùng lâu như vậy sẽ bị nữ nhân kia chiếm đi sao?

Vị trí của mình cũng bị nữ nhân kia chiếm?

Vào lúc mình không còn nhớ gì nữa...

Mình...

Tâm tình Mộ Dung tụt dốc không phanh.

“Anh cái người này, loại phụ nữ như vậy mà anh cũng dám tin? Tôi quyết định! Phải giúp anh tìm một cô gái tốt! Người kia không được! Phản đối phản đối!!! Đúng rồi Tôi phải giúp anh tìm một cô gái thật tốt dù sao chúng ta cũng quen nhau một thời gian.” Mộ Dung cười vỗ tay tán thưởng, nhẹ nhàng nhảy xuống bàn, mặc danh kì diệu biến mất khỏi tầm mắt Tả La.

Mộ Dung bắt đầu ngày ngày chú ý phụ nữ trên đường, thậm chí còn dành riêng một ngày đi tìm hiểu các nữ bác sĩ y tá ở bệnh viện Tả La, thường xuyên nghiên cứu đo đếm xem dung mạo đáng người thậm chí cả khả năng giường chiếu của họ có phù hợp hay không. Nói chung là Mộ Dung kiên trì tìm hiểu toàn bộ.

“Loại chuyện này nếu không lên giường sẽ không biết được đâu, có cô nhìn bên ngoài thì tốt lắm nhưng thực chất lại có tính lãnh cảm, lấy về mới biết là đồ không xài được, còn không bằng hai bàn tay của chính mình, bằng cấp không thể kém quá cũng không thể cao quá, nếu không sẽ không có tiếng nói chung. Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt chứ không biết lòng) Ngàn vạn lần không thể tìm người hay ghen, nếu không sau này muốn trèo tường tò mò sẽ không dễ dàng. Nhất định phải biết nấu ăn! Anh như vậy nhất định phải tìm một người phụ nữ nấu ăn thật giỏi, mẹ nó! Giờ phụ nữ sao lại không biết nấu ăn nhỉ?”

Lắm nhầm dài dòng một lúc, Mộ Dung phát hiện cư nhiên toàn là khuyết điểm, khoa trương hét lớn một tiếng, gã giữa đầu ra sau.

Mộ Dung ngửa đầu xuống bàn, ánh mặt trời sau trưa sáng rõ, hình ảnh Tả La đeo kính đọc báo xuất hiện trên đỉnh đầu gã.

Dưới ánh mặt trời, lông mi nam nhân như được dát một tầng vàng kim.

Rất dễ nhìn.

“Này Chuyện tìm vợ phải cẩn trọng nghe.” Mộ Dung không biết là đang thuyết phục Tả La hay là chính mình, cứ nói đi nói lại câu này.

Linh hồn cứ lăm lăm không ngừng, Tả La phiến toái nhú mày.

“Cậu tìm vợ cũng rắc rối thế à?” Cứ lằng nhằng như vậy không lẽ định cả đời không tìm được vợ? Cậu ta hẳn là cần lo cho chính mình đi?

“Đương nhiên không rồi. Kết hôn xong còn có thể ly hôn, phụ nữ tốt nhiều như vậy hà tất phải chịu chấp nhận gán chặt với mỗi một người?” Mộ Dung không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Thế là được rồi, cậu còn đơn giản hoá như vậy hướng chi là tôi? Tôi không nhiều yêu cầu đến vậy.” Tả La lật báo.

“...” Mộ Dung nhìn nam nhân đang đắm mình dưới ánh mặt trời, chói mắt đến nỗi khiến gã choáng váng.

Y có bả vai dày rộng, chắc hẳn có rất nhiều phụ nữ thích bờ vai có thể mang lại cảm giác an toàn thế này, y còn có vòng eo rất đẹp, giờ nó chính là đường cong mà gã thích nhất.

Người đàn ông như vậy, sau này sẽ lấy một người phụ nữ bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường...

Còn mình sẽ quần quanh giữa kết hôn ly hôn, đúng rồi, không chừng mình còn chẳng kết hôn.

Kết hôn chính là vì muốn có con đi? Mình không thích trẻ con, tài sản của mình tất nhiên sẽ tự có người đến chia.

Mộ Dung cảm thấy lòng mình thực phiền muộn.

Một người đàn ông lãnh đạm ngốc nghếch như vậy chắc cũng không dễ hiểu tâm lý phụ nữ đâu nhỉ? Phụ nữ đều thích lời ngon tiếng ngọt cả.

Vậy thì một tên trắng hoa xấu tính như mình nói không chừng cũng không dễ dàng nói chuyện với phụ nữ đâu nhỉ? Phụ nữ sau khi kết hôn tính tình đều thay đổi cả.

Mình rất thích tính lãnh đạm của nam nhân, thích nhìn y như vậy, nam nhân cũng không có vẻ bất mãn gì với mình, nếu như vậy....

“Nếu anh mà là phụ nữ thì tốt rồi, tôi sẽ lấy anh.”

Mộ Dung cô đơn nói, chờ mong nhìn nam nhân đang chăm chú đọc báo.

25. Quyển 1 - Chương 26

Lấy một người vợ như vậy quả là một chủ ý tốt: không kén ăn, không lải nhải, tính tình lãnh đạm không cần phải lo lắng nếu có đi bỏ bịch.

Mộ Dung không thể kiềm chế bắt đầu ảo tưởng: hai người ở bên nhau, ở tại nơi ở của mình...Không được! Xung quanh khu nhà của mình không có bán sữa đậu nành bánh quẩy, cơ mà nơi này thì hơi nhỏ. Ừm, vậy thì thử xem khu vực này có chỗ nào bán nhà mới không hắc hắc Trong nhà nhất định phải nuôi rắn, nhất định phải nuôi! Toàn bộ cơ mặt của Mộ Dung người chết có hoạt động hay không đều phụ thuộc vào nó cả Một con rắn vàng như Tiểu bát điểm là chuẩn. Không biết Mộ Dung người chết có sợ nhện không nhỉ? Nếu sợ thì mình cũng có thể mang mấy con nhện sói về. Phòng bếp nhất định phải lớn, phòng tắm càng phải lớn hơn. Tốt nhất là xây tường phòng tắm bằng kính hết luôn, như vậy thì...Nghĩ đến vài chuyện sắc tình, Mộ Dung cười ré lên, gian hệt như tên trộm.

“Thu hồi toàn bộ những suy nghĩ không nên có trong đầu cậu đi.” Tả La lãnh đạm khép báo, “Đi đón Tư Tư rồi chúng ta về.”

Tư Tư dạo này rất thân thiết với Tả La, thân đến không tin nổi. Cô nhóc với Thương Biệt lại càng thêm thân, vài ngày không gặp cô ta liền ồn ào đòi gặp, cho nên trong khoảng thời gian này, một tuần sẽ có vài ngày, bác sĩ chủ nhiệm cho phép Tả La đưa cô nhóc về nhà sau khi kiểm tra định kì.

Thực ra bệnh của đứa nhỏ này cũng không nặng như vậy, chỉ là vì ba mẹ đều không có ở đây nên cô nhóc mới đành phải ở bệnh viện.

“Tư Tư không thích bệnh viện, tuy các chị y tá đối xử rất tốt với Tư Tư, nhưng Tư Tư cứ cảm thấy là lạ.” Cô nhóc từng nói vậy với Tả La, Tả La có thể không hiểu, nhưng Mộ Dung thì biết rõ.

Ba là đồng tính luyến ái chưa tính, còn đâm [tình nhân], mọi người dù có vì đủ loại nguyên nhân mà không khơi lại chuyện này, nhưng trong ánh mắt của mọi người nhìn cô nhóc, nhất định sẽ lộ ra một số cảm xúc

chân thật: khinh thường ba cô nhóc, khi chuyển dời đến người cô nhóc, sẽ thành một loại thương hại cao tại thượng.

Đứa nhỏ miễn cảm đã nhận ra, lại không thể nói lên.

Cô nhóc không có ai để nói.

Giống y như gã trước kia...Mộ Dung bất tri bất giác dụ thái độ với cô nhóc hơn.

Cơ mà —

Dụ thái độ với cô nhóc không có nghĩa là phải dụ thái độ với cái người tên là Thương Biệt kia!

“Này! Bọn tôi muốn ăn món này.” Nữ nhân không biết xấu hổ vừa gặm tảo mình gọt cho Tả La, vừa chỉ vào trang giấy cho mình xem, “Cánh gà nướng New Orleans Hôm nay tôi thấy trên mạng đã cop lại một bản cho cậu rồi đó.”

Nữ nhân nói quá dối tự nhiên, mặt không đỏ dù chỉ tí tẹo.

“Là mình cô muốn ăn chứ gì? Hơn nữa, vì cái quái gì mà lại là cô cop lại giúp ‘tôi’?” Mộ Dung tức nổ đom đóm thuận tiện trút giận lên miếng thịt gà vô tội trong tay.

Trước mắt thì phòng bếp vẫn là địa bàn của Mộ Dung, đây là kết quả do gã ra sức tranh giành mới có được.

“Bác sĩ Tả hôm qua xem quảng cáo KFC còn bảo thấy món này không tồi đó.” Thương Biệt xoa xoa cằm, đang định cất tờ giấy đi, đột nhiên tờ giấy đã bị cướp đi.

“Nước tương, rượu gia vị, bột ngũ vị hương...Cái giề?! Phải ướp tận 2 tiếng?! Mẹ nó giờ làm không biết có kịp không đây!”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc xem công thức nấu ăn của nam tử, Thương Biệt cười gian.

“Quả là một người vợ đảm!” Nữ nhân rảnh rang nói.

“?!” Mộ Dung bỗng quay đầu lại, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói cái dáng của cậu lúc này ý Hệt như thiếu nữ mới nếm tình đầu muốn làm người yêu được vui ôi thuần khiết xiết bao ”

Mộ Dung đen mặt.

“Cô đừng nói bậy! Thiếu, thiếu nữ cái gì!!!! Nhìn cho rõ: Mặt người chết là đàn ông! Tôi không phải đồng tính luyện ái đương nhiên sẽ không yêu đàn ông!!!” Mộ Dung bật thốt.

Nhưng mà lời vừa nói xong, trái tim Mộ Dung bỗng nhói một cái.

Gã ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt bình thản của Tả La đang bé Tư Tư.

Trên mặt Tả La có một chút kinh ngạc, rất nhạt, chỉ mình Mộ Dung nhận ra.

Lập tức, nam nhân khẽ nở nụ cười.

“A Biệt, cô đừng trêu cậu ấy, Mộ tiên sinh sao có thể như vậy chứ. Tư Tư tìm cô đấy, ừm, cô đưa Tư Tư ra ngoài chơi đi, chỗ này có tôi tới trợ giúp rồi.” Y thả cô nhóc trong lòng xuống, nhìn nữ nhân dắt đứa nhỏ ra ngoài, nữ nhân thoáng liếc Tả La, hai người dùng mắt trao đổi vài điều mà gã không hiểu, nữ nhân gạt đầu, dắt đứa nhỏ đi.

“Đừng tức giận, A Biệt cô ấy không có ý xấu đâu.” Tả La nhận lấy dao trong tay gã, thành thạo thái thịt. Tay chân vụng về của nam nhân chỉ giỏi mỗi việc cắt thái này, là vì nghề nghiệp chuyên môn chẳng?

Bàn tay có thể không do dự dùng dao cắt qua mạch máu con người, cũng là bàn tay ôn nhu mát xa cho gã.

Mộ Dung phát giác mình rất thích bàn tay của nam nhân, cơ hồ mê mẩn nhìn tay y.

Nhưng mà...

Anh là gì của cô ta? Sao có thể hào phóng giải thích với tôi cô ta không có ý xấu?!

Mộ Dung chợt thấy lòng mình ần ần đau.

Khi bụng đồ ăn đã nấu lên xong, cảm giác đau đớn ấy càng mạnh thêm.

Nam nhân gọi cô ta là A Biệt, nhưng lúc nói về mình với cô ta lại gọi mình là Mộ tiên sinh.

Anh mới quen cô ta được mấy ngày? Vậy mà đã gọi tên đối phương thân thiết như vậy rồi...

Hai người dường như có bí mật, sẽ thường xuyên ở trước mặt mình trao đổi một số chuyện mình không biết.

Xem như mình đã chết rồi sao?

Đúng thôi. Mình chỉ là một linh thể vô dụng, thậm chí còn không được tính là người.

Cảm giác bị gạt qua một bên thật tệ, vô cùng vô cùng tệ. Bởi vì người gạt bỏ mình lại chính là...Tả La.

Ba người ngồi bên bàn ăn hoà thuận ăn cơm, nam nhân nghiêm túc nói cho Tư Tư những món cô nhóc không thể ăn, nữ nhân cười tủm tỉm nhìn, còn thuận tay gấp thức ăn cho y — chính là đồ ăn mình vừa mới làm.

Mộ Dung bỗng có một ảo giác: Bọn họ mới là người một nhà, ba, mẹ, và một bé gái nhu thuận.

Còn mình chỉ là một kẻ qua đường, lảng lạng ở đây, nhìn gia đình họ vui vẻ ấm áp, không có cách nào chen vào...

Qua đường mãi chỉ là qua đường, người ta tốt bụng bố thí cho mình một bữa cơm, ăn xong rồi, thì phải đi.

Huống chi cái dạng như mình bây giờ, đến ăn cũng không làm được.

Vẫn như trước kia, khi nam nhân ăn cơm, Mộ Dung sẽ ở bên cạnh xem TV. Nhưng giờ thì không như vậy, trên bàn ăn có ba người. Ba người sôi nổi náo nhiệt, càng tôn lên vẻ thê lương cô quạnh của mình bên này.

Gã đang nghĩ, đột nhiên phát hiện có người ngồi xuống bên cạnh mình.

“Cậu không có chuyện gì chứ? Đạo gần đây tinh thần cậu không được tốt.” Nam nhân mặt không đổi sắc, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên vẻ lo lắng.

“Hai người kia có hơi ầm ĩ, cậu rảnh thì qua đó đi, tuy Tư Tư không nói ra, nhưng cô bé thích cậu lắm.” Tả La nhìn về phía trước, xem tin tức rập khuôn nhàm chán.

“Còn anh thì sao?” Mộ Dung chợt hỏi.

Cánh gà nướng New Orleans:

KFC bên Tàu có món này thật đó, chẹp, chẹp, chẹp...

26. Quyển 1 - Chương 27

Tả La có chút kinh ngạc quay đầu.

Nam tử đẹp dễ dàng nhìn thẳng mình giờ có vẻ cô đơn, nhưng nét mặt gã lại đầy vẻ kiêu ngạo và...bất an.

Tả La thản nhiên nở nụ cười.

“Tôi cũng rất thích cậu.”

Mộ Dung liền cảm thấy mình như muốn bay lên, nhưng mà...

“Cậu là một người bạn tốt. Nói như vậy có phải đã thất lễ rồi không? Con người tôi quả thực rất nhạt nhẽo, song...cũng không còn mấy ngày nữa, mong cậu nhẫn nại.”

Khi Tả La nói chuyện, mắt lại chuyển về phía trước.

Tim Mộ Dung đột nhiên ‘bộp’ một tiếng.

“Bạn à Sao có thể thất lễ được? Tốt quá ấy chứ. Tôi còn không có người bạn nào.” Miệng lúng túng nói, trái tim Mộ Dung ngày càng lạnh đi.

Là bạn sao...

Thích cũng là cái thích của bạn bè.

Như vậy không có gì không tốt, thậm chí, đối với mình mà nói hẳn phải là tốt nhất.

Một người chưa bao giờ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người khác như mình, lúc thành quỷ lại tìm được bạn, người nọ nói thích mình, là thích như một người bạn, không giống những kẻ bên ngoài thì gọi anh xưng em với mình, trong lòng lại thêm khát tiền và thân thể của mình.

Đúng! Trước kia có rất nhiều người liều mạng kết bạn với gã không phải vì tiền của gã, mà là vì thân thể gã.

Mẹ nó! Vì cái quái gì mà kẻ thích ông đây là đồng tính, ông đây liền nhất định trở thành đồng tính luyện ái?!

Việc Mộ Dung vô cùng chán ghét đàn ông một phần lớn nguyên nhân là vì có này.

Giờ đã có một người, không cần tiền không cần diện mạo không cần thân thể của gã, nói muốn coi gã là bạn.

Gã hẳn phải cao hứng mới đúng, chỉ là...

Mộ Dung ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn Tả La không biết đã đứng dậy từ lúc nào, giờ đang dọn bàn cùng Thương Biệt.

Thương Biệt cười to, chọc chọc đầu y, nam nhân mặt không đổi sắc nhưng cũng không nói gì.

Mẹ nó! Cô chạm vào người y làm cái gì?!

Như thể thứ mà mình vô cùng quý trọng bị người xa lạ đụng chạm, bị người ta cướp đi, Mộ Dung cảm giác tim mình bị khoét đi một góc...Rất đau.

Thực sự rất đau.

Nam nhân không ham muốn thân thể mình, ngược lại mình mỗi ngày đều ham muốn thân thể nam nhân.

Nam nhân có...Khoan đã!!!!

Mộ Dung ngây ngẩn cả người.

Chớp mắt, một cảm giác mát lạnh chạy dọc từ đầu tới cổ Mộ Dung.

Chớp mắt...

Mộ Dung chợt hiểu ra.

Cái gì cũng đều hiểu.

Giống như lời nữ nhân kia nói, mỗi một chuyện mình làm đều là để lấy lòng nam nhân có cơ mặt co rút ấy, vẻ mặt nam nhân chỉ cần hơi giãn ra một chút đã có thể khiến gã vui vẻ thật lâu, chỉ cần một nụ cười nhàn nhạt của nam nhân đã khiến gã quên đi phương hướng, nhìn thấy y ở cùng người khác sẽ cảm thấy không vui, mà khi nam nhân vô ý để lộ thân thể — dù chỉ là phần cổ lộ ra trong bộ quần áo mùa hè... cũng sẽ khiến gã miên man suy nghĩ, kim lòng không đau mà nhớ đến dáng vẻ nam nhân đổ mồ hôi rịn dưới thân gã hôm đó...

Mẹ nó! Hoá ra đây chính là thứ gọi là ‘Mối tình đầu’!

Mẹ nó! Ông đây có vô số ‘chồi’ nảy mầm chứ đã khi nào kết ‘quả’ đâu! Sao mà biết cảm giác ấy gọi là gì chứ?! (Ý là có vô số người thích anh nhưng anh chưa kết được đứa nào)

Mộ Dung ngơ ngác nhìn bóng dáng Tả La đang đi về phía mình.

Nam nhân thoáng nhìn gã, hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Mộ Dung ngơ ngác lắc đầu, nhìn nam nhân xoay người muốn rời đi, gã nhịn không được bắt lấy tay nam nhân, nhưng khi đối mặt với ánh mắt không hiểu của y, lại chỉ biết lúng ta lúng túng buông tay.

Nhìn Tả La bế Tư Tư vào phòng khách, nữ nhân ở phía trước nhiệt tình mở cửa.

Về mặt gã lặng im không nói.

Tình cảm mới nảy nở trong tim....Vừa phát hiện ra, đã lo lắng làm cách nào để tàn nhẫn phá bỏ.

Đàn ông yêu đàn ông là không đúng, đàn ông và phụ nữ mới tốt.

Mộ Dung cảm thấy lòng khổ sở không nói nên lời, khổ sở đến muốn khóc.

Mẹ nó! Hồi xưa ông đây bị người ta bắt nạt cũng không khóc!

Lặng lặng ôm đầu gối mở to mắt nhìn cánh cửa phòng cho khách đóng lại, trong phòng có tiếng nói nhẹ nhàng, có tiếng cười hồn nhiên của trẻ con.

Khoé mặt chợt có xúc cảm kì lạ, Mộ Dung kinh ngạc đưa tay lên sờ thử.

Thì ra linh thể cũng có nước mắt, nhìn ‘Nước mắt’ trên tay mau chóng hoá thành điểm sáng, tan đi, Mộ Dung ha ha cười.

Không nhắc tới một chút nào về tình cảm của mình, Mộ Dung vẫn như trước ngày ngày nấu cơm, có bị lá bùa tiêu hao một lượng lớn sức lực cũng không bận tâm, phát giác bản thân chẳng thể làm gì Mộ Dung chỉ có cách này để khiến Mặt người chết có chút kỉ ức về mình, làm đồ ăn thực ngon, xấu xa kỳ vọng Mặt người chết ăn quen đồ ăn mình nấu, từ nay về sau mỗi khi ăn cơm sẽ nhớ đến mình, mà khi đó mình lại không nhớ y là ai...

Nếu là như vậy, hình như mình sẽ được hồi hơn thì phải, nhưng, có sao mình lại đau lòng đến vậy?

Kiểm chế cảm xúc kì quái của mình, Mộ Dung mỉm cười bày vẽ bố thí nói cho Tả La biết trong phòng bếp bát đĩa để chỗ nào, gia vị để chỗ nào, tạp dề để chỗ nào...

Một tháng, chỉ một tháng ngắn ngủi, các thứ trong phòng bếp nghiêm nhiên đều là gã sắp xếp, rất nhiều đồ vật để ở đâu chỉ có mình gã biết.

Mộ Dung tự thấy mình đã thực hiện công tác tiền tiến biệt vô cùng thành công, gã đã dùng đủ loại hành động ám chỉ mình đã làm tốt việc chuẩn bị rồi đi, vậy mà...

“Tôi nhớ kỹ rồi.” Nam nhân thản nhiên nói, ánh mắt dừng ở nơi gã vừa chỉ, thầm nhớ trong đầu.

Biểu tình bình thản, ngữ khí bình thản, thái độ nam nhân phong thanh vân đạm.

Hoàn toàn không có sầu não khi ly biệt.

“Này! Anh không có gì nói với tôi à?” Mộ Dung tức giận.

Một lúc sau, nam nhân nghiêng đầu, tựa như nhớ ra cái gì, biểu tình thiếu thốn nói với gã, “Cảm ơn.”

Mộ Dung nổi trận lôi đình.

Mẹ nó!!! Lại cảm ơn!!!! Anh không có cái gì khác để nói với ông à?

Mộ Dung giận, thề mình nhất định phải quên, quên đi sạch sành sanh, không để sót lại một tẹo nào cả.

Một ngày kia khi hai người gặp lại, Mặt người chết nhớ rõ gã, mà gã lại không nhớ Mặt người chết, mình đẹp trai cao ngạo khinh thường lướt qua, để lại Mặt người chết một mình thương cảm không biết sẽ hủ hê bao nhiêu?!

Cười khan vài tiếng, Mộ Dung lập tức đau thương phát hiện bản thân chỉ là si tâm vọng tưởng.

Đến lúc đó Mặt người chết chắc chắn sẽ còn tỏ ra xa lạ hơn cả gã.

Y nhớ rõ gã, lại làm bộ như không biết gã.

Mang theo ký ức của hai người, lại không bỏ thí cho gã dù chỉ một chút. Còn mình thì giống như tên ngọc, tiếp tục sống những ngày bừa bãi phóng túng....

Ôm một người phụ nữ xa lạ, mà không hề biết rằng mình cũng từng thích một người, một người đàn ông, một người đàn ông rất lạnh lùng nhưng cũng rất tốt bụng.

Người đàn ông của gã vào chính lúc gã không biết gì bị kẻ khác cướp đi.

Gã vào chính lúc bản thân không biết gì mà con mẹ nó bị đội nón xanh (cắm sừng)!!!!

Thực con mẹ nó giận!

Khoảng cách đến ngày ly biệt trên lịch...Lại mất thêm một tờ.

Trong những ngày gần kề ly biệt, chỉ có duy một con quỷ thương cảm.

27. Quyển 1 - Chương 28

Nam nhân đang đi trước gã, cuối hành lang là phòng bệnh của gã, bên trong đó, là thân thể của gã và một vị đạo sĩ đang lặng lẽ chờ.

“Có chuyện gì vậy?” Nam nhân xoay người, đôi mắt dài nhỏ hiện lên ý thúc giục. Linh hồn đi theo phía sau y lập tức cúi đầu, tầm mắt sắc bén sau lưng đột nhiên biến mất, nhưng Tả La chắc chắn quỷ hồn đang sau đang một mực trừng y.

“Đừng lo, đạo trưởng Cát Tường rất chuyên nghiệp.” Khí trường của Mộ Dung rất rối loạn, như vậy sẽ bất lợi cho việc hoàn hồn, Tả La đang định trấn an linh hồn bỗng nhiên lo sợ này một chút, chợt —

Mộ Dung áp sát nam nhân, nhìn cặp mắt hơi mở to sững sờ của y. “Này, cậu...Ừm!”

Cặp mắt y trừng lớn, không thể tin nổi, Tả La nhận ra mình bị hôn!!!! Bị một con quỷ hôn! Hoàn toàn không có cảm giác đang hôn!

Nhưng con quỷ cố tình hôn mình biểu tình lại vô cùng nghiêm túc, như thể muốn nuốt gọn mình, nhập tâm, hung hăng hôn mình. Luồng khí trường gắt gao vây quanh y. Bất an, sợ hãi, mất mát, lạc lối, còn cả một chút oán giận....Đó là tất cả những gì y cảm giác được dựa vào khí trường ấy.

Vậy là, nắm đấm vốn định tung thẳng vào mặt đối phương cứ thế ngừng lại, y dùng sức đẩy quỷ hồn đang say sưa dán vào người mình ra, lạnh lùng xoay người.

“Cậu phát điên cái gì. Giờ không cần bổ sung sinh khí nữa rồi.” So với việc lý giải hành động của gã mang đầy hàm ý, Tả La càng sẵn lòng hi vọng coi nó là một cách thức thể hiện sự tức giận.

Sờ môi, Mộ Dung ngờ ngác đứng tại chỗ. “Này! Anh không có chút cảm giác nào sao?” Mộ Dung tự dưng hô lên.

Cuối cùng, Mộ Dung vẫn là không thể khống chế được bản thân. Ngày này cũng đã tới rồi, ấy thế mà, Mặt người chết vẫn không có một chút dao động nào. Không muốn cứ chằm dứ như vậy, không cam lòng, không cam lòng cứ buông tay như vậy

“Tôi thích anh.” Mộ Dung đứng đó, trừng nam nhân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra lời tỏ tình tinh khiết chân thật nhất trong đời.

Mẹ nó! Dựa vào cái quái gì chỉ có một mình ông phiền não? Thích còn không cho đối phương biết, ông cũng không phải đàn bà!

Dưới ánh trăng, linh hồn trong suốt cứ đứng như vậy, chờ đợi nam nhân đáp lời. Nam nhân dừng bước chứng tỏ y có nghe thấy, song Tả La không quay đầu lại.

Sau một lúc lâu, nam nhân khẽ xoay người, mặt không chút thay đổi. Tả La hy vọng đó chỉ là một trò đùa, nhưng... Ở nơi cách mười thước kia, quỷ hồn ngày càng trong suốt với biểu tình nghiêm túc đã nói cho y biết, đây chẳng phải là lời nói đùa vui. Trong mắt linh hồn đối diện có một nỗi tuyệt vọng nhàn nhạt, đôi mắt trông mong nhìn y của nam tử thật sự rất chân thành, gã hy vọng y có thể hiểu được, chỉ tiếc...

“Đến giờ rồi, đi thôi.” Mối y giật giật, lại không thể nói nên lời.

Nam tử về mặt như sắp khóc.

Tả La cuối cùng vẫn là buông lỏng khoe môi. “Không phải tôi đã nói với cậu rồi đó sao? Tôi cũng thích cậu. Cậu là người bạn đặc biệt nhất trong trí nhớ của tôi, tôi...” Y đường hoàng nói ra những lời khách sáo, lại phát hiện sắc mặt nam tử ngày càng tái nhợt.

“Chết tiệt! Anh biết là tôi không phải nói cái loại thích này!” Nam tử rống lên, Tả La đột nhiên cảm thấy may mắn, ngoại trừ mình thì không một ai có thể nghe thấy tiếng rống giận của gã, nếu không giờ đã hơn nửa đêm, lại chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người thì...

“Tôi muốn làm anh.” Thanh âm nam tử đột nhiên trầm xuống, trên mặt là nụ cười châm chọc, gã làm như không có việc gì nói, “Vừa thấy anh đã nghĩ muốn đè anh xuống, muốn hôn anh, muốn mút thằng nhỏ của anh, càng muốn để anh mút của tôi, muốn đem thứ của tôi tiến vào mặt sau anh, muốn anh bị tôi làm cho khóc thành tiếng, muốn...”

“Đủ rồi!” Lần này đổi lại là Tả La tái nhợt, tâm phiền ý loạn, sự kích động của y hiển nhiên đã khiến nam tử vô cùng hài lòng.

“Anh rõ chưa? Tôi mấy ngày nay vẫn luôn nhìn anh như vậy, lúc anh ngủ, tôi sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, sờ anh, sờ anh đến khi anh sáng khoái bắn ra, anh khi ngủ rất đẹp, mỗi lần...” Miệng thì nói những lời *** loạn, nhưng Mộ Dung cảm thấy như mình có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

Tả La không nhìn gã, giống như từng ấy buổi tối gã đã lẳng lặng nhìn đối phương, đều không có được đáp án, chỉ khác chăng: nam nhân khi ấy là vì ngủ mà không nhìn mình, còn giờ, ngay cả khi y tỉnh táo, y vẫn không muốn nhìn mình...

Ánh mắt của nam nhân, vĩnh viễn không hướng về phía mình.

“Đủ rồi! Cậu lại đây, hôm nay đã là ngày cuối cùng của kỳ hạn, nếu tối nay cậu còn không trở về...” Tâm phiền ý loạn, Tả La hiếm có một lần nói ra được nhiều chữ, lại bị gã cắt lời.

“Trở về sẽ quên mất phải không? Anh cái tên khốn này thực con mẹ nó lạnh lùng! Thế mà tôi lại cứ khẳng định bị coi thường để đi thích một tên lãnh đạm như anh. Anh thấy tôi phiền đúng không? Anh muốn tôi quên anh đi để cùng người phụ nữ kia song túc song phi đúng không? Con mẹ nó tôi nhớ ra rồi! Cô ta chính là người tôi đã gặp ở phố đêm, chẳng phải loại đàn bà tốt lành gì, anh và cô ta...” Càng ngày càng rồi, nhìn nam nhân không nhìn gã, thậm chí còn không để ý đến khiêu khích của gã, Mộ Dung thực sự sợ hãi.

Mộ Dung bắt đầu sợ hãi, sợ mình tỉnh lại trong cái thế giới không còn người đặc biệt nhất của gã...

Mình nếu quên mất y, so với việc quên đi bản thân là ai còn đáng sợ hơn ngàn vạn lần.

“Cậu đừng lôi cả A Biệt vào.” Tả La có một ảo giác nghiêm trọng: dường như y đang ứng phó với một người phụ nữ khó chơi.

“Hai người lên giường rồi đúng không? Tối tận bây giờ anh cũng chưa từng gọi tên tôi...” Dưới ánh trăng, Tả La kinh hoàng nhìn điểm sáng trong suốt trên khuôn mặt nam tử chậm chậm chảy xuống, rồi mau chóng biến mất trong không trung.

Tả La kinh hãi! Linh thể rơi lệ cực kì tiêu hao năng lượng, nếu cứ như vậy...

“Cậu mau tới đây!” Tả La lo lắng muốn đi tới kéo đối phương.

Đối phương lại cảnh giác lùi lại. “Tôi không quay về! Tôi không muốn quên! Tôi cứ là linh hồn cũng được! Anh là đồ keo kiệt!”

Hết như một đứa trẻ, Mộ Dung hung hăng gào lên một hồi xong, Tả La hoảng hốt nhận ra...

Gã đâu rồi?

Lúc này, cách 12 giờ đêm, chỉ còn năm phút....

28. Quyển 1 - Chương 29

. “Tiểu Tả, hả? Người đâu rồi?” Đạo trưởng Cát Tường nhìn Tả La đẩy cửa bước vào, bên cạnh trống không, kinh dị hỏi.

“Tên kia...chạy rồi.” Cứng da đầu, Tả La nói. Lần này không giống lần trước, không có thời gian để y nhân nhả tìm người, vậy nên y lựa chọn xin sự giúp đỡ của đạo trưởng Cát Tường.

“Cái gì?! Chạy? Sao có thể như vậy được! Nếu tới thời điểm rồi mà còn chưa quay về thì...” Viện trưởng bên cạnh gấp đến độ giậm chân, đầu đầy mồ hôi lạnh. ”

Hồn phi phách tán. Còn thân thể sẽ tiếp tục lão hoá, cho đến khi không chịu nổi sẽ chết hoàn toàn.” Đạo trưởng Cát Tường đắm chiêu nhìn Tả La, khuôn mặt luôn bình tĩnh của y thoáng vẻ kích động.

Ánh mắt y đang hướng về phía nam tử nằm bất động.

“Đây là lỗi của tôi, đạo trưởng ngài có biện pháp phải không? Nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào?” Nhìn dáng vẻ nhân nhả của đạo trưởng, Tả La thở phào, y biết ông nhất định sẽ có biện pháp.

“Biện pháp thì có, nhưng mà có hơi...” Đạo trưởng nháy mắt tỏ vẻ khó xử, cộng thêm.... mờ ám?!

“Xin ngài mau nói! Thời gian không còn nhiều!” Tả La lần đầu tiên nói chuyện lớn tiếng như vậy, ngay cả viện trưởng cũng không nhịn được kinh ngạc nhìn học trò của mình.

Đây...là nam nhân lãnh đạm kia sao?

Đạo trưởng mờ ám nhìn Tả La, sau một lúc ông ghé bên tai y khẽ nói mấy câu. Chỉ thấy khuôn mặt vốn luôn thiếu thốn biểu tình của Tả La nháy mắt biến đổi.

Đầu tiên là đen, đen xong thì hoá xanh, xanh xong thì chuyển trắng, cuối cùng như thể nhận mệnh...Đỏ bừng.

“...Vậy, vậy...Đưa thứ kia cho tôi đi.” Nam nhân mặt không đổi sắc đỏ rực lên, như trắng sứ ra trận vươn tay về phía đạo sĩ.

Đạo trưởng cười như tên trộm, lấy một lá bùa trong ngực nhét vào bàn tay hơi run run của Tả La, sau đó lập tức kéo viện trưởng không hiểu gì ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Tả La oán hận nhỏ giọng nói một câu hình như là mắng chửi, tiếp theo — bắt đầu cời thất lưng.

Thực sự rất muốn chửi người! Nói cái gì mà mình thể chất chí âm, thông qua chiêu hồn lệnh có thể triệu nam tử về. Nhưng điều kiện tiên quyết, cư nhiên lại là giao hoà!!!!

Đã biết mới hiểu được có rất nhiều hoàn chú cần điều kiện tứ tâm tương đối, đúng là phải lòng bàn tay tương đối, miệng tương đối, và cả...

Mặt Tả La đỏ đến không thể đỏ hơn. Đây là cái chủ ý rách nát gì?! Giờ đi vẫn còn kịp, nhưng...

Đỏ mặt nhìn nam tử ngủ say trên giường, Tả La nghĩ đến đôi mắt chứa lệ của quỷ hồn trước khi phần nộ rời đi đã khắc sâu vào lòng mình.

Một nam tử kiêu ngạo như vậy mà lại khóc...

Tả La đi về phía nam tử, theo thứ tự dán lá bùa lên lòng bàn tay, gan bàn chân, đỉnh đầu của gã để che khí, sau đó — Nhẹ nhàng cởi quần đối phương. Nhìn thứ uể oải không phần chần của nam tử, Tả La dần cơn thẹn, bàn tay run rẩy khẽ nắm lấy nó, nhớ lại những việc nam tử đã làm khiến y kích thích, muốn nó đứng lên.

“Lúc hồi tỉnh, nam nhân có thể trở về.” Đạo trưởng nói đến đường hoàng, nhưng càng hoang đường hơn là: mình cư nhiên thực sự muốn làm chuyện hoang đường này ư?!

Đỏ mặt nhìn vật trong tay cứ nhiên có phản ứng, nhìn thứ kia dần dần hiện lên hình dáng kiêu ngạo, khuôn mặt nghiêm túc của nam nhân bắt đầu lộ vẻ sợ hãi. Lát nữa, mình thực sự phải cho thứ này vào thân thể của mình sao?

Nhìn đồng hồ, 12 giờ đúng, phù chú chỉ cho phép y có thêm mười lăm phút, đây chính là gia hạn cuối cùng, nếu còn tiếp tục để lãng phí, Mộ Dung liền thực sự...

Tả La không muốn Mộ Dung chết.

Không rõ là thứ cảm tình gì, chỉ biết Tả La không muốn gã chết.

Gã là một người đáng thương, nếu cứ chết mơ hồ không rõ ràng như vậy, sẽ lại càng thêm đáng thương.

Cái tên dung mạo đoan chính thanh nhã thần thái bức người kia, phải thuận lợi sống nốt nửa quãng đời còn lại. Mộ Dung không phải là người đoán mệnh, đại nạn qua đi, tất có hậu phúc. Đó là ông trời bồi thường cho gã.

Cho nên, sự bồi thường ấy không thể vì y mà đánh mất.

Đứng ở góc độ của một người bình thường cũng nghĩ như thế, hướng chỉ y còn coi gã là bạn.

Tiếng đồng hồ tích tắc không theo kịp tiếng tim đập dồn dập của y, song lại nhắc nhở y từng giờ từng khắc đang trôi qua, cũng là từng giờ từng khắc kéo theo sinh mệnh của Mộ Dung. Vậy nên...

Cẩn chặt rằng, Tả La nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn thứ hoàn toàn cương có size đáng sợ kia, y dùng sức nuốt nước miếng một cái, cứng ngắc bò lên trên thân nam nhân.

Kế tiếp làm sao đây? Mình phải ngồi xuống...gian thì sao?

Ảo não nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của mình, đáng chết! Phải gian 'thì' chưa tính, đằng này lại còn là y chủ động...

Bình ổn hô hấp, Tả La đỡ thứ kia, run rẩy lấp đầy mặt sau của chính mình. Đáng tiếc, bị trượt ra.

Mẹ nó!!!! Nơi kia vốn không phải là lối vào, sống chết không cho tiến nhập, ánh nến chuẩn bị cho nghi thức hoàn hồn chiếu vào tấm kính thủy tinh, khiến cho Tả La nhìn thấy rõ cảnh tượng của mình hiện trên đó: thân trên mặc áo, bên dưới trống trơn, quỳ gối ngồi trên người một người đàn ông, trong tay còn cầm thứ kia của đàn ông nhét vào mông mình...

Lần đầu tiên trong đời Tả La cảm thấy muốn khóc. Chát lỏng ứ đầy trong mắt, mờ mịt mông lung, Tả La nhìn thấy một khuôn mặt đẹp đẽ đang lộ vẻ kinh ngạc.

Cái tên trong suốt đỏ bừng mặt đứng trước mặt y...

Không phải Mộ Dung thì còn là ai?

Định đặt pass vì có tí tí nước thịt, cơ mà lười quá

với thấy chắc cũng không cần nên thôi vậy, nhưng chương sau là phải đặt pass đó ngen, hớ hớ.

29. Quyển 1 - Chương 30

“Ừm, anh tiếp tục đi?” Cứ ngỡ người duy trì động tác cảm phân thân của nam tử nhét vào mặt sau của mình một lúc lâu, Tả La mới nghe được Mộ Dung lúng ta lúng túng phun ra một câu.

Tả La —

Sắc mặt chớp mắt đen đến không thể đen hơn!

“Tôi...Bị đạo trưởng tìm được, ông ấy nói anh vì tôi mà...mà làm chuyện nguy hiểm. Tôi sợ anh...” Mộ Dung ngốc nghếch giải thích, ánh mắt lại nhịn không được trộm nhìn về phía bên dưới trống trơn của Tả La.

Dáng vẻ Mặt người chết nằm lấy nơi đó của mình..Gợi cảm quá đi Mộ Dung tự dưng thấy mũi ngứa ngứa.

Nhìn chính chủ thân thể đang nhìn chăm chăm mình, Tả La có cảm giác xấu hổ vì bị bắt quả tang tại giường. Rất muốn chạy đi, song khi nghe được quỷ hồn nói là vì nghe mình gặp nguy hiểm nên mới chạy về... Trong lòng y bỗng thấy là lạ, Tả La thấp giọng nói.

“Cậu quay người đi, cậu cứ nhìn như vậy, tôi, tôi ngồi không được.”

Mộ Dung mặt càng thêm đỏ.

Tuy nghe lời Tả La quay người đi, nhưng chỉ một chốc, nghe được tiếng thở gấp của nam nhân gã lại nhìn không được quay đầu lại.

Mặt người chết nắm chặt tên nhóc kia của mình nhét vào mặt sau y, hiển nhiên nam nhân không hiểu phương pháp nên lại thất bại lần nữa. Nhìn đầu em gái của chính mình *** loạn cộ vào nơi đó của nam nhân, tim Mộ Dung đập bình bịch.

Thật sự rất muốn, rất muốn tiến vào.

Tả La hai má đỏ bừng, nhắm chặt mắt, vì cái thứ kia lại tiếp tục trượt ra mà cơ hồ muốn khóc, bỗng nhiên...

“Không thể cứng rắn tiến vào được. Anh không sợ làm bị thương chính mình sao?” Có người từ phía sau ôm lấy y, rất ôn nhu, sờ phía trước của y.

Cổ tay nam tử thanh mảnh hơn y nhiều, lực đạo an ủi vừa đúng... Tả La nheo mắt.

Thân thể trở nên nhẹ bẫng, dự vọng bị khơi lên rất nhanh đã tới đỉnh, thân mình khẽ cong, Tả La run rẩy bắn trong tay nam tử. Thân thể mềm nhũn cơ hồ quỵ không nổi, chỉ có thể yếu ớt tựa vào u linh phía sau.

Thân thể đối phương hơi lạnh, rất thoải mái, có thể tạm thời giải phóng nóng bức cực hạn trong thân thể y.

Bỗng nhiên, cảm giác nổi da gà quỵ dệ từ bên ngoài thấm vào da Tả La. Thân mình cứng đờ, ý thức được có thứ gì đang tìm tòi trong động khẩu phía sau của mình. Y vươn tay sờ, là ngón tay của Mộ Dung!

“Cậu!” Vặn vẹo cơ thể, Tả La muốn kéo mình ra khỏi ngón tay đem đến cho y cảm giác quỵ dệ kia, nhưng lại bị ngăn cản.

“Thả lỏng, thả lỏng, nếu không nói lỏng ra một chút... Của tôi... Sẽ không vào được...” Mộ Dung nhỏ giọng nói, thanh âm phả vào tai y, nội dung đáng xấu hổ khiến thanh âm không có độ ấm của gã thêm chút vẻ xuân tình.

Thân mình vốn cứng đờ lập tức mềm xuống.

Chẳng phải đây là mục đích của mình sao? Hết hy vọng, Tả La giao chính mình cho Mộ Dung.

Ngón tay mang chất nhầy gian nan xâm nhập cúc hoa chống cự, cúc huyết vốn không có chức năng tiếp nhận mãnh liệt co rút, dưới sự kiên trì nỗ lực không nghỉ của nam tử rốt cuộc cũng lơ lửng, thừa dịp, Mộ Dung đỡ Tả La ngồi xuống nuốt vào thứ của chính gã.

Phần đỉnh mới chậm rãi tiến vào, Tả La đã đau đến một thân đầy mồ hôi lạnh, Mộ Dung đau lòng dùng ngón tay mát sa xung quanh cúc huyết muốn để y thả lỏng hơn một chút, cơ mà khi ngẫu nhiên đụng đến nơi tiếp hợp của hai người...

Đó là mình và Mặt người chết!

Nhận ra điều này khiến Mộ Dung hô hấp dồn dập.

Tả La cố gắng thở đều, dưới sự giúp đỡ của nam tử chậm rãi hạ người, vách thịt bị mở rộng từng chút từng chút, khi bị cộ đến một điểm kì lạ, một cơn khoái cảm như tia điện loé lên trong cơ thể, Tả La lập tức mềm nhũn trên người nam tử.

Mộ Dung nhìn nam nhân tựa vào ngực mình trượt một đường ngồi phịch lên thân mình, cơ hồ có thể nghe được tiếng vang khi khí cộ tiến nhập, cực kì mờ ám.

Tả La không dám thở mạnh, chân tay luống cuống ngồi trên người nam tử.

Khoé mắt ửng hồng của nam nhân loang loáng nước.

Mộ Dung nhìn thấy nam nhân như vậy thì rất đau lòng, nhưng lại cũng cảm thấy...Người mặt chết như vậy...

Quá đáng yêu

Thật muốn ăn luôn y...

Nhẹ nhàng di chuyển thân mình Tả La, “A Tả, đừng ngăn người, nhổm lên, nhổm lên. Mau một chút, nếu không...” Lời nói ra ngay cả gã cũng cảm thấy thẹn, huống chi người da mặt mỏng như Tả La.

Quả nhiên, Tả La vẻ mặt ngại ngùng chậm rãi ngồi dậy.

Đôi mắt ửng hồng, con ngươi đen lầy phủ sương mờ, nam nhân vô thức cắn môi, cặp mày nhíu chặt cùng làn da lộ ra bên ngoài sồn gai ốc đã lộ rõ sự căng thẳng và đau đớn của y.

“Còn đau lắm sao?” Mộ Dung kích động vượt ve nơi tiếp hợp của hai người, phân thân hoàn toàn sáp nhập chôn sâu trong hoa động, vách thịt ăn no cắn chặt vật xâm lấn, nếp uốn xung quanh vì bị nới rộng mà căng ra, cảm giác rất kỳ lạ...Mộ Dung nuốt nước miếng một cái.

“Mau...Mau lên! Thời gian...Thời gian...” Nam nhân lại nhìn xuyên qua gã để xem đồng hồ trên tường.

Lúc nam nhân quay đầu lại mặt hướng về phía mình, cánh môi vốn nhàn nhạt giờ đỏ bừng trơn bóng, Mộ Dung thoáng nghĩ, dường như mình có thể cảm nhận được hơi nóng ẩn trong nó...

Mộ Dung vô thức hôn lên.

Nam nhân kinh ngạc trừng lớn mắt, lại bị động tác nắm chặt thắt lưng làm cho sợ tới mức quên cả phản kháng.

Bị người phía sau hung hăng hôn đến quên cả hô hấp, thắt lưng cũng bị nắm chặt bắt lên xuống trên thân nam tử, tần suất ma sát giữa khí cụ và vách tường làm người ta mê man, mất đi khống chế...Tả La nắm chặt cánh tay vòng qua trước ngực mình, mặc cho đối phương nâng lên rồi lại thả mình xuống.

Cảm giác bất khả tư nghị từ nơi tiếp hợp truyền tới, làm toàn thân y run rẩy. Độ ẩm nơi gắn bó thật thoải mái...Bàn tay an ủi phía trước của y thật thoải mái...Thậm chí thứ đang hung hăng đâm thủng y kia...Ma sát là thoải mái nhất...

Tả La cảm thấy mình *** đang một cách kì lạ, hoàn toàn không giống chính mình, cứ thế theo bản năng truy đuổi khoái cảm, thậm chí còn đón ý hòa theo động tác của nam tử, đầu lưỡi cũng khe khẽ cuốn vòng truy đuổi trong miệng.

Bức tường thủy tinh vốn sáng rõ giờ cũng như phủ kín sương mù. Nhìn hình ảnh mờ mịt ánh trên đó, Tả La xấu hổ nhắm chặt hai mắt.

Mộ Dung hung hăng hôn nam nhân mà bản thân vẫn hằng mơ ước, thời điểm cảm nhận được sự đáp lại ngây ngô của đối phương, có cảm động, lại càng nhiều hơn phần...

Bi ai.

Vì có gì mình lại không ở trong thân thể của chính mình? Vì có gì mình không thể tự mình xỏ xuyên qua y? Thực sự rất muốn dùng thân thể của chính mình, linh hồn của chính mình đi nhắm nháp tỉ mỉ nam nhân ngưng ngừng chủ động, nhưng mà hiện tại mình chỉ có thể...

Nam nhân trong lòng ngực cứng người, điên cuồng vũ động ngừng lại, ngơ ngác rời khỏi môi mình, rồi nhìn mình một cái thật sâu, hai tay y nắm chặt hai bàn tay vô lực không thể động đậy trên giường của mình, liền cứ giữ tư thế như vậy, khe đưa môi y lên.

[Thời điểm hồi tỉnh, là có thể trở về.]

Trong đầu nhớ lời nói của đạo trưởng, thân thể y run rẩy, Tả La chậm rãi hôn lên cánh môi lạnh như băng kia.

Lạnh hơn cánh môi của linh hồn phía sau rất nhiều...

Từ nay về sau.

Người tên Mộ Dung sẽ trở thành xa lạ...

30. Quyển 1 - Chương 31

Mộ Dung kinh ngạc, gã bỗng cảm nhận được một lực hút cường đại kéo mình vào cơ thể trên giường, trong lòng gã kích động, lại không ngăn cản được.

“Tôi không quay về!!! Mặt người chết! Tôi không quay về!!! Tôi không muốn quên! Van xin anh...” Gã liều mạng giữ chặt cánh tay nam nhân, lại giật mình nhìn linh thể của mình từ từ yếu đi, dù có chống cự thế nào cũng vẫn bị bắt tiến vào thân thể đã bỏ quên từ lâu.

Tiến vào một nơi tối đen như mực, linh hồn còn chưa kịp thích ứng với thân thể của chính mình, ngay cả việc đơn giản nhất như mở mắt cũng không làm được, trong lòng vẫn cứ kêu gào muốn mở mắt.

Muốn nhìn Mặt người chết, nhìn Mặt người chết hôn mình.

Đầu lưỡi của Mặt người chết trong miệng mình run rẩy, định lùi đi...Không biết lấy khí lực từ đâu, Mộ Dung hung hăng cắn nó.

Đầu lưỡi bị đau định rời khỏi lại bị mút lấy! Tả La mở mắt, nhìn thấy nam tử dưới thân mình nguyên bản đang nhắm chặt mắt giờ nhìn thẳng mình.

Nam tử hung hăng trừng y, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt khô khốc tí tách chảy xuống.

Cuối cùng...

Thân mình y cứng đờ, một cỗ nhiệt lưu bắn vào vách thịt, thân thể co rút, Tả La nhắm chặt mắt.

Sau đó...

Tất cả đều ngừng lại.

Còn thịt vốn hung hăng chà đạp y giờ mềm nhũn trượt ra khỏi cơ thể y, chất lỏng mờ ám bên trong chảy ra, vốn nóng dính gặp không khí chậm rãi biến lạnh, mờ ám cực độ.

Đầu lưỡi cố chấp hôn y dần dần bất động, chậm rãi thả ra, Tả La chờ đợi thân thể bình tĩnh mới từ từ mở mắt, ánh mắt u oán dưới thân không biết từ khi nào đã nhắm kín, lưu lại trên khuôn mặt gã, là hai hàng nước mắt thật dài.

Lặng lặng ngồi trên khuôn bụng dính đầy dịch thể của nam tử, Tả La ngơ ngác.

Khoé mắt đầm nước của nam tử dưới ánh trăng... Thật bi thương.

Chầm chậm, Tả La vươn tay lau đi nước mắt của nam tử.

Chậm rãi trèo xuống khỏi người nam tử, khi mũi chân chạm đất, Tả La mềm nhũn ngã xuống đất, rồi mới từ từ vịn giường đứng lên. Giữa hai chân không ngừng chảy ra chất lỏng mờ ám, Tả La ngây ngốc cầm khăn tay lau đi chất lỏng trắng sệt kia đi. Thu dọn qua loa cho mình xong, tiếp theo là đến cái tên trên giường. Đồ thất lưng đau nhức, Tả La lau sạch dấu vết của hai người.

Tả La làm rất chậm, rất cẩn thận. Không bao lâu sau, trong phòng đã sạch sẽ, y mở cửa sổ để không khí trong lành tràn vào, ánh trăng chiếu trên người nam tử, nam tử hô hấp vững vàng, nhìn qua tựa như đang say ngủ.

Hết thấy, đều đã xong.

Cuối cùng nhìn ‘Mộ Dung’ một cái thật sâu, y nhẹ nhàng thốt lên hai từ ‘Tạm biệt’.

Tả La khẽ đóng cửa lại.

Trong lòng không hiểu vì cớ gì, bỗng thấy âm ỉ đau.

Rốt cuộc...không được ăn cơm ngon như vậy nữa rồi. Tả La chợt phát hiện ra mình chưa từng nói với Mộ Dung rằng, ‘Cơm cậu nấu rất ngon.’

Thôi quên đi, tỉnh lại gã cũng sẽ không để ý.

Khi gặp lại, Mộ Dung không còn là Mộ Dung mà y biết nữa.

Đó chỉ là ‘một người xa lạ’ có khuôn mặt của Mộ Dung, có cái tên của Mộ Dung mà thôi.

Khi gặp lại, tất cả đều chỉ là những người xa lạ.

Trên mặt y hiện lên ý cười nhàn nhạt, chỉ là...

Cảm giác trống rỗng trong lòng lúc này... Là sao?

Người đứng đầu Mộ thị sống lại!!!!

Mộ Dung tỉnh lại được một giờ, giới truyền thông đã đua nhau phi tới bệnh viện.

Mẹ nó! So với mẹ mình còn biết tin nhanh hơn! Mộ Dung mềm yếu nằm trên giường, tùy ý bác sĩ kiểm tra các chỉ số cho mình. Vừa thấy bác sĩ gã đã tức giận.

Mẹ nó! Sao lại là một ông già?! Đổi bác sĩ nữ đi!

Đáng tiếc gã chỉ có thể nghĩ, một thời gian dài không sử dụng, các bộ phận trên cơ thể đều lười biếng bài công.

Cho dù phòng cách âm rất tốt, nhưng tiếng động lớn tiếng động nhỏ bên ngoài vẫn khiến người ta phiền lòng.

Đến khi bác sĩ tuyên bố có thể tiếp khách, lao vào đầu tiên trước cả mẹ già của gã, là [nhóm bạn gái] đồng đảo của gã. Mẹ nó! Ông đây quen nhiều cô như thế lúc nào vậy? Oanh thanh yển ngữ nghe một thì hay, nhưng cả đồng người đồng loạt [oanh thanh] đồng loạt [yển ngữ], cái âm thanh này lập tức —

Chuyển thành tiếng quạ đen bị chọc tiết!

Mộ Dung bực bội muốn xỉu, gã nhắm mắt, trong lòng lại cảm thấy nôn nóng, bất an lạ kì.

Theo bản năng, Mộ Dung biết mình đang đợi một người.

Một người mà gã rất muốn rất muốn gặp...

Mộ Dung biết người kia đã tới, vài giây trước khi tỉnh táo lại, mùi hương quen thuộc còn quần quanh chớp mũi, cái đụng chạm dịu dàng khiến người khác an tâm. Khi gã cố gắng liều mạng mở mắt —

Thì gã lại nhìn thấy thứ mình ghét phải nhìn thấy nhất, chính là đàn ông, thậm chí còn là một ông già. Ông ta nở nụ cười ngu ngốc nói với gã, “Cậu tỉnh rồi?”

Trong nháy mắt, Mộ Dung thực sự muốn khóc.

Cảm giác chua xót tràn ngập trong lòng, ngoại trừ thất vọng... vẫn là thất vọng.

“Bà Mộ đến.” Bỗng nhiên có tiếng mở cửa, nghe được giọng nói vang lên cùng lúc ấy, tim Mộ Dung bộp một tiếng, gã vội vàng mở mắt.

Dáng người cao cao, áo blouse trắng nghiêm túc, ngũ quan lạnh lùng vô cảm tương xứng với giọng kính cứng nhắc lạnh như băng.

Mộ Dung chợt thấy mắt mình nóng lên.

“Tiểu Dung!! Sao vừa thấy mẹ liền khóc rồi?! 5555 Mẹ cũng rất muốn khóc ” Quý bà đứng sau nam nhân vừa thấy đứa con nằm trên giường chảy nước mắt, liền đẩy nam nhân một phen rồi vọt tới trước giường bệnh.

Thân mình nam nhân hơi lảo đảo, đứng vững xong lập tức không chút hoang mang đẩy kính.

“Người nhà người bệnh đến thăm, mời những người không liên quan ngày khác lại đến.” Nam nhân lạnh băng lại không mất lễ độ hạ lệnh đuổi khách. Đám phụ nữ hiển nhiên bất mãn với cách gọi ‘những người không liên quan’ trong miệng y, nhưng vì không để mất phong độ trước mặt Mộ Dung và mẹ Mộ, tuy rằng không cam lòng, cũng đều nhu thuận lui ra ngoài.

Phòng bệnh cuối cùng cũng im lặng.

Nam nhân gật đầu với bà Mộ.

“Thời gian tiếp khách là nửa giờ, mong bà nắm chắc.”

Nam nhân khẽ đóng cửa lại.

Trợn mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, nước mắt Mộ Dung lăn dài.

Đừng đi! Trong đầu Mộ Dung vang lên tiếng gào thét, nhưng mà...

Người ấy là ai?

Tác giả: Lời ca hợp khúc khiếp luôn....5555

Luyện tập – Lưu Đức Hoa (Cái bài này cũng có Việt ver này, nghe quen lỗ tai lắm ==)

[Mộ Dung huynh, chừng nào thì anh mới trở về?]

31. Quyển 1 - Chương 32

Bệnh viện dù sao cũng là nơi công cộng, phiền phức hết ngày này đến ngày khác, cuối cùng Mộ Dung chịu không nổi, quyết định về nhà tĩnh dưỡng.

Lúc về không ngờ gã lại gặp vị bác sĩ lần trước.

Ánh mặt trời chiếu lên người nam nhân lạnh như băng, y đang bế một cô nhóc cười ngọt ngào, nam nhân khẽ cong khoe môi, dù có hơi cứng ngắc, nhưng mà...

Mộ Dung lại cảm thấy cảnh tượng mình nhìn thấy thật chướng mắt.

Khi xe lăn của gã được đẩy qua y, nam nhân còn đang mãi mê nghe cô nhóc nói, không buồn liếc gã dù chỉ một lần.

Mộ Dung lẳng lặng cúi đầu.

Thiếu gia thay đổi rồi. Thím Lưu chứng kiến Mộ Dung từ nhỏ đến lớn chịu kinh hách không nhỏ.

Thiếu gia không quay về nhà chính, phu nhân liền phái bà đến đảm nhận trọng trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày của thiếu gia. Dựa theo chỉ dẫn của bác sĩ cùng khẩu vị trước kia của thiếu gia, dì Lưu đến tìm đầu bếp nhà hàng thiếu gia thích ăn nhất, chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú lại dễ tiêu hoá, kết quả...

“Tôi không ăn đâu.” Thiếu gia rầu rĩ không vui ngồi trên giường, vẻ mặt cô đơn.

“Không hợp khẩu vị sao?” Dì Lưu lo lắng, “Vậy thiếu gia muốn ăn gì?”

Má ơi Nếu thiếu gia bị đói, bà chủ sẽ mắng mình chết mất!

“Tôi, tôi muốn ăn sữa đậu nành bánh quẩy. Chính là loại bán ở ven đường ấy.” Thiếu gia cô đơn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Yêu cầu của thiếu gia dọa dì Lưu choáng váng.

Trời ơi! Thiếu gia vốn khinh thường nhất là loại đồ ăn tầm thường bán ven đường này, vừa mất vệ sinh lại vừa cầu thả kém tinh tế.

Mặc dù trời đã tối đen, nhưng dì Lưu vẫn liều mạng đi tìm, rốt cuộc tìm được một quán cuối cùng còn mở cửa để mua sữa đậu nành bánh quẩy cho thiếu gia.

Thiếu gia nhìn sữa đậu nành, mắt đỏ ửng.

Cái tướng ăn ngoác to mồm uống sữa đậu nành gặm bánh quẩy của thiếu gia thô lỗ đến kì lạ, ăn xong nhìn cái cốc sạch bong, thiếu gia khẽ nói với bà một câu, “Cảm ơn.”

Dì Lưu ngây ngốc nở nụ cười.

Trước kia thiếu gia cũng từng cảm ơn bà, nhưng lại chưa có khi nào thiếu gia cảm ơn chân thành như hôm nay cả.

Lời cảm ơn trước kia chỉ là lời xa lạ hờ hững, là của tầng lớp trên dành cho tầng lớp dưới mà thôi.

Dì Lưu vui vẻ, cũng quên bém đi sự khác thường của thiếu gia, ngay cả khi thiếu gia đọc thực đơn, dì Lưu cũng vui vẻ nghe.

Thứ hai, cà tím xào, cơm trắng, canh bắp cải.

Thứ ba, cá rán, củ cải xào, canh củ cải thịt viên.

Thứ tư, thịt kho tàu, canh rau chân vịt....

....

Nhìn thiếu gia ngày hôm sau tự tay lập thực đơn đưa cho mình, dì Lưu còn thực sự cho rằng: Đây nhất định chính là thực đơn bổ dưỡng bí mật của vị chuyên gia dinh dưỡng nổi tiếng thế giới vốn thầm mến thiếu gia đưa cho thiếu gia. Giảo dị tiện lợi, có lẽ mình chỉ cho mấy bà khác thử làm xem sao...

Một truyền mười, mười truyền trăm, thực đơn này của Mộ Dung cư nhiên đã trở thành thực đơn mới thịnh hành trong giới thượng lưu.

Kì thật Mộ Dung cũng không biết bản thân tại sao lại viết ra một thực đơn như vậy.

Chỉ là muốn ăn, rất muốn ăn mà thôi.

Song đầu bếp này lại không nấu nên hương vị gã muốn ăn, cả dì Lưu cũng không làm được. Mộ Dung bực bổi uống sữa đậu nành.

Không biết là gã con mẹ nó bị làm sao đây?!

Mộ Dung liếc xéo cô y tá cao cấp đang mát xa cho mình, thực sự là càng làm càng chẳng ra sao.

“Tiểu thư, tôi phải làm mát xa hồi phục chức năng, không phải mát xa ***! Cô có thể đi rồi.” Mộ Dung lạnh lùng nói, rồi ác độc nhìn cô kia lê hoa đái vũ (người đẹp rơi lệ) chạy đi.

Mẹ nó! Đầu năm nay đẹp giai quá cũng là cái tội! Thế quái nào mà mấy y tá đến nhà không quá hai ngày đều muốn nhảy lên giường mình?

Kháo! Chân thiếu gia còn chưa khỏi, muốn đè chết ông à?!

Hơn nữa gã cũng...

Không có phản ứng với sự khiêu khích của mỹ nhân.

Mộ Dung hơi lắc người, cảm giác vô lực lại tràn đến.

Mẹ nó! Cái thân thể chết tiệt này của mình bao giờ mới có thể hồi phục như trước đây?

Cấp dưới của gã biết gã chán ghét đàn ông, cho nên mới cố ý tìm cho gã [nữ] y tá. Dựa theo sở thích trước kia của gã mà cố ý tìm các thể loại phong tình vạn chủng quyến rũ động lòng người.

Con mẹ nó mình giờ nhìn loại đàn bà này là thấy ghét, loại này làm cho gã nhớ tới...nhớ tới ai?

Mộ Dung hoang mang nghĩ.

Tóm lại là thấy ghét không chịu nổi.

Đến buổi chiều.

“Thiếu gia, người của bệnh viện đến.” Dì Lưu ở ngoài cửa nhẹ giọng thông báo.

“Mời vào đi.” Gã mới gọi điện bảo ông viện trưởng của cái bệnh viện gã nằm phái y tá mới đến, không ngờ hiệu suất làm việc lại nhanh đến thế. Không biết giờ là người thể nào đây.

“Thiếu gia, là một vị tiên sinh...” Dì Lưu khó xử cúi người nói nhỏ với Mộ Dung, thiếu gia nhà mình nổi tiếng ghét đàn ông, dì Lưu sợ thiếu gia nói năng lỗ mãng làm y tá mới khó xử, dù sao, nhìn vị y tá lạnh lùng này có vẻ tốt lắm.

Bà nói xong một lúc mới phát hiện thiếu gia không nói gì, bà ngẩng đầu nhìn, nhận ra thiếu gia nhà mình cứ nhiên nhìn chòng chọc người ta không chớp mắt.

Cái kiểu nhìn này...Thậm chí còn có thể gọi là thất lễ.

“Thiếu gia. Thiếu gia.” Dì Lưu khẽ gọi, mà dường như thiếu gia hoàn toàn không nghe thấy, vẫn dùng ánh mắt mang tên [nhiệt liệt] lửa cháy rừng rực nhìn nam nhân mặt không đổi sắc đứng đối diện.

“Thiếu gia nhà tôi chính là...” Dì Lưu hoảng hốt muốn giải thích, lại thấy nam nhân nhìn mình, thần nhiên nói.

“Không sao, cảm ơn bà đã đưa tôi vào.”

Dì Lưu lập tức yên tâm, rất kì lạ, nam nhân nhìn lạnh như băng này lại có khả năng khiến người ta an lòng.

Sắc mặt thiếu gia không tốt. Trước khi đi, dì Lưu thoáng nhìn thiếu gia nhà mình mặt biến sắc song vẫn cứ nhìn chằm chằm nam nhân, sợ hãi đóng cửa lại.

Trái tim mạnh mẽ co rút, đau ê ẩm...Nghe ứ đến thống khổ!

Chính là cảm giác này!!!! Mộ Dung nhìn nam nhân, chớp mắt lại tìm về cảm giác lần trước.

Nam nhân chính là bác sĩ đã giúp gã đuổi mọi người đi. Gã mới chỉ gặp qua hai lần, một lần khi vừa tỉnh dậy, một lần khi rời khỏi bệnh viện.

Dù chỉ vắn vắn có hai lần, nhưng diện mạo nam nhân lại khiến gã không thể nào quên.

Nhìn nam nhân không chuyển mắt, mà đối phương từ khi bước vào lại không nhìn mình một cái, còn cảm ơn dì Lưu, còn cười nữa chứ.

Mẹ nó! Cho dù khoé miệng tên kia chỉ hơi cong lên tí tẹo, nhưng vừa nãy y chính xác đã cười!

Đừng hỏi vì sao! Ông đây chính là biết!

Nổi giận dùng dùng nhìn nam nhân, cuối cùng nam nhân mới như nhận ra trong phòng còn có người nữa, tầm mắt dời lên người gã.

Ánh mắt bình tĩnh, không gợn sóng không sợ hãi.

Con người y đen láy, khiến Mộ Dung không thể động dậy.

Nam nhân hơi nghiêng đầu, chậm rãi đi tới, cúi người.

“Mắt ngài không thoải mái sao?” Bàn tay lạnh như băng nhẹ nhàng xoa mắt gã, hơi vạch mí mắt gã lên nhìn nhìn, cuối cùng y lấy lọ thuốc nhỏ mắt trong túi thuốc tùy thân của mình nhỏ vào mắt gã một giọt.

“Có hơi sưng.”

Bàn tay nam nhân lập tức rời đi, mùi thuốc khử trùng nhân nhạ hoà lẫn với mùi xà phòng không tên, quen thuộc đến nỗi khiến gã...

Muốn khóc.

Thuốc nhỏ mắt thừa ra vì gã nhắm mắt mà chảy xuống. Mùi hương quen thuộc lại tiến đến, nam nhân dùng khăn tay lau khoé mắt gã, kim lông không đậu, Mộ Dung vươn tay nắm chặt cánh tay kia.

32. Quyển 1 - Chương 33

Trong mơ hồ, Mộ Dung cảm giác được bàn tay kia khẽ nắm lại — đối phương cứ nhiên cầm tay mình!

Nam nhân thuận theo tay mình sờ lên trên, bàn tay y lạnh lạnh hữu lực, làn da khô ráo, thực thoải mái...

Mộ Dung chợt nhận ra tim mình đập thành thịch, gã chờ mong nam nhân sẽ nói với mình điều gì đó, nào ngờ y chỉ néo néo vài cái, thốt lên một câu, “Cơ thể phục hồi khá lắm.”

Ngôn ngữ công việc lạnh như băng, lập tức đập nát mơ mộng vừa rồi của Mộ Dung.

Bả vai gã sụp xuống, mẹ nó! Mình mơ mộng cái gì với một tên đàn ông chẳng ra sao chứ?!

Nhưng cảm giác mất mát kia là thật.

Nam nhân lại không để tâm đến suy nghĩ của gã, dùng ánh mắt kiểm tra toàn thân gã một lượt rồi đỡ gã nằm xuống, sau đó bắt đầu mát sa cho mình, nhất thời, cả căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Tay nam nhân lạnh lạnh, lực mát sa vừa đủ, tốt hơn những nữ y tá trước kia nhiều, hơn nữa cũng không vừa mới ấn ấn cho mình mấy cái đã dùng ánh mắt mê mẩn để nhìn mình...

Hốc mắt nam nhân hơi trũng lại, lông mi không dài nhưng dày đậm, phủ thành cái bóng mờ mờ, khiến y nhìn có vẻ tiêu tụy. Khoé miệng kéo căng khiến người ta vừa nhìn đã biết y là người nghiêm túc đứng đắn, khác hẳn mấy nữ y tá kia, chắc hẳn là một người không nói nhiều. Chẳng phải mình muốn một y tá không nói nhiều sao? Nhưng...Mộ Dung lại nhịn không được muốn làm nam nhân nói.

“Ê Mặt người chết, anh tên gì?” Bên thì hưởng thụ nam nhân mát xa đến là thoải mái, bên thì thưởng thức biểu tình nghiêm túc làm việc của nam nhân, Mộ Dung vô thức cong khoé môi, nhàn nhã hỏi.

“Ái ” Lực đạo trên đùi đột nhiên tăng lên như muốn bóp nát xương gã làm Mộ Dung gào to một tiếng, mắt ầng àng nước, ai oán nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân đứng bật dậy, kích động một lát, xong mới lại ngồi xuống nhẹ nhàng an ủi cơ thể vừa bị bóp đau của gã.

Nam nhân chớp mắt kích động thật đáng yêu....

Nhận ra điều này làm Mộ Dung vui vẻ hả hê, quên cả trách cứ, chỉ nhắm mắt lại, hệt như một anh cún bị chủ nhân giẫm phải đuôi rồi lại được chủ nhân âu yếm, vừa lười biếng lại ngốc nghếch.

“Ngài...ngài gọi tôi là gì?” Trong câu hỏi tưởng chừng bình tĩnh của nam nhân lộ chút run rẩy không thể che giấu, Mộ Dung càng lúc càng cảm thấy người này thật đáng yêu, nghe nam nhân hỏi xong, gã mới phát hiện mình vậy mà dùng từ ngữ thất lễ như vậy gọi y. Mộ Dung cuống quýt xin lỗi.

“Xin lỗi, tôi cũng không biết nữa.” Gọi một người mới gặp là Mặt người chết, công nhận mình quá đáng thật.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, Mộ Dung vì cách xưng hô này mà chưa xót cõi lòng.

“Ừm, không sao, tôi họ Tả.” Nam nhân khẽ thở ra, mỉm cười với gã.

Nụ cười rất nhạt, vậy mà Mộ Dung lại bị nụ cười thậm chí có khi còn không được tính là cười này làm hô hấp dồn dập! Đang muốn tiếp tục thưởng thức, nam nhân lại cúi thấp đầu, gã thất vọng rũ mắt xuống.

Mát sa nửa giờ xong, nam nhân nâng gã dậy tiến hành đi bộ như thường lệ.

Mộ Dung vốn định nói cho nam nhân biết mình đã khôi phục sức khoẻ, có thể tự mình đi chậm chậm rồi, nhưng nháy mắt khi cảm nhận được cái chạm ấm áp của nam nhân, gã liền cả người mềm nhũn tựa vào người đối phương.

Nam nhân mắt tự nhiên muốn tránh lại không được, nhìn hai má ửng đỏ cùng lớp mỡ hôi mỏng vô duyên vô cớ rịn trên trán y, Mộ Dung lại càng tựa vào người y. Tay cũng thuận lý thành chương vòng qua thắt lưng gầy gò của y, thậm chí còn khẽ néo néo.

Xúc cảm không tột Mộ Dung cười tủm tỉm, hoàn toàn không phát hiện hành vi hiện tại của bản thân đã đạt tới trình độ quấy rối ***....

Bên hông nam nhân chợt căng cứng, y mặt nhăn mày nhú không thềm nghĩ ngợi, theo phản xạ đẩy thứ đang quấy rối mình ra.

Bộp!

Thẳng đến khi nhìn Mộ Dung vẻ mặt kinh ngạc ngồi phịch xuống đất, Tả La mới ý thức được thứ mình vừa mới đẩy không phải là đồ gì mà là một con người — chính là người bệnh của mình!

Tả La vội vàng ngồi sụp xuống đỡ Mộ Dung dậy.

“Xin lỗi!”

Nhìn dáng vẻ bối rối muốn đỡ mình của nam nhân, Mộ Dung biết mình hẳn là nên tức giận, với tính tình của mình thì đã sớm chờ ầm lên đuổi việc đối phương rồi, song hiện tại...

Mộ Dung chỉ lo nam nhân bỏ lại mình rồi chạy trốn chết.

Lặng lặng nhìn nam nhân kiểm tra cho mình, mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt hoà với mùi xà phòng quen thuộc... Rất quen thuộc...

Tả La ngẩng đầu lên định nói gì đó, lại thỉnh linh ngã vào một đầm sâu!

Nam tử ngồi dưới đất lặng lẽ nhìn y, mặt không đổi sắc, chỉ nhìn y chăm chú, kể cả khi y ngẩng đầu lên cũng không ngần ngại, cứ nhìn y như vậy...

Tả La xấu hổ quyết định đỡ Mộ Dung lên, y vừa mới nâng cánh tay nam tử đã nghe thấy tiếng mở cửa.

“A! Xin lỗi bác sĩ! Thiếu gia nhà tôi không thích đàn ông chạm vào cậu ấy đâu.” Hiểu lầm thiếu gia nhà mình vì chán ghét đàn ông mà đẩy bác sĩ ra, di Lưu vội vàng buông cái khay trong tay, chạy bước nhỏ đi tới đỡ Mộ Dung.

“Để tôi làm là được rồi! Xin lỗi bác sĩ!”

Bị di Lưu giành việc, Tả La thở phào đứng dậy, cho dù biết đối phương hiểu nhầm cũng không sửa lại, chỉ khẽ cười cầm túi xách của mình,

“Tiếp theo cứ để cậu ấy đi bộ một lát nữa, khoảng 30 phút là đủ, tôi sẽ tận lực tìm một y tá thích hợp, ừm, tôi không phải là y tá chuyên nghiệp, tại hôm nay không tìm được người cho nên tôi mới đến thay thế. Mộ Dung liền phiền bà rồi, tạm biệt.”

Mộ Dung trở mặt nhìn nam nhân không buồn để ý đến mình, chỉ cùng di Lưu nói một câu đáp một câu, nhắc nhở xong liền êm thấm chạy mất. Liền cứ như vậy mà... Chạy mất?

Oán hận liếc di Lưu một cái, Mộ Dung giãy khỏi nâng đỡ của di Lưu, không thềm nói gì đi về phía giường, nằm xuống.

Nhìn dáng vẻ [anh dũng] của thiếu gia nhà mình, di Lưu choáng váng, tuy biết thiếu gia cũng hồi phục kha khá, nhưng mà... Hình như bà nhớ thiếu gia không đi được nhanh thế mà nhỉ.

Mộ Dung đi vững như thế hiển nhiên là vì tức rồi.

Tức di Lưu chỉ tổ gây trở ngại chứ không giúp được gì, lại càng tức nam nhân cứ vô tình bỏ mình lại như vậy.

Kì lạ! Người ta mới gặp mình lần đầu, vì có gì phải ‘hữu tình’ với mình? Cơ mà cái câu ‘Mộ Dung liền phiền bà rồi’ nói như thể mình với y mới là người một nhà ấy. Gã nghe mà thoải mái cả người.

Mộ Dung trong lòng dao động, cảm điện thoại đặt ở đầu giường bắt đầu bấm số.

“Alo, tôi có chuyện muốn tìm ngài viện trưởng của các người. Tôi là Mộ Dung...”

Một lúc lâu sau, gã cúp máy, một nụ cười gian xảo chậm rãi hiện trên mặt Mộ Dung.

33. Quyển 1 - Chương 34

Thế là qua một giờ, Tả La đầu đầy mồ hôi lại xuất hiện trong phòng của Mộ Dung.

Lúc này, y mang thân phận y tá tới.

“Cậu gọi tôi đến làm gì? Tôi không phải là y tá chuyên nghiệp.”

Mộ Dung hừ lạnh một tiếng.

“Nếu anh không muốn làm cho tôi cũng được, chỉ cần đi dọn sạch mấy nữ y tá hai mắt tim hồng kia đi.”

Tả La lập tức hết chỗ nói.

Vậy là Tả La đành phải nhận nhiệm vụ này. Y biết mình không nên nhận, song trong tiềm thức, y vẫn muốn đến nhìn nam tử một chút.

Linh hồn sau trở về thân thể đôi khi cũng xảy ra sự cố mà, Tả La tự cho mình một lý do sứt sẹo như thế.

Cơ mà Tả La chung quy vẫn giữ lại sự dè dặt của bản thân: y không ở lại phòng dành cho khách của nhà họ Mộ như các y tá trước, mà là mỗi ngày ngồi xe 1 tiếng phong trần mệt mỏi chạy tới.

Bữa sáng mỗi ngày của y ngoài bánh quẩy sữa đậu nành, còn có thêm cát cánh muối.

Cũng không phải ngon lắm, là Mộ Dung muối trước khi đi.

Bởi vì có một lần y vô tình nói thích ăn, cho nên tên kia mới cố ý học. Vì là lần đầu tiên làm nên thực sự không ngon lành gì, nhưng Tả La vẫn ăn rất tích kiệm, mỗi ngày chỉ ăn một ít.

Dưa chua dĩ nhiên không còn nhiều lắm, phỏng chừng chỉ đủ để ăn thêm hai ba hôm nữa.

Dấu vết tồn tại của tên kia...sẽ mau chóng biến mất. Tả La bỗng nhiên chợt cảm thấy có chút thấu hiểu cảm giác bị ai trước khi đi của gã.

Có cảm giác không muốn rời xa với một con quỷ... Thật không giống với bản thân y. Tả La cười khổ, đột nhiên di động vang lên.

Thương Biệt nhanh chóng tiếp điện thoại.

“Alo! Xin chào, đây là nhà họ Tả, xin hỏi anh là?” Rất nhanh, Thương Biệt khua khua điện thoại với Tả La, dùng khẩu hình nói với y ‘Tìm được anh rồi.’

Tả La chậm rãi đi qua nhận điện.

“Alo, tôi là Tả La.”

Ngoài dự đoán của mọi người, người gọi tới cư nhiên là Mộ Dung.

“Di Lưu hôm nay không có ở đây, anh có thể mang bữa sáng đến cho tôi không?” Thanh âm đối phương có vẻ do dự, muốn nói rồi lại thôi Tả La ‘ừ’ một tiếng xong, lập tức cúp máy.

“Anh mang cho cậu ta bánh quẩy sữa đậu nành là được, hôm nay mua thừa.” Thương Biệt đề nghị, thấy Tả La gật đầu liền đổ sữa vào chai, dọn đồ ăn xong mới đưa cho Tả La, Tả La nhìn gói to trong tay, lại nhìn bình cát cánh muối chỉ còn một ít, nghĩ nghĩ, cuối cùng cho số cát cánh còn lại trong bình cho hết vào một cái bình nhỏ mang đi.

Dù sao cũng là gã làm, để cho gã ăn thử...Cũng không vấn đề gì phải không?

“Ngại quá ngại quá Mùi có vẻ rất thơm...A! Tôi xin lỗi!” Mộ Dung vừa cầm cái chai vừa nắm lấy thứ gì đó đang cản trở mình, thẳng đến khi để ý Tả La vẫn không nhúc nhích mới cúi đầu nhìn, thấy tay y đang bị mình nắm chặt.

Nam nhân lãnh đạm nhìn mình, nhìn đến Mộ Dung chậm rãi thả tay ra.

Chớp mắt, Mộ Dung chợt cảm thấy mất mát kì lạ.

Khi nam nhân mát sa cho gã, cũng không chạm vào tay gã một lần nào.

Như thể chạm vào một then chốt gì đó, trong phòng chợt trở nên yên tĩnh. Chỉ còn tiếng nhai nuốt khe khẽ vang lên.

“Bánh quẩy ngon quá! Anh mua ở đâu vậy?” Mùi vị quen thuộc đến khó tin, Mộ Dung đột nhiên hỏi.

“Ở dưới lầu nhà tôi.” Lặng lặng xem báo trong tay, Tả La trả lời.

“Món cát cánh có vị là lạ.” Nhìn nam nhân khôi phục dáng vẻ xa cách với mình, Mộ Dung bắt đầu tìm đề tài.

“A, xin lỗi, đó là đồ tự làm ở nhà. Tốt hơn là đừng ăn nữa...” Tả La cảm thấy thất bại vô cùng, rõ ràng là dưa muối ăn không nổi, mình còn mang đến làm chi.

“Anh làm sao? Không cần bỏ đâu!” Nghĩ đến là Tả La làm, Mộ Dung chợt thấy dưa muối vốn là lạ tự dưng ngon ơ là ngon, cứ như sợ bị Tả La cướp đi, gã vội vàng bảo vệ cái đĩa.

“Là bạn tôi làm.” Nghĩ đến dáng vẻ chật vật làm dưa muối của Mộ Dung, Tả La khẽ nở nụ cười.

Nam nhân biểu tình lúc nào cũng thiếu thốn vậy mà có thể cười ôn như thế... Miệng Mộ Dung phút chốc nhạt thếch.

Gã lập tức nghĩ đến người phụ nữ nhận điện thoại của mình sáng nay.

Suy nghĩ ‘bạn gái của Tả La’ làm Mộ Dung dù có dùng cách nào cũng vui không nổi.

Đến trưa mà dì Lưu còn chưa về, nam nhân định gọi đồ ăn đến cho gã. Song khi nhìn thấy thực đơn dính trên tủ lạnh, y kinh ngạc ‘ơ’ một tiếng, sau đó mở tủ lạnh, nhìn thấy cà tím bên trong.

“Nếu cậu không chê thì...Để tôi làm cơm trưa nhé?”

Mộ Dung cầu còn không được.

“Tay nghề của anh vẫn kém cỏi hết như trước.” Không nhận ra bản thân vừa nói cái gì, Mộ Dung tay nhanh như chớp gấp một miếng cà kho tàu bỏ vào miệng.

Tả La hơi hé miệng, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Bởi vì không có cơ hội luyện tập.”

“Không có thời gian à?” Động tác nhai nuốt chợt chậm lại.

“Bạn tôi nói đồ tôi nấu ăn không nuốt nổi, cho nên quyết định học nấu cho tôi ăn.” Giá sách vốn xếp tạp chí y học của y đột ngột bị chất đầy sách báo dạy nấu ăn, đến nay vẫn không dịch chuyển.

Số sách báo bị lật đi lật lại đến nát cả trang giấy thể hiện rõ sự khắc khổ của người đọc, đến nay vẫn đang lẳng lẳng đặt ở tầng thứ ba bên phải trên giá sách, song song với tầm mắt y, lẳng lẳng..

Chờ ai tới lật dở chúng đây?

Nam nhân ngồi ngược sáng làm gã không nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt y, mơ mơ hồ hồ, song Mộ Dung biết, nam nhân đang mỉm cười.

Nụ cười chết tiệt!

Đúng là nuốt không nổi mà!

Khi nam nhân nhìn lại gã, đã khôi phục biểu tình cứng nhắc lãnh đạm như trước.

“Tiếp theo, là thời gian hoạt động buổi chiều.”

Đến xế chiều, dì Lưu gọi điện về báo là thân thể chồng bà có vấn đề, bà chưa về được, nước mắt nước mũi tuôn tùm lùm một phen, rốt cuộc bà giao Mộ Dung cho Tả La.

“Tả tiên sinh, thực sự tôi không biết có thể nhờ ai khác...”

Bà nhờ vả mãi, cuối cùng Tả La đành đồng ý trông coi Mộ Dung thay cho dì Lưu khi bà không ở đó.

Nam nhân cúp máy, lễ độ mượn điện thoại, được đồng ý mới chậm rãi nhấn số.

“Alo, A Biệt à, hôm nay tôi không về đâu...”

Quả nhiên là bạn gái của y, đã ở chung rồi sao...

Dạo này ở chung cũng chẳng phải chuyện gì to tát, mấy quan hệ nam nữ của mình hồi xưa còn phức tạp hơn nhiều.

Chỉ là...Cảm giác chua xót trong lòng lúc này là sao?

“Câu tin có kiếp trước không?” Nếu một tháng trước có người hỏi Mộ Dung câu này, nhất định gã sẽ trào phúng cười to. Nhưng giờ thì...

Mộ Dung bắt đầu tin rằng có kiếp trước.

Mỗi ngày nhìn khuôn mặt không biểu cảm của y, Mộ Dung phát giác mình dường như có thể nhìn ra những biểu tình khác nhau của y.

Ở cùng y càng lâu khả năng này càng phát triển kinh người, có hôm nhìn sau tai Tả La mà gã mơ mơ màng màng như nằm mộng, nhất là lúc hai vành tai ấy ửng đỏ.

Mộ Dung câm nín.

Mộ Dung không chấp nhận nổi việc bản thân lại có ham muốn đi nhìn tai đàn ông...Đã thế còn là nhìn từ phía sau!

Tưởng tượng đến cảnh mình vạch tóc của một người đàn ông để nhìn sau tai người ta là gã đã muốn nôn! Nhưng mà nếu là Tả La...

Mộ Dung nhìn ngón tay mình luồn qua sợi tóc ngắn của Tả La...Trong lòng chỉ có bình yên và...Xúc động.

“Tôi nói này, không khéo kiếp trước anh là vợ của tôi đấy.” Nằm trên ghế, Mộ Dung uể oải nói, ánh mắt lại trộm đánh giá phản ứng của Tả La.

“...Nhàm chán.” Nam nhân chính là lẳng lặng quay người sang chỗ khác, vành tai hồng lên.

Nam nhân rất lãnh đạm, Mộ Dung không tưởng tượng được dáng vẻ mê người của nam nhân, nhưng ở trong mơ, Mộ Dung lại khắc họa rõ ràng khuôn mặt nam nhân khi đạt cao trào...

Mình bị bệnh thật rồi...Còn là bệnh nặng nữa....

Mộ Dung thở dài một hơi, lại vẫn thành thật đứng dậy, tập tễnh đuổi theo bước chân nam nhân phía trước.

Cát cánh muối: Bên Tàu lấy cái rễ của cây cát cánh muối, nhìn màu sắc có vẻ giống giống kim chi.

Hoa cát cánh tượng trưng cho sự khiêm tốn – Lòng thủy chung, kiên định, trung thành, không thay đổi. Tình yêu thâm lặng và tuyệt vọng. Nhìn cũng đẹp ghê hén.

.

34. Quyển 1 - Chương 35

Mẹ Mỗ hoàn toàn không thể hiểu được chuyện này!

“Con giữ lại một nam y tá làm chi?! Con bị làm sao thế!” Tiếng thét chói tai có khả năng xuyên thủng hệ thần kinh của mẹ từ đầu dây bên kia truyền tới, Mộ Dung nhúc nhúc kéo điện thoại ra xa, mẹ gã kể từ khi xảy ra chuyện của ba gã liền trở nên cổ quái như vậy. Nghĩ đến bản thân giờ trở thành người như vậy...Kì thực có ảnh hưởng rất lớn từ mẹ.

“Không lẽ con cũng thích đàn ông?!” Tiếng của mẹ qua kẽ tay truyền ra, Mộ Dung chấn động, gã yên lặng cúp máy, mặt không đổi sắc rút dây điện thoại.

Thiếu gia dạo này trở nên ôn hoà quá. Gã nhớ lại lời dì Lưu nói với mình hôm trước.

?!

Ánh mắt của thiếu gia thay đổi ... Dì Lưu gắng sức giải thích, khoa chân múa tay một hồi chung quy lại không nói nên lời.

Đó, ánh mắt lại đổi rồi Nhìn thấy Tả La bước vào, dì Lưu hàm hậu cười, sau đó nhanh nhẹn tránh qua một bên làm việc của mình.

Mộ Dung kinh ngạc nhìn di Lưu, người phụ nữ này...Dù rằng bà vẫn luôn quan tâm chăm sóc gã, nhưng gã không hề hay biết thì ra bà lại là người thích tám chuyện như vậy.

Trong ấn tượng của gã, mọi người ai cũng đối với gã cung kính, vừa e ngại lại vừa dè chừng.

Song cũng không phải là tất cả.

Nhìn Tả La yên lặng kiểm tra tình hình hồi phục của gã, Mộ Dung có chút dăm chiêu.

Người này, chưa từng sợ mình.

Đã vậy còn thường xuyên làm lơ mình!

Làm lơ chết tiệt!

Paparazi quả là lợi hại! Gã giấu diếm tránh mặt một thời gian dài vậy mà bọn họ còn có thể chụp ảnh gã.

Ánh mắt ngập tràn tình yêu.

Báo chí mô tả bệnh của gã như thế. Còn liệt kê n chứng cứ nói chân mệnh thiên nữ của gã chính là y tá hiện tại của gã.

Con mẹ nó đúng là buồn cười! Y tá hiện tại của gã là một người đàn ông nhá!

Mộ Dung nhớ rõ lúc ấy mình đã cười cười đưa báo cho Tả La xem.

Nam nhân mặt không đổi sắc, hung hăng bóp cơ đùi của gã một cái, thản nhiên nói,

“Phản ứng của cơ đùi tốt lắm.”

Nam nhân không nhận lấy tờ báo.

Y không có hứng thú với báo giải trí.

Phải nói là, ngoại trừ làm việc, y không có hứng thú với bất cứ thứ gì khác.

Mộ Dung chưa xót nghĩ.

Hôm nay Mộ Dung đợi tới tận trưa, mãi mà không thấy nam nhân lạnh lùng kia đâu, trái lại xuất hiện một nữ y tá ngọt ngào mượt mà.

“Bác sĩ Tả có việc, nhờ tôi đến thay...” Không đợi cô nói xong, Mộ Dung chạy ào vào phòng ngủ.

Nhìn Mộ Dung bước như bay, y tá tiểu thư mở to hai mắt.

Đây là...bệnh nhân mắc bệnh nặng bác sĩ Tả bảo sao? Chân của anh ta...Coi bộ không có vấn đề gì mà?!

Mộ Dung định dùng điện thoại nội tuyến gọi cho Tả La.

Lúc nhắc điện thoại lên gọi gã không thấy phát ra tiếng, mới nhớ ra hôm qua mình đã rút dây điện thoại. Chợt nhớ đến di động của mình, vì phòng ngừa mẹ gọi quấy rầy, gã đã tắt luôn cả di động. Khởi động lại máy, một vài tin nhắn gã chưa đọc hiện lên.

Có tin nhắn của Tả La!! Mộ Dung vội vàng mở ra xem.

Tình hình của bệnh nhân có thay đổi, ngày mai tôi xin nghỉ — Tả La. Ngôn từ đơn giản, sự lạnh nhạt của nam nhân như hiện lên qua từng con chữ điện tử vô cảm lạnh như băng.

Mộ Dung ngơ ngác nhìn màn hình di động.

Gã quyết định đến bệnh viện tái khám.

Gã muốn gặp người kia.

Cho dù chỉ một ngày không gặp gã cũng muốn được nhìn thấy y.

Không yên lòng kiểm tra tổng quát xong, nhận được cam đoan bản thân đã hồi phục của bác sĩ, Mộ Dung làm bộ không quan tâm hỏi Tả La đang ở đâu.

“Bác sĩ Tả hả? Cô bạn nhỏ nhà cậu ấy hôm nay làm tiểu phẫu, chắc cậu ấy đang ở cạnh cô nhóc rồi.”

Biết tin tức chính xác xong Mộ Dung liền dùng tốc độ nhanh nhất của mình đi đến vườn hoa bệnh viện, khi nghe được tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông bạc của bé gái, gã bỗng bước chậm lại.

Tiếng cười của cô nhóc xen lẫn với tiếng cười khe khẽ của nam nhân.

Xuyên qua tán lá, gã thấy cô nhóc đang ngồi trong lòng Tả La cười vui vẻ, sau đó...Mộ Dung nhìn thấy ý cười nhàn nhạt trên môi Tả La.

Tươi cười như vậy...Là thứ mà gã vẫn luôn mong muốn có được.

Mộ Dung nhận ra, sau lưng Tả La có một người phụ nữ đang ôn hoà nhìn y và cô nhóc.

“Đó là hôn thê của bác sĩ Tả, là một cô gái hoà đồng hoạt bát, hai người ấy rất xứng đôi đúng không? Nghe nói họ sắp kết hôn rồi.”

Y tá chạy theo phía sau cũng nhìn thấy hình ảnh này, thấu hiểu nói với Mộ Dung, thuận tay nhét bệnh án vào tay gã.

“Tiên sinh, ngài quên đồ tôi mang đến cho ngài đây.”

Mộ Dung lại không nghe thấy, một chữ cũng không nghe thấy....

35. Quyển 1 - Chương 36

“Mộ Dung cậu tới à?” Tả La vì nghe được giọng của y tá mà nhìn thấy Mộ Dung, y bế Tư Tư đi tới.

“Cậu tới đây làm gì? Xa như vậy...Ừa, là tái khám?!”

“Mộ tiên sinh đã ổn rồi, ngài không cần phải đến nhà Mộ tiên sinh mỗi ngày nữa, cuối cùng có thể thoải mái hơn rồi.” Y tá hưng phấn nói với Tả La. Vốn là cô có ý tốt: Tả La vì chuyện của Mộ Dung mà cứ phải chạy tới chạy lui, mệt chết đi được. Cơ mà đang cười, y tá tự dưng thấy lạnh sống lưng, rùng cả mình. Cô nhìn cơn hoảng sợ ngẩng đầu lên, ấy thế mà phát hiện:

Mộ tiên sinh đang trừng mình!!!! Dùng ánh mắt âm lãnh đáng sợ trừng mình!!!

Đáng sợ quá đi

Bị ánh mắt của Mộ Dung làm cho sợ hãi, y tá im bật, vội vàng tạm biệt bỏ chạy.

Tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng đây chính xác là ánh mắt bài xích.

Ánh mặt oán độc cỡ nào...

Mình nói gì sai sao? Y tá đáng thương vừa chạy vừa nghĩ.

Không phải mình chỉ nói mỗi là “bác sĩ Tả không phải chạy đi chạy lại” với “có thể thoải mái rồi” sao?

Bệnh nhân hẳn là phải càng nên vui vẻ chứ! Không cần gặp bác sĩ, là chuyện tốt mà...

“Khụ, đây là Tư Tư, còn kia là Thương Biệt, là của tôi...”

“Bác sĩ Tả, mấy ngày nay thực sự cảm ơn anh!” Mộ Dung đột nhiên mở miệng, ngăn cản lời nói tiếp theo của Tả La.

Mộ Dung cười cười, nhưng nụ cười lại cứng ngắc treo trên miệng.

Cảm thấy bầu không khí có vẻ kì lạ, Tả La thả Tư Tư xuống, vỗ vỗ đầu cô nhóc, cô nhóc liền chạy thẳng đến chỗ người phụ nữ, người phụ nữ kéo Tư Tư, cười với Tả La, thậm chí còn cười với cả gã, xong mới chậm rãi đi.

Một cô gái đúng mực, một đứa trẻ hiểu chuyện.

Mình quả thực rất thương thức phụ nữ cùng trẻ con như vậy. Mộ Dung thậm chí còn nghĩ: Nếu có một ngày mình lấy vợ sinh con, nhất định cũng phải im lặng như vậy, ngoan ngoãn khéo léo.

Nhưng mà...

Mộ Dung cúi đầu, gã không dám ngẩng lên, gã biết ánh mắt của mình...

Nhất định sẽ làm Tả La chán ghét.

Có ai thích nhìn một ánh mắt oán độc đâu?

“Bác sĩ Tả, bệnh của tôi khỏi rồi, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Đó là trách nhiệm của tôi, hơn nữa ngài cũng đã thanh toán đủ tiền viện phí rồi. Không cần phải cảm ơn.” Nam nhân lãnh đạm nói, hết như một vị bác sĩ có y đức bình thường.

Vậy nhưng lòng Mộ Dung lại quặn lên đau đớn.

Đáng chết!!! Y vừa rồi, y vừa rồi khi nhìn nữ nhân đáng chết và con nhóc thối kia nào có lãnh đạm như vậy!!!

Mộ Dung nhận không được bắt đầu lý sự dấm dứt (?) trong đầu.

“Ngài có chuyện gì sao?” Giọng nói thân thiết của nam nhân làm Mộ Dung thấy dễ chịu hơn chút chút, cơ mà...

“Đừng xưng hô như mới gặp thế được không? Please Chúng ta cũng quen nhau lâu rồi – ” Nói đến một nửa rồi cuộc gã không thốt thêm được nữa.

Gã và y, mới chỉ quen được mấy tuần, ngắn ngủi, chỉ là mấy tuần trôi nhanh vùn vụt mà thôi.

Thời gian tuy ngắn, song Mộ Dung lại cảm giác như mình đã quen y cả đời.

Động tác giơ tay nhắc chân, thậm chí cả dáng vẻ ngẫu nhiên quở trách mình của y...Đều quá đối quen thuộc.

Quen thuộc đến nỗi làm người ta muốn khóc.

Vậy mà nam nhân lại xoay người, “Mộ tiên sinh.”

Kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Làm người ta, càng muốn...

Rất nhiều đêm, khi Mộ Dung bình tĩnh, gã có thể cảm nhận rõ ràng sự mát lạnh nơi gò má.

Cảm giác vô lực trong giấc mơ này, những cái đụng chạm ấm áp này...

“Nhất định phải cảm ơn!!” Không chút nghĩ ngợi, Mộ Dung bước lên, cầm lấy... tay Tả La?

Nhìn Tả La vẻ mặt kinh ngạc mở to mắt nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, mặt Mộ Dung đỏ lên, cuống quýt buông ra.

“Tôi xin lỗi!!!” Mình sao có thể làm vậy.

Miệng thì giải thích, song bàn tay buông bên người lại nắm chặt, cảm nhận độ ấm ban nãy.

“Nhất định phải cảm ơn chứ, anh nói đi, anh muốn gì?” Anh muốn gì, tôi đều có thể cho anh.

Lần đầu tiên trong đời, Mộ Dung có cảm giác này với một người.

Gã khát vọng nam nhân đáp lời, đáp một câu không bao giờ xuất hiện...

Tôi muốn cậu.

Mộ Dung không nhận ra những cảm xúc kì lạ của bản thân, bởi tất cả tâm tư của gã đều dồn hết lên môi Tả La.

Nam nhân hơi nghiêng đầu, hàng mi vốn không dài giờ thoáng chớp, thật sự rất dễ nhìn...

Nam nhân đang do dự.

Một lúc lâu sau, y khẽ thốt lên một câu.

“Tôi muốn ăn đồ ăn cậu nấu.”

36. Quyển 1 - Chương 37

Anh ấy muốn ăn đồ ăn mình nấu đó nha

Mộ Dung thuận tiện đưa Tả La về nhà, cả đường đi đều hoa nở rộn ràng, mãi đến khi nhìn Tả La lên lầu mới nhớ ra...

Hợ, mình có biết nấu ăn đâu?

Mộ Dung chớp mắt đen sì mặt.

Trong trí nhớ, gã chính là cơm cũng chưa nấu bao giờ, mẹ gã cho rằng đàn ông học nấu ăn sẽ dễ ẻo lả, mẹ gã từ chuyện của ba mà trở nên thần hồn nát thần tính, từ trước đến giờ chưa bao giờ cho gã vào phòng bếp.

Tuy nhiên, yêu cầu khó khăn lắm Tả La mới đưa ra mình làm kiểu gì cũng phải thoả mãn y!

Nhìn thấy một hiệu sách ven đường, Mộ Dung bảo lái xe dừng lại rồi tự mình bước vào

Nấu ăn...Cần phải có sách dạy nấu ăn!

Mộ Dung hùng hổ càn quét một đồng sách thường thức về nội trợ.

“Tiên sinh ngài muốn mua thể loại sách này à?” Ông chủ cười ha hả đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộ Dung. Mộ Dung khí thế kinh người quay đầu lại.

Ông chủ bị trừng đến dựng lông tơ, song vẫn tiếp tục cười cười, đây là gương gương phải không? Ông nhớ rõ hồi trước lúc bác sĩ Tả lần đầu đi mua bộ sách ‘Người vợ đảm’ biểu hiện cũng hết thế này. À mà cậu này nhìn có vẻ quen quen.

“Chỗ chúng tôi có bộ sách ‘Người vợ đảm’ được nhiều người khen lắm! Mấy hôm trước còn có một vị bác sĩ sống gần đây mua đó.”

“Bác sĩ? Là bác sĩ Tả sao?” Mộ Dung bỗng nhiên túm áo ông chủ.

Khuôn mặt nam tử tự dưng trở nên vắn vẹo làm ông chủ thấy hơi sợ...Các chị các cô đến mua sách nội trợ, chỉ cần ông nói một câu bác sĩ Tả chẳng liên quan, thể nào người ta cũng cao hứng mua về, bác sĩ Tả ở khu này có uy tín lắm. Cơ mà lần này...Nhìn khuôn mặt dù vắn vẹo vẫn cứ đẹp trai ***g lộn của nam tử...Lẽ nào đây là kẻ thù của bác sĩ Tả?

“Phải...Đúng vậy.” Nghĩ thì nghĩ vậy, miệng thì cứ nói thật. Nói xong ông chủ sợ đến ngậm chặt miệng. Thế mà...

Nam tử ha ha cười văng lên, khuôn mặt vắn vẹo giãn ra lộ vẻ phong tình vắn chùng.

“Có bao nhiêu quyển? Tôi mua tất!” Nam tử cao hứng vô ngàn thanh toán, cuối cùng còn đưa danh thiếp cho ông, bảo nếu có bản mới nhất định phải báo cho gã.

Nam tử cầm một quyển sách lên xem, cười tươi như đoá hoa rời đi.

Ông chủ nhìn danh thiếp xong mới nhận ra.

“Ô! Người này nổi tiếng lắm này.” Cười hắc hắc, ông chủ cẩn thận cất danh thiếp đi, trong lòng thầm nhủ: Sau này lại có thêm một cách quảng cáo rồi Hôm nào phải đặt thêm nhiều bộ ‘Người vợ đảm’ mới được!

Dù là người bình thường, cũng có triết lý nhân sinh riêng của chính mình.

Bởi vì hẹn Tả La vào ngày mai, Mộ Dung quyết định bắt tay vào luyện tập ngay từ hôm nay. Đang ngồi trong xe đột nhiên gã phát hiện ra một cái chợ, nhìn cuốn sách trong tay mình...

Đây là khu nhà của Tả La, mình mua sách ở hiệu sách trong khu nhà y, nếu như mình mua luôn thức ăn ở chợ trong khu nhà y thì sao nhỉ?

Thế là Mộ Dung ngừng xe lại.

Lái xe của nhà họ Mộ không thể tin nổi nhìn thiếu gia vui sướng nhảy nhót lao vào...Một cái chợ...Chật ních người già?!

Tại sao mình lại không nhận ra không nhận ra không nhận ra nổi!!!!!!

Đây là thú vui mới của thiếu gia chăng?

Quả là suy nghĩ của người có tiền...

Mộ Dung vui vẻ hít hà mùi hương thức ăn trộn lẫn đặc biệt chỉ có ở chợ, tuy rằng còn xen lẫn mùi hôi thối, cơ mà...

Cái này tự động bỏ qua!!!

Gã nhìn dòng người chen lấn đông đúc.

Tả La đã từng ở khu chợ này mua đồ ăn tươi mới phải không? Đã từng ở quầy hàng này cùng người ta...Ừm...Không đúng! Cái tên kia không phải là người biết mặc cả!

Nhất định là bị người ta lừa mua phải đồ không tươi rồi.

Tả La nhìn thì nghiêm cẩn, kì thực rất lơ mơ, hoàn toàn không biết chăm sóc bản thân, lúc nào cũng dễ dãi bỏ qua.

Nhất định là tùy tiện mua đồ ăn linh tinh tùy tiện nấu linh tinh, sau đó mặc kệ hương vị có thể nào cũng nuốt vô.

Nam nhân kia ấy à...

Nghĩ đến dáng vẻ vô tội của Tả La, Mộ Dung vô thức nở nụ cười.

“Cà tím bán thế nào?” Mộ Dung thuận miệng hỏi người bán hàng rong.

“6 đồng một cân, tiên sinh. Cà tươi lắm, tiên sinh mua chút đi ” Người bán hàng rong vừa mới thấy Mộ Dung khí chất ngời ngời, liền đoán gã là thiếu gia chưa từng tới nơi như thế này bao giờ. Nào ngờ...

“Bà lừa quỷ à!!!” Mộ Dung nhíu mày mắng.

“Lần trước tôi mua là 2 đồng 5, mà hồi đó còn là lúc giá cà tím đang tăng nhá. Giờ cà tím bắt đầu xuống giá rồi, không phải càng rẻ hơn hả? Hơn nữa bà nhìn cà này xem, rõ ràng chẳng còn tươi nữa, vỏ cũng bắt đầu nhăn lại rồi!” Mộ Dung mắng tới tấp, thẳng đến khi miệng khô lưỡi khô mới phát hiện ra người chúng quanh đang bầu lấy mình.

“Đúng rồi đó! Cái bà bán hàng rong này toàn bán vống lên, cậu mắng giỏi lắm!”

“Đàn ông biết được giá cà tím giờ không còn nhiều đâu Đúng là hiếm có khó tìm mà!”

“Ê cậu đã kết hôn chưa thế? Đi mua đồ ăn giúp vợ sao Thật là tốt.”

Mấy người phụ nữ tùm lại cười nói tía lía, Mộ Dung đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ chạy ra ngoài, không quên ôm mấy quả cà tím các bà các chị cho mình.

Ngồi trong xe, tay trái cầm ‘Người vợ đảm’, tay phải cầm cà tím, Mộ Dung càng thêm mê mang.

Mình sao lại biết giá cà tím? Hơn nữa...

Về đến nhà, khi Mộ Dung phát hiện mình không cần xem sách dạy nấu ăn đã tự biết làm một nồi cà tím kho tàu vừa ngon lành vừa đẹp mắt.

Y lại càng thêm nghi hoặc.

Song cũng không có thời gian để Mộ Dung nghi hoặc, bởi vì rất nhanh, ngày mai, đã đến ngày Tả La đến nhà gã.

37. Quyển 1 - Chương 38

Tả La mang một chai rượu xái đến.

“Lúc ra khỏi cửa, có một bác dưới lầu cho.” Nam nhân mặt không đổi sắc vừa vào cửa liền cứng nhắc đưa cái chai cho gã, Mộ Dung lúng ta lúng túng nhận lấy, nhìn nam nhân cúi người thay giày.

Dép trong nhà nam nhân dùng khác với loại dép trong nhà dành cho các vị khách khác, đây là đôi dép mà Mộ Dung đặc biệt bảo thím Lưu đi mua, là loại dép giống hệt đôi dép trên chân gã.

Không biết vì có gì, Mộ Dung không muốn trên người nam nhân có mùi hương của kẻ khác.

Cho nên từ khi nam nhân tới đây, những đồ nam nhân dùng đều đã được gã căn dặn thím Lưu đi đổi cái mới...Tất cả những chuyện này, nam nhân đều không hay biết.

Trên bàn bày đầy những món ăn phong phú, Mộ Dung tinh mắt nhận ra lúc nhìn thức ăn nam nhân có vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó lại mau chóng trở về bình thường. Mộ Dung nhanh nhẹn chạy tới kéo ghế ra giúp nam nhân, nam nhân liếc gã một cái, lập tức tiếp nhận phục vụ của gã.

“Xin lỗi! Không phải tôi coi anh là phụ nữ đâu, chỉ là...” Chỉ là muốn làm gì đó cho anh mà thôi. Chớp mắt hiểu được ý trong ánh mắt nam nhân, Mộ Dung luống cuống giải thích. Gã nhận ra, gã bình thường dù có nhanh mồm nhanh miệng đến nỗi chọc người ta tức chết, song khi đứng trước Tả La, khả năng ấy liền mất hết tác dụng, biến gã thành một tên đàn ông ngốc nghếch vụng về.

Gã rõ ràng muốn thể hiện sự khôn khéo của mình cho nam nhân thấy...

“Tôi hiểu rồi, món ăn hôm nay đều là những món tôi thích.” Nam nhân trấn an khẽ cong khoé môi, biểu tình chưa được tính là cười kia lại làm Mộ Dung vui như hoa nở, nhìn chai rượu xái trong tay, gã vội vàng đi lấy chén.

Tìm tìm nửa ngày lại chỉ thấy có hai cái ly chân dài.

“Biết làm thế nào giờ. Chỉ có mỗi loại ly này thôi...” Bình thường Mộ Dung vốn không uống rượu xái, cũng không chuẩn bị chén để uống rượu truyền thống.

“Tôi bảo người đi mua thêm chén nhé?” Mộ Dung lo lắng định gọi điện thoại, bị Tả La ngăn lại.

“Không sao, dùng ly này cũng được, rót được càng nhiều rượu.” Nhận cái ly trong tay Mộ Dung, Tả La bắt đầu rót rượu, rót xong, còn lễ độ báo trước một câu,

“Rượu này không phải rượu ngon, chỉ là loại rượu tiện dụng mà các ông các bác thích uống thôi, cậu muốn uống không?”

Mộ Dung gật đầu lia lịa.

Môi mới nhấp chút rượu, Mộ Dung đã thè lưỡi sắc súa. Khá! Rượu này ít nhất phải 50 độ! Giương mắt nhìn Tả La vừa ăn vừa uống rượu mà mặt vẫn không đổi sắc, gã có điểm nổi giận.

“Nồng độ của rượu này là...”

“Cậu hỏi nồng độ à? Đây là rượu xái cổ truyền 65 độ.” Tả La mặt đơ nuốt một ngụm rượu, lại ăn thêm một miếng cơm.

“Anh...không thấy có vấn đề gì à? Tôi là nói...Tửu lượng anh tốt thật đấy.” Mộ Dung lú lẫm. Không ngờ người này lại lợi hại như thế!

“Ai bảo vậy? Đầu lưỡi tôi đau lắm....Nóng nóng rất rất...” Đầu lưỡi bị cồn kích thích mà trở nên đỏ tươi của nam nhân hơi lộ ra giữa cánh môi nhạt màu, hết sức mờ ám, lại mau chóng thu vào.

Màu sắc đỏ tươi, khiêu khích đến vậy...

Mộ Dung nhìn chăm chú cánh môi nhàn nhạt ẩm mềm của nam nhân, thoáng chốc miệng lưỡi khô khốc...

“Ừc!” Vì ngăn chặn cảm giác nóng bức trong người, Mộ Dung buồn bực uống một ngụm rượu to.

Chất lỏng đặc sánh thuận theo cổ họng trượt xuống, tản ra khắp cơ thể, khiến gã...lại càng thêm khô nóng.

Khuôn mặt nam nhân hơi ửng đỏ, trán từ từ rịn một lớp mồ hôi mỏng, tóc trước trán bị mồ hôi thấm ướt dính lại thành từng lọn, bị ngón tay thon dài của nam nhân hất về phía sau, lộ ra vầng trán đầy đặn. Mộ Dung nhận ra, trán nam nhân thực sự rất đẹp.

Nam nhân không hề nhận ra tầm mắt của gã, chỉ lẳng lặng ăn cơm uống rượu, ửng hồng trên mặt y ngày càng rõ ràng, chậm rãi lan đỏ cả hai tai, môi nam nhân bị dầu mỡ rượu xái thấm ướt, hơi sáng bóng dưới ánh đèn, khiến lòng người ta thật....

Ngứa ngứa.

Cánh môi kia...Thoạt nhìn...Rất mềm mại...

Mộ Dung ngây ngốc nghĩ, chợt phát hiện trên cánh môi Tả La xuất hiện một bàn tay, chính là tay của gã!!!

Mắt Mộ Dung thiếu chút rớt xuống.

Tả La kinh ngạc nhìn Mộ Dung, miệng còn đang ngậm một miếng cà tím.

Xong rồi!!!! Mộ Dung lập tức luống cuống, động tác này của gã biết giải thích thế nào đây? Đùa giỡn?!

“Tôi...tôi thấy miệng anh dính đồ ăn, định lấy xuống giúp anh!” Cái khó ló cái khôn, Mộ Dung bịa ra một lý do mà chính gã cũng cảm thấy khó tin. Vừa nói, Mộ Dung vừa phẩy miếng cà bên miệng Tả La xuống, vô tình đụng phải môi y, quả thực mềm mại hết như gã tưởng tượng, còn mịn màng trơn bóng.

Tay Mộ Dung bắt đầu không kiềm được run rẩy.

“Cái này, là tôi đang ăn.” Con người đen thẫm của Tả La nhìn thẳng Mộ Dung, ánh mắt sâu tĩnh lặng như hồ nước.

Mộ Dung phút chốc ngây dại, ngơ ngác lui tay về, ngơ ngác nhìn đầu lưỡi đỏ tươi hơi hé ra của Tả La, ngơ ngác cảm nhận sự mềm mại ẩm ướt làm người ta run rẩy trên đầu ngón tay, ngơ ngác nhìn cánh môi mỏng mấp máy, sau đó, ngơ ngác nhìn yết hầu kêu gọi lên xuống khi thức ăn trôi xuống theo cổ họng Tả La...

Nam nhân không nhìn Mộ Dung, chỉ chậm rãi ăn nốt số thức ăn còn lại, thông thả ăn xong tất cả thức ăn, rồi uống cạn số rượu còn sót lại trong ly của mình, cuối cùng, y khẽ liếm môi, ngửa đầu nhìn Mộ Dung.

“Cảm ơn cậu, đồ ăn cậu nấu...ngon lắm.” Nam nhân hơi cúi đầu, tựa như động tác cúi người cảm tạ.

Rốt cuộc, y đã có thể nói ra lời mình vẫn luôn muốn nói với gã, Tả La cảm thấy rất choáng váng, y biết, mình đã say rồi.

Mình vốn không bao giờ để bị say, tửu lượng cũng không tốt, vậy mà, mình vẫn mang rượu đến đây.

Mang theo một chai rượu mạnh, muốn làm bản thân say, muốn làm Mộ Dung say.

Say rồi, có lẽ sẽ giúp người không biết giải bày như mình nói ra được câu cảm ơn, say rồi, có lẽ đối phương sẽ quên hết những lời y nói, từ nay về sau hai người sẽ đi con đường của riêng mình, tình cảm hoang đường của đối phương dành cho mình có lẽ sẽ tan thành mây khói, gã vốn là người cực kì căm ghét thống hận loại tình cảm ấy, tình cảm này nảy nở hẳn là ngoài ý muốn của gã, hết thấy, vốn không nên xảy ra.

Như vậy, đối với cả gã và y...Đều là chuyện tốt.

Vốn là người không nên gặp gỡ, vốn là tình cảm không nên xuất hiện, vừa nhiều loạn cuộc sống của gã, cũng nhiều loạn cuộc sống của y.

Cho nên, tự y chấm dứt hết thấy, không còn gì thích hợp hơn.

Nói xong lời này, trên môi Tả La vương một nụ cười nhàn nhạt.

Mộ Dung bị nụ cười bất chợt của y làm run rẩy cả người.

Nụ cười hiếm hoi của nam nhân như thể dự báo điều gì, là một điều gã không mong xảy ra, lời cảm ơn của nam nhân khiến trái tim gã hung hăng co chặt, rất đau...Mộ Dung miễn cưỡng nhếch khóe môi.

“Nếu ngon...Mai tôi còn có thể nấu cho anh mà, sao vậy? Ngày mai chúng ta...”

Tả La đứng dậy, nụ cười vẫn vẹn nguyên trên môi, nhuốm vẻ lạnh nhạt cùng bất đắc dĩ.

“Cái kia...Sau này tôi sẽ không đến đây nữa, ngày mai tôi kết hôn rồi.”

Nụ cười miễn cưỡng của Mộ Dung lập tức tan biến, sắc mặt gã trở nên khó coi đến cùng cực.

38. Quyển 1 - Chương 39

“Kết hôn?!” Thanh âm như luồng lách qua kẽ răng phát ra, Mộ Dung sắc mặt cổ quái hỏi.

“Ừ.”

“Với ai?”

“Thương Biệt, hôm trước cậu cũng đã gặp cô ấy rồi.”

Tả La nói, chậm rãi đi về phía cửa, có lẽ là vì uống nhiều, bước chân nam nhân có vẻ loạng choạng, Mộ Dung lạnh lùng nhìn y chậm rãi ngồi ở bậc cửa thay giày, chậm rãi lấy túi xách của mình, chậm rãi mở cửa.

Y muốn rời đi!!!!

Y muốn rời đi!!!!!!

Muốn...Rời đi!!!!

Mặt tái xanh, trong đầu Mộ Dung chỉ lặp đi lặp lại lời này, trái tim như bị người ta khoét một góc, chịu đựng từng cơn gió lạnh lẽo tàn nhẫn thổi qua.

Không thể để y rời đi!!!

Trong lòng bỗng chốc xuất hiện sự cố chấp lạ lùng, giây tiếp theo, Mộ Dung phát giác bản thân cư nhiên đã kéo Tả La vào, khóa cửa vừa mới mở ra, sau đó nhấn khoá an toàn.

Tốt quá...Khoá an toàn bằng vân tay, một khi đã khoá... Y sẽ không thể đi khỏi được!!!

Nhìn nam nhân kinh ngạc nhìn mình, sau đó lao lên muốn mở cửa một cách vô vọng, Mộ Dung chợt thấy an tâm lạ kì.

Thật tốt quá...Y không đi được rồi...

Chầm chậm, trên môi Mộ Dung nở nụ cười hạnh phúc.

Mộ Dung nhẹ nhàng khom người về phía trước, dùng thân mình của chính mình vây nam nhân lên cánh cửa, gã vui vẻ cảm nhận sự run rẩy trên người nam nhân.

“Anh...không đi được rồi...” Hơi thở nóng bỏng đầm mùi rượu ghé sát bên tai, như thể muốn khuấy động toàn bộ dây thần kinh của nam nhân đáng thương, Tả La bắt đầu run rẩy không ngừng.

“Cậu...Cậu say rồi...Để cho tôi đi đi...”

“Ha ha, không có vân tay của tôi, anh trốn không thoát đâu...” Những lời này nói cho Tả La để y hết hy vọng, nói cho chính bản thân...để cho mình an tâm.

Nụ cười của Mộ Dung làm Tả La hoảng sợ.

Dùng sức bắt lấy tay Mộ Dung, Tả La bắt chắp ấn lên khoá cửa, nhưng sức lực của đối phương không thể khinh thường, Mộ Dung đảo tay một cái, Tả La hoảng hốt nhận ra mình bị gã ôm vào lòng.

Y hất mạnh tay!!!

Bỗng nhiên —

Trên tay chợt ẩm ướt.

Nhìn vết cắt trên tay Mộ Dung, nhìn vết máu dính trên tay nắm cửa, Tả La lúc này mới ý thức được vừa rồi mình đã hất tay đối phương cào phải tay nắm cửa.

“Xin lỗi...” Nhìn sắc mặt đối phương vẫn như trước, Tả La lại càng kích động, kích động mà y chưa từng trải qua bao giờ.

Trong ánh mắt của Mộ Dung nhìn y, có sự kiên định cùng cố chấp khiến y sợ hãi.

Đối phương dán sát vào người y làm y nhớ lại buổi tối hôm ấy.

Hôm ấy...

Sắc mặt Tả La tái nhợt.

Không một ai đủ thân cận để biết rằng, Tả La vô luận thế nào cũng không thể quên, người đầu tiên cho thân thể y cảm nhận sự ấm áp, lại chính là nam tử này.

Nhìn Tả La ngơ ngác bất động, Mộ Dung nở nụ cười tà mị, bàn tay không bị thương siết chặt thắt lưng y, bàn tay còn lại vẫn đang chảy máu giữ chặt đầu y, gã vươn mặt lại gần, bá đạo hôn lên cánh môi nam nhân.

Muốn hôn y thật sâu.

Nam nhân ngậm chặt miệng, kháng cự gã, lại lo lắng cho vết thương ở tay gã, người bắn khoăn lo lắng luôn chịu bất lợi, Mộ Dung cố ý dùng sức, máu trên tay liền chảy xuống gáy y, quả nhiên nam nhân liền buông lỏng miệng, thừa dịp này, Mộ Dung rút cuộc như nguyện hôn lên cánh môi lạnh lạnh nhàn nhạt kia.

Trong miệng nam nhân cũng mang vị rượu giống gã, Mộ Dung tham lam hút lấy mùi vị này, khiến cho khoang miệng y nóng rực. Cuối cùng, gã mạnh mẽ ngậm lấy đầu lưỡi đỏ tươi vừa làm mình ý loạn tình mê.

Chất lỏng đậm hương rượu thuận theo nơi gắn bó của hai người chảy xuống, nam nhân như kẻ ngốc, trợn mắt nhìn gã hôn mình, hai mắt mở to của nam nhân không ngờ lại vô cùng trẻ con, vô cùng...đáng yêu.

Nhìn Tả La như vậy, Mộ Dung cười nhạt. Gã cố ý lộ đầu lưỡi hồng nhạt trước mặt y, vươn ra, cẩn thận liếm sạch chất lỏng vương bên môi Tả La, cuối cùng còn nói,

“Ngon lắm.” Mộ Dung liếm môi cười, chờ đợi khuôn mặt nam nhân đỏ bừng lên, nhưng...sắc mặt nam nhân bỗng trắng bệch, y đẩy gã ra, như điên dại muốn chạy trốn, Mộ Dung nhìn nam nhân tốn công vô ích, thẳng đến khi y ôm đầu chậm chậm ngồi sụp xuống, gã mới chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt y.

“Tôi, sẽ không buông tha anh.”

Chớp mắt, vẻ bi ai nhuộm đầy đôi mắt nam nhân, môi y giật giật, lại không phát ra tiếng.

Nâng khuôn mặt nam nhân lên, Mộ Dung cẩn thận ngắm nhìn hàng mi vì căng thẳng mà hơi run rẩy của y, lặng lẽ nói,

“Cuối cùng tôi đã hiểu, tại sao vừa thấy anh tôi đã kích động, bởi vì...” Thoáng chốc, Mộ Dung nở nụ cười vui vẻ, hết như một đứa trẻ.

“Bởi vì, tôi thích anh.”

“Chỉ đơn giản như vậy.”

Ôi ko hiểu sao edit chương này cứ bị hả hê ấy

39. Quyển 1 - Chương 40

“Thích anh, cho nên nhìn thấy anh liền muốn hôn anh, nhìn thấy anh liền muốn đẩy ngã anh, tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, sau này sẽ không bỏ phí nữa, tôi...”

“Tôi muốn anh.” Mộ Dung khẽ nói bên tai nam nhân, cười nhìn cả người nam nhân phút chốc cứng đờ.

Cố sức đè nam nhân lại, ngăn sự phản kháng của nam nhân, Mộ Dung tỉnh táo biết rõ người mình đang ôm là một người đàn ông, là cùng giới tính với gã, nhưng chỉ có y mới khiến gã cảm thấy an tâm.

Không một ai có thể ám áp hơn y...

“Buông ra! Cậu có biết mình đang làm gì không?” Khuôn mặt Tả La tái nhợt, lại bởi nụ hôn mà trở nên ửng hồng.

Mộ Dung nở nụ cười, mờ ám kéo áo khoác Tả La xuống.

“Đương nhiên là tôi biết. Anh xem, vừa rồi tôi cởi áo khoác của anh, áo khoác anh có 5 cái cúc, số cúc vừa đúng, giờ...” Tay trái khẽ nâng, chậm chậm phủ xuống dưới, sờ lên bộ phận quan trọng nhất ở hạ thân nam nhân...

“Tôi cởi quần của anh.” Tiếng kéo khoá khẽ vang lên, lập tức trong không gian yên tĩnh —

Ấm muội bùng nổ!

Bàn tay gã vươn vào trong áo mới bị kéo mở của Tả La, Mộ Dung vừa lòng nhìn nam nhân lập tức ngây dại, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng hiện tại của nam nhân mất đi sự lạnh lùng thường nhật, trở nên thuận mắt hơn nhiều.

Nhìn bàn tay cứng lại giữa không trung mà không biết để đâu của Tả La, Mộ Dung cười khẽ, bàn tay bị thương nhẹ nhàng phủ lên bàn tay y, thuận theo từng ngón tay chậm rãi di chuyển, âu yếm.

Động tác rất nhẹ, Tả La cảm nhận động tác như có như không của đối phương, lông tơ trên người nhất thời trở nên mẫn cảm.

Ấm áp từ lòng bàn tay đối phương cùng lớp lông tơ mềm mại tinh tế trên tay gã đều dán vào mu bàn tay y, ngứa ngáy đến mức...chấn động.

Tả La bắt đầu run rẩy không ngừng nổi, rất khẽ.

Mộ Dung gãi gãi lòng bàn tay nam nhân.

Khác với phụ nữ, bàn tay y thon dài dày rộng, một bàn tay gã không thể nắm trọn được. Nhưng khi mười ngón giao hoà, lại khiến gã cảm thấy an toàn.

Mộ Dung kéo bàn tay đáng thương đang run rẩy không thôi đặt lên vai mình.

“Nếu, không biết để ở đâu...”

“Cứ bám vào tôi.”

Nam nhân lập tức đẩy mạnh gã ra.

“Thực sự tôi phải về rồi! Cậu, cậu say rồi, nhưng tôi cũng say, ngày mai, ngày mai chúng ta đều sẽ quên chuyện này, xin cậu mở cửa cho tôi ra ngoài...” Trán Tả La ướt đầm mồ hôi, trên mặt còn là biểu hiện kì lạ mà Mộ Dung không hiểu.

Lần đầu tiên chứng kiến Tả La kích động như vậy, gã vừa thấy mới mẻ, lại vừa thấy...đau lòng.

“Ra ngoài? Hừ! Ra ngoài để đi kết hôn với người phụ nữ kia?” Mộ Dung hừ lạnh, giọng nói vốn ôn nhu dịu dàng giờ lạnh lẽo bật thốt giữa hai cánh môi.

“Ngay khi tôi vừa mới nói thích anh, anh lại nói anh muốn ra ngoài, đi kết hôn với kẻ khác?”

“Nếu tôi không biết, có thể anh sẽ trốn được, nhưng nếu tôi đã biết, anh sao có thể trốn.”

Nhìn khuôn mặt ngày càng tái nhợt của nam nhân, Mộ Dung lạnh lùng cười.

“Anh muốn chạy cũng được, nghe tôi nói hết đã. Anh có biết vì sao lúc trước tôi lại chuyển tới bệnh viện của anh không? Bởi vì nhà tôi chiếm 50% cổ phần bệnh viện đó, nói cách khác, nó là bệnh viện của nhà tôi.

Đứa bé kia, gọi là Tư Tư thì phải...Chính là con của tên ngu xuẩn đã đâm tôi phải không? Sau khi xảy ra chuyện, ông bà nội hay tất cả người thân khác của con bé đều vứt bỏ không cần nó, giờ nó có thể ở lại bệnh

viện là bởi khi ấy tôi hôn mê không đi truy cứu, vụ ba nó tôi có kiện thế nào cũng đều hợp lý, tôi không bắt đền người chết là đã quá nhân đạo rồi, nếu như, tôi đá nó ra khỏi bệnh viện, liệu có một ai dám nói cái gì không?

Ngay cả người phụ nữ kia, lai lịch của ả cũng...Có muốn tôi vạch trần ra hết không? Còn nữa...”

Từ khi phát giác mình vô cùng hiểu kì về nam nhân, Mộ Dung liền bắt đầu điều tra rất nhiều chuyện, chỉ không ngờ rằng gã sẽ dùng chúng theo cách này.

“Đủ rồi!!!!” Tả La đang quay lưng về phía Mộ Dung, đột nhiên rống to.

“Rốt cuộc cậu muốn tôi làm cái gì?” Nam nhân xoay người lại, trên mặt là sự khinh bỉ đến tận cùng.

Mộ Dung nở nụ cười của người chiến thắng, nhưng ẩn sâu trong đó, lại là bi thương tiêu điều...

“Tốt, mời anh...tự nằm lên trên giường đi.”

Nam nhân hơi cứng người, rồi mới mau chóng đi về phía phòng ngủ của gã, trong suốt quá trình, y thậm chí còn không liếc gã dù chỉ một lần.

Thiện cảm khó khăn lắm mới có được của nam nhân dành cho gã, hẳn là...Biến mất sạch sẽ rồi phải không?

Vốn dĩ từ khi mới bắt đầu tất cả đều tốt đẹp, đều tại y...Đều là tại y không tốt!

Tại sao lại dùng ánh mắt đáng yêu như vậy để nói ‘Ngon lắm’, nói ‘Cảm ơn’ gã. Tại sao lại nói...

Nói y phải kết hôn...

Trong lòng Mộ Dung rất khó chịu.

Khó chịu hơn bất cứ lúc nào.

Như thể đã từng ném trái cảm giác tan nát coi lòng, Mộ Dung cảm thấy, nhất định mình phải làm điều gì đó.

Phải ngăn cản! Nhất định phải ngăn cản!!!

Nôn nóng bất an trong gã khi chạm vào nam nhân bỗng chốc được an ủi, Mộ Dung tuyệt vọng cười, rốt cuộc gã đã hiểu....

Ngay lúc nam nhân sắp kết hôn với người khác gã đã hiểu.

Gã muốn người đàn ông này, muốn thân thể, cũng muốn cả linh hồn.

Nhưng mà...

Nam nhân không cần gã!!!!

Mộ Dung tuyệt vọng rồi...Gã quyết định sẽ dùng phương pháp dễ tiện nhất.

Cũng chẳng sao...Vốn gã chưa bao giờ là người tốt. Nếu cái giả phải trả khi làm người tốt là mất đi. Vậy thì...Vì cố gì phải làm người tốt!

Nhìn dáng vẻ nhắm chặt mắt, vẻ mặt tro tàn nằm trên giường mình của nam nhân, Mộ Dung nở nụ cười chua xót.

40. Quyển 1 - Chương 41

Trong lòng ngập nỗi chua xót, vậy mà động tác trên tay lại vô cùng dã man.

Quần nam nhân đã cởi một nửa, còn lại quần lót. Kéo cái quần tứ giác màu trắng truyền thống xuống, Mộ Dung đột nhiên thấy miệng lưỡi khô khốc.

Nơi đó của nam nhân rũ xuống, lần đầu tiên Mộ Dung nhận ra, thứ này của y cũng rất dễ nhìn.

Nâng hai tay lên đỡ nó, ngay khi cảm nhận sự run rẩy khe khẽ của nam nhân, trái tim Mộ Dung cũng giật một cái. Quả nhiên là mình thích y, nếu không mình cũng sẽ không phát xuân với đàn ông mà mình ghét nhất.

Nhìn Tả La nhắm chặt mắt đầy vẻ chán ghét, Mộ Dung không khỏi buồn bực, gã dùng sức tách chân y ra, nhìn chăm chăm vào giữa hai chân đối phương, bĩu môi.

Nhất định phải làm y thích đến kêu lên!

Muốn nhìn y vì mình mà trở nên điên cuồng.

Liếm môi, Mộ Dung cúi người xuống.

Thời khắc cánh môi ấm nóng của nam tử chạm vào nơi đó, nam nhân kinh ngạc mở to mắt nhìn xuống, thấy Mộ Dung khe cắn tiểu đê mềm rũ của mình, thấy Mộ Dung cười xấu xa.

Mộ Dung thè lưỡi, cố ý liếm lên tiểu đê của y một cái.

Tả La run rẩy, lập tức quay đầu đi.

Nhìn bàn tay gắt gao túm chần đến nổi gân xanh của nam nhân, Mộ Dung khe nở nụ cười.

Tả La thật sự rất đáng yêu.

Dáng vẻ khản trương cũng đáng yêu muốn chết.

Chưa từng phục vụ người khác như vậy, Mộ Dung chỉ biết liều mạng hồi tưởng xem những người trước kia đã từng làm cho gã thế nào. Khẩu giao đúng là vất vả, chưa được bao lâu cảm gã đã mỏi nhừ, nước miếng theo khoé môi và thứ đang được chăm sóc kia trào ra, thấm ướt lông mao của y.

Cơ mà dù mệt thật là mệt, Mộ Dung cũng không dừng lại, bởi vì gã phát hiện ra tiểu đê vốn say ngủ thẹn thùng trốn trong bụi cỏ giờ đang chậm chậm đứng lên.

Lau đi nước miếng trên môi, Mộ Dung ngẩng đầu nhìn.

Về mặt nam nhân đang xanh mét chẳng bao lâu đã ửng hồng, ướt đầm mồ hôi, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tũm tĩm giờ xoã tung mất trật tự, khiến y bất giác trẻ hơn vài tuổi. Mặt y đã ngẹn đến đỏ bừng mà vẫn không phát ra một tiếng, gã còn đang kinh ngạc, lại nhìn thấy nam nhân cắn chặt môi.

Nhìn đôi môi đã bị nam nhân cắn đến rách da, Mộ Dung vừa đau lòng lại vừa không cam lòng.

Nhìn nam nhân đang làm chuyện này với mình, gã lại nghĩ đến người phụ nữ kia, người muốn trở thành bà Tả, làm với phụ nữ thích đến thế hả? Ghen tị mãnh liệt trào lên...Vậy là sắc mặt Mộ Dung lại bắt đầu dữ tợn.

“Chết cũng không phát ra tiếng phải không? Hắc tôi sẽ làm cho anh phải thích đến rên rỉ.” Thản nhiên cười lạnh, Mộ Dung chậm rãi nhồm người dậy, giẫm lên phần giường hai bên chân nam nhân, từ trên cao nhìn xuống y, vừa nhìn vừa cởi quần áo của chính mình.

Hai ba cái đã cởi sạch bong, gã nhanh chóng lật người nam nhân lại dưới tiếng hút khí nho nhỏ của y. Nhìn thấy vị trí còn chưa phù hợp, gã liền nhét gối đệm vào bụng y. Thân mình nam nhân cứng đờ. Hiển nhiên, y biết gã định làm gì.

Mộ Dung cười khế.

“Tiếp theo, phải dùng mặt sau của anh rồi Anh ngoan một chút, tôi sẽ không làm anh đau.” Miệng thì nói câu khinh bạc, trong lòng lại sợ hãi. Gã chỉ biết đàn ông với đàn ông khi làm đều dùng mặt sau, nhưng cụ thể làm thế nào...Đúng là một vấn đề nan giải.

Cơ mà chỉ cần nhìn khe hở nhắm chặt giữa hai đùi Tả La, Mộ Dung đã khí huyết dương cương cao ngất tận trời, gã có điểm sợ hãi, sợ mình không khống chế được sẽ làm Tả La bị thương. Chỉ là...

Mộ Dung vẫn thuận theo ý muốn của mình, tách cánh mỏng nam nhân ra.

Tả La cảm thấy rất kì lạ, bụng bị gối đệm cao cao, không khí tiến tiến xuất xuất nơi dưới bụng làm y quái dị, bụng bị gối mềm chặn lại làm y quái dị, hướng chi còn cả bàn tay nóng rực tới lui không ngừng trên mông mình...

Cuối cùng, đôi tay kia cũng dừng lại, ngừng ở nơi xương cụt, sau đó, chậm rãi mò xuống...

Nhắm chặt mắt, Tả La cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh ngón tay thon dài kia biến mất ở giữa mông y xấu hổ thế nào.

Ngón tay vốn lạnh lẽo không lâu liền tương hợp với nhiệt độ cơ thể y, chỉ quẩn quanh vẽ vòng nơi động khẩu chứ không tiến vào. Chậm chậm, như đang thử thăm dò, ngón tay hơi đẩy vào. Đường như là cùng một lúc, Tả La co chặt thân mình. Y nghe được tiếng thở dốc. Đầu ngón tay xấu hổ của đối phương bị kẹp chặt, sau đó mới bị đẩy ra.

Hệt như một đứa bé đáng thương mắc lỗi với ba mẹ mà bị nhốt ngoài cửa, ngón tay kia đảo quanh động khẩu, sau một lúc lâu, ngay khi Tả La vừa mới thả lỏng, đột nhiên...

Mông bị tách ra lần thứ hai, nháy mắt tiếp xúc với không khí ẩm áp. Cảm xúc ẩm ướt quái dị xuất hiện nơi động khẩu, ướt át, ẩm nóng, một vật co dãn mềm mại đang di chuyển tới lui ở lõi vào, cảm giác tê dại truyền từ bụng thẳng lên não, Tả La lập tức nhận ra đó là thứ gì!

Tả La sợ hãi bắt đầu giãy dụa nhướn về phía trước, không nên như vậy! Không nên...

Còn chưa đi được bao xa, y phát giác mình đang bị một thứ nóng rực bao lấy, hạ thân bị nắm chặt, đồng thời, một thứ gì khác đang đâm vào nơi vừa được bôi trơn.

Đó là, ngón tay của Mộ Dung.

Cả hai nơi yếu hại đều bị gã nắm trong tay, Tả La sợ hãi không dám nhúc nhích.

“Anh cứng lên, sao vậy, mặt sau có cảm giác lấm lã?” Giọng nói gã ẩm áp lại gợi cảm vô cùng, đầu lưỡi ẩm ướt thành thạo liếm vành tai y. Cánh môi kia vừa liếm mặt sau y, giờ lại tiếp tục liếm tai y...

Tả La run rẩy không thể kiềm chế. Nam tử một tay nắm hạ thân y, tay còn lại cũng không nhàn rỗi, cứ như vậy cắm vào mặt sau! Trên tay nam tử mang theo chất lỏng dính dính gì đó đi sâu vào dũng đạo, trườn sát dần trở nên thuận lợi, khi chạm vào một điểm, Tả La chợt ngẩng cao đầu, toàn thân co rút như có dòng điện chạy qua, biểu hiện ấy khiến nam tử hài lòng, thế là gã liền tập trung tiến công vào điểm đó.

Tả La cuối cùng cũng có phản ứng, điều ấy làm Mộ Dung vui sướng, nhưng mãi vẫn không nghe được tiếng rên rỉ của y làm Mộ Dung trở nên nóng vội, gã buông vật đang cương phía trước, sờ soạng vươn tới môi Tả La. Thời khắc khớp hàm ngoan cổ cắn chặt bị ép mở, nháy mắt gã cảm nhận được đau nhức nơi ngón tay cùng với...Tiếng rên rỉ bật thốt từ cổ họng nam nhân.

Trầm thấp khàn khàn, tiếng rên rỉ cũng kín đáo khê khàng hết như vẻ ngoài của chủ nhân...Là tiếng rên rỉ khiêu gợi nhất trên đời mà Mộ Dung từng được nghe.

Nam nhân ngâm khê, khuôn mặt đỏ bừng, mông cong lên nằm sấp trên giường gã, mái tóc ngắn ẩm ướt xoã tung trên gối đầu màu trắng của gã, tấm lưng rắn chắc dẻo dai ướt đẫm mồ hôi được ánh đèn nhu hoà bao lấy, nở rộ rực rỡ trước mặt gã, hai chân y vô lực mở to, lộ ra huyết khẩu vốn đã sớm mềm mại, cứ giữ tư thế ái muội đến tột cùng ấy trước mặt gã...

Rốt cuộc Mộ Dung không nhịn nổi nữa, nâng tên nhóc đã nghẹn đến phát đau của mình lại gần động khẩu, chuẩn bị tiến vào.

Song, bỗng gã phát hiện hai vai y run rẩy, từng cơn từng cơn.

Gã vươn tay xoa khuôn mặt y, chất lỏng nóng bỏng thấm ướt ngón tay gã. Đến giờ Mộ Dung mới nhận ra...

Y, đang khóc?!

Một người đàn ông luôn lạnh lùng, phong khinh vân đạm, vậy mà lại đang khóc?!

Tính thú tăng vọt phút chốc tụt dốc, Mộ Dung lẳng lặng nhìn nam nhân cố chấp không chịu quay đầu lại nhìn mình, gã ngừng lại.

Lòng đã nguội ngắt, cúi đầu nhìn tên nhóc phía dưới vẫn đang kêu gào đòi xông pha chiến đấu của mình, Mộ Dung chỉ cảm thấy châm chọc.

Gã ngồi phịch ra sau, nhìn cặp lông mày cong vênh của nam nhân vẫn đang chôn đầu vào gối, Mộ Dung nuốt nước miếng, qua loa xoa tiểu đê vài cái, mặc kệ dự vọng còn chưa được thoả mãn, gã nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân.

“Tôi không làm nữa, anh ngủ đi, mai dậy, tôi sẽ đưa anh...Đưa anh đi kết hôn...” Những từ cuối cùng này, Mộ Dung quả thực nói mà đau như muốn nôn ra máu.

Làn da ấm áp trơn bóng của nam nhân trong lòng ngực làm người ta xúc động muốn khóc, ấm áp thoải mái, rất thích hợp để ôm khi ngủ. Ngoài cửa sổ trời đã tang tảng sáng, tương phản với bên ngoài, Mộ Dung cảm thấy trái tim mình...đang từng chút từng chút chìm trong đêm đen, từ nay về sau...

Không bao giờ còn được thấy ánh mặt trời sớm mai nữa.

41. Quyển 1 - Chương 42

Mộ Dung không ngủ, chỉ lẳng lẳng ôm nam nhân trong lòng, Tả La nằm trong lòng gã cũng không ngủ.

Mộ Dung ôm y thật chặt, thậm chí còn khiến y hơi đau, song Tả La không hé răng, chỉ lẳng lẳng để gã ôm.

“Trời sáng rồi.” Đến khi ánh mặt trời tràn ngập căn phòng, Tả La khẽ nói.

Thân mình ôm lấy y phía sau run lên, cánh tay lại càng thêm siết chặt.

“Ừm...” Tiếng kêu khó chịu của Tả La nhất thời nhắc nhở Mộ Dung, gã cuống quýt buông cánh tay, trái tim...phút chốc bị mất đi một khối.

Nam nhân lập tức ngồi dậy, mất đi một phần sức nặng làm giường nổi lên một vết, Mộ Dung ghé vào nơi còn lưu lại dư âm ấm áp của nam nhân, thất thần nhìn y chậm rãi mặc quần áo.

Sống lưng vững chãi tinh tế, thắt lưng nhỏ hẹp, còn cả...

Dấu vết của gã trên đó.

Rất nhiều hồng ngân lấm tấm hiện trên da thịt lúa mạch, khiến y càng thêm mê người...

Mộ Dung thất thần nghĩ.

Không bao lâu nữa, trên người nam nhân sẽ không còn dấu vết của gã, thay vào đó sẽ bị người phụ nữ kia chiếm mất.

Người phụ nữ kia có thể dễ dàng lưu lại dấu vết trên người y mà không bị y kháng cự, có thể không ngừng lưu lại dấu vết mình chứng bọn họ mãi mãi thuộc về nhau.

Nếu mình là phụ nữ thì tốt rồi.

Mộ Dung dụi dụi mắt.

Nhìn Tả La ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Mộ Dung vội vàng nhảy dựng lên.

“Anh đi rửa mặt đi, để tôi làm bữa sáng.”

“Không cần đâu...” Tả La định từ chối, song...

“Xin anh!” Nhìn ánh mắt uỷ khuất như sắp khóc của Mộ Dung, Tả La giật mình, cúi đầu, cuối cùng thuận theo đi vào toilet.

Khi y đi ra bữa sáng đã được chuẩn bị tinh tươm: một đĩa rau xào đơn giản, trên tay Mộ Dung đầu đầy mồ hôi là một bát cháo.

“Ừm, khu nhà tôi không bán sữa đậu nành.”

Tả La ‘Ừ’ một tiếng, mau chóng ăn.

Mộ Dung chỉ lặng lẽ nhìn Tả La ăn, còn gã lại không ăn.

Mộ Dung nói dối, dưới lầu nhà gã có một quán bán sữa đậu nành, không phải gã không muốn mua, mà là gã không dám. Mộ Dung sợ sau khi mình trở về, sẽ chỉ nhìn thấy một căn phòng trống không.

Tiếng điện thoại chợt vang lên — là của Tả La.

“Alo, ừ, không có việc gì, anh ngủ ở nhà bạn, xe của anh...Em đi taxi được không? Giờ anh sẽ đến đó. Ừ.” Tuy nam nhân nói không lớn, nhưng nội dung cuộc nói chuyện Mộ Dung đều nghe được rõ ràng. Gã lập tức đoán ra người ở đầu dây bên kia là ai.

Sắc mặt gã thoáng chốc chuyển xấu, nhưng đến khi Tả La ngắt đầu, khuôn mặt gã lại sáng lạn như ánh mặt trời.

“Sao không ăn nữa vậy? Anh mới ăn một ít thôi mà.” Mộ Dung cười khuyên nam nhân, trong lòng ngập tràn sợ hãi.

“Tôi sắp muộn rồi.” Câu trả lời ngắn gọn dứt khoát của nam nhân đã đập nát mọi viện cớ của Mộ Dung, nói xong y liền đi ra cửa.

“Khoan. Chờ tôi đã!” Mộ Dung vội vàng thay quần áo, cầm chìa khoá xe.

“Để tôi đưa anh đi.”

Nam nhân cố chấp không chịu ngồi ở ghế phó lái, gã đành phải để y ngồi ở ghế sau. Nhìn qua kính chiếu hậu, Mộ Dung cẩn thận quan sát nam nhân.

Nam nhân cúi đầu xem báo, biểu tình thực tĩnh lặng, không hề có vẻ vui sướng khi kết hôn.

“Chỉ là đi đăng kí thôi. ” Nam nhân không ngắt đầu, giải thích.

Cũng phải, nam nhân vĩnh viễn mang vẻ mặt cứng nhắc này. Nhưng, hôm qua...

Mộ Dung có chút thất thường, miên man suy nghĩ một hồi cuối cùng lại tự cảm thấy thương tâm.

“Đây là thật à?” Nam nhân đột nhiên hỏi, nhìn về mặt của Mộ Dung, y liền chỉ vào bài báo.

Mộ Dung lập tức nhìn thấy tin tức về mấy vụ vui chơi qua đường của mình trên trang báo.

Gã vội vàng quay đầu lại, giật tờ báo trong tay nam nhân.

“Anh đừng tin mấy thứ này, đều là những chuyện trước kia thôi!”

Nhún vai, nam nhân thản nhiên nói, “Giữ vững tay lái đi, tôi không muốn chết chung với cậu đâu.”

Mộ Dung luống cuống tập trung lái xe.

Trong lòng gã lại nghĩ, có thể chết cùng nhau...Thực sự là một ý không tồi...

Báo chí sẽ đưa tin thế nào nhỉ? Mộ tổng tài và tình nhân đồng tính cùng nhau tự tử ?!

Mộ Dung si ngốc nở nụ cười.

Cũng tốt, trước khi chết không liên quan tới nhau, khi chết rồi có thể ở bên nhau cũng không tồi.

Bàn tay nắm chặt vô lăng của Mộ Dung nhất thời thực sự định buông lỏng.

“Ồ? Thành tích của công ty các cậu là giả sao? Đáng tiếc, tôi đọc được mấy tin tức nói về công ty các cậu thấy không tồi, còn đang định đi mua cổ phiếu của công ty các cậu.”

Đến lúc này Mộ Dung mới nhìn đến cái tit: Tổng tài XX trở về, dứt khoát cải tổ lại nội bộ công ty, thành tích tăng cao vùn vùn.

Mộ Dung có tật giật mình, chỉ sợ nam nhân hiểu lầm, giờ lại thấy mình quả là đã nghĩ quá nhiều.

Gã nở nụ cười tự giễu.

Phải rồi, y sao có thể vì chuyện cón con này mà hỏi mình được.

“Anh mua đi, tôi sẽ báo cho anh biết khi nào nên mua khi nào nên bán.” Không chừng dựa vào cơ hội này gã còn có thể gặp y thêm đôi lần. Mộ Dung quyết tâm nhất định phải làm cho cổ phiếu công ty tăng cao không ngừng.

“Cảm ơn.” Nam nhân chỉ thản nhiên nói.

Nói xong câu này, hai người liền không nói gì nữa. Mãi cho đến khi tắc đường. Trái ngược với tiếng còi inh ỏi của dòng xe cộ bên ngoài, bên trong xe là sự im lặng kì lạ.

“Lạ ghê, bình thường giờ này không tắc đường mà.” Mộ Dung ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại mừng thầm. Tắc đường thật là tốt, cứ tắc đường cả đời đi!

Tốt nhất là người phụ nữ kia chờ không nổi mà bỏ trốn mất dạng, sau đó mình có thể thuận lợi mang Tả La chạy trốn.

Đương nhiên đây chỉ là mơ mộng hảo huyền.

Tả La đã gọi điện báo cho người phụ nữ kia biết y sẽ đến muộn.

Gã nhìn nam nhân áp điện thoại lên tai, một lát sau đã nhíu mày cúp máy.

“Chắc là trên đường ồn quá, không nghe được, đành phải để lát nữa gọi lại.” Tả La giải thích.

Im lặng một lần nữa bao trùm không khí.

Mộ Dung bật radio. Mãi mãi thực sự – Lưu Đức Hoa (Đề cử của tác giả -)

“Liệu có người nào,

Liệu có đôi mắt nào,

Không cần đến sự dỗ dành của người yêu?

Liệu có trái tim nào,

Liệu có mối tình nào,

Không muốn tay nắm tay cùng bước đến ngày mai?

Tình nếu là đoá hoa nở rồi lại úa tàn.

Vậy yêu rồi cũng hoá nường dâu.

Xin đừng hỏi tôi phải làm thế nào,

Mới có thể cùng nhau đi tới cuối con đường.

Nhìn thế gian duyên đến duyên đi.

Chớ cười tôi chẳng còn oán chẳng còn hối hận.

Vì chỉ ai hiểu thế nào là yêu,

Mới có thể thực sự vĩnh viễn.

Tôi nhìn không thấy.

Tôi nghe chẳng được.

Lời hứa thiên trường địa cửu khi nào.

Tôi chỉ thấy được,

Tôi chỉ nghe được,

Khoảnh khắc từng có nhau gần bên...”

Tiếng ca thấm đẫm nỗi sầu bi, nhất thời, khoé mắt Mộ Dung lại ảm ứ.

Giả bộ thoải mái, giả bộ vẫn ổn, song đến lúc này...

“Thật sự không được sao? Là đàn ông thật sự không được sao? Tôi một chút cơ hội cũng không có sao?” Cuối cùng, Mộ Dung vẫn quay đầu hỏi Tả La.

“...” Tả La không trả lời, sau một lúc lâu, y mới nói,

“Không được.”

Ngay khi nói ra lời tàn nhẫn đến thế, vậy mà Mộ Dung còn nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên môi y!

“Cậu có sự nghiệp, cũng không thiếu tình nhân tốt, cậu chỉ là hoang mang bối rối nhất thời vì vài đoạn kí ức không nên nhớ lại mà thôi, một thời gian nữa qua đi, cậu rất nhanh sẽ trở lại bình thường. Đến một ngày nào đó, khi nhớ lại chuyện cậu khẩn cầu ở bên một người đàn ông vĩnh viễn ngày hôm nay...Cậu sẽ cảm thấy thực buồn cười.”

Tả La rút cuộc cũng nói ra, buông bỏ được gánh nặng vẫn đè ép trong lòng bấy lâu, nhìn ánh mắt khó hiểu của Mộ Dung, y biết Mộ Dung không hiểu, tuy nhiên, gã cũng không cần hiểu. Chỉ cần biết ý tứ y muốn nhắn nhủ là đủ rồi.

“Đàn ông với đàn ông...Cậu đã quên đó là thứ khiến cậu có quá khứ khổ sở rồi ư?”

Mộ Dung trừng lớn mắt, nghe Tả La nói với gã những câu cái hiểu cái không, cuối cùng, khi gã nghe câu này,

“Anh có ý gì? Anh...Sao anh lại biết?” Từ trước đến nay gã chưa từng nói chuyện này với ai!!! Sao Tả La lại biết được?!!!

Tả La chỉ thản nhiên nở nụ cười.

“Tôi đã sắp quên rồi, cậu cũng...quên đi...” Bỗng nhiên, tiếng ca réo rắt trong radio ngừng lại.

“Bây giờ là tin tức mới nhất: Vào lúc 8 giờ 33 phút ngày mùng 9 tháng 7, trên đại lộ Tân Lâm đoạn số 9 xảy ra va chạm giữa một xe bus và một xe tải, tài xế và hành khách trên xe tải hiện có một người chết một người bị thương, tình hình của xe bus khá nghiêm trọng, số lượng người chết và bị thương hiện chưa thể xác định.”

Sắc mặt Tả La tái đi.

Đoạn đường kia, chính là đường từ nhà y đi đến nơi đăng kí kết hôn...

Mộ Dung nhìn Tả La như vậy, đang định an ủi, đột nhiên —

Điện thoại của Tả La vang lên.

42. Quyển 1 - Chương 43

“Alo! Xin hỏi ngài có biết cô Thương Biệt không ạ?” Rõ ràng là số của Thương Biệt, nhưng đầu dây bên kia lại là giọng của một người đàn ông xa lạ.

“Vâng, có, tôi là hôn phu của cô ấy.” Thanh âm vốn luôn bình tĩnh của Tả La giờ ửng ửng run rẩy, nghe được tự xưng của Tả La, Mộ Dung quay đầu sang chỗ khác.

“Vậy mong ngài chuẩn bị tâm lý thật tốt, Thương tiểu thư, tức hôn thê của ngài vừa gặp tai nạn giao thông. Cô ấy bị thương rất nặng, trước mắt đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

Khuôn mặt Tả La trắng bệch.

Tay run rẩy, nhưng Tả La vẫn nắm chặt di động, y hỏi rõ ràng địa chỉ bệnh viện, sau đó mới lặng lẽ cúp máy.

Ngay khi Mộ Dung còn đang kinh ngạc vì sự bình tĩnh của Tả La, đột nhiên y mở cửa xe chạy ra ngoài, Mộ Dung chưa kịp khoá cửa xe cũng vội vàng chạy theo.

Mộ Dung biết tắc đường khiến Tả La lo lắng, nhưng mà...

“Bình tĩnh một chút, chúng ta tìm một chiếc xe ở phía sau, nhờ tài xế thay đổi lộ trình đưa chúng ta đi sẽ nhanh hơn.”

Nói xong, Mộ Dung liền mau chóng mua chuộc một chiếc xe còn chưa mắc vào dòng xe kẹt cứng.

“Ôi chào Ngài là Mộ tiên sinh mà! Tôi đã xem rất nhiều phim của ngài đó! Không nói dối ngài đâu Hồi còn trẻ mọi người toàn bảo tôi trông giống Trần đại minh tinh ở công ty ngài không hà...” Lái xe nhìn nhìn Mộ Dung, lại nhìn nhìn người đàn ông vẻ mặt tái nhợt bị Mộ Dung đẩy vào xe, không rõ tình hình khẩn cấp thế nào, lái xe rất nhanh chuyển tầm mắt nhìn Mộ Dung qua gương chiếu hậu.

“Tôi biết rồi, nhưng ông có thể nhanh hơn một chút được không? Tôi cần phải đuổi kịp bạn. Cảm ơn.” Không kiên nhẫn xua lái xe đi xong, Mộ Dung nhanh chóng dồn toàn bộ lực chú ý lên người Tả La.

Tả La cúi thấp đầu, thân mình không hề run rẩy, nhưng Mộ Dung biết nam nhân còn bất ổn hơn cả khi này.

Không cần dùng ngôn ngữ, chỉ đơn giản là bản năng mách bảo.

Nam nhân nhìn chằm chằm mũi chân không nói một lời. Mộ Dung rất muốn an ủi y, gã lương lự...Châm chậm vươn tay, chậm chậm, nhẹ nhàng phủ lên bàn tay lạnh ngắt của y.

Bàn tay nam nhân hơi run lên, nhưng không cự tuyệt.

Mộ Dung lớn mật, nắm chặt tay nam nhân trong lòng bàn tay mình.

Mãi cho đến khi xuống xe, hai người đàn ông giữ vững khoảng cách 10 cm tiêu chuẩn, từ gương chiếu hậu không nhìn ra được, trên ghế sau, ở khoảng cách 10 cm kia, là hai bàn tay đang nắm chặt của họ.

Mộ Dung khẽ nở nụ cười.

Vừa đến bệnh viện Tả La liền giẫy khỏi tay Mộ Dung, chạy thẳng vào bệnh viện. Mộ Dung cảm ơn lái xe xong, vội vã chạy theo, đến cửa phòng cấp cứu thì tìm thấy Tả La. Nam nhân lẳng lặng dừng lại, Mộ Dung cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh y.

Đèn báo ở cửa phòng thay đổi, rất nhiều bác sĩ mặc áo blouse trắng nối đuôi nhau bước ra, ở giữa hộ tống một chiếc xe cứu thương, bệnh nhân mặt tái nhợt như tờ giấy nằm ở đó không ai khác chính là Thương Biệt!!!

Mộ Dung nhìn thoáng Tả La, vội vàng kéo một y tá lại.

“Xin hỏi, tình huống của bệnh nhân này thế nào rồi?”

Y tá đang định nổi cáu, vừa nhìn thấy mặt Mộ Dung liền chuyển thành ngượng ngùng vòng vo.

“Đó là bệnh nhân bị thương trong vụ tai nạn giao thông vừa mới xảy ra, giờ phải chuyển tới ICU –”

Còn chưa nghe hết, Mộ Dung liếc cái thấy Tả La lại đi, vội vàng chạy theo.

“Không phải đã được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu rồi sao? Có lẽ không có vấn đề gì đâu, anh đừng quá lo lắng.” Mộ Dung cười gượng muốn an ủi nam nhân đã đánh mất thái độ ngày thường, nào ngờ...

“ICU...Là phòng bệnh dành cho bệnh nhân bị thương nghiêm trọng. Trên cơ bản, tỉ lệ tử vong ở ICU đều hơn 60%...” Tả La lẳng lặng nói.

Lập tức, Mộ Dung cũng không biết nên nói cái gì.

“Là lỗi của tôi, tôi không nên đến tìm cậu. Tự đứng lại đi lưu luyến đây đưa không giống bản thân, đó vốn là một sai lầm, giờ bị báo ứng lại đổ lên người thân của tôi...Nếu không đi tìm cậu, hôm nay tôi sẽ lái xe đưa cô ấy đi, cô ấy sẽ không phải ngồi xe bus, sẽ không phải gặp chuyện không may...”

“Vốn tất cả mọi chuyện đều hoàn hảo, tôi không đến tìm cậu, cậu không biết tôi, cậu tiếp tục sống cuộc sống vui vẻ của cậu, tôi hôm nay sẽ đi đăng kí kết hôn với A Biệt, sau đó nhận nuôi Tư Tư, A Biệt có thể nhận mẹ con với Tư Tư, đúng rồi, tôi quên nói cho cậu biết, A Biệt là mẹ của Tư Tư. Bởi vì một số nguyên nhân, cô ấy không thể ở bên Tư Tư. Ba Tư Tư chết là vì cậu, nếu con bé có thể nhận mẹ thì tốt biết mấy, A Biệt cũng đồng ý rồi. Cô ấy vì xấu hổ với nghề nghiệp của bản thân mà không dám nhận con, hôn nhân của bọn tôi có thể cho cô ấy một lý do thích hợp. Bệnh thận của Tư Tư đã nặng lắm rồi, sức khỏe của A

Biệt lại không tốt, không thích hợp hiển thân. Trước khi tìm được người hiển thân phù hợp, Tư Tư có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào...Tôi muốn, con bé có thể vui vẻ sống quãng thời gian này.”

Nhìn Mộ Dung sưng sốt, Tả La cười mệt mỏi.

“Tôi là trẻ mồ côi, cậu biết đấy.”

“Xin lỗi, vì chuyện của hai chúng tôi, đã khiến cậu phải bận lòng rồi...” Đứng dậy, Tả La đón hai vị bác sĩ đang đi về phía mình.

“Xin lỗi, xin hỏi ngài có phải là hôn phu của Thương tiểu tư không? Hơn nữa có phải ngài còn là bác sĩ mổ chính của khoa ngoại bệnh viện XX không?”

“Đúng vậy.”

“Tốt quá! Tôi nghĩ cả chúng tôi và Thương tiểu thư đều cần sự giúp đỡ của ngài, mời đi theo chúng tôi.”

Gật đầu đi theo bác sĩ, trước khi đi Tả La nhìn thoáng qua Mộ Dung đang đứng chờ dẫn tại chỗ như pho tượng một lần, lại nhìn khí tràng rối loạn xung quanh Mộ Dung, thở dài.

“Cậu đi đi, chỗ này không sạch sẽ, cậu vừa hoàn hồn, ở bệnh viện oán khí nặng, sẽ dễ bị câu hồn...”

Bỗng nhiên ý thức được mình vừa nói ra điều không nên nói, thanh âm Tả La nhỏ dần, y vội vàng rời đi.

Tả La nghĩ Mộ Dung không nghe thấy, nhưng Mộ Dung chẳng những nghe được, mà còn nghe rất rõ ràng.

“Hoàn hồn”?! “Oán khí”?! “Câu hồn”?!...

Mộ Dung đứng tại chỗ, nhất thời trong đầu trống rỗng.

Tác giả than thở:

Hôm nay đi bái kiến nha sĩ đại nhân.

==

Tui không thích bệnh viện nước mắt tuôn rơi Nhất là khoa răng miệng, người khám răng cho tui lại còn là một ông bác già, nước mắt tuôn rơi không có giai xinh gái đẹp bỏ mắt, càng bị ai hơn đó là...

Tui vẫn chảy nước miếng khi đối diện với người ta nước mắt tuôn rơi Miệng bị banh ra to như vậy còn bị tổng thêm thứ thuốc nước ghê tởm như thế không thể nào không chảy nước miếng cho được.

Nước mắt tuôn rơi

Bạn Táo trình bày: Không biết có phải vì đi khám răng hay không mà chương này tác giả viết có vẻ ngắn. =.= Với cả điều tiếp theo tui muốn nói là mọi người cứ chờ ngược nó lên tới đỉnh điểm rồi sẽ chuyển qua ngọt liền, sắp rồi

43. Quyển 1 - Chương 44

Mộ Dung đi tới một nơi toàn màu trắng.

Sàn nhà trắng, tường trắng, ngọn đèn toả ánh sáng trắng, người tới lui đều mặc quần áo trắng...Không ai chú ý tới gã, mỗi khi gã muốn kéo một người bất kì đi ngang qua, thứ gã giữ được trong tay lại chỉ là không khí. Mộ Dung kinh hãi nhìn thân thể mình bị người ta đi xuyên qua.

Oẹ!

Cảm giác bị người khác xuyên qua thực sự rất ghê tởm! Mộ Dung chỉ có thể ngồi bệt xuống góc tường, mờ mịt hoảng hốt ngồi đó, thỉnh thoảng sẽ có người quay đầu cười với gã, nhưng mà những người đó...

Không có chân.

Mộ Dung ần ần sợ hãi, chậm rãi cúi đầu.

Không khí thật nhơ bẩn...Thật muốn...Nôn.

Chìm trong mê man kinh hãi, ánh mắt Mộ Dung dần trở nên mịt mù.

“Tiên sinh...Nếu thấy không khoẻ thì phải đi kiểm tra đi.” Chất giọng đàn ông lãnh đạm xuyên qua tiếng ồn ào hỗn tạp truyền vào tai, thật khó tin — những thứ hỗn độn chung quanh gã liền lập tức tan biến, Mộ Dung tham lam hít thở bầu không khí trong lành, cuối cùng gã hít một hơi thật sâu, chậm rãi giương mắt.

Tả La?!

Mộ Dung hưng phấn muốn gọi tên nam nhân, lại không cách nào phát ra tiếng, nhìn bóng dáng y rời đi, Mộ Dung theo bản năng đi theo y.

Những chuyện tiếp theo hết thấy đều rất khó tin, hết như cảnh tượng của một bộ phim, người tên là Mộ Dung trong đó vừa là gã, mà cũng không phải là gã.

Tả La hôn cái tên ‘Mộ Dung’ kia, bắt đầu khế ước giữa hai người.

Tả La đưa cái tên ‘Mộ Dung’ kia về nhà.

Tả La và cái tên ‘Mộ Dung’ kia ở chung không hoà thuận.

Tả La...

Những ngày bình thường chậm chậm chậm chậm trôi.

Chậm chậm, cái tên ‘Mộ Dung’ chân tay vụng về kia đã học được cách nấu ăn.

Chậm chậm, cái tên ‘Mộ Dung’ kia khi gọi Tả La là Mặt người chết đã ít đi sự châm chọc.

Chậm chậm, cái tên ‘Mộ Dung’ kia dùng ánh mắt vô cùng ôn nhu lén nhìn Tả La, sau đó, khi Tả La quay đầu lại, lại làm bộ không thèm quan tâm quay đầu đi.

Cái cảm giác ề ảm chua xót này hết thấy đều là của cái tên ‘Mộ Dung’ kia, vậy mà lại khiến cho gã có cảm giác tương tự! Mộ Dung ghen tị nhìn cái tên ‘Mộ Dung’ kia trộm yêu người đàn ông mà gã yêu.

Mộ Dung phần nộ bị cố định trong thân thể của cái tên ‘Mộ Dung’ kia, nhìn từng hình ảnh chậm rãi trôi qua, nhìn Tả La mỉm cười với cái tên ‘Mộ Dung’ kia, nhìn cái tên ‘Mộ Dung’ kia nhân lúc Tả La ngủ say mà động tay động chân sờ sảng y.

Mà khi nước mắt của gã và cái tên ‘Mộ Dung’ kia cùng chảy xuống, Mộ Dung chợt hiểu ra tất cả.

Cái tên ‘Mộ Dung’ kia chính là bản thân gã, là bản thân mà gã đã vô tình quên đi.

Trí nhớ đã quên, song thân thể lại luôn khắc rõ.

Vì có gì vừa thấy người đàn ông ấy gã đã thương tâm, đã xúc động, đã muốn ôm lấy y?

Mộ Dung cuối cùng cũng đã hiểu.

Yêu là một loại bản năng.

Bất luận dù có quên đi bao nhiêu lần, thì thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người ấy, sẽ lại tiếp tục rung động, tiếp tục yêu thương người ấy.

Người đàn ông không thẳng thắn ấy, lúc đó không chịu yêu gã, giờ thậm chí còn không chịu nhận là quen gã.

Nếu gã không nhớ ra, gã sẽ thế nào đây? Y sẽ thế nào đây?

Nhất định y sẽ bỏ lại gã rồi chạy trốn.

Tựa như bây giờ.

Nhưng mà...Gã chắc chắn sẽ mong ước y cả đời.

Tựa như bây giờ.

Mộ Dung nở nụ cười bí ẩn.

Muốn bỏ lại tôi sao? Khi tôi còn chưa nhớ lại, có lẽ anh có thể gạt được tôi, song hiện tại....

Mộ Dung chạy về phía nam nhân vừa đi mất.

Tả La mặc quần áo giải phẫu ngồi ngơ ngác ngoài cửa phòng ICU.

“Đã tới chậm rồi, không cần vào nữa. Thương tiểu thư vẫn là...”

“Cậu an ủi cậu ấy đi.” Bác sĩ bên cạnh khẽ vỗ vai Tả La, sau đó chậm rãi xoay người rời đi.

“Mặt người chết, anh...” Mộ Dung cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Tả La.

Tả La chỉ im lặng, mặt không chút thay đổi.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiếng chuông vang vọng trong hành lang ngập mùi thuốc khử trùng của bệnh viện quả thực vô cùng chói tai. Mộ Dung theo bản năng kiểm tra túi của mình, lại phát hiện ra không phải là di động của gã.

“Kháo! Tên khốn nào không để ý đến điện thoại của mình thế!” Lo lắng tiếng chuông có thể làm Tả La thêm căng thẳng, Mộ Dung cúi rửa chủ nhân của điện thoại, đến lúc ngẩng đầu lên mới nhận ra tiếng chuông phát ra từ...Trong quần áo của Tả La.

Mộ Dung xấu hổ cười. Tuy nhiên Tả La không chú ý tới, chỉ lẳng lặng ngồi, giống như không nghe được tiếng chuông.

Mộ Dung đành phải lấy điện thoại hộ Tả La, tiếp xúc đơn giản lại khiến gã đỏ mặt, nhưng khi vô tình chạm phải người Tả La khiến y run lên thì...

Mộ Dung không còn lòng dạ nào nữa.

“Alo! Ai vậy? Tả La hiện không tiện nghe điện thoại, cô đợi lát nữa...”

“Bác sĩ Tả, Tư Tư xảy ra chuyện rồi!” Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói lo lắng. Tả La đột nhiên giật lấy điện thoại,

“Có chuyện gì?”

“Từ đêm qua Tư Tư bắt đầu sốt cao, theo dõi cả đêm, vốn định báo cho anh lại không tìm thấy anh, sáng nay GFR (Mức lọc cầu thận) tụt xuống rất thấp, thẩm tách hiện đã vô dụng, hơn nữa còn gây tổn thương quá lớn cho cô bé. Bác sĩ Vương nói phải mau chóng tiến hành ghép thận, nhưng vẫn chưa tìm được thận thích hợp, anh thấy nên làm thế nào bây giờ?! Alo?! Anh mau nói gì đi!!!”

Bộp...

Điện thoại trong tay Tả La rơi xuống đất.

Nhìn Tả La đứng một chỗ lại có cảm giác như lung lay sắp đổ, Mộ Dung lo lắng muốn tới đỡ y.

“Tránh xa tôi ra!” Tả La chột rống to, mau chóng cách xa gã.

“Đều là tại cậu!!! Ngày hôm qua cậu không cho tôi đi, cậu có biết từ đêm qua Tư Tư đã bắt đầu gặp nguy hiểm rồi không?! Bọn họ không gọi được cho tôi...Nếu tôi trở về, tôi sẽ có thể theo dõi để ý Tư Tư, A Biệt cũng sẽ không đi nữa, cô ấy sẽ không dính phải vụ tai nạn giao thông này, giờ cô ấy ở trong bệnh viện hẳn sẽ là vì chăm sóc Tư Tư chứ không phải mang khuôn mặt trắng bệch như người chết nằm trên giường bệnh...”

“Đều là lỗi của cậu!” Tả La rống to, cũng không nhìn Mộ Dung.

Mộ Dung vẻ mặt tái nhợt nhìn Tả La kích động, ngực gã phập phồng liên tục, thân mình run nhẹ, đột nhiên gã giữ chặt Tả La kéo y vào căn phòng bên cạnh.

Không ngờ đó lại là một phòng phẫu thuật, y tá đang dọn dẹp bị Mộ Dung thô lỗ đẩy ra ngoài, xử lí xong người không có liên quan, Mộ Dung nhìn Tả La đang trừng mình, lại nhìn bàn phẫu thuật giữa phòng, bỗng...

Mộ Dung nhảy lên bàn phẫu thuật.

Tả La trừng Mộ Dung, “Cậu xuống đi!”

Hình dáng Mộ Dung trên bàn giải phẫu như hoà với hình ảnh Thương Biệt, Tả La căng thẳng, luống cuống định kéo Mộ Dung xuống, không ngờ Mộ Dung lại gắt gao túm lấy cạnh bàn giải phẫu.

“Cậu mau xuống cho tôi!”

Mộ Dung cố chấp không chịu buông tay, chợt gã nói,

“Dùng của tôi đi, cô ta thiếu gì anh đều lấy của tôi đi...”

“Dùng thân thể này của tôi đổi lấy trái tim anh được không?”

“Anh đừng cho cô ta, cho tôi được không?”

Khuôn mặt vốn luôn cao ngạo của Mộ Dung giờ ướt đẫm nước mắt.

“Tôi sai rồi, tôi không nên muốn anh, vậy đổi lại anh muốn tôi đi, được không?”

Mộ Dung khóc thực sự thương tâm.

Tay Tả La cứng lại, y hít sâu một hơi. Rốt cuộc đến khi khôi phục bình tĩnh, y lẳng lặng....

Thoát lực buông thông tay ngồi sụp xuống sàn nhà.

44. Quyển 1 - Chương 45

“Tôi không muốn cậu.” Tả La thản nhiên nói.

“Tôi không thể muốn cậu.”

“Cách xa tôi một chút...Cẩn thận cậu rồi cũng sẽ bị tôi khắc chết.”

“Từ nhỏ đến lớn, tất cả những người kề cận tôi đều sẽ chết!”

“Tôi mới sinh ra đã khắc chết mẹ, rồi sau đó là ba, ngay cả đến ông bà nội nhận nuôi tôi cũng vậy...”

“A Biệt chính là vì tôi cho nên mới chết, giờ ngay cả đến Tư Tư con bé cũng...”

Bởi vì chuyện không thể tưởng tượng này, cho nên không một người thân nào chịu nhận nuôi y, mỗi ngày, y đều như quả bóng cao su bị đá tới đá lui.

Thỉnh thoảng cũng được nhận nuôi vài ngày ngắn ngủi, sau đó y lại rất nhanh bị trả về vì những lời đồn đãi, trẻ con trong cô nhi viện cũng không dám lại gần y, đôi khi sẽ có mấy đứa nhỏ mới tới cô nhi viện chơi với y, song ngày hôm sau khi y đi tìm bọn chúng, y đều nhận ra chúng hoảng sợ nhìn mình, gắt gao nắm tay đứa nhỏ khác trong viện.

“Yêu quái, cách xa tao ra, tao không muốn chết!”

Tả La bé nhỏ chậm rãi cúi đầu.

Đứa bé đã học được cách kiềm chế từ khi còn quá nhỏ, luôn bày vẻ không bận tâm trên mặt, những người tiếp cận y nếu không chết thì cũng sẽ rời bỏ y, bao nhiêu hi vọng mong chờ cứ như vậy đột nhiên thay đổi chỉ trong một ngày...

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Chẳng bằng không hi vọng, như vậy cũng sẽ không thất vọng.

Cứ tịch mịch vắng lặng mà trưởng thành, Tả la nghĩ, không có người khác, y vẫn có thể sống rất tốt.

Đúng vậy, không có người khác, y vẫn có thể sống tốt...

“A Biệt là người tôi quen khi còn ở cô nhi viện, cô ấy không nhớ tôi, nhưng tôi nhận ra cô ấy, cô ấy là người duy nhất dám lại gần tôi, hơn nữa...Cô ấy là mối tình đầu của tôi.”

“Giờ nghĩ lại thực ra khi đó không phải là tôi thích cô ấy. Phải nói, đó là cảm kích thì đúng hơn.”

“Cảm kích của tôi đã hại cô ấy, chỉ là cảm kích đã hại cô ấy, vậy nên...”

“Tôi sẽ không thích cậu.”

Tả La lẳng lặng nói. Mộ Dung trên giường mắt trợn ngày càng to.

Chính là vì nguyên nhân như vậy...

Mà gã còn chưa lên đài đã bị phán knock out ư?

“Tôi nói...” Mộ Dung định nói gì đó, song lại bị cắt ngang.

“Cậu định nói tôi mê tín, đúng không? Nhưng quý, nói chung là các linh hồn, đều tồn tại. Tôi không thể không tin được.”

“Trên thế giới này, không có gì là không thể.” Tả La nói xong, chậm rãi đứng dậy.

Mộ Dung muốn phản bác nhưng lại không biết đưa ra chứng cứ gì, bỗng...

“Bác sĩ Tả!!!! Anh ở trong này sao? Thương tiểu thư đột nhiên tỉnh lại, cô ấy muốn gặp anh!”

Cửa bật mở, Tả La cứng đờ người.

Mộ Dung hưng phấn nhảy từ bàn phẫu thuật xuống, khẽ ôm vai Tả La cổ vũ, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tả La hướng về phía mình, gã đắc ý cười.

“Xem Trên thế giới này, không có gì là không thể, Mặt người chết.”

Cách gọi quen thuộc...Tả La giờ mới nhận ra cách xưng hô của Mộ Dung với mình đã thay đổi!

“Cậu...”

“Tôi nhớ lại tất cả rồi ”

“Xem đi Thế giới toàn năng a Đi xem người phụ...Không! Đi xem Thương tiểu thư đi ^^” Mộ Dung mỉm cười cổ vũ nam nhân, nhìn hy vọng phút chốc sáng ngời trong mắt y.

Mộ Dung lần đầu tiên cảm ơn ông trời đã để Thương Biệt có thể sống, gã hy vọng sự sống của cô ta có thể cho người nhát gan luôn lấy lạnh lùng làm vỏ bọc này một chút tin tưởng, một chút dũng khí...Chỉ cần một chút là đủ rồi, để y có thể tiếp nhận gã, có thể yêu gã.

Mộ Dung mỉm cười nhìn nam nhân bước vào phòng bệnh ICU có tỉ lệ tử vong 60 % kia.

60%...Không phải còn có 40% sao?

Xác suất rất cao...

Khoé môi Mộ Dung cong lên thành một độ cong xinh đẹp.

Nhưng rốt cuộc, Thương Biệt vẫn ra đi.

“Đó là hồi quang phản chiếu (Là một khoảng thời gian ngắn mà người ta tỉnh táo hết như bình thường trước khi chết).” Tả La thần nhiên nói.

“Cô ấy nói không sao, giờ tôi mới biết cô ấy mắc bệnh nan y. Là ung thư giai đoạn cuối. Thực ra tôi hẳn phải phát hiện ngay từ đầu, lần đầu tiên gặp cô ấy...Cô ấy rất thông minh, che giấu quá tốt.”

“Cô ấy không hoàn toàn là vì nghề nghiệp không tốt mà không dám nhận Tư Tư, cô ấy nói cô ấy không còn sống được bao lâu nữa, nhận Tư Tư rồi lại chết đi, như vậy thì quá vô trách nhiệm, chi bằng ngay từ đầu đừng nói ra.”

“Cũng như so với việc cho người ta một hy vọng viễn vông không có mai sau, chẳng bằng ngay từ đầu đừng để người ta nuôi hy vọng.”

“Cô ấy đã sớm làm kiểm tra, thận của cô ấy rất thích hợp với Tư Tư, ngay từ đầu cô ấy đã định hiến cho con bé. Cho nên cô ấy không lo lắng, cô ấy chỉ lo chi phí phẫu thuật, vì vậy mới đòi cậu bồi thường.”

“Cô ấy nói cô ấy nhận ra tôi...”

“Cô ấy là một người phụ nữ tốt.” Tả La thản nhiên nói, ngữ khí thoải mái.

“Ừ, cô ta là một người phụ nữ tốt.”

Tư Tư làm phẫu thuật, quan sát một tháng là có thể xuất viện.

“Tư Tư có thể rời khỏi đây à?” Cô nhóc cẩn thận nhìn sắc mặt Tả La.

“Ừ, bệnh viện là nơi bệnh nhân ở, Tư Tư không có bệnh, tất nhiên không cần ở đây rồi.” Tả La giải thích, Tư Tư không có hành lý, hành lý của cô nhóc chỉ có một con gấu bông to thiết là to.

“Sau này Tư Tư sẽ sống cùng với chú Tả à?”

“Ừ, nếu như cháu đồng ý.” Tả La vẫn nói bằng ngữ khí thản nhiên, nắm lấy bàn tay nho nhỏ của cô nhóc, chậm rãi đi đến cửa phòng bệnh.

“Sau này Tư Tư...có phải gọi chú Tả là ba không?”

“Trên pháp luật thì đúng là vậy, nhưng cháu có thể tự lựa chọn.” Tay trái nắm tay cô nhóc, tay phải ôm gấu bông siêu bự, Tả La chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh.

Tư Tư quay đầu nhìn phòng bệnh lần cuối cùng, chợt nở nụ cười.

Bàn tay nho nhỏ nắm chặt lấy bàn tay dày rộng của Tả La, cô nhóc ngại ngùng nói, “Ba.”

Không cúi đầu, không bước chậm lại, Tả La dứt khoát xuống lầu, nam nhân nhìn như không có cảm tình gì...chậm rãi cong khoe môi.

“A! Anh lớn!” Mộ Dung trăm ngàn lần không hiểu, Tư Tư gọi Tả La là chú, thế mà lại gọi mình là anh. Mộ Dung thấy như thế không hợp lý tí nào, nhưng khi nhìn thấy Tả La, gã vẫn tươi cười hờ hững đón y.

“Hôm nay chú mời Tư Tư đi ăn nhé Chúc mừng quý cô của chúng ta có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này! Vất vả rồi Để tôi cầm đồ hộ cho ” Mộ Dung đang định cầm đồ của nam nhân để vào cốp xe mình, lại nhận ra y căn bản không để ý đến mình mà đi thẳng về xe của y.

“Ba, có phải anh đang theo đuổi ba không?” Tư Tư nhìn Mộ Dung đằng sau bị từ chối mà vẫn nhe nhớn cười, hỏi.

“Tiểu thư, hôm nay con đặt hơi nhiều câu hỏi rồi đấy, được rồi, lên xe thôi.” Bé Tư Tư nhỏ tẹo lên cùng tầm mắt với mình, thấy cô nhóc gật đầu, Tả La mới thả cô nhóc vào trong xe, cộng thêm cả gấu bông.

“Hôm nay em đã đặt bàn ở nhà hàng XX rồi. Anh...” Nhìn nam nhân muốn rời đi, Mộ Dung vội vàng kéo góc áo y.

“Xin lỗi, thứ nhất: Tư Tư muốn ăn Mc Donal’s, thứ hai: cái ‘địa phương quỷ quái’ mà tiên sinh ngài vừa nói ban nãy chính là nơi làm việc của tôi, cũng là sản nghiệp của ngài. Cuối cùng...”

“Mong ngài không câu dẫn đàn ông đã kết hôn, buông tay ra, cảm ơn.”

Tả La lạnh lùng nhìn, Mộ Dung đành phải buông tay.

“Kết hôn cái gì chứ...”

“Chúng tôi đã đăng kí rồi.” Tả La rút giấy đăng kí kết hôn đã đóng dấu quơ quơ trước mặt Mộ Dung, sau đó lên xe nghênh ngang rời đi.

Khi lo xong chuyện hậu sự cho Thương Biệt, thông qua vài bước, Tả La đã lấy được giấy đăng kí kết hôn, cũng thuận lợi giành được quyền giám hộ Tư Tư. Đây là điều khiến Mộ Dung vô cùng bất ngờ.

“...Shit!” Nhìn theo chiếc xe đi ra khỏi bệnh viện....Làm sao giờ?
Tất nhiên là đuổi theo rồi! Mộ Dung không nói hai lời khởi động xe.

Hoàn quyển 1

45. Chương 1

Sáng sớm, Tả La nghe thấy tiếng chuông cửa.

Không cần mở y đã biết là ai. Nhưng tiếng chuông cứ vang lên inh ỏi sẽ đánh thức Tư Tư và hàng xóm, vì thế Tả La đành vác cái mặt đơ không biểu cảm đi mở cửa.

“Chào buổi sáng!” Nam tử sắc mặt tái nhợt đứng ngoài cửa vừa nhìn thấy y liền nở nụ cười, nhìn cái mũi đỏ ửng của gã, Tả La nghiêng người để gã tiến vào.

“Giờ mới 6 giờ, cậu ấn chuông sẽ ảnh hưởng tới người khác.”

“Vậy anh cho em chìa khoá nhé? Em tự mình vào.”

“...Cậu đừng đến đây nữa.”

“Không muốn.”

“...”

“Anh dậy sớm lắm, nếu em không chạy tới nhanh, anh sẽ xuống lầu tự đi mua đồ ăn sáng mất. Nào mau ăn sáng đi.” Ân cần đổ sữa đậu nành từ bình giữ nhiệt vào cốc, xếp bánh quẩy ra đĩa, còn bày thêm một phần cát cánh muối chua, cuối cùng đặt một đôi đũa bên cạnh, sau đó Mộ Dung cười tủm tỉm ấn Tả La xuống ghế.

“Anh ăn trước đi, em đi gọi Tư Tư.” Mộ Dung mặt mày hớn hở đi vào phòng Tả La, rất nhanh liền kéo cô nhóc mắt còn nhắm chưa tỉnh ngủ ra ngoài.

“Bố, chào buổi sáng!” Tư Tư không gọi y là ba, vốn y tưởng cô nhóc muốn ghi nhớ kỉ niệm với ba mình, nhưng sau lại vô tình biết được, thì ra cô nhóc sợ nếu cũng gọi y là ba, y rồi sẽ có kết cục thê thảm như người ba quá cố của cô nhóc, cho nên Tư Tư mới cố tình tránh đi.

Tư Tư là một bé gái cẩn thận giống y, bất quá còn đáng yêu hơn y nhiều.

Tiếng trẻ con non nớt mềm mềm còn mang vẻ buồn ngủ, Tư Tư đi đến trước mặt Tả La, thơm lên má y.

Tả La khẽ cười, khoé mắt liếc tới chỗ Mộ Dung, khuôn mặt anh tuấn của nam tử lộ vẻ mặt tự nhiên.

Là ghen tị...phải không?

Tư Tư hiểu ý đi qua thơm Mộ Dung một cái, cơ mà sắc mặt nam tử vẫn không tốt lên tẹo nào.

“Bố, anh muốn bố thơm anh ấy đó.” Nhìn ánh mắt uy khuất của Mộ Dung nhìn Tả La, Tư Tư xoay người nói.

“...” Sắc mặt Tả La lập tức chuyển xấu.

“Tư Tư đi rửa mặt đây.”

Tư Tư cười khúc khích, thân mình nho nhỏ hoạt bát đi vào phòng vệ sinh.

“Trước mặt trẻ con mong cậu đừng làm như vậy.” Tả La nghiêm túc chọc chọc đĩa đồ muối.

“Đừng làm gì cơ? Em có làm gì đâu?” Mộ Dung vô tội chớp chớp mắt.

“...Cậu đừng thể hiện hết những gì mình nghĩ lên mặt.”

“Làm thế nào được? Anh không cho em thực hiện, không thể ngay cả nghĩ cũng không được phép chứ...” Mộ Dung cô đơn nói.

“...” Tả La yên lặng ăn cơm.

“Vây là được rồi ” Chợt trên mặt nóng nóng, Tả La nâng mắt, vừa lúc nhìn thấy Mộ Dung hôn trộm thành công, cười gian đi vào phòng bếp.

“Nếu mỗi ngày anh để em hôn một chút, em có thể tạm thời không nghĩ nữa ” Tiếng cười hô hô ha ha của Mộ Dung truyền ra từ phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã vang vọng khắp nhà.

Tư Tư vừa ra khỏi phòng vệ sinh, thấy Tả La mặt xanh mét cắn bánh quẩy, lại thấy Mộ Dung vui vẻ trong phòng bếp.

“Đúng là khó hiểu mà ”

Tư Tư mở phần bữa sáng của mình ra, là sandwich và sữa. Anh Mộ Dung nói mình là trẻ con, phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng thì mới cao lớn được, còn bố Tả La thì không cần cao nữa, cao quá khó ôm.

Lúc anh Mộ Dung nói mấy câu này ấy à, cái mặt đúng thiệt là...dê xôm.

Trộm nhìn bố đang chậm rãi ăn bữa sáng, Tư Tư nhỏ giọng nói,

“Anh Mộ Dung hình như chưa ăn sáng đâu bố ạ.”

“Để cậu ấy đói chết đi.” Bố Tả La tao nhã lau miệng, cười thản nhiên với mình.

Sau đó bố bưng phần còn lại của bữa sáng vào phòng bếp.

Hai mẫu chân nho nhỏ khua khoắng, Tư Tư ngoạm một miếng bánh thiệt to.

“Ừm, ăn ngon!”

Chậm rãi đi vào phòng bếp, nhìn Mộ Dung lưu loát thái đồ ăn, Tả La có điểm cảm khái:

Loại chuyện nấu ăn này quả thực rất cần năng khiếu, y độc thân lâu như vậy mà đến giờ vẫn chỉ nấu ra được một vị: vô vị. Thế mà tên này mới tiến vô phòng bếp không lâu trình độ nấu nướng đã càng ngày càng tăng.

“Này, hôm nay cậu mua thiếu, không có phần của cậu.”

“Hôm nay có người mua nhiều cho nên hết bánh sớm, em không ăn đâu, anh ăn đi...” Mộ Dung quay đầu đang định cười với Tả La, đột nhiên, miệng bị nhét một thứ gì đầy dầu mỡ, nhai nhai mấy cái gã mới nhận ra là bánh quẩy.

Gã nhìn theo Tả La đang đi ra ngoài.

“Phần của tôi còn thừa, bỏ đi thì quá lãng phí, cho cậu ăn.”

Miệng ngậm nửa miếng bánh quẩy còn lại, thoáng cái khoé mắt Mộ Dung sươn ướt, gã bỏ dao xuống chạy về phía Tả La, ôm thắt lưng đối phương.

“Anh yêu, quả nhiên là anh đối tốt với em nhất mà ”

“Này! Bánh quẩy nhiều dầu lắm đấy, tôi vừa mới thay quần áo xong...”

Gắng chịu sự giãy dụa của nam nhân, Mộ Dung dùng cánh tay đang vây quanh thắt lưng Tả La đo đo, nghĩ thầm:

Tiểu Tả của mình có vẻ gầy quá! Thắt lưng tròn tròn thêm chút ôm mới càng thoải mái.

Quyết định rồi! Từ hôm nay trong thực đơn của Tả La phải thêm một miếng thịt mới được!

Tư Tư ăn xong, bưng đĩa không vào phòng bếp, lại nhìn thấy hình ảnh bố mình với anh quần quýt tùm lum.

==

“Bố, con bị muộn rồi.”

Chỉ cần một câu, lập tức cô nhóc thấy bố dừng mảnh hắt anh Mộ Dung ra.

“Ừ, chờ bố thay áo nhé.”

“Em thay giúp anh!!” Anh Mộ Dung biết mùi ngon, lập tức xung phong nhận việc, dính lấy bố.

“Cậu rửa bát.” Lạnh lùng cười tuyên án tử hình cho Mộ Dung, Tả La sửa sang lại áo, nghênh ngang rời đi, Tư Tư mắt tinh nhìn dưới áo bố có một vết hồng hồng như bị cắn, bèn đồng cảm nhìn anh Mộ Dung đang quỳ trên mặt đất như quả cà tím, nhất định là ảnh cắn bố đau nên bố mới mất hứng.

“Lần sau làm nhẹ nhẹ thôi, bố thoải mái sẽ không mắng anh đâu.” Vỗ vỗ mái tóc mềm mượt của anh Mộ Dung như vỗ đầu cún con, Tư Tư thuận tiện thả đĩa không vào tay gã.

“Anh mau lên, bố phải đi làm rồi.”

Mộ Dung lập tức....orz. (orz chính là cái dáng trong ảnh ở trên kia chỉ chỉ)

46. Chương 2

Mãi đến khi nhìn thấy Tả La bước vào phòng làm việc, Mộ Dung mới đi lên tầng trên.

Mợ nó! Tại sao lại cho mình cái văn phòng ở tầng cao nhất?!

Tầng cao nhất thì tầng cao nhất, nhưng tại sao văn phòng của Tiểu Tả nhà mình lại ở tầng một?

Khoảng cách xa xôi hệt như Ngưu Lang Chức Nữ, Mộ Dung mỗi ngày đều ngập tràn ai oán.

Cơ mà có thể cùng đi làm cùng tan tầm đã là tốt lắm rồi.

Mộ Dung tìm cơ đưa công việc về bệnh viện, dù sao đều của nhà mình cả, ngẫu nhiên hứng khởi đi kiểm tra một tí cũng không có vấn đề gì.

Mở máy tính kiểm tra văn kiện, Mộ Dung bắt đầu làm việc.

Bà xã phải theo đuổi, công tác cũng phải làm cho tốt. Nếu không có tiền nuôi bà xã con gái, bị bà xã khinh thường thì tiêu luôn Mộ Dung nghiêm túc nghĩ.

Thư kí tới lấy văn kiện thuận tiện chuyển thêm văn kiện mới xong, Mộ Dung duỗi thắt lưng, chợt nhớ ra cái gì, lén lút lấy một cái kính viễn vọng bội số lớn trong ngăn kéo, sau đó lén lút đi tới trước cửa sổ.

Tiểu Tả của mình quả nhiên vô cùng thích hợp với màu trắng

Không thể ở cùng một tầng, Mộ Dung đành chọn một phòng có thể nhìn thấy văn phòng của Tả La, vừa khéo, bàn làm việc của Tả La lại gần cửa sổ. Vì thế mỗi ngày sau khi làm xong công việc, nhìn lén đã trở thành thú vui tao nhã của Mộ Dung.

Đáng tiếc giờ là mùa thu, nếu không đồng phục mùa hè của bác sĩ càng thêm...Đang say sưa nghĩ, chợt Mộ Dung thấy một y tá chống tay lên bàn Tả La, gã không thấy mặt, liền vội vàng chỉnh tiêu cự gần lại, không thấy thì lo, mà thấy thì tức chết.

“Phụ nữ bây giờ đúng là không biết xấu hổ! Cổ áo sao lại thấp thế kia chứ? Đây không phải là gây hại cho mắt Tả la nhà mình sao? Kháo! Móng vuốt cứ nhiên dám đặt lên vai Tả La nhà mình!!!!”

Buồn bực nhất chính là, Tiểu Tả nhà gã cứ nhiên khẽ mỉm cười!

Tuy rằng cười rất nhẹ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt!

Tiểu Tả...Rất ít khi cười với mình....

Nhìn đồng hồ, Mộ Dung nổi giận ùng ùng gọi điện thoại nội tuyến.

“Anh yêu...Bác sĩ Tả đó à? Mời bác sĩ lên văn phòng phó viện trưởng một chuyến.” Nói xong Mộ Dung liền cúp điện thoại, nhìn nam nhân vẻ mặt không vui lại vẫn đứng dậy, rồi nhìn người phụ nữ kia rút cuộc cũng nâng cái người của mình lên, gã nở nụ cười thắng lợi.

Huýt sáo, Mộ Dung lấy hộp cơm hoành tráng mà y chuẩn bị từ sáng để ở trong tủ lạnh mini ra, mở lò vi sóng bắt đầu hâm nóng.

“Tinh” một tiếng, ngay khi đồ ăn được hâm nóng xong, cửa phòng gã cũng bị đẩy ra.

“Cậu lại gọi tôi làm gì?” Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Tả không được tốt lắm.

“Anh yêu à Đã đến giờ ăn trưa rồi ”

“Ở bệnh viện mong cậu gọi tôi là bác sĩ Tả.”

“Hôm nay em làm món thịt lợn xắt sợi xào đó Hâm nóng đồ ăn suốt ngày thế này cũng không tốt lắm, anh thấy em có nên làm một cái phòng bếp ở bên cạnh văn phòng của em không? Ừ ha Đúng là một ý hay mà!”

“Đây là bệnh viện.” Tả La vẻ mặt bất đắc dĩ, cái người này, da mặt hình như càng ngày càng dày...

“Bác sĩ Tả, phó viện trưởng đại nhân yêu cầu anh ăn cơm trưa cùng ngài ấy.” Mộ Dung đột nhiên nghiêm mặt nói.

Tả La đen mặt, đành phải tiếp nhận đôi đũa Mộ Dung đưa cho, buồn bực không thèm hé răng, lẳng lặng ăn cơm.

“Hôm nay còn một món ngon hơn nữa nè Tada ” Mộ Dung nâng cái nôi lên như hiến vật quý, mở nắp vung ra.

“Cái gì đây?” Là món canh gì đó, thoát nhìn hình như là canh thịt, nhưng mà vị là lạ, còn có mùi thuốc bắc.

“Ném thử chút đi ” Nhẹ nhàng gắp một miếng thịt đưa tới miệng Tả La, Tả La không còn cách nào khác đành phải ăn, qua loa nuốt vào, cũng không ném ra vị gì.

“Giờ uống thêm một ngụm canh đi ” Một thìa nữa lại đưa tới, Tả La đành tiếp tục kiên trì nuốt vào.

“Thế nào?” Mộ Dung cười đến là thoải mái, lần nào nhìn y ăn cơm gã cũng mang vẻ mặt này, làm cho Tả La cả người đều thấy mất tự nhiên.

“Không tồi, nhưng ăn không nhận ra là cái gì.” Tả La thành thực nói. Mộ Dung bèn cười gian như tên trộm.

“Là thịt ba ba, tôi cố tình bảo người chạy tới Thấm Dương mua đó. Mấy ngày nay anh gầy yếu quá, ôm thấy...Không! Phải gọi là rất tiêu tụy —” Còn chưa nói xong gã đã thấy Tả La mặt trắng bệch, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, chỉ chốc lát sau, tiếng nôn ọe truyền ra.

“Tôi không ăn thịt rùa.”

“Là ba ba không phải rùa.”

“Thế cũng không ăn.”

Nhìn nhìn canh ba ba bị người ta ghét bỏ, Mộ Dung tiếc hận cầm thìa lên.

“Cậu cũng không được ăn.” Xụ mặt bưng nôi lên, Tả La nhanh chân bước ra khỏi phòng Mộ Dung, sau đó mau chóng mang hai tay trống trơn quay về.

“Tôi đưa nó cho viện trưởng, dạo này thân thể viện trưởng không được khoẻ.”

“?!” Mộ Dung nhìn cái thìa trống trơn của mình.

“Cậu ăn rau là được rồi!” Cúi đầu, Tả La gắp một miếng rau đặt vào bát Mộ Dung, rồi vùi đầu ăn cơm, không chịu ngẩng đầu lên. Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, chắc chắn là gã đang đắc ý hoan hỉ lắm!

Chỉ cần y hơi tỏ ra ‘thân mật’ với gã một chút, tên kia liền vui vẻ ra mặt. Thực sự là một tên dễ dàng thoải mái.

Nhưng chính vì như vậy mới đáng sợ!

Tả La nói không nên lời. Y không cho gã ăn món canh kia là bởi ngoại trừ tác dụng bồi bổ thân thể, món canh ấy còn có thể tráng dương, nhờ tên kia hưng phấn quá khích mà chạy tới chỗ y, trình diễn tiết mục cừ non hoá sói xám thì...

Mất tự nhiên nhìn Mộ Dung hỏi y có muốn ăn thêm canh không, Tả La bỗng thấy hơi hơi chột dạ.

“Công nhận dạo này ông viện trưởng trông mệt mỏi thật đấy.”

“Ừ, thầy ấy có một người thân không được khoẻ mạnh lắm.” Viện trưởng không kết hôn, trong nhà chỉ có một em trai, hơn nữa, nhiều năm qua người ấy vẫn luôn trong tình trạng sống thực vật, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà ông không kết hôn.

Hình như tình hình của em trai ông gần đây không được lạc quan, cho nên viện trưởng mới tiêu tụy như thế.

“Hôm nay cậu về trước đi, tôi trực giúp viện trưởng.” Tả La đột nhiên nói.

“Cái gì!!! Không được, tôi cũng ở lại!” Mộ Dung nhảy dựng lên.

“Cậu đi đón Tư Tư.” Chỉ cần một câu, lập tức đập tan luôn tất cả viện cớ của Mộ Dung.

Hắn nào nhiều cặp vợ chồng không muốn sinh con! Có con đúng là trói buộc mà! Oán hận đứng trong nhà Tả La, Mộ Dung rất cuộc như nguyên qua đêm ở đây, nhưng mà, người mình muốn không ở nhà thì mình qua đêm ở đây làm cái gì? Thuần tuý là gác đêm thì có!

Nằm trên giường của Tả La, mặc áo ngủ của Tả La, Mộ Dung trợn mắt suy ngẫm biện pháp để có thể ngủ lâu dài trên giường y.

Bonus:

Thịt lợn xào sả ớt

Còn quả canh ba ba sốt hình nhìn ghê ghê nên thôi vậy...

47. Chương 3

Cơ mà không cần Mộ Dung suy tính, mấy ngày nay gã vẫn đều được ngủ trên giường Tả La, bởi vì...Tả La toàn trực đêm.

Gần đây tình hình của viện trưởng không ổn, lại cứ kiên trì trực đêm, Tả la liền tự động tiếp nhận phần việc này thay ông.

“Đến lúc đó cho em một kì nghỉ phép là được rồi.” Y nói.

Viện trưởng cảm kích gật đầu.

Viện trưởng là một người rất có trách nhiệm, cho dù mỗi ngày đều có nhân viên kiểm tra ban đêm, nhưng ông vẫn kiểm tra lại các phòng.

“Em...Nếu phát hiện có gì khác thường...Nhớ nói cho thầy biết nhé...” Trước khi đi, viện trưởng do dự nói.

“?!” Tả La khó hiểu.

“Không...không có gì, em cẩn thận nhé.” Viện trưởng cười gượng rời đi.

Cái nhìn trước khi đi của viện trưởng có vẻ kì lạ, cộng thêm...trông mong.

Tả La nhún vai từ chối cho ý kiến.

Dùng đèn pin chiếu lên đồng hồ, giờ là 10: 56, ở bệnh viện hiện tại chỉ có bác sĩ và y tá trực đêm, cùng hai bảo vệ. Còn hai tầng cao nhất mà y phụ trách, hẳn là chỉ có mình y.

Nơi này chủ yếu là khu tài liệu và mấy phòng bệnh đặc biệt.

Bệnh nhân trong phòng bệnh thực im lặng, bọn họ là những người sống thực vật. Có người sẽ tỉnh lại vào một ngày nào đó, có người sẽ vĩnh viễn ngủ say...

Nhìn phòng bệnh 707, Tả La cười cười, trước đó không lâu Mộ Dung còn nằm trong đó.

Gã thực may mắn, đã tỉnh lại.

Bất tri bất giác Tả La lấy chìa khoá mở cửa vào phòng bệnh, hiện tại phòng này không có ai ở.

Ngồi trên ghế, nhìn giường bệnh trống không, nơi đó từng có một người nặng nề ngủ, linh hồn người nọ ồn ào náo động đứng bên cửa sổ, tức giận tự chọc chọc mặt mình.

Nhìn cửa sổ, Tả La bỗng nhớ tới cái đêm Mộ Dung hồi hồn, nhớ tới hình ảnh sắc tình đáng thẹn khi ấy...

Tả La lắc lắc đầu, chuyện này...

Y khê ho một tiếng, cố xua đi sự xấu hổ.

Y đương nhiên biết việc Mộ Dung như con cún bự suốt ngày cận kề mình nhằm mục đích gì, chính là vì biết cho nên mới làm bộ như không biết. Dù thế nào, hai người đàn ông nếu như vậy thì...

Trên đùi bỗng thấy ngứa ngứa, cảm giác khi đó lại ủa tới, nơi vốn không sinh ra để tiếp nhận bị bắt phải mở ra nhận lấy dự vọng của nam tử...Thực ra...

Tả La vĩnh viễn nhớ rõ ngày ấy mình thất thần về nhà, tóc tai rối bù, chất lỏng dính dính từ trong cơ thể trào ra, cả người sờn gai ốc khó chịu.

Sau đó, cảm giác kì lạ cứ quần lấy y suốt bao ngày.

Hai má đỏ ửng, Tả La đẩy kính mắt, đột nhiên!

Tả La ngẩng mạnh đầu!

Có người đang nhìn y!

Hai mắt chậm rãi di chuyển, Tả La hít sâu một hơi.

Y sẽ không nhận nhầm, đó là tầm mắt lạnh như băng, khiến cho người ta lông tơ dựng thẳng.

Tả La giờ mới nhận ra nhiệt độ của căn phòng này dường như giảm xuống không ít. Gió lạnh như có như không thổi qua.

Tả La khê run rẩy.

Từ lần đó, sau khi cùng Mộ Dung...Y chưa gặp lại mấy thứ kia, có thể vì ở cùng Mộ Dung đã lâu, cho nên y không cảm giác được, đột nhiên nhận thấy ánh mắt rõ ràng như vậy, khiến Tả La nhất thời khiếp đảm.

Tả La cẩn thận đi về hướng gió.

“Cửa sổ đóng không cẩn thận.” Thở nhẹ một hơi, Tả La không khỏi nở nụ cười, cửa sổ phòng bệnh lộ ra một khe hở, chắc là buổi sáng thông gió người ta quên đóng cửa lại, thật là...Tả La quyết định đóng cửa sổ lại.

“Cạch!” một tiếng nhẹ nhàng đóng cửa lại, quả nhiên, gió lạnh không thổi nữa, giờ là đầu thu, ban đêm đã bắt đầu lạnh.

Đang định rời đi, đột nhiên, thân mình Tả La cứng đờ, sắc mặt tái nhợt. Tả La nhìn chằm chằm vào cửa sổ, chính xác hơn là mặt kính trước cửa sổ, trên đó...

Có một gương mặt trắng bệch.

Tiếng bước chân khê khàng lại gần. Tim Tả La đập thình thịch, từng bước chân kia như giẫm lên nhịp tim y. Tả La nhận ra mình vậy mà không dám quay đầu lại! Thậm chí y còn không dám ngẩng đầu lên nhìn cửa kính, bàn tay khê run, Tả La tự mắng bản thân.

Mới một thời gian không nhìn thấy mây liền trở nên nhạt gan như vậy hả? Những thứ này, nhìn thấy thì cứ coi như không thấy là được, hít sâu một hơi, Tả La chậm rãi quay người lại, sau đó ngẩng đầu...

Bàn tay đang vươn về phía vai y liền đơ giữa không trung.

“Anh quay đầu lại à? Hắc hắc Em còn định dọa anh chứ?” Mộ Dung cười khan vài tiếng, lè lưỡi.

Tả La chớp mắt đen mặt, không thèm nghĩ ngợi, ném luôn thứ trong tay vào đầu Mộ Dung.

“A!!! Anh yêu! Anh nhẹ tay một chút, thứ trong tay anh là đèn pin đó! Đau Đau muốn chết Hử?! Anh đừng đi! Anh muốn ném thì cứ ném đi, đầu em cứng lắm, ném vài cái cũng không sao đâu Đợi em với ”

Nhìn Tả La nổi giận ùng ùng rồi đi, Mộ Dung vội vàng đuổi theo, cuối cùng còn không quên đóng cửa lại.

Phòng bệnh 707 đóng cửa xong, gió không thổi vào nữa, rốt cuộc khôi phục nhiệt độ bình thường, cánh cửa Mộ Dung vừa đóng khe hở mở ra, sau đó mau chóng đóng lại...

Đêm hôm khuya khoắt ngồi 1 mình trong phòng tối thui cảm cùi edit chương này, tự dưng thấy man mát...

48. Chương 4

“Vừa rồi anh làm sao thế? Nhìn thấy em mà cứ như thấy quỷ ấy.” Mộ Dung nhìn Tả La ngồi đọc sách dưới ánh đèn, nhin không được hỏi.

Tả La lẳng lặng liếc Mộ Dung một cái, lập tức nâng sách lên che mặt.

Mộ Dung nhìn thấy tên sách là Những án lệ pháp y cực phẩm , kiểm không nổi rùng mình một cái.

Không hổ là người gã coi trọng, sở thích quả nhiên không giống người thường! Nắm nắm tay, Mộ Dung lo lắng không biết có nên mua quyển Người vợ đảm: Làm thế nào để sơ chế nguyên liệu tươi ngon cho xứng với anh nhà mình hay không đây.

Cơ mà lại nói tới mục đích mình đến chỗ này...Mộ Dung cười tủm tỉm lấy hộp cơm trong túi ra.

“Em mang bữa khuya tới nè.”

“Dạo này anh vất vả quá, phải ăn nhiều thêm chút.” Chỉ là món cháo cá đơn giản, đặc sánh, độ ấm vừa đủ.

Mộ Dung vui vẻ nhìn Tả La buông sách, cầm thìa lên.

“Ừm, đây là cái gì?” Một lúc sau, Tả La ngậm một miếng gì đó trắng trắng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Mộ Dung.

“Nhân sâm đó Bạn em đi Hàn Quốc mang về, trời trở lạnh rồi, mà tay chân anh lại hay bị lạnh...” Chợt Mộ Dung ngậy ngẩn cả người.

Mặt gã đỏ ửng khả nghi, tới lượt Mộ Dung nhìn chằm chằm...miệng Tả La.

Cánh môi dính cháo sáng bóng thực mê người Hình như mình...Không phải hình như! Mà mình thực sự đã lâu không chạm vào nó rồi...

Ánh mắt ai kia càng ngày càng u oán, Tả La rốt cuộc chịu không nổi bật dậy.

“Quên hết mấy cái suy nghĩ lung tung trong đầu cậu đi!”

Mặt y đỏ bừng, nhìn tên kia là biết gã lại suy nghĩ mấy chuyện không đứng đắn rồi...

“Anh yêu quả nhiên hiểu em vô cùng. Vậy tại sao lại không cho em làm? Em cơ khát lắm rồi!” Mộ Dung uỷ khuất chợt chợt quyển sách trên bàn, “Em đã lâu thiết là lâu...Lâu thiết thiết là lâu chưa làm. Anh lại còn nhìn em khiêu khích như vậy...”

“Tôi khiêu khích cậu khi nào?” Tả La nén nhịn.

“Vừa rồi ấy...” Cái kiểu khiêu khích tưởng ẩn lại hiện này, Tiểu Tả thực hiện tốt lắm á

“...” Sau một lúc lâu không nói nên lời, Tả La lẳng lặng ngồi xuống, “Nếu cơ khát thì cậu đi tìm bạn gái đi. Tôi nghĩ các cô ấy sẽ rất sẵn lòng làm mẫu cho cậu xem cái gì gọi là ‘khiêu khích’ thực sự.”

“Anh cổ vũ em đi cặp bồ?!” Giờ là đến lượt Mộ Dung bật dậy, vẻ mặt không thể tin nổi, trợn to mắt nhìn Tả La.

“Cặp bồ gì chứ. Cậu với tôi rõ ràng không có quan hệ gì cả.” Tả La lẳng lẳng ăn cháo, nói không có vẻ gì là lo lắng cả.

“Không có quan hệ gì? Anh với em đã đến mức này rồi mà còn là không có quan hệ gì? Ở chính phòng bệnh 707 vừa rồi, chúng ta đã...”

Đang bô lô ba la thì miệng Mộ Dung bị nhét một cái thìa.

“Câm miệng, ăn cháo đi.” Tả La cau mày, vẻ mặt hắc tuyến.

Ngậm thìa nuốt cháo, nhìn cái tay trống không của Tả La, Mộ Dung nhả thìa ra, đột nhiên cười cười.

“Thế này... Có tính là hôn gián tiếp không ta?”

“...” Tả La cúi đầu, ngay giây tiếp theo lập tức mức một thìa cháo đầy ụ nhét vô miệng Mộ Dung.

Cái người này...Tốt nhất là không nên phát ngôn chi hết!

Mộ Dung khoái chí lắm: Hắc hắc Tiểu Tả đút cho mình ăn đó nghen

Nhìn nam nhân cúi đầu mức cháo, từ góc độ này, gã có thể thấy hai vành tai đỏ ửng của y.

Tiểu Tả then thùng rồi Vành tai khéo léo tinh xảo này thành thực hơn cái vị chủ nhân mặt lạnh như tiền nhiều.

Gã nhịn không được vươn tay chạm vào tai nam nhân, lập tức bị nam nhân phẫn hận trừng cho.

Thực ra, đáng về Tiểu Tả trừng người ta cũng đáng yêu lắm

Đương nhiên, những thứ này đều là bí mật của gã, Tiểu Tả bề ngoài lạnh như băng kì thực rất hay thay đổi cảm xúc, chẳng qua những cảm xúc ấy rất khó hiểu, chỉ có mình gã là hiểu thôi à. Đây là vũ khí bí mật của gã, sao có thể nói ra ngoài chứ?

Bị Tả La cốc đầu, Mộ Dung cười gian.

Gây nhau chán rồi Tả La ngồi xuống ảo não tự kiểm điểm.

Vừa rồi mình mới làm gì vậy? Ngồi lâu với tên này sớm muộn thế nào cũng xảy ra chuyện... Tả La theo bản năng nhích ra xa Mộ Dung, sau đó nhìn nam tử cười tủm tỉm nhích nhích thu hẹp khoảng cách, uống phở công y cố gắng.

Y đành ngồi im.

Ầm ỉ một lúc, cảm giác bất ổn kì lạ vừa rồi vậy mà biến mất hoàn toàn.

Tả La thở phào.

Hai người, quả nhiên càng an tâm hơn so với chỉ có một mình.

Tả La rất không muốn thừa nhận chuyện này.

Song y quả thật đang dần trở nên ỷ lại vào người khác. Đây không phải là một hiện tượng tốt. Chỉ sợ...

Rất khó nói rõ, nhìn khuôn mặt tuần tú của nam tử bên cạnh, Tả La thu hồi tầm mắt, chuyển sang nhìn đồng hồ treo trên tường.

“Có thể về rồi.”

Nam tử lập tức nhảy phốc dậy, lưu loát thu dọn bát đĩa chuẩn bị mang đi.

“Có thể về rồi sao?” Nam tử vui vẻ hỏi.

Tả La gật đầu.

Buổi đêm không dùng được thang máy, tiếng bước chân của hai người vang lên càng tăng thêm vẻ tĩnh lặng của đêm tối, lúc quẹo vào khúc cua, Tả La đột nhiên cứng người.

Tầm mắt!!!

Tầm mắt làm người ta mao cốt tung tung nhiên!!! Chắc chắn là từ phía sau lưng y!

Lúc này chắc chắn không phải là Mộ Dung, Mộ Dung đang đứng phía trước y, mà bệnh nhân thì không có khả năng di chuyển...

Mồ hôi lạnh từ từ rịn trên trán Tả La.

Quay đầu lại?

Không quay đầu lại?

Tả La cảm thấy lòng bàn tay chậm rãi thấm ướt một lớp mồ hôi, gió lạnh thổi qua lòng bàn tay, lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền lên toàn thân.

Bỗng nhiên...

“Sao còn chưa đi? Nhanh lên nào ” Mộ Dung đột nhiên dừng lại, kéo tay y.

Khe hở giữa bàn tay phút chốc được lấp đầy, ấm áp.

Trái tim Tả La chợt an tĩnh trở lại.

Nắm tay đối phương, Tả La từ từ quay đầu.

Cuối hành lang trống không, chẳng có gì cả.

Tay bị Mộ Dung nắm chặt, Tả La đi xuống lầu.

Đi đến bãi đậu xe y mới nhận ra mình cứ nhiên nắm tay gã đi suốt một đường, cảm giác mất mặt nhất thời ủa tới, Tả La lúng túng buông tay Mộ Dung ra, nói thế nào cũng không chịu ngồi vào ghế phó lái.

“Không ngồi thì thôi, em lái xe.”

Mộ Dung vẻ mặt tiếc nuối lên xe, khởi động xe xong, Mộ Dung sẵn sàng mở điều hoà, cả xe dần ấm lên, đã vài ngày mệt nhọc, mí mắt Tả La bắt đầu đánh nhau, ngay khi y sắp nhắm mắt, đột nhiên y nhìn thấy một đôi chân.

Chỗ ngồi bên cạnh y, không phải là chân của y...

Tả La trợn to mắt nhìn.

Dưới ánh trăng, hiện lên một khuôn mặt trong suốt tái nhợt, chậm rãi...Khẽ mỉm cười với y.

49. Chương 5

Tả La hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi Mộ Dung dừng xe dưới lầu nhà Tả La, gọi y mà một lúc lâu sau không ai trả lời, gã mới phát hiện ra Tả La cứ nhiên...

“Đang ngủ? Hắc hắc ” Xoa xoa mũi, Mộ Dung bỗng thấy nam nhân đáng yêu hết như một đứa trẻ, ẵm nam nhân xuống.

Không biết là do gã có tập gym rèn luyện cánh tay, hay là vì dạo này Tả La công tác vất vả trở nên gầy yếu mà Mộ Dung phát giác mình ẵm y không cần phải dùng hết sức.

Nhận ra chuyện này làm Mộ Dung vui vẻ quá trời.

“Gầy quá! Phải tăng cường bồi bổ!”

Đặt nam nhân nằm xuống giường rồi Mộ Dung mới đi đóng cửa, vừa rồi cả hai tay đều bận nên quên đóng cửa mất tiêu.

“Ủa? Cửa tự đóng lại sao ta ” Nhìn cửa nhà đã được đóng kín, Mộ Dung không nghĩ ngờ gì, xắn tay áo, quay vào phòng ngủ thay quần áo cho Tả La.

“Ủm Em phải giúp anh thay quần áo thôi Là chính anh nói đó nha, ghét nhất là mặc quần áo bẩn nằm lên giường...” Khuôn mặt tuần tú đỏ ửng một cách khả nghi, Mộ Dung run run sờ lên áo khoác của Tả La.

Dưới áo khoác, chính là...

Thoáng nghĩ đến khuôn ngực gầy yếu mình đã vô tình nhìn thấy thật lâu trước kia, mũi Mộ Dung tự dưng nong nóng.

Chính là...

Áo len.

“À, đúng rồi! Giờ là mùa thu, phải mặc nhiều hơn chút để giữ ấm!” Gã xấu hổ cười cười, tiếp theo, hẳn là đến ngực rồi nhỉ? Nghĩ vậy, lỗ mũi phì phò khí nóng, Mộ Dung hưng phấn chạm vào áo len màu đen của Tả La. Sau đó kéo ra....

Dưới áo len là áo sơ mi.

Dưới áo sơ mi là áo ba lỗ.

...

Bà xã à Anh dù có phòng ngừa dê xồm cũng không cần phải mặc nhiều áo đến vậy chứ?

Mộ Dung khóc không ra nước mắt cởi quần áo Tả la, rốt cuộc đến nhìn thấy khuôn ngực màu lúa mạch kia, Mộ Dung lại thu tay.

Tả La thực sự gầy đi rồi, xương sườn vốn không lộ ra rõ như thế.

Mộ Dung thở dài, gã vừa thầm quyết định phải đi nói chuyện với viện trưởng, vừa lưu loát thay quần áo ngủ cho Tả La.

Nhẹ nhàng hôn lên trán Tả La, Mộ Dung lập tức rời đi, lúc đứng lên thì phát hiện mình bị kéo lại.

“Huh? Anh tỉnh rồi sao?” Xoa xoa mũi, Mộ Dung chợt dạ đỏ mặt: hy vọng anh ấy không tỉnh đúng lúc mình đang cởi quần áo cho anh ấy, khi đó công nhận mình dê ghê...

Khuôn mặt vốn luôn tái nhợt không đổi sắc của nam nhân giờ bỗng hiện ra biểu cảm có thể gọi là ‘hoảng sợ’.

“Cậu, hôm nay đừng đi...” Y nhỏ giọng nói một câu, Mộ Dung lập tức mở cờ trong bụng!

Cơ mà...

“Vì sao em lại phải trải chăn đệm nằm dưới đất?” Mộ Dung miệng than thở, nhìn Tả La co chặt chắn, quay lưng về phía mình. Ánh đèn vàng nhạt bật sáng, chớp chớp mắt, Mộ Dung chợt cảm thấy hình ảnh này sao mà ấm áp quá, gã khẽ cười, tự giác ôm chắn nằm xuống ngủ.

Tả La nhắm mắt, nghe tiếng cởi quần áo xột xoạt vang sau lưng, tiếp đó là tiếng nằm xuống, rồi tiếng đắp chăn...

Những âm thanh nhỏ vụn khiến y an tâm lạ kì.

Không phải là lần đầu tiên gặp phải những thứ đó, thậm chí y còn từng nhìn thấy những thứ đáng sợ hơn, song đây là lần đầu y bị dây dưa quấy rầy như vậy, ánh mắt kia... gắt gao nhìn y chòng chọc, cho dù giờ thứ đó không có ở đây, nhưng cảm giác lạnh lẽo như băng sắc nhọn đâm thẳng vào lưng y như thể vẫn còn tồn tại.

Chỉ là không ngờ mình lại sợ hãi...

Sợ hãi đến độ giữ một tên đàn ông qua đêm?!

Quả nhiên là có tính ỷ lại rồi. Vô thức, mình đã coi Mộ Dung là người có thể ỷ lại rồi ư? Phương pháp tiến dần từng bước của tên kia vậy mà lại có hiệu quả.

Tả La nở nụ cười tự giễu, đúng lúc này, chợt nghe được Mộ Dung phía sau nhẹ giọng nói,

“Trong phòng lạnh thật đấy, kì lạ, rõ ràng có mở hệ thống sưởi mà.”

Tả La lập tức hết cười nổi.

Cảm giác lạnh như băng trên lưng lập tức bùng phát! Không phải ảo giác, mà là thực sự sau lưng y có thứ gì đó.

Tả La mau chóng cảm nhận được quanh thân có một cơn gió lạnh bao trùm. Rõ ràng đang ở trong chăn ấm áp, nhưng cả người lại như lọt vào hầm băng! Tả La cẩn thận quay đầu, chậm chậm, chậm chậm, y mở to mắt, sau đó thấy...

Trong căn phòng tối om xuất hiện một bóng người trắng bệch!!!!

Người nọ đứng bên cạnh Mộ Dung, dường như đang đánh giá gã, Mộ Dung không thấy người nọ, song cũng như cảm giác được cái gì, gã cau mày ôm chần run run, người nọ có vẻ cảm nhận được tầm mắt của y, chậm rãi ngẩng đầu lên, rồi...

Mỉm cười.

Y không thấy rõ diện mạo của người nọ, Tả La chỉ theo bản năng cảm giác người nọ đang cười, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn Mộ Dung không biết gì nằm dưới chân u linh, Tả La chợt thấy sợ hãi, sợ người nọ sẽ làm gì Mộ Dung...

“Mộ Dung, cậu qua đây!” Tả La bật dậy, sốt ruột hô to.

Mộ Dung ‘xoẹt’ một cái bật dậy, đỏ mặt.

“Qua, qua đó?”

Tả La càng thêm sốt ruột. Mộ Dung ngồi dậy người cao lên một chút, bàn tay trong suốt của u linh kia liền vừa vịn thả trên đầu gã, chỉ cần vươn xuống là có thể chạm vào gã...

Tả La đang định gọi tiếp, thỉnh thoảng một vật ấm áp tiến vào ổ chăn của y.

“Tiểu Tả anh thật tốt! Vẫn là trên giường ấm áp hơn, Tiểu Tả cũng ấm quá. Ủa? Tiểu Tả sao tay anh lạnh vậy?” Mộ Dung nắm chặt tay y, tốt quá, tay gã rất ấm áp.

Thoáng nhìn qua u linh, Tả La chậm rãi lùi về sau.

“Em giúp anh sưởi ấm nhé? Lại đây nào ” Mộ Dung tận lực làm cho giọng mình nghe có vẻ tự nhiên, không khỏi cảm thấy may mắn giờ tối thui không nhìn thấy gì, nếu không biểu tình dè dặt của gã lúc này nhất định sẽ làm Tả La giận mà đá mình xuống giường mất.

Kì lạ là Tả La không cự tuyệt, chui vào lòng gã, thân mình cao lớn dù cứng ngắc lại dịu ngoan khác thường, ngoan ngoãn để gã ôm, thậm chí còn rúc đầu vào ngực gã.

Trước ngực có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của Tả La, tê dại ngứa ngáy lập tức bùng lên khắp người gã! Mộ Dung dần dần cảm thấy một trận rối loạn từ bụng dưới truyền lên.

Kẹp chặt hai chân, Mộ Dung khàn giọng nói, “Cái kia, tay sẽ tê đó, có muốn, muốn, đặt lên lưng em không...”

Sau đó cánh tay kia liền ngoan ngoãn đặt lên lưng gã, trên lưng nóng lên, Mộ Dung nhất thời khóc không ra nước mắt!

Anh yêu à Có gì anh lại đáng yêu đến vậy?

Móng vuốt của Mộ Dung do do dự dự, rốt cuộc nhịn không được, chậm chậm mon men, đặt lên lưng Tả La.

Đúng là ko biết gì hạnh phúc thiệt mà, còn tâm trạng đi dè người ta vs hoang tưởng.

50. Chương 6

Sau một lúc lâu không thấy nam nhân phản kháng, móng vuốt không thành thật liền một tắc lại muốn thêm một thước, từ eo mò sang sau lưng y.

Nam nhân theo thói quen né người muốn tránh khỏi bàn tay gần gũi thân cận với mình, song vì đang nằm trong lòng đối phương, ngược lại khiến bản thân càng thêm cận kề sát vào ngực y. Cảm thấy thân mình nam nhân hơi cứng lại, Mộ Dung trộm cười.

“Người anh lạnh quá.” Mộ Dung cố ý ghé bên tai Tả La nỉ non.

Tai nam nhân vô cùng mẫn cảm – Mộ Dung đã sớm biết từ lâu.

Quả nhiên, thân thể nam nhân càng thêm cứng ngắc.

“Cậu đừng náo loạn!” Giọng Tả La có vẻ giận, cơ mà nhiều đó sao trấn áp nổi con dê bự đã thèm khát từ lâu.

“Em không náo loạn, em chỉ giúp anh sưởi ấm thôi mà.” Trùm chăn ha ha cười, Mộ Dung xoay người đặt nam nhân cứng đờ không dám nhúc nhích xuống dưới thân mình, đồng thời đè hai cổ tay y, phòng ngừa y phản kháng, không ngờ lại không thấy y có vẻ gì chống cự.

Nhìn khuôn mặt tái xanh nghiêm nghị nhìn mình của Tả La, Mộ Dung hất hất tóc, cười hỏi, “Sao vậy? Nhìn em cứ như nhìn thấy quỷ không bằng.”

Khuôn mặt Tả La càng thêm tái nhợt, y chính là nhìn thấy quỷ!

Quỷ một màu trắng toát, khe bay bay ghé vào sườn mặt Mộ Dung, mặt không đổi sắc nhìn y, đôi mắt vô hồn, không có bất cứ sắc thái tình cảm nào tạo thành một hình ảnh hoàn toàn tương phản với một Mộ Dung cười cợt nhả, Tả La tái mặt không phải hoàn toàn là do kinh hãi bởi hành động gần gũi của hai người, mà là vì y rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt kia, đó...

Rõ ràng là khuôn mặt của Mộ Dung!

Từ đầu, vì y căng thẳng lo lắng cộng thêm việc người nọ cách y khá xa, cho nên Tả La không thấy rõ diện mạo của quỷ kia, lần này cuối cùng đã nhìn thấy rõ ràng. Giờ phút này, khuôn mặt cơ hồ giống hệt Mộ Dung đang ở ngay cạnh khuôn mặt của Mộ Dung thật, bốn con mắt đồng loạt nhìn thẳng vào y.

Mồ hôi lạnh chảy ra, chậm rãi xuôi xuống theo trán y.

Tả La chợt nhớ tới một truyền thuyết y đã từng nghe: trên thế giới này không phải chỉ có sinh đôi mới có vẻ ngoài giống nhau (còn có sinh ba sinh bốn...), một người khi sắp chết sẽ có tử thần đến đón, tử thần có khuôn mặt giống hệt người sắp chết. Cho nên trên thế giới luôn có hai khuôn mặt giống nhau như đúc, khi ta gặp được người có khuôn mặt giống hệt mình, ấy là lúc, cái chết cận kề.

Nhìn hai khuôn mặt giống hệt kia, trái tim Tả La căng lên, không chút nghĩ ngợi dùng sức kéo, nam tử vốn đang ngăn mình lập tức bị ép vào ngực y, quên đi sợ hãi ban đầu, Tả La gắt gao ôm đầu Mộ Dung, cảnh giác trừng khuôn mặt chết lặng kia, sợ hãi trong lòng càng thêm khủng khiếp!

Một người một quỷ cứ tiếp tục như vậy, cho đến khi...

“Anh yêu à anh chủ động quá đi ” Tiếng cười trầm thấp vang lên, trên cổ đột nhiên truyền đến cảm giác ướt át tê ngứa, Tả La nhướn mày, đến khi nhận ra là thứ gì, mặt đỏ lên.

Tả La muốn phản kháng lại không dám rời mắt khỏi quỷ hồn đối diện, y đành cắn răng chịu đựng tên dê già chui trong chăn động tay động chân với mình.

Liếm hôn trên cổ dần lùi xuống dưới, vật vừa ẩm nóng vừa ẩm ướt kia như thể in dấu lên xương quai xanh y, một đường đi thẳng xuống cơ ngực, cuối cùng cũng tạm dừng chân.

Nhũ thủ đột nhiên bị ngậm lấy khiến y không kịp trở tay. Tả La nhin không được kêu lên một tiếng, nam nhân phát hiện bản thân kích động muốn che miệng, không ngờ bị tay ai kia mạnh mẽ ngăn chặn.

“Đừng nhin, em thích tiếng kêu của Tiểu Tả...” Trong chần, tiếng cười thiếu đánh của tên nào đó vang lên, hạt đậu nhỏ bên ngực trái bị hút mạnh, tê tê ngứa ngứa, Tả La đột nhiên có cảm giác kì dị, nếu cứ hút như vậy...không khéo sẽ có sữa chảy ra mất.

Suy nghĩ hoang đường làm Tả La nhin không được đồ bưng mặt, y hơi hé miệng, hai mắt nheo lại, cả người bủn rủn vô lực, chỉ có thể bất lực chấp nhận để đối phương đùa nghịch.

Thân thể vốn thanh tâm quả dục không ham muốn, trong sáng bao lâu, rốt cuộc không chịu nổi khiêu khích.

Tim đập thành thạch, bàn tay nhẹ nhàng kích thích nhũ thủ của y lộ rõ cho y biết nơi đó của mình đã sưng đến độ nào, y hẳn phải kháng cự nhưng lại không có cách nào đẩy bàn tay đang đùa giỡn mình ra, một lúc sau miệng nam tử mới rời đi, Tả La nhẹ nhàng thở phào một hơi, nằm trên giường muốn bình ổn hô hấp đang dồn dập, không ngờ động tác tiếp theo của gã lại là tóm chặt thứ dưới hạ thân của y.

Tả La vừa thẹn vừa giận, cuối cùng mặc kệ hết, há miệng định mắng gã, bỗng bị kéo vào chần.

Miệng bị hung hăng chặn lại, là bị gã dùng chính miệng mình để chặn.

Trong chần tối đen như mực, Tả La liều mạng giãy dụa, nhưng cũng không thay đổi được cục diện ngay từ đầu đã bị vây ở thế hạ phong, kết quả của việc giãy dụa chính là cả tay cả chân đều bị nam tử chặn cứng, hoá thành dây dưa không rõ, mờ ám tột cùng.

“Cậu đừng gây chuyện!” Tả La nói, rồi bị thanh âm khàn khàn của chính mình dọa sợ.

“...” Nam tử như con cún bị không hé răng, một lúc sau Tả La bỗng đau nhói một cái, nhũ thủ lại bị cắn mạnh, y đang định cốc đầu nam tử, không ngờ nghe thấy giọng nói uy khuất bị ai của gã truyền lên,

“Lâu lắm em không làm rồi, khó chịu lắm.”

Có lẽ là vì giọng nói của gã quá đáng thương, có lẽ là quá tối, có lẽ là...

Tóm lại là đến khi Tả La khôi phục ý thức mới chợt nhận ra tay mình, rõ ràng đang nắm thứ đó đó của gã!

Mặt nóng bừng như hỏa thiêu, Tả La hoảng hốt muốn bỏ thứ trong tay ra, lại bị nam tử ôm chặt.

“Đừng buông ra, Tiểu Tả, anh sờ em thật thoải mái...”

Gã vừa nói vừa liếm tai y, Tả La nhất thời luống cuống, đành phải nghe theo lời gã đi an ủi thứ kia, nhiệt độ nóng hừng hực như muốn bỏng tay, hình dạng ngày càng biến lớn của thứ kia làm y kinh sợ. Tả La đẩy nhanh tốc độ, cảm giác thứ kia càng ngày càng hăng hái, mãi cho đến khi nó khê run rẩy...bắn lên tay mình.

Mộ Dung thấp giọng cười, giọng nói của nam tử vừa phát tiết hết như con mèo mới được ăn no, gợi cảm không nói nên lời.

Tả La run nhè nhẹ.

Mộ Dung cười, khê khàng hôn lên môi y, “Tuyệt quá.”

Nói xong gã vươn tay mò ra phía sau y sờ soạng, đến khi hai cánh mông bị tách ra, rồi bị một ngón tay thon dài mon men chen vào, Tả La bưng tỉnh, hoảng hốt tung mạnh một cước, đập Mộ Dung ‘tính’ trí bưng bưng chuẩn bị được thỏa mãn ước vọng lăn xuống đất.

Tả La giờ mới phát hiện ra quỷ hồn có khuôn mặt giống Mộ Dung đã biến mất từ bao giờ.

Chuyện bản thân bị khiêu khích đến nỗi con quỷ kia đi lúc nào cũng không biết khiến Tả La đỏ bừng mặt, mà khi nhìn thứ bên dưới quần mình, chỗ bị Mộ Dung bắn ướt cư nhiên cương lên...

Tả La hoàn toàn đen mặt.

Cũng không thèm nhìn Mộ Dung mông trần trơn láng nằm lẫn cu đơ ngược đôi mắt đáng thương nhìn mình, Tả La nhảy xuống giường vào phòng tắm, nước ấm mở không bao lâu y lại nghĩ tới con quỷ kia, nghĩ đến Mộ Dung một mình ở bên ngoài khiến y bỗng thấy lo lắng bồn chồn, vì thế đành chán ghét mở cửa, vừa mở cửa ra liền thấy khuôn mặt nhe nhon thiếu đánh của gã.

“Em, em cũng vào nhé?” Nhìn nam tử cười cười nịnh hót, Tả La mặt xầm xì, kéo gã vào.

Vào phòng tắm, Tả La lập tức bị gã phát hiện cái thứ đang bưng bưng phần chần của mình, khỏi cần nói, lập tức bị gã như phát hiện ra bảo vật quý hiếm nào tới. Sau đó Tả La cả người mềm nhũn ngồi trong lòng nam tử, tùy ý để gã vừa ngâm nga vừa tắm rửa cho mình. Nghĩ đến bên ngoài không biết con quỷ đã đi chưa, Tả La lại hoảng hốt, quay đầu nhìn nam tử, tiếng líu lo của nam tử ngừng lại, sau đó nở nụ cười với y, khẽ hôn lên môi y,

“Anh ngủ đi.”

Như thể có ma lực, mí mắt Tả La dần dần khép lại, trong ***g ngực ấm áp, Tả La chậm chậm thiếp đi.

Trong phòng tắm, nhìn hình ảnh hai người đang ôm nhau khăng khít, Mộ Dung đắc ý cười.

51. Chương 7

Sáng hôm sau, Mộ Dung bị Tả La một tay gỡ hết cúc tua bấm dính thuận tiện đá bay xuống giường, trong đầu khó hiểu hết sức.

Hôm qua không phải hai người đã đến thế rồi, còn kém mỗi bước đó đó thôi sao?

Vốn tưởng từ hôm qua mọi chuyện đều thay đổi, nhưng giờ thì thế nào?

Rối rắm ngồi dưới đất, Mộ Dung thương tâm xoa xoa cục u trên đầu.

“Đi mua sữa đậu nành đi! Muộn sẽ hết mất.” Tả La nói làm Mộ Dung không khỏi ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời xuyên qua bức rèm trắng trở nên nhu hoà hơn nhiều, nhẹ nhàng lướt trên người Tả La, nam nhân ngồi đưa lưng về phía gã, bàn tay vội vàng cài nút áo có chút run rẩy, hai tai nam nhân đỏ hồng, sau gáy lấp ló đầu hôn nhân nhạt.

Là kiệt tác của chính gã...

Nhìn Tả La như vậy, Mộ Dung bỗng thấy cảm động, gã ngồi dậy, mau chóng thay quần áo.

“Em lập tức đi đây Yên tâm, nhất định anh sẽ được uống sữa đậu nành.” Mộ Dung làm bộ như phải đi, sau đó ngay khi nam nhân quay đầu lại, gã nhanh lẹ hôn lên môi y một cái.

Khuôn mặt nam nhân đỏ ửng lên, Mộ Dung cười gian chuồn ra cửa.

Nam nhân vẫn là cái tên nghiêm túc cứng nhắc trước kia, nhưng vì có gì trong mắt gã, y càng ngày lại càng đáng yêu vậy nhỉ?

Biểu tình tức giận, biểu tình cứng nhắc, biểu tình lạnh như băng, thậm chí ngay cả khi mặt không chút thay đổi...tất cả đều đáng yêu, đều đáng giá để gã yêu. Nếu người ta nói nhân duyên trên thế giới này là nồi nào úp vung nấy, Mộ Dung nghĩ, vậy thì Tả La nhất định là cái vung của mình rồi, gắt gao che cái nồi là mình, còn mình, suốt ngày lo lắng bản thân béo gầy tròn méo, đây không thích hợp sẽ bị cái nồi khác cướp đi mất...(Ôi triết lý tình yêu thâm sâu quá =)))

Mộ Dung nghĩ đến đoạn này, tự dưng cười ngượng.

Tả La thay xong quần áo, đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, thấy quần lót cùng quần ngủ của hai người đang ngâm trong chậu, chợt nhớ tới lý do tại sao hôm qua số quần áo này bị bẩn.

Quần đùi của y cùng quần tam giác của Mộ Dung quần quanh khiến y không biết vì có gì nóng bưng cả mặt, y lập tức xắn tay áo xoẹt xoẹt hai ba phát giặt sạch quần của mình, vốn cứ định đi ra như thế, cơ mà sau khi nhìn cái quần của Mộ Dung một mình lơ lửng trong chậu, Tả La lại nóng mặt, ma xui quỷ khiến...nghiêm mặt giặt nốt cái quần của gã, sau đó mang cả hai cái ra ngoài.

Mùi bột giặt hoà với mùi kem đánh răng thơm mát. Một ngày mới lại bắt đầu.

Tả La chân thành hy vọng chuyện hôm qua chỉ là một giấc mộng, một cơn ác mộng khiến ngay cả người can đảm như y cũng phải thấy sợ hãi.

“Chào buổi sáng.” Tư Tư nhu thuận tự chải tóc, nhìn thấy Tả La liền làm nũng đòi y buộc tóc cho. Tả La đỡ cô nhóc ngồi lên đùi mình, bất đắc dĩ thở dài nói, “Bố chưa buộc tóc cho con gái bao giờ cả.” Tay lại thành thật nhận cái lược trong tay cô nhóc.

Tóc cô nhóc vừa mềm vừa mảnh, Tả La cẩn thận chải, bỗng nhớ đến tóc của Mộ Dung, cũng mềm như vậy, sờ rất thoải mái...

Phát hiện mình cư nhiên lại nghĩ đến tên kia, Tả La đỏ mặt lắc đầu. Động tác của y không cẩn thận kéo tóc Tư Tư, cô nhóc ăn đau hét một tiếng, “Đau quá ”

Tả La vội vàng buông lược, luống cuống xoa đầu cô nhóc, “Bố xin lỗi.”

“Bố đừng xoa, bố xoa làm chỗ không đau cũng thành đau luôn rồi.”

Tả La theo bản năng giơ hai tay xin hàng, nhìn động tác buồn cười của người bố vốn đứng đắn nghiêm túc, cô nhóc ngừng khóc, nhoẻn miệng cười,

“Con chờ anh vậy, anh chải tóc siêu lắm.”

Mộ Dung rất am hiểu mấy chuyện này, từ kiểu tóc trang phục đến nước hoa các kiểu...Chắc là vì quen nhiều bạn gái nên mới học được đây mà. Tả La hừ lạnh.

“À đúng rồi, anh ra ngoài làm chi ạ? Không phải hơn 5 giờ sáng anh đã ra ngoài rồi sao? Chẳng lẽ sữa đậu nành còn chưa bán nên anh quay về? Không đúng, rõ ràng là sau đây không có tiếng mở cửa mà.” Tư Tư vuốt cằm ngẫm nghĩ.

Lược trong tay Tả La lập tức rơi xuống đất.

Tả La nhớ rõ ràng, giờ ấy Mộ Dung còn đang ở trên giường của mình, ôm mình, ngủ cùng mình!

Sắc mặt đột nhiên biến đổi, Tả La miễn cưỡng cười, cúi đầu nhìn Tư Tư.

“Bố hỏi con, con nhìn thấy anh Mộ Dung lúc ấy...trông như thế nào?”

“Ừm Mặc áo trắng nè, anh Mộ Dung mặc áo trắng trông lại càng trắng, mặc dù bình thường anh ấy cũng trắng lắm rồi. Tư Tư lúc ấy muốn đi xì, nhìn thấy anh ấy ra ngoài còn gọi anh ấy, thế mà anh ấy không để ý Tư Tư, cứ thế đi luôn! Bao giờ anh ấy về phải nói anh ấy mới được! Đúng rồi bố, anh Mộ Dung đi mua sữa đậu nành ạ?”

“À, ừ, đúng rồi, cậu ấy, cậu ấy đi xem, không, không thấy bán sữa, cho nên cậu ấy trở về, Tư Tư đừng nói với cậu ấy, khi đó cậu ấy còn buồn ngủ lại bị bố sai đi mua, vất vả lắm, con đừng trách cậu ấy, cũng đừng kể lại chuyện kia nữa...Ừm, về sau có nhìn thấy cũng đừng để ý đến cậu ấy, lúc ấy cậu ấy tính tình không tốt đâu.” Tả La cứng nhắc cười, bàn tay đặt trên vai Tư Tư khẽ run lên, song lại kiên định kì lạ.

“Dạ! Tư Tư biết rồi! Đó là cơn giận lúc mới dậy ấy mà, ba của Tư Tư hồi xưa cũng thế, còn quát ầm ĩ lên cơ!” Bày ra vẻ sợ hãi, Tư Tư biểu diễn sinh động y như thật, một lúc sau, cô nhóc nhìn chằm chằm Tả La, “Bố đừng cười nữa được không? Bố cười nhìn đáng sợ thế...”

“Huh? Xin lỗi con.” Hiểu được sợ hãi trong lòng mình không kiềm được mà hiện hết lên mặt, Tả La vội vàng chỉnh lại, “Tóm lại là con phải nhớ kĩ —”

Đột nhiên, tiếng chìa khoá tra vào ổ vang lên.

Tả La ôm chặt Tư Tư, chìa khoá vòng hai vòng, nhẹ nhàng ‘tách’ một tiếng, cửa mở...

“Em trở lại rồi! A! Sáng sớm hai người đã ôm nhau biểu diễn tiết mục phụ tử tình thâm à Lại đây giúp em cái nào ” Mộ Dung đầu đầy mồ hôi, tay trái cầm bình giữ nhiệt tay phải cầm túi, vất vả hết sức.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Tả La vội vàng buông Tư Tư ra, cùng Tư Tư hoạt bát đi phụ Mộ Dung, ngay khi vươn tay chuẩn bị cầm lấy bình giữ nhiệt trong tay Mộ Dung, Tả La mới nhìn đến hình ảnh phía sau cánh cửa khép hờ:

Phía sau lưng Mộ Dung đang cười ha hả chính là...

Một gương mặt tái nhợt, giống hệt khuôn mặt Mộ Dung...Là con quỷ kia.

52. Chương 8

Con quỷ kia chết lặng nhìn chằm chằm y...sau đó, đột nhiên biến mất.

Nhìn Tư Tư nhận bánh quẩy sôi nổi ngồi lên ghế, cô nhóc dọn xong bàn ăn, vẻ mặt vẫn như bình thường, Tả La khẳng định Tư Tư cũng không nhìn thấy gì. Kì lạ, nhưng mà...

Tả La rất nhanh suy nghĩ cẩn thận vấn đề mấu chốt: Tư Tư là đứa nhỏ có khả năng cảm nhận cao, nhưng dù sao cô nhóc cũng không có ‘mắt thông linh’, trước kia Tư Tư có thể nhìn thấy ma quỷ linh hồn là bởi cô nhóc mang bệnh khiến thân thể suy yếu, cộng thêm việc tâm hồn thông suốt. Rạng sáng nay Tư Tư nhìn thấy quỷ hồn kia, có thể là bởi khi đó là thời điểm quỷ hồn hoạt động, còn giờ là ban ngày sáng rõ, đứa nhỏ có thân thể khoẻ mạnh liền không nhìn thấy nữa.

Tim thoáng thả lỏng, Tả La vô thanh vô tức ngồi xuống, Mộ Dung thì vui vẻ đi xới cơm cho ‘bà xã’ và ‘con nhỏ’. Cuối cùng gã như hiến vậy quý bưng lên một đĩa dưa chuột muối.

“Ném thử chút đi nào Mấy ngày anh không ở nhà em đã làm đầy, hôm nay là có thể ăn được rồi ” Sở thích hiện tại của Mộ Dung chính là nấu cơm, nguyện vọng lớn nhất trước mắt của gã chính là vỗ béo Tả La.

Lần trước đưa bà xã nhà mình đi ăn đồ ngon, cả bàn đầy món ăn phong phú cầu kì bà xã chỉ khen duy nhất một món...Ấy thế mà lại là dưa chuột muối nhà hàng tặng miễn phí ==. Cho dù không ôm hy vọng gì với khả năng giám định và thưởng thức của bà xã, tuy nhiên Mộ Dung cuối cùng vẫn trộm vào nhà bếp tìm đầu bếp, tặng cho đối phương một số tiền lớn để rước người ta về nhà, mục đích chính là để người ta...dạy gã làm dưa chuột muối!

Giờ mọi người xung quanh đều biết Mộ Dung công tử thích ăn dưa chuột muối, vì vậy giới thượng lưu liền nổi lên một ăn dưa chuột muối giảm béo, lập tức khiến giá dưa chuột trên thị trường tăng gấp ba lần.

Mộ Dung với mấy chuyện này mắt diếc tai ngơ, vẫn hết chỉ nghiêm túc ở trong phòng bếp nghiên cứu phương pháp làm món dưa chuột muối mà đầu bếp đã hướng dẫn cho mình.

Tả La từ chối cho ý kiến liếc cái đĩa kia một cái, ánh mắt bất động thanh sắc lướt qua khuôn mặt cười nịnh nọt của Mộ Dung để quan sát phía sau Mộ Dung, sau đó, nhẹ nhàng gấp một miếng dưa chuột bỏ vào miệng.

Lông mày y hơi nhướn lên, “Ăn ngon lắm.”

Mộ Dung lập tức như con cún được chủ nhân vỗ đầu, vui vẻ khoái chí chạy vào phòng bếp, “Nếu thích thì để em lấy nhiều thêm chút nha ”

Tả La vẻ mặt hắc tuyến.

Tư Tư đồng tình nhìn bố:

Tuy bề ngoài bố thoát nhìn lạnh như băng, nhưng thực ra dễ mềm lòng lắm, anh Mộ Dung mỗi lần làm món gì mới đều khẩn cấp mong chờ bố khích lệ, được khích lệ xong sẽ lại càng làm thêm nhiều món, có đôi lúc bố ăn không vô, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt kỳ vọng của anh, bố lại mềm lòng bất đắc dĩ bỏ vào miệng.

Sau đó đi uống thuốc đau dạ dày.

“Tư Tư muốn ăn à?” Nhận thấy con gái đang nhìn mình chằm chằm, Tả La nghi hoặc nhìn miếng dưa chuột trên đĩa mình, nháy mắt như hiểu ra cái gì.

“Muốn ăn thì ăn đi con, bố cũng không ăn hết nhiều như vậy. Hơn nữa chút nữa còn có thêm.”

Tư Tư cảm thấy, lúc bố không ngừng gấp dưa chuột muối vào bát mình, mặt bố rõ ràng hiện lên vẻ tức giận.

Lệ tuôn rơi

Bố giận hoạt quá trời! Không ăn liền đùn sang cho Tư Tư...

Tư Tư buồn bực cắn miếng dưa chuột muối được coi là ngon kia.

Cơm nước xong, Mộ Dung lập tức thu dọn bát đĩa đem vào phòng bếp, Tả La luôn tránh ở chung một phòng với anh lại hiếm có đi vào theo.

Mộ Dung trước sau như một vừa huýt sao vừa rửa bát, tự dưng cảm nhận được tầm mắt từ bên cạnh hướng tới, khẽ nở nụ cười. “Mặt em đẹp như thế à? Anh xem đến không chớp mắt luôn.” Thấy Tả La mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm mình, Mộ Dung trêu ghẹo, trong lòng lại tự hiểu hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Tả La không trả lời, chỉ càng dùng sức nhìn chằm chằm khuôn mặt của Mộ Dung, nhìn đến độ có thể gọi là ‘trừng’.

Mộ Dung bị trừng đến sợ hãi, đến khi rửa xong cái bát cuối cùng, cái bát trong tay đột nhiên bị người ta cướp đi. “Để tôi đi cất.” Tả La xoay người cất bát lên chạn, tầm mắt cuối cùng cũng buông tha cho Mộ Dung đáng thương bị trừng đến nổi da gà.

Được bà xã dùng ánh mắt nhiệt tình chăm chú lột sạch quần áo Mộ Dung cầu còn không được, cơ mà vẫn đề là: Ánh mắt của bà xã nhà mình đã sâu xa đến độ lột da xuyên thẳng vào xương cốt mất rồi....

Ánh mắt lạnh băng như thể muốn xuyên qua máu thịt của gã mà nhìn gã ấy...

Mộ Dung trong lòng run run, nhin không được hắng giọng nói, “Ừm...Hôm nay Tiểu Tả bắt đầu nghỉ phép đúng không? Hôm qua viện trưởng đã gọi điện thoại đến nhắc anh phải chú ý thân thể còn gì. Hôm nay anh ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi. Hôm qua...Hôm qua anh ngủ hơi muộn đó.” Nói tới câu cuối, mặt Mộ Dung vừa đỏ ửng vừa đắc ý, gã trộm nhìn Tả La, thấy sắc mặt y vẫn như thường mới nhẹ nhàng thờ ra.

“Hôm nay em phải quay về công ty một chuyến, có một buổi họp khá quan trọng, không sao, em đưa Tư Tư đi học rồi mới đi..”

“Không cần, tôi đưa đi cũng được.” Mộ Dung vì cứ nhất quyết muốn quần lấy y cho nên mới chuyển địa điểm làm việc tới bệnh viện, buổi họp có thể khiến cái tên tự tin đầy mình này tham dự hẳn rất quan trọng.

Y không phải phụ nữ, không cần phải đề người khác chăm sóc đến mức ấy.

Nói xong, Tả La lại thâm sâu trừng Mộ Dung một lúc, xong mới rời đi.

Mộ Dung gãi gãi đầu, Tả La hôm nay biểu hiện thế này...có phải chứng tỏ anh ấy đã tiếp nhận mình thêm một chút rồi không?

Một chút cũng tốt, hi vọng có thể nhìn thấy cố gắng của mình không uổng phí. Mộ Dung ngáy ngốc cười.

Đưa Tư Tư đi học xong, Tả La về nhà. Trên đường về nhà thấy cái siêu thị, y liền rẽ vào, vào xong mới phát hiện mình cứ nhiên không biết phải mua cái gì?!

Thở dài, Tả La ảo não cào tóc. Y đã quên mất từ khi nào, các đồ dùng cần thiết trong nhà đều là Mộ Dung mua, y luôn miệng nói không muốn đối phương tiếp cận mình, trên thực tế lại hưởng thụ sự chăm sóc của đối phương...Mình quả là mâu thuẫn đến nhàm chán.

Nhưng thực sự không thể phủ nhận rằng, cảm giác được người khác quan tâm...thực sự rất thích. Mặt đỏ lên, Tả La tùy tiện vớ mấy bình sữa rồi rời khỏi siêu thị.

Đến khi về nhà cởi giày Tả La mới biết, dây giày mình đang đi không biết đã bị đứt từ khi nào, không phải là điềm may, nhưng còn một cách giải thích khác không mê tín là y đã đi đôi giày này quá lâu rồi.

Kiểm chế bất an trong lòng, Tả La tự nguyện tin tưởng vào lời giải thích thứ hai. Y cởi giày, ngồi trên sofa, càng nhìn lại càng cảm thấy đôi giày kia không vừa mắt, cuối cùng y nhin không được đứng lên, cau mày ném nó vào thùng rác.

Tả La ngồi trong căn nhà im ắng. Sự im lặng đến tột cùng này vốn là thứ trước khi quen Mộ Dung Tả La thường xuyên ném trái, nhưng hôm nay lại khiến Tả la cảm thấy nôn nóng kì lạ, nôn nóng càng ngày càng tăng, liên tục ập đến từng đợt từng đợt.

Tả La rửa mặt, bỏ sữa vào tủ lạnh, cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, song bất an không như ý nguyện cứ tiếp tục dâng lên. Thậm chí, y còn cảm giác như mình có thể nghe thấy tiếng rít khe khẽ của Tiểu bắt điểm to bằng cánh tay ở phòng bên cạnh.

Mồ hôi lạnh bắt đầu rịn trên trán Tả La, y đang định mở TV đánh tan sự khó chịu này, bỗng, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên.

“Alo! Xin hỏi đây có phải là Tả La tiên sinh không ạ? Một tổng tài đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, mời anh...”

Điện thoại trong tay Tả La rơi xuống đất.

53. Chương 9

Sau khi phi qua ba cái đèn đỏ nhận ba phiếu phạt, Tả La rút cuộc vội vàng chạy tới được công ty Mộ Dung.

Y nói rõ thân phận của mình, lập tức có một tiểu thư đưa y lên lầu, con số trên thang máy dưới sự hoảng sợ của Tả La cuối cùng cũng lên đến tầng 30, thang máy vừa mở cửa Tả La liền xông ra ngoài, vọt ra hai bước y mới nhớ mình không biết đi đường nào.

Y trở nên không còn giống y nữa...Tả La không để ý đến sự thay đổi của bản thân, nhanh chân đi theo người dẫn đường, khi y nhìn thấy dòng chữ ‘văn phòng tổng tài’ thiếp vàng trên cửa tinh thần liền căng thẳng lên tới đỉnh điểm, sau đó, phút chốc cánh cửa kia mở ra....đổ cái rầm.

Mộ Dung đang nhàm chán nằm trên sofa, ung dung nhìn cánh tay phải bị trói như tác phẩm nghệ thuật, bên cạnh là bác sĩ đứng như vật trang trí. Gã vừa thấy y liền nở nụ cười ngốc nghếch hết sức.

“Đây là cái mà các người gọi là ‘tổng tài gặp tai nạn nghiêm trọng’ à?” Tả La cau mày nhìn thư kí tiểu thư đang xấu hổ cười cười.

“Là tổng tài nói vậy —” Thư kí tiểu thư nói được một nửa liền thấy tổng tài nhà mình sắc mặt không tốt phát tay với mình, ngẫm hiểu, cô vội vàng kéo bác sĩ rời đi, còn hiểu chuyện nhẹ nhàng đóng cửa lại, văn phòng siêu lớn nhảy mất chỉ còn hai người Tả Mộ.

“Anh yêu à Em đau quá đi ” Vừa thấy không còn người ngoài, Mộ Dung lập tức thay đổi vẻ mặt, tội nghiệp nhìn Tả La, nếu không phải trời sinh tuyến lệ không phát triển, nói không chừng gã có thể nặn ra vài giọt nước mắt, không khéo lại tăng thêm hiệu quả.

Không ngờ gã còn chưa kịp chìm đắm trong ảo tưởng tuyệt vời được ba giây, trên đầu đã trúng một quyền. Mộ Dung theo thói quen lấy tay ôm đầu mà quên mất tay mình bị thương, nhịn không được kêu một tiếng.

“Kêu cái gì?” Miệng thì nói vậy xong Tả La vẫn cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung, nhẹ nhàng kéo tay gã.

“Sao lại thế này?”

“Hôm nay có một trường quay chính thức đi vào sử dụng, lúc cả đoàn đi kiểm tra thì có một cái đèn lông ốc rơi xuống, may mà em lấy tay hắt đi...”

“Yên tâm, không có việc gì đâu mà ” Nhìn nam nhân mình yêu nhất khó có được biểu hiện sự quan tâm, Mộ Dung cảm động khịt khịt, “Anh để em hôn một tí là ổn ngay thôi...” Gã gian xảo định phi qua ôm chầm lấy y, đáng tiếc chỉ quơ được khoảng không.

Nhìn Tả La dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đi tới cửa, Mộ Dung khóc không ra nước mắt.

“Anh yêu...Anh định bỏ lại em ư? Tay của em không cử động được đó”

Nam nhân đứng ở cửa khẽ thở dài.

“Tôi đi mua gì cho cậu ăn, cậu còn chưa ăn trưa phải không?” Nói xong y liền đi ra ngoài.

Mộ Dung ngơ ngác nhìn nam nhân rời đi, lúc Tả La quay người gã có thoáng nhìn thấy, biểu tình kia, là mỉm cười sao?

Nụ cười an tâm...

Tự dưng Mộ Dung lại bắt đầu cười ngây ngô, gã kiềng không nổi mừng thầm trong lòng, vỗ đệm cái đóp, sau đó...

“Ai ui Đau quá đau quá!!”

Đúng là tên dạy không nổi mà. Thối thối bàn tay đau đớn không thôi, ấy thế mà trên mặt Mộ Dung vẫn không giấu được vẻ đắc ý vui sướng.

Rời khỏi văn phòng của Mộ Dung, Tả La mới bắt đầu tự hỏi đi mua cơm ở đâu, đây là khu buôn bán sầm uất, nhưng y lại không rõ chỗ này lắm.

“Tả tiên sinh, anh có cần tôi giúp gì không?” Một giọng nữ cắt đứt suy nghĩ của Tả La, y nhìn lại, mới biết là cô gái vừa dẫn đường cho mình.

“Cô là...”

“Cứ gọi tôi là La Lạp, tôi là tổ trưởng tổ thư kí của Mộ tiên sinh.” Cô gái cười, thân thiện vươn bàn tay mảnh khảnh, chờ bắt tay Tả La.

Tả La chăm chú nhìn cô gái, vươn tay ra.

“Anh muốn về sao?”

“Không, tôi đi mua cơm trưa cho Mộ Dung.”

“Vậy ư?” Cô gái kinh ngạc, cười, “Tôi cũng đang định đi ăn cơm trưa, anh có thể thử mua ở nhà ăn cho nhân viên công ty chúng tôi xem? Không tồi đâu, đầu bếp đều là người Mộ tiên sinh mời về từ những nhà hàng lớn đó!”

Tả La gật đầu, đối với hành động này của cái tên lúc nào cũng thích hoàn mỹ kia, y chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.

Lúc nhìn thấy những món mà Tả La chọn, La Lạp lại kinh ngạc, “Tả tiên sinh quả nhiên rất thân với ông chủ Tất cả đều là món ông chủ thích ăn.”

Tả La khẽ ho, che giấu kích động nho nhỏ bất chợt của mình, “Ừm, vậy sao.”

Y không biết làm sao nữa, vậy mà lại lấy toàn đồ tên kia thích ăn.

Cũng chẳng có gì ghê gớm! Đây là nhà ăn gã mở, các món đầu bếp bày ra đương nhiên đa số đều là món gã thích ăn, y chỉ là tiện tay lấy thôi.

“Anh còn quên dưa chuột muối này, ông chủ gần đây thích ăn món này lắm!” La Lạp cười ngọt ngào đặt một đĩa dưa chuột muối lên khay của Tả La, mặt y thoáng chốc đỏ bừng.

Vội vàng nói lời cảm ơn xong, Tả La mau chóng rời đi.

Người thích ăn dưa chuột muối...hình như là mình mới phải, tên Mộ Dung kia sao lại tuyên truyền đi khắp nơi thế chứ?

Tả La xụ mặt vào thang máy.

Cái tên trung khuyển trong phòng đã chuẩn bị tốt thìa đũa, đặt gọn khăn ăn thè lưỡi chờ chủ nhân đến dứt.

Nhìn Mộ Dung ngồi sau bàn làm việc to đùng, vẻ mặt hưng phấn hai mắt trông mong nhìn mình, Tả La giật không có chỗ phát, đặt khay ăn lên bàn, ôn hoà nói, “Được rồi, cậu ăn đi.”

“Oa Toàn là món em thích nè Tiểu Tả anh thiệt là tốt.” Mộ Dung lại mừng thầm. Nam nhân tưởng chừng như lãnh đạm thờ ơ với gã, song thực chất rất quan tâm gã. Gã thích thứ gì, thích ăn món gì... bình thường y đều trốn tránh giả vờ không biết, cố tình làm ngược với sở thích của gã, cái người đàn ông biệt nữ này vẫn không phát hiện bản thân đã sớm lộ tẩy cái người đàn ông ngốc nghếch này vẫn cứ dùng cách ngốc ngốc mất tự nhiên để quan tâm gã... Mộ Dung vừa nhìn Tả La, vừa mỉm cười ngọt ngào.

Tả La bị nhìn đến cả người sợ hãi, đen mặt, “Cậu dùng ánh mắt ghê tởm như thế nhìn tôi để làm gì?”

“Đây là ánh mắt chăm chú tràn ngập tình yêu.” Mộ Dung tiếp tục cười ghê tởm, Tả La nhìn không được quay người sang chỗ khác, nam nhân hai tai đỏ hồng bực mình nói,

“Sao còn chưa ăn? Định chờ đồ ăn nguội ngắt rồi mới ăn hả?”

“Em chờ anh dứt cho em.” Mộ Dung đúng lý hợp tình nói, nhìn Tả La mặt lại đen thêm một tông, liền dùng vẻ mặt quá đỗi vô tội lắc lắc bàn tay được băng hết sức nghệ thuật.

Tả La nhận mệnh cầm đôi đũa lên.

“Há mồm.”

“Anh cũng ăn đi Để bụng đói không tốt đâu.” Nam tử lăm mồm, miệng nhồi đầy đồ ăn vẫn cứ lăm nhăm không ngớt.

“Lúc ở nhà tôi đã ăn một ít rồi, không đói.” Tả La múc một miếng cơm thật to, không tin không bít được miệng cái tên này.

Quả nhiên, văn phòng liền được tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh ngấn ngủi.

“Cơ mà...” Nuốt đồ ăn trong miệng, Mộ Dung lại bắt đầu mở máy, mỗi tội mới nói một chút đã bị cắt ngang.

Ba tiếng gõ cửa vang lên, một giọng nữ ngọt ngào kính cẩn hỏi.

“Tổng tài, có tiện vào không? Phòng an ninh đã gửi đồ tới rồi.”

Tả La đang định tránh đi, Mộ Dung đã vừa nhai chóp chép vừa nói,

“Tiện! Vào đi.”

Một tiểu thư khác tiến vào, nhìn bàn tay đang cầm thìa cứng đờ giữa không trung của Tả La và cái miệng há ra như chim non chờ mồi của tổng tài nhà mình, cô hơi hoảng tí xúu, rồi lập tức khôi phục bình thường.

“Tay cậu ấy không tiện, tôi...” Tả La đen mặt giải thích.

Tiểu thư thư kí cười mờ ám, “Tôi hiểu mà, vậy thì không quấy rầy tổng tài dùng cơm, tôi xin cáo lui!” Cúi đầu chào xong, cô gái như bay rời đi.

Bỏ lại Tả La...vẫn ngơ ngác cầm thìa.

Cô ấy cười mờ ám quá...có phải hiểu lầm cái gì rồi không?

Tả La đau đầu nghĩ.

54. Chương 10

Ngó bà xã vẫn tròn mắt nhìn thư kí của mình biến mất sau cánh cửa, Mộ Dung hơi chua chua. Gã “Hự” một cái hung hăng cạp cái thìa lơ lửng giữa không trung, dùng hành động lôi kéo tầm mắt của Tả La.

Thấy Mộ Dung sắc mặt tự dưng xị xuống, Tả La không nói gì, ngăn người, y cầm lấy thứ thư kí mới đưa đến.

“Chúng ta xem băng ghi hình đi.”

Băng ghi hình đã chứng minh đây không phải là tai nạn do con người cố tình gây ra, Tả La vừa xem, vừa dứt cho Mộ Dung không yên lòng.

Cái tên này, còn không quý trọng sinh mệnh của chính mình bằng y...

Trên màn hình là hình ảnh thiết bị chiếu sáng trên đỉnh, buồn tẻ nhàm chán hầu như không có gì thay đổi, ngay khi Tả La cơ hồ định bỏ qua không xem nữa, đột nhiên....

Y nhìn thấy thứ gì đó. Tả La run tay, nhanh chóng nhấn nút tạm dừng!

“Ô!” Mộ Dung bên cạnh không nhận ra sự khác thường của Tả La, lực chú ý của gã tập trung toàn bộ vào cái thìa trong miệng mình: vừa rồi tay Tả La run lên, cái thìa đáng ghét cắm thẳng vào miệng gã.

Hoàn toàn không để tâm đến Mộ Dung khốn khổ, Tả La gắt gao nhìn màn hình.

Y tua về sau, ấn play, rồi tạm dừng!!!!

Mồ hôi lạnh không kịp được chảy xuống, hai tay không biết đã nắm chặt từ bao giờ, Tả La không chuyển mắt nhìn chăm chăm thứ vốn không nên xuất hiện trên màn hình...

Là con quỷ kia.

Con quỷ có ngoại hình giống hệt Mộ Dung.

Tuy chỉ chợt loé qua, nhưng khi xảy ra sự cố, chắc chắn con quỷ có mặt ở đó. Không hoài nghi thân phận của con quỷ nữa, Tả La mở to mắt nhìn màn hình, con quỷ đứng ở góc tối, vẻ mặt chết lặng hoàn toàn đối lập với khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Dung.

Từ góc độ này, tầm mắt cứng ngắc như con rối kia như có như không nhìn màn hình, mặt không thay đổi đối diện với tầm mắt của con quỷ, Tả La ấn nút play.

Bóng dáng con quỷ chỉ xuất hiện chớp nhoáng, sau đó, trên màn hình là cảnh Mộ Dung đứng bên dưới hồ to vươn tay hắt đèn chụp, tuy đèn chụp không lớn, nhưng do ảnh hưởng của trọng lực và tốc độ, cánh tay Mộ Dung vì va chạm mà chảy đầy máu.

Mọi người lập tức nổ tung, Mộ Dung trái lại vô cùng trấn tĩnh, thấy bản thân đổ máu thì vươn ngón tay chỉ đạo, đến khi bác sĩ cứu hộ đến mới hơi nhú mày.

“Này! Vết thương của cậu cũng không nhẹ phải không? Chảy nhiều máu vậy mà.” Không đề cập tới việc bản thân đã nhìn thấy thứ gì, Tả La duỗi tay nhẹ tay kéo cái thìa trong miệng biến khuôn mặt Mộ Dung trở nên khôi hài ra, ném qua một bên, nhìn chăm chú tay gã.

“Ừm, không có gì đâu.” Nhìn Tả La như vậy, rõ ràng vẫn là dáng vẻ bình thường, nhưng sao....lại thấy không giống bình thường. Tả La như vậy, có vẻ kiên định vô cùng, như thể đã hạ quyết tâm làm gì đó....

Sẽ không phải là nói chia tay chứ? Mộ Dung lập tức nghĩ đến tình huống mình sợ nhất, hoàn toàn không giấu lại vấn đề là mình còn chưa ‘hẹn hò’ với người ta đâu.

“Xin anh đừng chia...”

“Hôm nay bắt đầu đến nhà tôi ở.”

Hai người nói cơ hồ cùng một lúc, Tả La lạnh lùng liếc Mộ Dung một cái, gã liền lập tức im lặng cúi đầu. Y tiếp tục nói.

“Hôm nay bắt đầu chuyển đến nhà tôi để tôi chăm sóc cậu, cậu tan làm xong chúng ta sẽ đi đến nhà cậu lấy hành lý.”

“Cái kia...” Gã cúi đầu, mặt đỏ ửng. Mộ Dung công tử hưng phấn đến ngây ngất rồi, thậm chí lẽ nào đây chính là thứ nổi tiếng trong truyền thuyết....Ồ chung?!!!!

Đối với hai người đàn ông mà nói, cái này có thể gọi là phương thức kết hôn rồi đó. Mộ Dung vẻ mặt hạnh phúc ngẩng phắt đầu lên, “Không cần lấy hành lý. Đồ dùng của em đều để trong vali ở phía sau rồi!” Em chờ ngày này...đã lâu thiệt là lâu. Chỉ còn chờ mỗi Tiểu Tả anh gặt đầu thôi đó

Nhìn nam tử phần hồng bay tứ tung, Tả La theo thói quen lùi về sau mấy bước, y cau mày, nghĩ thầm, cái tên này không biết có phải hiểu lầm gì rồi không...

Cơ mà...Mắt lạnh đảo qua bốn phía, y không biết con quỷ lúc ẩn lúc hiện kia đến đây để làm gì, nhưng nhất định là không có ý tốt! Còn mình...nhất định phải bảo vệ tốt Mộ Dung!

Nhìn Mộ Dung bên cạnh cười ngốc nghếch hết sức, Tả La nắm chặt tay.

Buổi tối, khi ôm gối đầu của nam nhân, ngồi trên giường của nam nhân, nhìn nam nhân mặt không chút thay đổi ngồi trên bàn chăm chú đọc sách, Mộ Dung vẫn không thể tin đây là sự thật.

Nhịn không được bóp bóp tay phải bị thương của mình một tí, đau đốn từ xương truyền đến khiến gã phải hét lên một tiếng, Mộ Dung mới dám tin.

“Cậu làm gì thế? Không muốn sống nữa phải không?” Nam nhân nghe được tiếng kêu của gã, tức giận quay đầu lại, dưới ánh đèn màu da cam, góc cạnh lạnh lùng của nam nhân trở nên nhu hoà hơn nhiều.

“Anh, anh yêu à, chúng mình nghỉ ngơi đi?” Cúi đầu, Mộ Dung nhìn chăm chăm ngón chân mình, nơm nớp nói.

Lên giường = Làm tình.

Đây chính là đẳng thức vĩnh hằng trong lòng con dê xồm tên là Mộ Dung.

Tả La nhìn đồng hồ, “Cũng được.”

Y đặt dấu sách, sau đó duỗi lưng đứng dậy, chậm rãi đi về phía giường.

Theo từng bước chân của Tả La, nhịp tim Mộ Dung cũng càng lúc càng nhanh.

Hôm nay... Là ngày sống chung... Không đúng! Là đêm tân hôn! Theo như phong tục, đêm động phòng hoa chúc, mình phải làm như vậy như vậy #%... Trong đầu hiện lên mấy cái bậy bạ gì gì đó, Mộ Dung cảm thấy Tả La xóc chấn lên, không cởi áo ngủ mà nằm xuống, sau đó đắp chăn.

“Ngủ ngon.” Lập tức tiếng hô hấp đều đều vang lên, Tả La, diễn viên chính của màn động phòng cứ vậy... Ngủ?

Mộ Dung trợn đến mắt cũng muốn rớt ra, vẫn không thể nào chấp nhận nổi thực tế là màn động phòng mình chờ mong bao lâu cứ như vậy chìm xuống...

Ôm đầu, Mộ Dung không cam lòng chui vào chăn của Tả La, tay chân kết hợp bò lên, tay phải nhất thời quên cả đau đi sờ nút áo Tả La.

“Cậu làm gì thế?” Đè lại móng vuốt dê già, Tả La cau mày nghiêng người, dưới lớp áo, viên anh đào màu trà nhàn nhạt như ẩn như hiện.

Mộ Dung nhìn chăm chăm nơi đó, nuốt nước miếng ực một cái.

“Tôi thích mặc áo ngủ ngủ, cậu không cần cởi giúp tôi, còn nữa, cậu không cần cái tay này nữa phải không? Nhắc nhở cậu nhiều vậy rồi mà...” Miệng không kiên nhẫn nói, tay lại nhẹ nhàng kéo tay phải Mộ Dung.

Mộ Dung cảm giác mình bị đẩy nằm xuống, phủ chăn lên. Ngay sau đó gối đầu bên cạnh lún xuống, rồi tay gã được nhẹ nhàng kéo đặt lên bụng nam nhân.

Trong bóng đêm, hai mắt Mộ Dung sáng ngời, mặt nóng rực như lửa, gã cảm thấy tay mình nóng quá, nóng như sắp cháy tới nơi.

Mộ Dung bỗng thấy, tay phải mình bị thương cũng không vấn đề gì, còn lại một tay trái để ôm bà xã là được rồi....

55. Chương 11

“Anh yêu — Tiểu Tả à, em muốn tắm rửa...” Đang ăn cơm, Mộ Dung đột nhiên nói, nói thì nói thôi, cố gì hai má lại đỏ lựng khả nghi.

Đôi đũa đang định đưa vào miệng Mộ Dung lập tức cứng đờ, Tả La nhìn chăm chăm Mộ Dung, sau đó, đôi đũa chuyển vào bát Tư Tư.

“Ngoan, ăn nhiều cà tím vào, chống ung thư.”

Tư Tư nhăn mặt, không hiểu hai vị người lớn nhà mình muốn làm thế nào nữa, thích ăn cà tím phát sợ, mùa cà tím ăn, không phải mùa cà tím cũng ăn, mặt mình sắp biến thành hình cà tím tới nơi rồi.

Nhìn cà tím mình thích ăn nhất bị chuyển sang bát người khác, Mộ Dung mắt giật giật, đó là món ăn ước hẹn của mình với bà xã mà! Mộ Dung trợn mắt nhìn Tả La lẳng lặng ăn cơm, hoàn toàn không có ý định dứt cho mình.

“Còn em thì sao? Tay của em...”

“Tay cậu xem ra không còn vấn đề gì lớn, có thể tắm giúp người khác rồi cơ mà.” Người khác kia chẳng là ai khác, chính là y đây. Nghĩ đến lại tức, Tả La không ngẩng đầu, nói.

“Con biết mà Hân nào mỗi lần bố với anh đi ra con lại thấy bố sạch sẽ hơn, cả người tắm đến hồng cả lên.” Tư Tư ngọt ngào cười, hoàn toàn không biết lời mình nói khiến bố mình xấu hổ thế nào.

Thấy Tả La nghe xong mặt biến Quan Công, nổi giận đùng đùng trừng mình, Mộ Dung chợt dạ cúi đầu. Cúi đầu gã lại thấy tay trái của mình, hê hê Tay trái của mình đúng là siêu lợi hại, lần nào Tiểu Tả cũng chịu không nổi buông giáp đầu hàng, đáng tiếc mình không có tay phải trợ giúp nên không đề được Tiểu Tả, nếu không chắc chắn mình có thể...

Đang suy nghĩ, đầu gã bị hung hăng cốc một cú.

Gã ngẩng đầu lên liền thấy chiếc thìa đặt ngang tầm miệng, xem ra bà xã đại nhân ăn xong rồi cuộc nhớ tới mình còn đói bụng, gã hưng phấn há to miệng nuốt hơn phân nửa, rồi, mặt đau khổ...

Hương vị này là ớt xanh mình ghét nhất sao?

Mộ Dung đang định theo thói quen nhổ ra, bị Tả La lạnh lùng cười nói.

“Ngoan, ăn nhiều ớt xanh tốt cho sức khỏe.”

Mộ Dung bị nụ cười (!?) hiểm có của bà xã mê đảo ba hồn bốn vía, ngây ngốc cười, đến khi buồn nôn mới phát hiện mình vậy mà nuốt thứ kể từ khi 4 tuổi đã không thèm đụng vào.

Nhìn Tả La cười tủm tỉm mức một thìa ớt xanh ừ ừ, Mộ Dung nuốt nước miếng, trán chảy mồ hôi lạnh.

Bà xã mình xài chiêu mê nhân kế, trúng hay không trúng đây?

Mộ Dung lựa chọn: Trúng!

Vì thế, Mộ Dung oai phong như tráng sĩ cắt cổ tay ngâm thìa, một thìa lại một thìa ăn sạch đĩa ớt xanh.

Cắn thìa nhìn nam tử bị bố đùa giỡn như đùa con cún, trong lòng Tư Tư dâng lên nỗi cảm kinh bi tráng: Anh Mộ Dung ăn sạch ớt xanh rồi, mình sẽ không phải ăn ớt xanh ghê tởm nữa!

Yeah yeah Anh Mộ Dung cố lên!

Bệnh viện âm khí nặng, Tả La tìm cơ khuyên Mộ Dung trở về công ty, dù sao tên kia chuyển đến nơi hoàn toàn không phù hợp với lĩnh vực làm việc của gã là vì y, mà y thì đang nghỉ ngơi. Vậy phải đẩy gã đi thôi.

Tuy nhiên Tả La quyết định nhận nhiệm vụ đưa Mộ Dung đi làm, lấy lý do tay gã không tiện, Tả La ở lại cùng gã cả ngày, tan tầm lại đón gã về. Mộ Dung gơ cả hai tay hai chân đồng ý luôn.

Biết tên kia suy nghĩ cái gì, cũng biết đã khiến gã lầm tưởng, nhưng Tả La không có cách nào để gã rời khỏi tầm mắt mình.

Gần đây y hàng đêm không yên giấc, một phần là vì tên kia đang ngủ cũng không quên quấy rầy y, một phần là vì y gặp ác mộng.

Hình ảnh Mộ Dung lạnh như băng nằm trên giường, không còn hô hấp, không còn ầm ập, không còn nỗ lực cười với y trong cơn ác mộng khiến trái tim y co thắt đến gần như vỡ vụn, Tả La biết, mình trốn không thoát.

Tả La nghĩ, cảm tình của mình dành cho người đàn ông này, có lẽ là thích rồi.

Điều này dù có xấu hổ mất tự nhiên, song là thật.

Không thể không chế, mỗi ngày đều nghĩ đến người ấy....Chính là loại tình cảm như vậy.

Nhìn nam tử ngồi ở bàn làm việc cách y một lớp kính thủy tinh, vừa ngồi nghiêm túc làm việc vừa không quên trộm ngắm y, Tả La thở dài, lật sách.

Người y yêu là một tên nhóc, cho dù thân thể cao lớn IQ vượt trội, vẫn chỉ là một tên nhóc.

Mộ Dung còn kén ăn hơn Tư Tư, còn có khả năng làm nũng khủng khiếp hơn Tư Tư, còn có...một tuổi thơ tịch mịch hơn Tư Tư.

Nếu một đứa trẻ từ nhỏ đến lớn không có ai sửa tật kén ăn cho nó, ngay từ lần đầu nếm thử không thích, liền không ai có thể để nó nếm thử lại lần nữa... Như vậy, nó là một đứa trẻ được chiều chuộng, cũng là một đứa trẻ đáng thương.

Cho nên Tả La cho phép Mộ Dung làm nũng với mình, tên kia chưa từng không nể với ai, ngay cả làm nũng cũng truc trắc như vậy.

Người y yêu, là một người còn cô đơn hơn y.

Tả La xem đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa, nhìn nam tử đang nghe điện thoại, Tả La vô thanh vô tức đứng lên quyết định một mình đi mua cơm, không ngờ bị gọi lại.

“Tiểu Tả, anh đi đâu vậy?” Mộ Dung cầm điện thoại nói với y.

“Mua cơm.” Nói xong y rời đi, trước khi đi nhìn Mộ Dung còn đang nói chuyện điện thoại, trong lòng Tả La bỗng có một thứ cảm xúc không thể nói rõ.

Ngày nào y cũng ở bên cạnh gã, song gã vẫn luôn cảnh giác nhìn chăm chú xem y đi đâu làm gì, là bởi vì gã thiếu cảm giác an toàn sao? Là bởi vì y không nói gì cả sao?

Tả La cho rằng, không cần nói gì cả, chỉ hiểu ở trong lòng là được rồi, nhưng rõ ràng Mộ Dung là người đàn ông cần hứa hẹn bảo đảm.

Rất kì lạ, hoàn toàn không giống đánh giá của mọi người dành cho gã, nhưng Tả La biết, gã là người đàn ông khát khao mong ước nhất trên thế gian.

Khát khao một lời thề.

Mình nên làm gì để an ủi cái tên nhát gan kia đây? Không nghĩ nhiều, Tả La rất nhanh chuyển sự chú ý sang thực đơn ngày hôm nay.

56. Chương 12

Y vô tình gặp La Lạp ở nhà ăn, các thư kí khác thấy y có thể lấy thân phận ‘người cùng giới bị tổng tài ghét nhất’ để đến đây chăm sóc Mộ Dung đều tò mò vô cùng, chỉ có mỗi La Lạp là không nói gì, không hổ là thư kí trưởng.

“Ừa?! Tả tiên sinh anh đổi vài món khác đi.” La Lạp vốn đang mỉm cười tủm tỉm đón Tả La, nhìn thấy đồ ăn trên khay của Tả La, sắc mặt liền hơi thay đổi.

“?” Tả La khó hiểu nhăn mày.

“Cái này, cái này...” Nhìn khay ăn màu sắc đỏ xanh phối hợp bắt mắt, La Lạp khó xử.

Đỏ là ớt chuông đỏ, xanh là ớt chuông xanh, ai cũng biết tổng tài nhất định sẽ không ăn hai thứ đó. Huống chi rau trộn còn là mướp đắng...

“Kén ăn không tốt.” Nhận ra sự khó xử của cô, Tả La nở nụ cười. Chớp mắt, La Lạp cảm thấy nam nhân lãnh đạm trước mặt bởi vì nụ cười này mà bỗng trở nên rạng rỡ hơn rất nhiều.

Cô đang định mở miệng nói, đám người bỗng nhiên ồn ào. La Lạp theo quán tính quay đầu nhìn, Tả La thì theo thói quen xoay người rời đi, không ngờ lại bị giữ chặt.

“A Cháu dâu của ta đây phải không? Ồ Xinh đẹp quá...” Bà lão già cỗi không biết tốt xấu giữa tiếng cười vang của mọi người kéo cánh tay Tả La, rõ ràng là dù y có muốn đi cũng đi không nổi.

“Sao lại cao thế này? Trẻ con bây giờ dinh dưỡng tốt thật đó. Không có mông mai này sinh con kiêu gì? Cơ mà eo không tồi...” Tả La cả người cứng ngắc, đến khi tay bà lão đụng đến thắt lưng y rốt cuộc chịu không nổi, y nhìn La Lạp bên cạnh ghen đỏ cả mặt vì nể mặt y mà không cười văng lên, nhờ cô cầm giúp khay

ăn, đến khi cô cười tiếp nhận y mới rảnh tay đi ngăn cản bàn tay ngày càng mò mẫm trên người y của bà lão.

“Bà, bà là...” Lôi kéo bàn tay bà, Tả La hiềm có luồng cuống tay chân.

“Bà ấy nói đến tìm cháu dâu, lúc trước bà cũng nhận đến mười mấy đứa cháu dâu rồi.” Thanh niên bên cạnh nhìn không được phì cười, “Bà ấy chắc cũng lẩn rồi, không nhận thức được mọi người, chẳng phân biệt nam nữ cứ loạn tung phèo vậy thôi hà!”

Nhìn bà lão tóc bạc trắng ngây ngô cười vuốt tay mình, lại nghe tiếng cười líu ríu của mọi người xung quanh làm Tả La bỗng thấy không vui, y nắm chặt tay bà lão, nhíu mày nói với La Lạp, “Phiền cô đem cơm trưa cho Mộ tiên sinh hộ tôi, tay cậu ấy không tiện, nếu được cô đút luôn cho cậu ấy nhé, tôi đưa bà ấy về.”

Nói xong, Tả La bỏ lại đám người vẫn tiếp tục cười ha hả, kéo bà lão đi.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Mộ Dung chuẩn bị sẵn pose cười tí mắt chờ nam nhân tiến vào, vậy mà lại là La Lạp đẩy xe đẩy vào.

“Sao lại là cô? Tả La đâu?” Phút chốc Mộ Dung như quả bóng xì hơi, nam tử cảm xúc tụt dốc, lập tức quay về vẻ sắc bén vốn có.

“Anh ấy bị một bà lão nhận nhầm, tự động đứng ra đưa bà lão về nhà. Hì hì Lúc ấy biểu tình của Tả tiên sinh thật đáng yêu —”

Lời còn chưa dứt, cô đã phát giác mình đang bị cấp trên dùng ánh mắt thù địch nhìn chằm chằm, nụ cười trên môi phút chốc cứng đờ.

“Cô đi xuống đi.” Mộ Dung buồn bực nói.

Đáng yêu cái gì? Sự đáng yêu của người kia rõ ràng chỉ có mình mình biết. Sự đáng yêu của người kia chỉ cần mình mình biết là đủ rồi.

Ham muốn độc chiếm lên tới đỉnh điểm, ngay cả một lời khen ngợi nhỏ xíu của người khác cũng kích động tới ham muốn ấy của gã, gã chính là hẹp hòi như thế đấy.

Không rõ vì lý do gì cấp trên lại tức giận, La Lạp bưng hai khay cơm từ xe đẩy xuống, một khay là mứt đắng ớt chuông, khay còn lại gồm toàn những món Mộ Dung thích.

“Đồ ăn Tả tiên sinh lấy tôi sợ không hợp với khẩu vị của tổng tài, nên đã mua thêm một phần cơm ngải thích.”

“Dạo này tôi thích ăn ớt chuông. Cô cầm phần kia đi đi.” Phất tay, Mộ Dung không kiên nhẫn nói.

“Nhưng Tả tiên sinh nói tay ngài không tiện, muốn tôi đút ch—”

“Không cần, tay trái của tôi có thể dùng thìa.” Từ nhỏ Mộ Dung đã được huấn luyện sử dụng cả hai tay, tuy bình thường không cần dùng tay trái, song tay trái của gã cũng rất linh hoạt, gã không nói cho Tả La, chính là vì muốn lừa người kia thân cận với mình nhiều hơn một chút. Đối với người phụ nữ có ý đồ khác với gã thì...

“La tiểu thư, cô là một nhân viên tốt, chuyện xảy ra từ lâu kia tôi đã sớm quên rồi, cô cũng mau quên đi! Tôi không muốn chỉ vì vậy mà mất đi một nhân viên như cô.”

Gã tuy đa tình, song không ăn cỏ gần hang, vậy mà một lần say rượu tỉnh dậy gã phát hiện người bên cạnh mình lại chính là thư kí đắc lực của gã! Cả hai đều uống rượu, Mộ Dung không nhớ gì cả, tất cả đều là sai lầm, vốn gã định đuổi việc cô ta để mai sau không đụng mặt, nhưng cô ta khóc lóc thê thảm khiến gã nảy sinh ý định giữ cô ta lại — La Lạp là một mỹ nhân, có rất nhiều khách hàng thích cô ta, không thể phủ nhận, La Lạp đã lôi kéo rất nhiều khách hàng về cho gã, cân nhắc lợi hại xong, Mộ Dung cuối cùng quyết định giữ La Lạp lại, tuy nhiên giờ xem ra...

“Cô đi đi.”

“Tôi đã có người mình yêu thật lòng, chỉ cần chờ người ấy đồng ý là chúng tôi sẽ kết hôn, hiểu rồi chứ?” Mộ Dung tay trái lưu loát cầm đĩa, nhẹ nhàng vung thành độ cong xinh đẹp duyên dáng.

Cứng nhắc gật đầu, La Lạp cúi đầu ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa văn phòng.

Giây phút cuối cùng trước khi cánh cửa đóng lại, thứ cô nhìn thấy chính là hình ảnh nam tử hưng trí bừng bừng ăn ớt chuông, vẻ mặt dù cau mày lại vẫn tươi cười hạnh phúc như muốn đắm nát hai mắt cô.

Cửa đóng, trong mắt La Lạp hiện lên lệ khí khiến người ta không rét mà run.

57. Chương 13

“Cháu dâu à Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi? Trong nhà còn ai không?” Ngồi lên ghế phó lái, bà lão tuy không cao lớn nhưng giọng sang sảng lạ kì, dọc đường miệng không ngừng nghỉ. Tả La mất diếc tai ngơ, bình tĩnh lái xe, chờ đến khi bà khô miệng nghỉ một chút, y đưa một hộp nước trái cây cho bà, mở miệng hỏi.

“Lão phu nhân, nhà của ngài ở đâu? Để tôi đưa ngài về.”

Bà lão giật mình, một lúc sau bỗng nhiên cười vỗ lên vai y, “Ui dà! Lão phu nhân gì chứ! Gọi bà nội là được rồi! Nào Gọi một câu bà nội cho ta nghe xem.”

Tiếng nước chảy khe khẽ vang lên, bà lão nhìn theo tầm mắt Tả La, xấu hổ ngượng ra.

Nước trái cây bị động tác vừa rồi của bà không cẩn thận nghiêng sang một bên, đổ xuống chân y.

“Xin, xin lỗi con.” Bà lão đột nhiên trở nên sợ sệt, nhìn Tả La mặt không đổi sắc, xấu hổ cười.

Tả La không rên một tiếng, vươn tay về phía bà, bà lão tưởng Tả La muốn đuổi mình xuống, hoảng loạn cuống quýt mở cửa.

“Ta, ta tự mình xuống!”

Nhìn bà lão vừa xấu hổ lại vừa ỷ khuất, Tả La mỉm cười, hẳn nào mọi người đều nói người già thực ra giống hệt trẻ nhỏ.

Tả La lấy một chai nước trong hộp tủ, khẽ cười với bà, “Vừa rồi ngài còn chưa uống được mấy ngụm phải không? Trong xe chỉ còn mỗi chai nước này, không có nước trái cây, cẩn thận một chút, bị đổ tiếp sẽ không còn nước uống nữa đâu.”

Bà lão nhận chai nước, nhìn Tả La cúi đầu rút khăn tay tự lau người, bà ngơ ngác, rồi đột nhiên bỏ nhào về phía y.

“Cháu dâu con đúng là người tốt! Ta đồng ý, con mau vào cửa nhà ta đi...Ủa?”

Tự dưng bà lại có cảm giác như giọt nước mưa bắn lên mặt, nhìn cái chai trên tay — trống không. Bà trống rỗng nhìn Tả La — cả đầu y đều là nước.

Nguy rồi Bà lão theo trực giác lùi về sau, một lúc lâu thấy nam nhân mặt vẫn không đổi lấy ra thêm một cái khăn tay lau đầu, khó khăn chặt vật cũng đỡ hơn một chút, y nhìn bà lão vẻ mặt sợ hãi, đành nở nụ cười cứng nhắc,

“Được rồi, không còn nước không phải lo bị ướt nữa, giờ ngài nói cho tôi biết ngài ở đâu đi.”

Bà lão chớp chớp mắt đáng yêu, ngoan ngoãn nói ra một địa chỉ.

Đó là một nhà dưỡng lão, Tả La liền hiểu được vì sao bà lão thoát nhìn có vẻ điên điên khùng khùng, có lẽ là tuổi đã cao nên trí óc không còn tỉnh táo minh mẫn như xưa. Trước khi đi bà lão còn cường ngạnh đưa cho y một hộp nhạc, nói là quà cho cháu dâu.

Y cứ giải thích mình là đàn ông, không thể là cháu dâu của bà được, nhưng mà bà lão cứ kiên quyết muốn y nhận.

Chỉ là một chiếc hộp bình thường cũ kĩ không đáng bao nhiêu tiền, Tả La đành bất đắc dĩ nhận lấy.

Khi lái xe về, thật lâu thật lâu sau, Tả La vẫn có thể nhìn thấy gương chiếu hậu hiện lên bóng dáng của bà lão, bà dùng sức vẩy cánh tay nhỏ gầy, đến khi nhân viên nhà dưỡng lão thấy liền kéo bà vào trong.

Về sau nếu được lại cùng Mộ Dung đến thăm bà ấy đi, nhìn bà có vẻ rất cô đơn...Bởi vì cô đơn cho nên mới nhận người nhà lung tung chẳng? Tả La nghĩ.

Nghĩ đến Mộ Dung y lại nghĩ đến con quỷ kia, trong lòng đột nhiên căng thẳng, Tả La gọi điện cho Mộ Dung.

“Alo! Anh yêu chạy đi đâu thế? Tan làm lâu lắm rồi, Tư Tư em đã gọi người đi đón đến công ty, bọn em đói bụng lắm! Đúng không Tư Tư?” Giọng Mộ Dung từ đầu dây bên kia truyền tới, nghe nam tử tinh thần phấn chấn cùng cô nhóc kẻ xướng người hoạ, Tả La chợt thấy nhẹ lòng, thấp giọng nói.

“Ừ, tôi mới đưa một vị lớn tuổi về nhà, tôi lập tức về đây, muốn đi đâu ăn cơm, tôi đưa hai người đi.”

Vốn nghĩ bản thân rồi sẽ sống cô độc cho đến khi trở thành một ông lão quái gở không ai bận tâm, cuối cùng bị đưa đến nhà dưỡng lão, sau đó chết trong cô quạnh mới phù hợp với cuộc sống của y, nhưng giờ thì sao? Cuộc sống hiện tại của y, có người yêu y, có người y yêu, có một cô con gái thương yêu khăng khít, ba người cùng chung sống vui vẻ hoà thuận. Đây là chuyện mà Tả La không bao giờ có thể ngờ đến, hết thấy đều tựa như một giấc mộng, quá đổi vui sướng, quá đổi...hạnh phúc.

Cho nên Tả La luôn cẩn thận quý trọng nó.

Tư Tư muốn ăn món nướng kiểu Hàn, thuận tiện đi xem luôn bộ phim hoạt hình mới của Disney, sau đó còn đưa cô nhóc đến công viên giải trí chơi cả buổi, rồi mới công Tư Tư một phờ ngừ tít trên lưng trở về nhà.

Mộ Dung tay không tiện đành phải nhìn Tả La công Tư Tư lên lầu, điều duy nhất gã có thể làm chính là tra chìa khoá vào ổ mở cửa, sau khi vào nhà việc đầu tiên Tả La làm là thả Tư Tư xuống, cởi giày cởi áo khoác cho cô nhóc, đắp chăn lên.

Tả La ngồi bên giường nhìn đứa nhỏ ngọt ngào ngủ dưới ánh đèn nhàn nhạt, bất tri bất giác cong khoé môi.

“Cảm ơn.” Thấy Mộ Dung đứng ở cửa nhìn mình và Tư Tư, Tả La cười nói.

Khuôn mặt vốn cứng nhắc vì nụ cười hạnh phúc có chút ngốc nghếch này mà trở nên sinh động tươi sáng hơn nhiều.

Mộ Dung đột nhiên biến sắc, không nói một câu đóng cửa tắt đèn, trong bóng tối kéo Tả La chạy đi.

“Huh?” Tả La không hiểu gì, ngay giây tiếp theo đã đi tới phòng khách sáng trưng, lại nghe một tiếng trầm đục, lưng bị Mộ Dung đè lên cánh cửa phòng Tư Tư mới đóng lại, môi bị gã dùng sức chiếm lấy.

“Ừm!” Tả La không thể động đậy, môi bị người ta khát khao xâm chiếm, đầu lưỡi quy củ của y bị đối phương bá đạo cuốn vào miệng, đầu lưỡi đột nhiên bị cắn không dám chống cự, đành phải nhận cường ép của đối phương, vừa ngậm vừa mút vừa cắn. Tả La chợt có ảo giác, mình sẽ bị gã nuốt vào bụng, vạn kiếp bất phục...

Không hiểu cách thở khi hôn nồng nhiệt, Tả La như con cá thiếu nước, Mộ Dung mãi mới nhận ra sự khổ sở của y, khẽ cắn đầu lưỡi của y một cái, buông môi y ra.

Song tay và chân lại không rời y.

Một tay Tả La bị người Mộ Dung dùng sức đè lại, tay kia bị cánh tay đối phương đè nặng, đùi Mộ Dung bá đạo chen vào giữa hai chân y, không an phận cạo sát bộ vị mẫn cảm dưới thân y.

“Cậu làm gì –” Bởi vì thở dốc, chất vấn của Tả La khó tránh được yếu ớt thiếu sức mạnh.

“Ai biểu anh hấp dẫn em?” Tội phạm nói đến đúng lý hợp tình.

“Dùng vẻ mặt đáng yêu như thế nói cảm ơn em. Em vừa thấy liền không chịu nổi.” Cảm Mộ Dung nhẹ nhàng gác lên đầu vai Tả La, tay trái cầm tay Tả La khẽ di chuyển, để đối phương chạm vào thứ đã sớm phấn chấn bừng bừng nơi khó hạ của mình.

“Anh khơi hoả, anh phải có trách nhiệm dập.”

Hơi thở Mộ Dung nóng rực phả vào tai y, gã tinh tế găm cấn vành tai tinh xảo, khiến Tả La run rẩy không thôi. Run rẩy xong lại tới nóng bừng. Nhiệt độ nóng bỏng từ tai lan truyền tới lòng bàn chân, nóng từ trong ra ngoài...

“Tôi khơi cái gì chứ.” Tả La đỏ bừng mặt, run rẩy muốn đẩy bàn tay Mộ Dung ra, song thứ đang cương rõ ràng kia khiến y cảm giác như tay mình sắp bỏng tới nơi rồi.

Lời còn chưa nói xong, đầu càng ngày càng cúi thấp, thấp đến nỗi nhìn thấy tay của chính mình đang *** loạn chạm vào nơi đó của gã.

Tả La nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu.

“Đi tắm đã, tôi không muốn để người ngợm bẩn thỉu.”

Y đẩy Mộ Dung ra, không quay đầu lại đi thẳng vào phòng tắm. Mộ Dung ngây người tại chỗ không thể tin nổi, trợn mắt nhìn, mãi một lúc sau mới đỏ bừng mặt.

“A!”

58. Chương 14

“ em thấy cái ni hay nên vô luôn:v “

Chuẩn bị tốt hết xong, nhìn thấy Tả La đi ra Mộ Dung liền nhanh chóng vào phòng tắm, cuống cuống tắm tấp rồi mang một thân còn ướt đầm bọt nước phi ra.

Mộ Dung sợ mình ra chậm sẽ phải chứng kiến Tả La thay đổi ý định ngủ mất.

Trộm ngẩng đầu nhìn, thấy Tả La đang mặc áo choàng tắm ngồi trên giường đùa nghịch một cái chai.

Nhận ra cái tên in trên chai xong Mộ Dung lập tức thảo dung thất sắc!

Không xong!!!! Cái chai kia, cái chai kia!!! Chính là cái chai bôi trơn mình mới đặt dưới gối!

Mộ Dung xấu hổ đến nỗi ngậy đơ luôn.

“Cậu đứng ngốc ở đó làm chi? Tóc cũng không lau khô. Lại đây tôi lau tóc cho cậu.” Rốt cuộc Tả La cũng để ý đến Mộ Dung, nhẹ giọng gọi gã.

Mộ Dung liền ngoan ngoãn lại gần, ngồi bệt dưới thảm giữa hai chân Tả La, để y lau tóc cho mình.

Bàn tay nam nhân bao lấy đầu gã, tuy không mềm mại lại ôn nhu cẩn thận lạ thường, hai bên người gã là chân nam nhân, khoảng cách giữa hai người gần đến độ gã có thể thoáng ngửi được mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người nam nhân — là mùi sữa tắm giống hệt của gã.

Mộ Dung tim đập thình thịch.

Cảm giác được độ ấm trên đầu rời đi, Mộ Dung nhin không được ngẩng đầu lên, hai mắt liền chìm sâu vào ánh mắt của Tả La.

Ngọn đèn ảm đạm nhu hoà, dịu dàng mơn trớn vẽ nên hình dáng nam nhân, Mộ Dung bất ngờ nhận ra y không mang mắt kính, mất đi lớp kính che chắn, Mộ Dung có thể nhìn thấy đôi mắt dài hơi nhướn lên cùng con ngươi đen láy của y, giờ phút này đang nhìn mình chăm chú.

Mộ Dung cười như một tên trộm, nói một câu thiếu lãng mạn hết sức.

“Làm nhé?”

Tình nhân càng thiếu lãng mạn của gã mặt không biểu cảm nhìn gã một lúc lâu, sau đó y cúi người, cánh môi hơi mỏng hạ xuống, dùng hành động nói đáp án cho gã biết.

Mộ Dung ngẫm hiểu, ôm lấy đầu nam nhân, biến nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Nụ hôn dây dưa nóng bỏng thân mật đến độ đôi bên đều không thể hô hấp, thời khắc cơ hồ sắp hít thở không thông, Mộ Dung mới khẽ khàng buông đầu nam nhân ra, nam nhân được thả ngả ra đằng sau, hai

tay chống giường cúi đầu thở hổn hển, cặp mắt vì kích động mà nheo lại nhìn gã có vẻ khiêu khích lạ kì, đôi môi mỏng bị gã hôn sưng đỏ bỗng trở nên mọng đầy gợi cảm hơn mọi ngày.

Khoảnh khắc cả hai nhìn nhau không nói, Mộ Dung chợt nhìn thấy, Tả La cười với mình.

Nụ cười rất khê, rất khê, lại chứa chan ngưỡng chừng không thoát thành lời.

Giờ mà không ra tay thì không phải là đàn ông! Mộ Dung xoay người, vị trí không đổi, chỉ là mặt hướng về phía Tả La, quỳ gối giữa hai chân đối phương.

“Em cởi ra nhé?” Kéo dây lưng áo choàng tẩm của nam nhân, Mộ Dung xấu hổ cười.

Tả La mất tự nhiên quay đầu sang chỗ khác.

Không khí lạnh lẽo không mau chóng ủa tới như dự kiến.

Trên đùi nổi da gà, là tay Mộ Dung đang mơn trớn từ đùi xuôi lên phía trên. Cảm giác thực sự rất quái dị, Tả la nhin không được cúi đầu nhìn về phía hông của mình.

“Anh yêu à, anh cứ nhìn chăm chăm như vậy, em sẽ ngưỡng đó...” Miệng thì nói vậy, xong mặt Mộ Dung chẳng hề có vẻ gì là thẹn thùng, gã liếc mắt đưa tình với y một cái xong, bắt đầu làm trò trước mặt y...Kéo mở áo của y ra.

“Tiểu Tả thật tốt, không mặc quần lót này...Hắc hắc Rất tiện đó...” Tả La dù thân mình run nhè nhẹ lại vẫn kiên định nhìn theo, y thấy Mộ Dung cúi đầu xuống ngó thứ mềm nhũn dưới thân mình, thấy gã cười với mình, thấy đầu lưỡi phần hồng khê liếm cánh môi mỏng, sau đó nhẹ nhàng liếm lên...

“Cậu đây là...!” Tả La chưa từng được đối xử như vậy, luống cuống tay chân muốn giãy dụa, chỉ tiếc mệnh căn còn trong miệng đối phương, giãy dụa này có vẻ lực bất tòng tâm.

Đối phương vừa thuần thực vừa có kỹ xảo, Tả La rất nhanh đã buông giáp đầu hàng, tiết ra.

Khuôn mặt nghiêm túc đỏ bừng, thấy Mộ Dung còn liếm liếm chất dịch vương bên khoé miệng, Tả La thẹn hoá thành gợn kéo áo choàng tẩm lau lau mặt đối phương.

“Ghe tởm!”

“Ghe tởm? Không đâu. Đây là lần đầu tiên chính thức của ‘em’ và Tiểu Tả mà, lần trước không tính....Lần đó rất đau phải không? Lần này...Em muốn làm Tiểu Tả thoải mái...Hắc hắc Tiểu Tả thấy thoải mái chứ? Bảo bối của Tiểu Tả có tinh thần lắm này ”

Nhìn khuôn mặt tươi cười gian trá liều mạng muốn lấy lòng mình của gã, Tả La hừ lạnh, chân đạp đạp khó hạ Mộ Dung.

“Của cậu cũng có tinh thần nhĩ!” Nhìn thấy đối phương cả người tức thì cứng đờ, Tả La thở dài, “Ngu ngốc. Lên đây.”

Cảm giác nóng cứng dưới chân không thể bỏ qua, như vậy còn có thể nhin được nữa? Tả La kinh ngạc.

Mộ Dung bị hành động của người yêu làm cho chẳng hiểu mô tê gì, thẳng đến khi gã bị Tả La ấn xuống giường, rồi bị đối phương khoá gối trên eo, gã vẫn không biết y định làm gì với mình...

Tình nhân lãnh đạm của gã ngồi quỳ vắt chân sang hai bên sườn gã, lưng quay về phía gã, áo choàng tẩm có vẻ hỗn độn, từ góc độ của gã, có thể nhìn thấy đường cong lưng tinh tế dễ nhìn của y.

Mê muội nhìn bóng dáng tình nhân, đột nhiên mệnh căn bị nắm chặt khiến gã không kìm được rên một tiếng. Thấy tình nhân khom lưng xuống, Mộ Dung bỗng có dự cảm chẳng lành.

“Tiểu Tả anh không cần...” Mộ Dung sốt ruột muốn ngồi dậy ngăn cản, lại vì bị Tả La ngồi trên người mà không làm gì được.

Nam nhân lãnh đạm dùng giọng nói lãnh đạm trước sau như một nói với gã.

“Em có thể, tại sao anh không thể?”

Giây tiếp theo, Mộ Dung cảm giác được thẳng nhỏ của mình bị người ta nhẹ nhàng ngậm lấy.

Kỹ thuật không cao siêu, lại khiến gã thoải mái lạ thường, tưởng tượng đến giờ phút này, người phục vụ mình chính là y, là người đàn ông lãnh đạm, là người đàn ông mà gã yêu nhất...Mộ Dung liền nhin không được cả người nóng bừng.

Bởi vì động tác của nam nhân cho nên cặp mông của y giờ phút này đang nhô lên phía trước ngực gã.

Cặp mông theo động tác của nam nhân mà hơi đong đưa dị thường gợi cảm, lay động lên xuống dập dờn, kích thích đến giác quan vốn yếu ớt của Mộ Dung. Nhìn nhìn một lúc rồi cuộc kiêu không nổi, gã vươn hai tay chụp lên mông y, cảm giác thân mình y hơi cứng lại, nhưng không ngăn cản gã.

Mộ Dung dọc theo áo choàng tẩm chăm chăm di chuyển, cuối cùng cũng đến vị trí trọng điểm, cục huyết nhắm chặt hoàn toàn không có ý muốn hoan nghênh gã, Mộ Dung đành phải nhẹ nhàng trấn an, chậm rãi tăng thêm lực đạo, hi vọng dùng kiên nhẫn làm cục động cảm động mà mở ra một chút.

Gã dụ dằng đánh vòng, ngay khi nơi đó thả lỏng liền nhanh chóng dùng một ngón tay tham tiến, nội bích gắt gao co lại, cắn chặt ngón tay gã.

Vỗ vỗ mông nam nhân, Mộ Dung nhẹ giọng hấp dẫn y.

“Anh yêu, lùi về sau một chút, em muốn liếm anh.”

Cả ngón chân nam nhân cũng đỏ bừng lên.

Dù xấu hổ cùng cực, song thân mình y cũng nghe lời dịch xuống dưới. Mộ Dung cười khê, nâng đầu, vươn lưỡi nhẹ nhàng hôn lên cục huyết.

“Ha ha, anh yêu à, anh đáng yêu quá đó, ngay cả nơi này cũng tắm rửa sạch sẽ...Anh mua loại dịch tẩy rửa này từ khi nào vậy? Không tồi, là hương chanh mà em thích.”

Hai chân nam nhân vì lời này mà run rẩy suýt không quỳ nổi.

Biết tình nhân của mình đã ngại ngùng đến cực hạn, Mộ Dung không kích thích y nữa, bắt đầu ra sức lấy lòng cục hoa nguyệt nguyệt trước mặt, chờ mong nó nở rộ... sau đó, để cho mình tiến vào.

Đầu lưỡi chậm rãi làm mềm động khẩu, song vẫn còn chưa đủ, khổ hạ của gã tất nhiên đã sắp đến cực hạn, mồ hôi chảy ròng ròng. Mộ Dung lấy chai bôi trơn Tả La vừa để ở cạnh giường, bắt đầu làm bước bôi trơn cuối cùng.

Bôi chất lỏng trơn dính lên bóng tư đã cứng đến nguy của mình xong, Mộ Dung vỗ vỗ mông nam nhân, gọi y quay đầu lại, y hôn gã, khoé mắt đỏ bừng, như thể kích động, lại như bất lực...

Mộ Dung mỉm cười nằm xuống, tỏ vẻ vô tội chìa bàn tay bị băng vải trắng tinh cho nam nhân xem.

“Anh yêu à, phiền anh rồi, anh tự ngồi lên đi.”

Nam nhân mặt càng thêm đỏ, nén giận trừng gã, hai tay khoát lên vai gã, mắt tự nhiên ngồi xuống.

Nội bích nóng từng vì ma sát mà nảy sinh khoái cảm khiến người ta phát cuồng, mồ hôi trên thân thể cả hai chảy ra, thấm ướt ga giường, nam nhân cố chấp ôm vai gã, để gã không thể nhìn thấy khuôn mặt y.

Cho dù thân mình gấn bó khăng khít, cho dù chính mình chôn sâu trong cơ thể tình nhân làm càn làm quấy, cho dù cảm nhận được nhịp tim đập điên cuồng của tình nhân gấn sát ngực mình, Mộ Dung vẫn cảm thấy không đủ....

“Quay lại đây...La...Em muốn hôn anh...” Cánh môi khát cầu nóng cháy...Mộ Dung ôm siết thân thể trong lòng, cắn lên gáy đối phương thốt lên lời thỉnh cầu hèn mọn.

Cuồng loạn đỉnh chỉ, nam nhân trong ngực gã chậm rãi buông vai gã, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, sau đó...nhè nhẹ đặt lên môi gã một nụ hôn.

Không thể chịu đựng thêm nữa! Mộ Dung đẩy ngã nam nhân, cuồng loạn hôn y, không quên đẩy nhanh tốc độ.

Hạ thân bị cắn chặt không ngừng, Mộ Dung cuối cùng nhin không được phun trào, chất lỏng trắng đục bắn vào nơi sâu nhất trong trục tràng nam nhân. Trên tay gã ẩm ướt, Tả La cũng tiết, nội bích vẫn ôm lấy thứ

của gã chặt chẽ co rút như muốn ép hết tinh tử của vật xâm phạm, cảm giác quá mức thoả mãn, Mộ Dung mệt mỏi nằm thở hổn hển trên người Tả La. Hai hồng anh chói mắt bỗng hiển hiện trước mắt, liền bị Mộ Dung hung hăng cắn.

Mộ Dung vừa ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt mệt mỏi ngủ thiếp đi của người yêu, gã ngây ngốc cười, vươn tay ôm Tả La gần sát vào mình, rồi cũng nặng nề ngủ.

Không hiểu sao cứ thấy thiếu thiếu...Anh làm em thất vọng quá anh Mộ à.

59. Chương 15

“Đứng lên đi.” Nghe giọng nói quen thuộc gọi chính mình, Mộ Dung chậm rãi mở mắt, nở nụ cười quay sang bên cạnh lại chỉ đón được một khoảng không, gã dụi dụi mắt, miêng cưỡng nằm bò trên giường ngửa mặt nhìn.

Tiểu Tả đeo tạp dề, bên trong tạp dề là quần áo chỉnh tề, cầm cây lau nhà nghiêm túc lau lau, lau xong thấy gã trốn mắt nhìn liền đi về phía giường, mặt không chút thay đổi nói.

“Nhích cái người của em ra, anh phải đổi ga giường.” Thấy Mộ Dung vẻ mặt mờ mịt nhìn mình, Tả La túm ga giường kéo mạnh một phát, khiến Mộ Dung thiếu chút lăn quay xuống giường, gã hoảng sợ hoàn toàn tỉnh táo, ôm chần che bộ vị trọng điểm, trốn mắt há hốc mồm nhìn nam nhân mặt không đổi sắc thay ga giường, sau đó quay về phía mình, tầm mắt y chuyển xuống dưới, tiếp đến...người gã chợt lạnh lạnh, cái chần quần quanh người liền vào tay Tả La.

“Mấy thứ này...Ồ ối, anh đi giặt, em mau thay quần áo rồi chuẩn bị đồ ăn sáng, Tư Tư sắp muộn rồi.” Tả La ôm một đồng hồ này nọ trong tay, tay kia không quên cầm cây lau nhà cộng với túi rác. Mộ Dung ngơ ngác nhìn bà xã.

Sau đêm đầu lãng mạn, Tiểu Tả hẳn phải là rúc vào lòng mình, bị mình hôn tỉnh, sau đó xấu hổ chôn mặt trong chăn, mình sẵn sàng ôm anh ấy vào phòng tắm rửa, kể rồi ở trong phòng tắm này nọ tiếp một phen, kể rồi mình thanh khí sáng bẽ ‘vợ yêu’ cả người đỏ hồng như con tôm luộc, mềm nhũn chịu không nổi ra ngoài, kể rồi mình xoa đầu anh ấy, thay một bộ chăn ga mới, rồi bẽ bà xã nằm xuống, hôn một cái rồi nói ‘Tất cả cứ giao cho em.’, kể rồi mình ở trước mặt bà xã mạnh mẽ thể hiện sự chịu khó của bản thân, quét rác, thông gió, mua đồ ăn sáng, gọi con nhỏ rời giường...Lúc thu dọn đồ bôi trơn cũng là một cơ hội tốt. Mình có thể làm bộ ngẫu nhiên bạn tâm nói, ‘Anh yêu à, anh thấy loại này dùng ổn không? Có thích mùi này không?’ Cái này cũng coi như một cách để tăng thêm tình thú cho mấy cặp vợ chồng, cơ mà...

Nhìn chằm chằm căn phòng sạch sẽ như chưa từng xảy ra chuyện gì...

Tất cả mọi việc sao toàn là bà xã mình làm?

Chứng cứ duy nhất của đêm xuân còn lưu lại...Chính là chai bôi trơn để ở cạnh đầu giường Tiểu Tả quên dọn, Mộ Dung mắt to mắt nhỏ trừng cái chai, mới dùng có tí xịu à...Hẳn nào Tiểu Tả hôm nay thanh khí sáng như vậy, mình hôm qua giữ gìn chẳng phải hại ngược chính mình ư?

Mộ Dung nhìn chòng chọc cái chai, mãi đến khi cửa đột nhiên mở ra, bà xã sắc mặt như thường tiến vào, thấy gã còn chưa nhúc nhích thì nhú mày.

“Em mau dậy đi! Nếu em thực sự mệt chết thì hôm nay xin nghỉ đi.”

“Không! Em không mệt tí nào cả!” Vừa nghe câu này Mộ Dung liền như bị súng bắn nhảy dựng lên, chuyện liên quan tới tôn nghiêm của người đàn ông thế này, bị bà xã hiểu lầm mình mới làm một lần đã mệt năng lực không đủ về sau bà xã nghĩ đến chuyện đi ngoại tình thì chết! Đúng là nguy to!

Hôm qua thông cảm cho thân thể của Tả La nên mới làm một lần liền bỏ qua cho anh ấy quả nhiên là sai lầm! ‘Đàn ông không xấu, bà xã không thương’ câu này quả thực là quá đúng, lần sau mình phải như vậy! Phải như vậy!!! Nghĩ đến cảnh tượng Tả La mệt đến về mặt thẹn thùng (?) ngã vào ngực mình...

“Em dậy đi.” Giọng nói bình tĩnh của Tả La truyền tới. Nhìn theo tầm mắt Tả La, đập vào mắt gã chính là cảnh thứ gì đó ở dưới khổ hạ của mình đang dần dần ngẩng đầu.

Mặt Mộ Dung đỏ lựng lên.

Nhìn một tay còn băng vải của Mộ Dung, Tả La thở dài, đặt tay lên thành nhỏ của gã.

Tay Tả La vẫn thiếu linh hoạt như trước, xong lại rất thoải mái, cả quá trình Mộ Dung đều đỏ mặt nhìn chăm chăm Tả La, nhìn khuôn mặt vốn không biểu cảm dần rịn mồ hôi, sau đó, hai gò má y bắt đầu ửng hồng.

Tiểu Tả quả nhiên là...thích mình nhỉ?

Khi bắn ra, mặc kệ Tả La phản kháng, Mộ Dung ôm chặt lấy đầu y, hôn thật sâu.

Là hôn lên cổ y.

“Em còn chưa đánh răng Đánh răng xong mới hôn môi được.” Thích thú ngấm hai má đỏ hồng của nam nhân, Mộ Dung cười gian.

Nam nhân ngậy người một lúc, rồi chậm rãi thả lỏng, tùy ý gã ôm mình vào lòng, cuối cùng ngẩng đầu nhìn gã chăm chú, nâng cằm lên tặng gã một nụ hôn.

Môi kề môi.

Khẽ cười, Tả La đứng dậy chỉnh chỉnh quần áo, quay đầu nói với gã, “Không sao, anh đánh răng rồi, cho nên anh có thể hôn môi em.”

Không thể tin nổi nhìn Tả La kéo ngăn tủ tìm quần áo cho mình, Mộ Dung rốt cuộc nhịn không được dè nam nhân xuống đất.

Quá đáng yêu Thực sự là quá đáng yêu! Trên thế giới này sao lại có người đáng yêu như vậy chứ?!

Gã có tài cán gì, lại có thể có được người đàn ông này...

...

Cuối cùng, hai người cũng đứng lên khỏi giường, Mộ Dung một bên mặc quần áo một bên nghe lời chỉ dạy của bà xã đại nhân.

“Về sau không được làm trên mặt đất nữa, sàn nhà rất cứng.”

Dạ dạ dạ Nhưng sau đó em có kéo chăn xuống lót rồi mà... Mộ Dung chợt dạ nhìn cái chăn trên mặt đất.

“Ga giường mới đổi giờ lại bẩn. Phải giặt lại lần nữa.”

Dạ dạ dạ Để em đi giặt được rồi...

Lúc đứng dậy, người Tả La đột nhiên cứng lại, Mộ Dung vội vàng đỡ bà xã đại nhân, vô tình cảm giác trên tay có gì dính dính.

Gã cúi đầu, phát hiện chất nhày mờ ám đang chảy xuống đùi Tả La.

Nháy mắt liên hiểu được ngọn nguồn, Mộ Dung cười ngốc.

Tả La xấu hổ đẩy Mộ Dung ra, tự mình lau người, một lúc sau mới cúi đầu nói.

“Lần sau nhớ mang áo mưa.”

Tươi cười của Mộ Dung vì thế mà càng ngốc nghếch choáng váng.

Lần sau...Còn có lần sau...

Mỗi lời nói vô thức của Tả La đều là một lần mừng thầm của Mộ Dung.

Tình yêu không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần hạnh phúc là đủ rồi.

Nhìn đồng hồ treo tường, Tư Tư thở dài.

Bố vẫn chẳng có vẻ gì là sẽ ra cả. Dù sao cũng muộn rồi, chẳng cần để ý xem đến muộn bao lâu nữa. Nhàm chán cầm điều khiển từ xa, Tư Tư dứt khoát mở TV lên coi.

60. Chương 16

Từng ngày từng ngày cứ giản dị trôi qua, Tả La tuy không nói rõ ràng với Mộ Dung, song cũng không đuổi gã đi.

Tả La ngày càng thường xuyên nhìn thấy con quỷ kia, con quỷ vẻ mặt vô cảm đi theo Mộ Dung, mỗi khi gặp nó Tả La đều im lặng tiến đến, kéo Mộ Dung tránh đi.

Trong lòng y có một đám mây đen u ám, y càng hạnh phúc, nó lại càng bành trướng.

Tả La đã thử cố câu thông với con quỷ khi không có mặt Mộ Dung, nhưng nó chỉ hờ hững nhìn y, không phản ứng.

Rốt cuộc cũng tới mức tùy thời có thể thấy con quỷ trong phòng, mỗi lần y quay đầu nhìn Mộ Dung, đều thấy thêm khuôn mặt tuần tú tái nhợt giống hệt Mộ Dung, nhưng lại là một sống một chết khác biệt... Vương mặc của Tả La vì thế mà ngày càng rối ren, ngày ngày bắt đầu lo được lo mất.

Mộ Dung trái ngược với Tả La, đạo này gã siêu vui vẻ, bởi vì Tả La không cự tuyệt gã cầu hoan. Tuy rằng phản ứng của y còn trúc trắc, nhưng cũng không cự tuyệt, thậm chí có đôi khi còn phối hợp với gã.

Tuy nhiên một thời gian sau, gã bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn. Thân thể Tả La ngày càng gầy yếu, khuôn mặt luôn sụp xuống, gã biết y đang căng thẳng, nhưng rốt cuộc là căng thẳng vì chuyện gì thì y không chịu nói. Bà xã dụ ngoạn để mình ôm vào lòng lại không chịu cho mình biết suy nghĩ khiến Mộ Dung quá hoang mang. Vì lo lắng cho thân thể của Tả La, Mộ Dung tự động giảm bớt số lần ôm (ooaa) y.

Hai người sẽ ở bên nhau cả đời, cho nên thân thể của bà xã là quan trọng nhất.

Song chính vì không ôm, cho nên Tả La lại càng căng thẳng, đến nỗi tối tối mất ngủ, trợn trừng mắt đối diện với con quỷ. Vài lần Mộ Dung nửa đêm tỉnh dậy thấy Tả La mở to mắt nhìn chăm chăm vào không trung đều bị dọa sợ, khó khăn lắm mới ấn Tả La xuống giường đi ngủ, nhưng y cũng ngủ không được an ổn.

Mộ Dung nhìn không khí trống không, rung mình một cái, theo bản năng, gã cảm thấy sự bất ổn của Tả La là có nguyên nhân.

“Trong nhà còn có người khác. Là một chú quỷ đẹp trai nhìn giống hệt anh Mộ Dung ấy! Bố không cho Tư Tư nói, sợ anh lo.”

Đến một ngày, Tư Tư vì quá lo lắng cho bố nên đã kể hết cho Mộ Dung, nhìn nam nhân tinh thần uể oải, Mộ Dung vừa đau lòng lại vừa tức giận.

Hôm sau khi đạo trưởng Cát Tường đến, Tả La hơi kinh ngạc, nhìn Mộ Dung không hề tỏ vẻ bất ngờ, y liền biết chuyện đã bại lộ.

Đạo trưởng Cát Tường đi đi lại lại vài vòng, một lúc sau bỗng nở nụ cười.

“Ông già ông cười cái gì?” Mộ Dung hờn giận nói, nếu không phải gã ngại lão là người mà bà xã nhà mình tôn kính thì... Mộ Dung thậm chí còn muốn oánh cái khuôn mặt cười thiếu đánh kia mấy chưởng.

“Không có gì.”

“Ông nói trong phòng này không có thứ gì linh tinh?” Mộ Dung nhướn mày hoài nghi.

“Có chứ Ở ngay bên cạnh cậu đó Lão huynh à, sắc mặt không tốt lắm nhỉ Nhìn qua quả thực có chút dọa người.” Lão đạo trưởng cười ha hả. Mộ Dung nhanh chóng nhận ra sau khi Tả La nghe câu này, sắc mặt y tái hẳn đi.

Không để ý đến sự kinh ngạc của Tả La, Mộ Dung xách cổ áo đạo trưởng ra ngoài.

“Cảm phiền đừng dọa anh ấy nữa! Tiểu Tả vì chuyện này đã suy nhược thần kinh mấy hôm rồi.” Mộ Dung đầu đầu nói, cuối cùng nhìn nụ cười bên môi đạo trưởng, thở dài buông lỏng cổ áo đối phương.

“Cái kia...Không phải ông nói tôi cái gì mà dương khí nặng, tôi ở cạnh Tiểu Tả Tiểu Tả sẽ không nhìn thấy mấy thứ kia nữa. Vậy sao chúng tôi dạo này mỗi ngày đều...Anh ấy vẫn nhìn thấy?” Mộ Dung nói xong, trên mặt bất ngờ đỏ ửng khó tin.

“Hắc hắc chúc mừng chúc mừng! Đúng đó Tiểu Tả không phải là không thấy quỷ gì khác đó sao? Còn về con này...” Cát Tường ngẩng đầu nhìn Mộ Dung thật sâu, cười thâm sâu, “Là đặc biệt.”

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Mộ Dung, Cát Tường không nói gì, chỉ đưa một cái kiếm gỗ đào, một tấm bùa chú và một bình nước thuốc nhỏ.

“Treo kiếm đào lên trước cửa nhà cậu, rồi dán tấm bùa này lên, sau đó để Tiểu Tả uống bình thuốc này.” Lão đạo trưởng dặn dò.

“Làm như vậy có thể diệt trừ con quỷ kia sao?” Mộ Dung vui mừng quá đổi.

“Không, như vậy Tiểu Tả sẽ không thấy quỷ nữa.” Cát Tường nhàn nhả quay đầu sang hướng khác, không để ý Mộ Dung nổi trận lôi đình.

“Đừng như vậy. Con quỷ kia ta không thể giết, cũng không giết được. Ý niệm là từ tâm sinh ra, nhiều cô hồn dã quỷ du dương nhân gian như vậy không phải mọi người vẫn đều ỏn sao? Không nhìn thấy gì chính là phúc khí, cậu để Tiểu Tả uống thuốc này, rồi nghỉ ngơi cho tốt là ỏn, đứa nhỏ kia đơn thuần chỉ là vì quá quan tâm nên mới sinh ra tâm bệnh. Cậu ấy lo cho cậu. Ta cũng không muốn cậu ấy vì thấy mấy thứ này mà không thiết ăn uống, tinh thần ủ dột thậm chí còn dẫn đến suy nhược thần kinh. Xem ra, đứa nhỏ này thực sự thích cậu.”

Nghe lời Cát Tường nói, Mộ Dung sững sốt, cười ngốc.

“Đương nhiên rồi! Tiểu Tả đương nhiên yêu...yêu tôi muốn chết ”

Đạo trưởng Cát Tường nhìn Mộ Dung ôm kiếm đào vẻ mặt si mê mơ mộng, thở dài chuẩn bị mở cửa rồi đi, cửa mới đóng một nửa, Cát Tường nghiêm túc quay đầu lại nói.

“Tuy nhiên mấy ngày nay quả thực cậu có tai ương huyết quang, nên thường xuyên ở cạnh Tiểu Tả, cậu ấy là phúc tinh của cậu, đi theo cậu ấy có lẽ cậu có thể tránh được một kiếp.”

Chớp mắt mấy cái, tươi cười trên môi Mộ Dung biến mất, gã gật đầu, giữ chặt Cát Tường, thấp giọng nói, “Lời ông mới nói, đừng nói cho Tiểu Tả.”

Bàn tay gã cố chấp giữ chặt Cát Tường, mãi đến khi đối phương gật đầu gã mới buông ông ra.

Tiến đạo trưởng Cát Tường xong, Mộ Dung thúc Tả La vào phòng tắm.

“Được rồi Đạo trưởng nói không có vấn đề gì. Anh yêu mau ngoan ngoãn đi tắm đi, sau đó uống bình thuốc kia là ỏn rồi. Anh tắm trước, em sẽ vào ngay thôi. Đừng tắm nhanh quá nhé ”

Thấy Tả La đỏ mặt xấu hổ vào phòng tắm, Mộ Dung thở phào một hơi, bắt đầu dán bùa, dán xong đi treo kiếm gỗ đào lên cửa, hung hăng gõ lên cửa một cái đinh thiết lớn, hung ác nói.

“Ê con quỷ đáng chết kia! Miễn phí cho mi liếc mắt đưa tình với Tiểu Tả nhà ta vài ngày. Sau này còn để cho ta biết mi quấy rối bà xã của ta nữa, ta sẽ lấy kiếm gỗ đào xọc mi!”

Ác bá ngoan độc nói xong, Mộ Dung vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận treo kiếm gỗ lên.

Biểu tình thay đổi, lập tức gã cười gian hệt như con dê xồm.

“Anh yêu à em tới đây Anh chờ một chút, em giúp anh tắm nhé ” Trên mặt đầy vẻ háo sắc, Mộ Dung hăm hở chạy vào phòng tắm.

61. Chương 17

Mỗi sáng thức dậy có thể nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của bà xã...Mộ Dung cảm thấy đây là một hạnh phúc.

Tả La còn chưa quen làm tình với gã, mới làm một lần đã mệt chết đi, song vẫn cố gắng phối hợp với gã. Khẽ vuốt sợi tóc loà xoà thấm mồ hôi trên trán nam nhân, đặt lên đó một nụ hôn ngọt ngào, sau đó Mộ Dung xuống giường vào phòng tắm.

Lát nữa phải đưa Tư Tư đến trường. Đang đánh răng, Mộ Dung đột nhiên nghĩ:

Ba, mẹ và con gái. Một nhà ba người như vậy không phải chính là gia đình nhỏ mà mọi người thường nói hay sao?

Hắc hắc Mộ Dung nở nụ cười thiếu đánh đập tức bị sặc bọt kem đánh răng, gã khẽ ho khan, đưa mắt trộm nhìn Tả La. May quá, vẫn chưa bị mình đánh thức.

Nhìn kiếm gỗ đào treo trước cửa, Mộ Dung nhớ tới lời dặn của đạo trưởng Cát Tường.

“Tuy nhiên mấy ngày nay quả thực cậu có tai ương huyết quang, nên thường xuyên ở cạnh Tiểu Tả, cậu ấy là phúc tinh của cậu, đi theo cậu ấy có lẽ cậu có thể tránh được một kiếp.”

Nhìn chăm chú nam nhân đang say ngủ, ở cạnh Tiểu Tả ư?

Đương nhiên là thế rồi! Nhưng đó là lúc bình thường.

Cho dù Tiểu Tả là ‘phúc tinh’ của gã, nhưng nếu gã quả thật gặp nguy hiểm, nhất định Tiểu Tả sẽ bị vạ lây, đến lúc đó Tiểu Tả chẳng may bị thương hay gặp chuyện gì nghiêm trọng...Chắc chắn người phải hối hận nhất chính là gã. Nghĩ thông suốt, Mộ Dung quyết định, mấy hôm này gã phải tận lực tránh xa Tả La một chút.

Vệ sinh cá nhân xong, gã nhỏ giọng đánh thức Tư Tư, nói cho cô nhóc hôm nay hai người bọn họ sẽ ra ngoài ăn bữa sáng.

“Bố không đi cùng à?” Tư Tư khó hiểu hỏi.

“Ừ, bố em mệt chết rồi.”

Mộ Dung giải thích, miệng cười gian như tên trộm khiến Tư Tư nhin không được nheo mắt hồ nghi.

Thu lại nụ cười xấu xa hết như con mèo ăn vụng thành công, Mộ Dung lấy chìa khoá xe của Tả La, kéo Tư Tư nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài.

Mộ Dung không ngờ bản thân ra ngoài, đã...

Khi Tả La tỉnh dậy kim giờ đã chỉ đến vạch số 10, y mơ hồ ngồi dậy, đau nhức ở eo làm y không khỏi nhíu mày. Giờ y mới nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm qua, vừa vỗ vỗ eo vừa đỏ ửng mặt.

Tiếp theo y nghĩ tới Mộ Dung, quả nhiên trong phòng không một bóng người, Tả La thấy tờ giấy đặt trên bàn, trên đó là dòng chữ như rồng bay phượng múa của Mộ Dung. Gã viết hôm nay gã sẽ đưa Tư Tư ra ngoài, hôm qua y đã mệt mỏi quá rồi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Tả La nhất thời xấu hổ. Vốn y định lập tức gọi điện cho gã, rồi lại sợ đối phương vừa cười mình ồn ào.

Nghĩ nghĩ, Tả La quyết định trước đi lấp bụng đã, thân là bác sĩ y đương nhiên biết, bữa sáng chính là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày.

Giờ đã sớm hết bánh quẩy, Tả La tùy ý nướng vài miếng sandwich, một tay cầm sandwich, một tay cầm điều khiển từ xa mở TV.

Nam nhân vốn đang mãi ăn sandwich không để ý đến màn hình TV, chợt nghe được tin tức trực tiếp...Miếng bánh mì lập tức rơi xuống, Tả La ngẩng phắt đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm màn hình.

“Tổng tài Mộ thị lần thứ hai sống chết không rõ, đây là vì nguyên nhân khách quan hay do con người?! Thân phận của cô bé đi cùng anh ta là gì? Xin hãy chờ tin tức lần sau.”

Tả La chỉ kịp nhìn dòng chữ cuối cùng trên màn hình. Chỉ một hàng chữ, đủ để khiến trái tim Tả La quặn siết.

Y gọi điện cho hiệu trưởng trường học của Tư Tư, nghe được một trận âm ỉ từ bên kia truyền tới, vừa nghe được là y gọi, hiệu trưởng lập tức hạ giọng, “Tả tiên sinh, Tư Tư còn chưa tới trường. Ừ, nghe nói không có việc gì. Nhưng ở đây có rất nhiều phóng viên, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ không tiết lộ thân phận của cô bé.”

Hiệu trưởng trường học của Tư Tư là một bệnh nhân từng được Tả La chữa khỏi, lúc y đưa Tư Tư đến trường mới biết, từ đó đến nay ông đều luôn chăm sóc chú ý đến Tư Tư. Tả La không từ chối được ý tốt của ông, không ngờ giờ nó lại có tác dụng.

“Cảm ơn ngài.” Tả La cúp máy, bắt đầu lo lắng cho Mộ Dung.

Y tiện tay mua một tờ báo, tin tức về gã trăn ngập trên mặt báo, ghê tởm hơn họ còn điều tra ra Tư Tư là con gái của người đã ám sát Mộ Dung lần trước, cộng thêm phỏng đoán về tính hướng của Mộ Dung.

Toàn bộ đều là những tin tiêu cực, Tả La ném báo xuống, thầm nghĩ phải làm cách nào mới có thể gặp mặt Mộ Dung. Ít nhất y cũng phải biết được hiện tại gã đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm hay chưa.

Bên mẹ của Mộ Dung chắc chắn y không thể hỏi được, công ty của gã bận bịu ứng phó với truyền thông căn bản không ai trả lời y. Không phải là bệnh viện y làm việc, bệnh viện xét thấy thân phận bệnh nhân đặc biệt, cho nên cấm tất cả các hình thức phỏng vấn, nhưng mà Tư Tư...Tả La như con thú bị vây khốn đứng trước cửa bệnh viện, trong đầu không ngừng chế nỏi những suy nghĩ không tốt...

Cuối cùng vẫn là viện trưởng nghĩ cách giúp y, với tư cách bác sĩ hỗ trợ, rốt cuộc Tả La có thể quang minh chính đại đi vào bệnh viện.

Đầu tiên y nhìn thấy Tư Tư, cô nhóc đã ngủ, y thở phào, xoa trán cô nhóc, Tư Tư liền mơ màng tỉnh.

“Bố, con nhớ bố lắm.” Cho dù buồn ngủ, cô nhóc vẫn túm lấy một góc áo y.

“Tư Tư không sao chứ?” Tả La cười khẽ, cầm bàn tay nho nhỏ của cô nhóc.

“Không sao ạ, anh Mộ Dung cản cho Tư Tư, anh ấy nghiêm trọng hơn nhiều lắm. Nhất định rất đau. A?! Anh, anh không sao sao?” Cô nhóc bỗng vui vẻ nhìn phía sau y.

Tả La theo bản năng quay đầu lại, chính là —

Bên ngoài cánh cửa lay động của phòng bệnh, hành lang không một bóng người.

“Tư Tư, con...nhìn thấy ai?”

“Anh Mộ Dung đó Anh ấy vừa đứng ở cửa, mới rồi bố quay đầu lại anh ấy liền đi mất, thật là, cũng không đóng cửa cẩn thận, lạnh chết đi được! Nhưng mà sắc mặt anh Mộ Dung tái quá, chắc là thân thể không thoải mái rồi.”

Nghe được một câu như vậy, cả người Tả La lạnh ngắt. Không xong! Là con quỷ kia!

Tả La cười gượng, buông Tư Tư ra, mau chóng đuổi theo!

62. Chương 18

Bên ngoài hành lang người qua người lại, nào còn nhìn thấy quỷ?!

Tả La giờ mới nhớ tới nước thuốc mình uống hôm qua.

Đang ra y không nên uống! Hoàn toàn không bắt được bóng dáng con quỷ kia, nghĩ đến Mộ Dung...Không ổn rồi!!!

Càng ngày y càng không hiểu ý định của con quỷ, nghi hoặc trong lòng tiếp tục bành trướng, Tả La bước nhanh vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Tả La phải đưa giấy phép mới được đưa vào khu chăm sóc đặc biệt, y mau chóng đi tìm phòng bệnh của Mộ Dung. Bệnh viện này đánh số phòng rất kì lạ, dù Tả La đã được chỉ vẫn không thể lập tức tìm được. Ở nơi im lặng như thế này, mọi tiếng động đều vang vọng dị thường, tiếng bước chân cùng tiếng quần áo ma sát bỗng trở nên rõ ràng. Tả La chợt có ảo giác, có người đang đi theo y, song khi y quay đầu lại, chỉ thấy hành lang trống trải.

Bỗng phía trước có một âm thanh vang lên! Là tiếng cửa khẽ mở ra!

Nhất thời, Tả La lông tơ dựng thẳng, không để ý tới bằng cấm chạy nhảy bên cạnh, lập tức chạy nhanh tới. Tiếng động phát ra từ phòng bệnh phía sau bên trái hành lang. Tức thì, tiếng bước chân hỗn loạn của Tả La lấp đầy hành lang, nhìn thấy mình ngày càng tiến sát số phòng bệnh của Mộ Dung, trên trán Tả La chảy đầy mồ hôi lạnh.

Kia rõ ràng là phòng bệnh của Mộ Dung, cánh cửa phòng màu xanh nhạt — đang được khép hờ.

“Két” một tiếng, Tả La sắc mặt tái nhợt đẩy cửa tiến vào.

Sau cánh cửa chính là một cái bóng màu trắng!

“A?! Anh là ai?” Cô gái mặc áo trắng cuống quýt quay đầu lại, trước ngực trái có gắn băng tên chứng tỏ cô là bác sĩ.

“Tôi họ Tả, là bác sĩ ngoại khoa được bệnh viện cử đến đây hỗ trợ.” Nhìn cô gái thở phào một hơi, Tả La mặt không biểu cảm nói.

“Phù, làm tôi sợ muốn chết!” Cô gái nhặt kẹ giấy rơi trên đất, vỗ ngực, “Tôi đang kiểm tra ở gần đây, đột nhiên nghe thấy tiếng vang lớn liền chạy tới, bác sĩ Lí cùng kiểm tra đi vệ sinh, cả khu lớn như vậy chỉ có mỗi mình tôi. Hành động vừa rồi của anh đúng là dọa chết tôi.”

“Dọa chết? Cô chỉ là đi kiểm tra phòng thôi, cũng không làm gì xấu, chẳng lẽ còn sợ quỷ gõ cửa?” Tả La cong khoé môi, nhặt đến độ nhìn không ra tươi cười, đóng cửa đi đến.

Cô gái giật mình, cười khan vài tiếng, rồi thần bí nói, “Anh đừng nói lớn. Bệnh viện vốn không phải là địa phương sạch sẽ đâu...”

Cô gái thu xếp dụng cụ, chỉnh lại tốc độ truyền dịch cho Mộ Dung, sau khi xem xong giấy chứng minh của Tả La liền vội vàng rời đi.

Nhìn chăm chú cánh cửa đóng kín một lúc, Tả La mới nhẹ nhàng thở ra, chuyển tầm mắt lên người Mộ Dung.

Hôm qua người đàn ông còn nằm trên người y ra vẻ ‘ta đây là một con báo’, giờ đã suy yếu như một đứa bé sơ sinh, tái nhợt nằm trên giường bệnh.

Nhưng may sao gã không có việc gì, trước đó Tả La đã tìm hiểu rõ ràng tình hình của Mộ Dung, biết được gã không gặp chuyện nghiêm trọng mới đến thăm Tư Tư. Bản thân bình tĩnh hơn một chút y mới đến xem Mộ Dung, nào ngờ lại vẫn kích động như vậy...

Nhìn bàn tay trái cầm kim lộ ra bên ngoài của gã, Tả La vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy

Tay Mộ Dung lạnh như băng, song có thể hơi hơi cảm nhận được mạch đập nảy lên. Tốt quá...

Thực sự là tốt quá.

Con quỷ kia ở phòng, đang đối diện với y. Tả La không nhìn thấy, nhưng y biết là vậy.

Rất kì lạ, Tả La cảm thấy được đối phương không có hành động gì, y không để lộ, vẫn nắm tay Mộ Dung, nhìn chăm chú khuôn mặt say ngủ lặng im của đối phương, cứ như vậy trải qua một đêm.

Ngày hôm sau Mộ Dung tỉnh lại, lập tức bị ồn ào bên ngoài quấy rầy. Tả La không để ý đến vẻ mặt ai oán của gã, lập tức kéo ghế ngồi ở góc cách xa giường bệnh nhất, gọt táo.

Mỗi ngày một trái táo, bệnh tật sẽ tránh xa.

Đây là ấn tượng duy nhất của y về người mẹ mà y đã sớm quên mất diện mạo. Cho nên Tả La cố ý nhờ người mua thật nhiều táo mang vào.

Tả La chậm rãi gọt, bỏ đi lớp vỏ mỏng dính bám vào quả táo, thành một dây thật dài không đứt. Càng khó hơn chính là độ rộng của dây vỏ không hề thay đổi. Mộ Dung rót cuộc ngậm miệng, ánh mắt sáng ngời nhìn... bàn tay Tả La bên dưới quả táo.

Không hổ là bàn tay có sở trường xài dao! Bàn tay thon dài, phi thường xinh đẹp, mỗi lần xem Tả La gọt táo gã đều thấy hưởng thụ cực kì. Mộ Dung chớp chớp mắt, thoát nhìn có vẻ cô liêu: Mình dù có cố thể nào cũng gọt táo không đẹp bằng như thế. Tả La lúc nào cũng ngại mình gọt táo lãng phí, toàn tự tay làm.

Thấy nam tử thất thần nhìn quả táo trong tay mình, Tả La thở dài đứng dậy.

“Há mồm.” Tả La đi đến trước mặt Mộ Dung, ra lệnh.

“Hả?” Người bị ra lệnh tự dừng mặt đỏ lên kì lạ, “Há...há mồm? Anh yêu à anh muốn hôn em đó ư?” Gã nói ra một câu làm Tả La muốn hộc máu, sau đó không những mở miệng, còn nhắm hai mắt.

Bàn tay cầm táo hơi run rẩy, Tả La từ bỏ ý định ‘ôn nhu’ dứt miếng táo được cắt nhỏ vào miệng đối phương, trực tiếp nhét quả táo to bằng nắm tay vào miệng gã.

Nam tử bị nhét vào miệng phát đau, “Ô” một tiếng đánh rơi táo, ngửa đầu uỷ khuất nhìn y, lúc gã gãi đầu không cẩn thận đụng đến cục u trên đầu, hét thảm một tiếng.

Tả La không có cách nào, đành phải ngồi lại gần gã, đang định kiểm tra vết thương cho gã thì bị gã ôm chặt lấy, Tả La nhận ra mình mắc mưu, ảo não định gõ đầu Mộ Dung.

“Đừng gõ! Chỗ đó bị thương thật mà...” Nam nhân ăn đau gào thêm một tiếng, tiện đà ngẩng đầu, để cho y nhìn thấy cặp mắt đào hoa rơm rớm uỷ khuất.

Tả La đành phải cứng ngắc tùy ý đối phương ôm, âm thầm hối hận bản thân luôn mềm lòng.

“Hôm qua, em thực sự thấy sợ...” Mộ Dung chợt vui đầu vào ngực y, nói.

“Em không sợ chết, nhưng em sợ chết rồi sẽ không còn được gặp lại anh.”

“Hoá ra em thực sự không sợ chết, lần trước thiếu chút mất mạng em cũng không cảm thấy gì. Em không phải là người tốt... Vì làm ăn em cũng đã làm chuyện xấu. Em không sợ báo ứng, bởi vì em không có gì vướng bận, em chỉ muốn sống tận hưởng là được rồi.”

“Nhưng giờ không còn giống trước nữa, em sợ chết, em sợ chết phải xuống địa ngục, anh tốt như vậy nhất định sẽ trực tiếp tiến thẳng đến thiên đường, em sợ...Hắc hắc, em giấu anh hối lộ ông trời không ít tiền đó Phàm là nhà thờ chùa chiền miếu am nhà tu thậm chí cả đạo quán em đều quyên góp hết cả rồi. Chắc sẽ đáp ứng em nhỉ?”

Tả La run lên, tức thì biết tại sao cái tên vốn không mê tín bỗng trở nên cổ hủ lạc hậu hơn cả mình, dưới gối gã còn cất một quyển lý luận Phật học.

“Mẹ nó! Đạo này đến cả thịt em thích nhất em cũng không ăn, đã sửa qua ăn chay rồi mà còn khiến em gặp tai nạn giao thông! Hôm qua em rất sợ...”

Cảm giác được bả vai gã run rẩy, tim Tả La nóng lên, trở tay ôm chặt bả vai gã. Mộ Dung bất động, thanh âm rầu rĩ từ ngực y truyền lên.

“Em biết anh nhìn thấy em, mỗi ngày vẫn có thể gặp nhau. Nhưng mà linh thể không thể làm tình, anh yêu à nếu có ngày anh chịu không nổi tìm thằng khác thì biết làm thế nào bây giờ? Ồ! Anh yêu sao anh đánh em?”

Lúc đầu Tả La còn cảm động, cơ mà sau khi nghe được đoạn sau càng ngày càng kì cục của Mộ Dung, cảm động trong lòng hoá hư không, chỉ còn duy một ý nghĩ:

Tên này, quả nhiên...Phải đánh!

Nghĩ xong, nắm tay lập tức phi thẳng lên bằng vải trên đầu Mộ Dung.

63. Chương 19

Miệng thì kêu đau, song cánh tay ôm đùi y lại tăng lực, giọng nói đáng thương hề hề vang lên.

“Nào có cách chứ, em sợ mà...”

“Em biết anh không chán ghét em, có lẽ còn hơi hơi thích em. Nhưng mà, anh chưa bao giờ nói ra cả. Em đã yêu anh yêu đến nỗi không thể không có anh, nhưng Tiểu Tả anh lại chưa từng nói một câu... Ngay cả một chữ ‘thích’ cũng chưa từng nói...”

“Không có một câu cam đoan của anh đã chết... Quá bi thảm.”

“Cho nên, Tiểu Tả nói cho em biết, anh có thích em không được không? Không cần yêu đâu, chỉ cần thích thôi là được rồi?” Mộ Dung lúng túng nói, một lúc lâu sau, gã đầy hi vọng ngẩng đầu.

Khuôn mặt sắc bén ngày thường của nam tử giờ thoát nhìn có vẻ yếu ớt, con ngươi đen láy lấp loé vẻ hồn nhiên chỉ trẻ con mới có.

Nam tử này vốn vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Nếu không nói thích, liệu có thể khiến em đối với anh...

Đột nhiên bị suy nghĩ của mình dọa nhảy dựng, Tả La nhú mày, dùng sức đẩy nam tử ra.

Tả La vẫn là không thể nói được mấy câu buồn nôn.

Không cần quay đầu lại y cũng biết nam tử phía sau đang thở dài, Tả La chuyển đề tài, hỏi vấn đề mà mình muốn biết.

“Xe hỏng hoàn toàn, sao em lại không có việc gì?” Tình hình của xe và người cực kì bất thường, loại kết quả đáng giá vui mừng này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Mộ Dung cào tóc, nghĩ nghĩ nói.

“Em cũng không rõ lắm. Lúc ấy nhanh quá, em mới vừa ôm Tư Tư xong túi khí an toàn liền bật ra, hắc hắc Em luôn cảm thấy mình bị cái túi khí va vào mà ngất đi, quá mất mặt...” Mộ Dung ngượng ngùng giải thích, một lúc sau thì sờ sờ cằm, “Lại nói có thể anh không tin, nhưng trước khi em ngất xỉu, hình như em nhìn thấy thiên sứ, rất mỏng lung... Dáng vẻ rất giống em... Đúng là kì quái! Chắc là em gặp ảo giác rồi.”

Mộ Dung chỉ coi đây như chuyện cười, nhưng tâm tình của Tả La không sao thoải mái nổi.

Tả La có thể khẳng định, ‘thiên sứ’ mà Mộ Dung nhìn thấy, chính là con quỷ kia.

Mộ Dung đến thời khắc sát gần tử vong, có thể nhìn thấy quỷ hồn không phải là chuyện không có khả năng xảy ra, chỉ là... con quỷ kia xuất hiện ở đó làm gì? Nếu định nói là ‘làm hại’, thật không bằng nói là ‘bảo vệ’.

“Dạo này em có đắc tội người nào không?” Tả La lạnh lùng hỏi.

Mộ Dung lắc đầu lia lịa.

Nhìn thấy nam tử có vẻ mất tự nhiên, Tả La nhún vai, không bắt buộc đối phương trả lời, y thuận tay mở cửa chớp nhìn ra ngoài: ngoài cửa bệnh viện vẫn còn rất nhiều phóng viên.

Y có thể sử dụng cách này để trà trộn vào đây, người khác cũng có thể. Địa điểm như vậy không thích hợp để dưỡng bệnh, Tả La buông cửa, xoay người nói,

“Chúng ta trở về đi.”

Nếu quỷ muốn làm hại gã, thì có thể xuống tay ở bất cứ chỗ nào, bất cứ đâu cũng không an toàn. Y muốn nhìn thấy gã, bảo vệ gã.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Tả La lúc này.

Về đến nhà mới phát hiện sự tình chẳng những không bình ổn, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Không biết là ai làm, ảnh chụp của hai người trong phòng bệnh đột nhiên bị đưa lên trang nhất tạp chí ngày hôm nay. Đại khái là giai đoạn này có quá ít chuyện để thổi phồng, thế nên có chuyện gì là liền bị làm ẩm ỉ gấp bội, chưa nói đến việc Tư Tư là con gái của kẻ ám sát, mọi người còn bắt đầu bàn tán về vấn đề Mộ Dung với đàn ông, bàn đến cả việc Mộ Dung xuống tay với nghệ sĩ nam của công ty, Mộ Dung bị hình dung thành tên *** tặc gặp người đàn ông nào liền chơi ngay người đàn ông ấy. Cuối cùng, chuyện tổng tài tiền nhiệm là đồng tính cũng bị khai ra.

Hội đồng quản trị lâm thời thông báo tổ chức cuộc họp, khách khứa nói là cần phải bàn về vấn đề chọn tổng tài.

“Bọn họ muốn đá em xuống.” Tình hình đã hỏng đến không thể hỏng hơn, vậy mà Mộ Dung vẫn bắt chéo chân nhàn nhã chơi game, “Giờ quyền của em quá lớn, lại không muốn nghe lời của mấy lão già kia, bọn họ đã sớm nhìn em không vừa mắt.” Đương nhiên chuyện mình đuổi việc con gái của một thành viên trong hội đồng quản trị không để cho đối phương mặt mũi cũng là một nguyên nhân, tuy nhiên Mộ Dung không chịu nói ra. Chỉ cần có liên quan đến chuyện mình trâu hoa ghẹo nguyệt năm xưa, Mộ Dung đều không nói.

“Hiện tại em chỉ có 18% cổ phần công ty, bọn họ có tổng cộng khoảng 28%, lần này bị bọn họ túm đuôi rất có thể cuộc họp sẽ được thông qua. Hắc hắc Đúng là giới truyền thông, tất cả mọi người đều giỏi xếp đặt như vậy.”

“A Qua cửa vạn tuế!” Nhìn nam tử thoát như đang chìm đắm trong trò chơi, Tả La vờ như không để ý sự không cam lòng trong khẩu khí lỗ mãng của gã.

Lĩnh vực mình đã cố gắng nhiều năm như vậy...Là ai cũng sẽ thấy không cam lòng đi?

Tên này vẫn cứ mạnh miệng, có chuyện lo lắng cũng không chịu nói.

Tả La ngồi bên cạnh Mộ Dung, nhẹ nhàng kéo chân gã, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương ở chân gã, Mộ Dung thì vẫn chăm chú chơi game.

“Anh...Trong sổ tiết kiệm của anh có khoảng 20 vạn.” Y bình thường cũng không tiêu gì tiền, nhưng cũng không có ý tiết kiệm, cho nên số tiền tích kiệm luôn ở mức không cao không thấp.

Mộ Dung nghe Tả La nói, nhất thời quên cả trò chơi, khó hiểu quay đầu lại.

Tả La cúi đầu, tiếp tục việc trên tay, miệng lẩm bẩm,

“Tiền lương mỗi tháng cộng với tiền thưởng tăng ca....có rất nhiều.”

Mộ Dung vẫn khó hiểu, “Em biết, tiền lương của bác sĩ vốn không thấp mà.”

Tiểu Tả rốt cuộc là định nói gì vậy? Tiền lương, gửi ngân hàng...Mộ Dung không hiểu gì cả, đột nhiên, một suy nghĩ không thể tin nổi hiện lên trong đầu.

Sẽ không phải, sẽ không phải là anh ấy muốn nói với mình rằng...

“Anh yêu, anh nói anh có thể nuôi em à?” Ném phím điều khiển, Mộ Dung vui vẻ cười, vừa nói xong liền thấy đầu Tả La cúi ngày càng thấp.

Người đàn ông này...Người đàn ông kém ăn kém nói nhất trên đời, lại có thể nói ra lời như vậy...

Gắt gao ôm bả vai Tả La, Mộ Dung cười gian tựa vai vào vai y.

“Hắc hắc Anh yêu à em dễ nuôi lắm, anh chỉ cần đút no thân dưới của em là được rồi ” Miệng nói lời mờ ám, tay thì gian manh mò xuống sờ soạng, nhìn nam nhân mặt đỏ lựng bị mình áp đảo.

Ngực Mộ Dung nóng bừng, gã nhẹ nhàng cúi xuống, sau đó —

“Á! Cánh tay! Cánh tay bị trật rồi!”

“Ngu ngốc! Thân thể đã bị thế này mà còn muốn...Mau xuống đi!”

“....Không được rồi, em kiệt sức quá Hôm nay em phải ngủ luôn trên người anh thôi.”

“....”

Từng đoạn đối thoại vô nghĩa, cũng là một loại hạnh phúc.

64. Chương 20

Ngày họp hội đồng quản trị rất nhanh đã tới, đợi Tư Tư nhu thuận gật đầu nghe lời dặn dò của mình xong, Tả La đóng cửa đi theo Mộ Dung.

“Anh đi cùng em làm chi?” Mộ Dung có vẻ mất tự nhiên, chậm rì rì đi xuống lầu, nào ngờ bị Tả La giữ chặt tay bắt đi nhanh hơn.

“Tay em vẫn không tiện, anh đương nhiên phải đưa em đi, trong nhà cũng hết đồ ăn rồi, họp xong chúng ta đến siêu thị.” Thản nhiên nói lướt qua cuộc họp vốn nghiêm trọng kia, Tả La lấy ra một tờ giấy thật dài.

“Xem, cần phải mua nhiều đồ thế này.”

Mộ Dung giật mình, một lúc sau, gã dùng sức nắm tay y.

Khi ra ngoài cả hai bị rất nhiều cameras vây quanh. Bàn tay đang nắm chặt của hai người lập tức trở thành tiêu điểm, tiếng ‘tách tách’ vang lên không ngừng. Phóng viên như thủy triều điên cuồng ủa tới.

“Mấy ngày nay Mộ tiên sinh vẫn không về nhà là vì ở nhà của vị tiên sinh này sao? Xin hỏi tin hai người đang yêu nhau là thật hay giả?” Một nữ phóng viên lăm mồm đưa ra vấn đề vừa cay độc vừa trực tiếp, ánh mắt bén nhọn chặt chẽ tập trung vào bàn tay của hai người.

Mộ Dung nhất thời cứng đờ.

Gã thì chẳng sao cả, nhưng còn thanh danh của Tả La...

Bàn tay mới nắm chặt tay đối phương có chút lùi bước, sợ hãi muốn rút về, lại bị giữ chặt.

Gã kinh ngạc quay đầu nhìn Tả La, rồi càng thêm kinh ngạc nhận ra Tả La vậy mà đang cười với mình — nụ cười nhàn nhạt, đầy ý động viên.

Cười xong Tả La quay sang đối mặt với nữ phóng viên, lễ độ gật đầu, tiếp đó nhanh chóng kéo đầu Mộ Dung xuống hôn lên môi gã, sau đó mặt không đổi sắc trả lời.

“Chúng tôi chính là loại quan hệ này, hiểu rồi chứ?”

“Nếu hiểu thì chúng tôi có việc đi trước, hẹn gặp lại các vị.”

Nói xong y khẽ gật, kéo Mộ Dung vội vàng rời đi, phóng viên đứng hai bên trợn mắt há hốc mồm, song không quên tiếp tục ép hỏi.

Còn Mộ Dung thì ngơ ngác.

Đến khi Tả La nhét gã vào xe, thắt dây an toàn cho gã, lái xe rời đi, Mộ Dung...vẫn tiếp tục ngơ ngác.

Não bộ hoàn toàn trống rỗng, lần đầu tiên trong đời Mộ Dung cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ xài.

Nửa giờ sau xe đi đến trước cửa công ty, Tả La thuần thục dừng xe, tháo dây an toàn, quay sang nhìn thấy Mộ Dung còn đang ngẩn người nhú nhú mày.

“Em còn ì ra đấy nữa à? 3 giờ là bắt đầu hội nghị, giờ đã 2 giờ 50 phút rồi.” Nhìn nam tử chỉ biết ngẩn người ngây ngốc, Tả La khẽ thở dài, đành phải khom người tháo dây an toàn hộ gã.

“Tiểu Tả, anh...nói như vậy sao?” Thanh âm lúng túng của Mộ Dung từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Tả La mím môi, tiếp tục động tác trên tay.

“Đó là sự thật, nếu bọn họ muốn biết thì để bọn họ biết.”

“Tách” một tiếng, dây an toàn được tháo bỏ, Tả La đang định ngồi dậy đột nhiên bị ôm lấy, mặt bị nâng mạnh lên, tận lực đón nhận nụ hôn nóng bỏng.

Khí lực của đôi phương rất lớn, cũng rất ôn nhu. Cảm giác vai gầy hơi run rẩy, Tả La thả lỏng, tùy ý gầy hôn. Thẳng đến khi đôi bên đều không thể hô hấp, nụ hôn này mới xem như kết thúc.

Nam tử đối diện còn chưa thoả mãn vươn lưỡi liếm môi, hai mắt lấp lánh ẩm áp nhìn y, mông lung đẹp dễ lạ kì.

Trái tim Tả La bỗng đập thành thịch. Để che giấu khuôn mặt ngày càng nóng bừng, Tả La vội vàng giấy khỏi nam tử, mở cửa xe đi ra ngoài.

“Đi sớm về sớm, lát nữa mình còn phải đi mua đồ.” Tả La rầu rĩ nói, y không ngờ thân thể mình lại mãi cảm đến độ trở nên khô nóng chỉ vì một nụ hôn nho nhỏ.

Nam tử tuần tú cào cào mái tóc vì nụ hôn vừa rồi mà hỗn độn, cười mờ ám với y.

“Không thành vấn đề, em sẽ xong ngay thôi, trước khi mua đồ thì...Em biết một khách sạn không tồi đó Anh có muốn đi xem thử không?”

Tả La đen mặt đi nhanh về phía công ty, đằng sau lập tức có tiếng bước chân đuổi theo.

Xúc cảm ẩm áp bao lấy bàn tay Tả La, y đỏ mặt, nhưng cũng không cự tuyệt đối phương.

“Em đi vào, còn Tiểu Tả thì sao?” Tiêu sái làm như không thấy người quản lý đang nôn nóng sốt ruột chờ mình, Mộ Dung hỏi Tả La.

“Anh vào văn phòng em lấy chút đồ, lần trước anh có để hộp nhạc do một bà lão tặng ở đây. Em có lấy đi không?”

“Ừm, không lấy, à đúng rồi! Trong ngăn kéo có ảnh của anh, anh nhớ phải để nguyên tại chỗ, chỉ lấy hộp nhạc thôi đó, ngàn vạn lần đừng có quên ghen ”

Lúc mở cửa Mộ Dung còn không ngừng nói với y, làm cho mấy thành viên hội đồng ban quản trị đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng xanh mặt, cũng làm cho Tả La xanh mặt.

Cái tên này chụp lúc nào? Đến y còn không nhớ rõ mình đã từng chụp ảnh.

Tả La xụ mặt đi thẳng đến văn phòng của Mộ Dung.

Mộ Dung nhẹ nhàng đóng cửa, một khắc khi cánh cửa màu đen khắc hoa văn kia khép lại, gầy lập tức thu nụ cười trên môi.

Mộ Dung lãnh đạm tiêu sái đi tới nơi cao nhất của bàn hội nghị, kéo ghế dựa vị trí chủ tịch, ngồi xuống, đường cong trên mặt nhất thời trở nên lạnh lùng cứng rắn.

“Được rồi, mọi người muốn nói gì, đều nói hết ra đi.”

Tức thì, cả phòng họp im lặng.

65. Chương 21

“Mộ Dung, cậu có biết hành vi của cậu gần đây đã ảnh hưởng đến hình tượng của công ty nhiều như thế nào không?” Một người đàn ông trung niên để râu ngắn ngồi bên phải rốt cuộc lên tiếng, Mộ Dung vừa chú ý đến ông ta vừa nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện mình, mỉm cười.

“Hơn nữa chúng tôi còn muốn nói: Những tin tức trong công ty bị lộ ra ngoài đều là thông tin chỉ có nhân viên của cậu biết.” Có người mở đầu, những người khác bắt đầu lục tục nói chen vào.

“Các nghệ sĩ nổi tiếng của công ty chúng ta bởi vì chuyện xấu của cậu mà bị nghi ngờ năng lực, vất vả lắm công ty mới có thể bồi dưỡng ra các cây hái ra tiền như vậy.”

“Mấy năm nay cậu đều làm việc quá ngang ngược, không hề thương lượng với chúng tôi.”

“Vừa rồi không ngờ cậu còn dám trước mặt truyền thông có hành động như vậy với một người đàn ông, hình tượng của công ty...Đúng là cha nào con nấy.”

“Đủ rồi!” Mộ Dung thản nhiên nghe, đến câu cuối cùng rốt cuộc nhin không được, đập bàn đứng dậy.

“Tôi là tôi, ba tôi là ba tôi, cho dù ông không nuôi tôi, song mong các người tôn kính người đã khuất một chút. Luôn mồm nói hình tượng công ty, xin phép hãy để ý đến tác phong bình thường của mình trước. Lão Trần tôi nghe nói ngài mua nhà ở Sơn Đông, nơi đó nhà cửa không tiện nghi đâu, lẽ nào ngài không biết? Tôi còn nghe có khá nhiều nữ nghệ sĩ đã từng sống ở đó. Miễn phí cung cấp nơi ở cho nghệ sĩ mới, hẳn là tôi phải tổ chức cuộc họp khen ngợi ngài rồi?”

Con của đồng sự Lý hình như dạo trước vừa vội vàng xuất ngoại, ca sĩ thực lực tôi vất vả bồi dưỡng bị đưa vào cục cảnh sát, chuyện lợi dụng nghệ sĩ để buôn bán ma túy khiến tôi tổn không ít công sức mới áp chế được, ngài còn chưa nói một câu cảm ơn tôi đâu.

Bà Lâm lại càng khó khăn cần nói rồi, sau lưng tôi bán bản quyền phát sóng độc quyền vốn tiếp tục kí với công ty cũ cho đài XX, hai công ty suýt bị kiện ra toà, hơn nữa còn mất mối quan hệ, nghe nói ông chủ đài đó là tình cũ của bà? Lần tiếp theo bà quyết định bán bản quyền cho ai? Ít nhất phải báo trước, để chúng ta còn căn cứ vào thời gian yêu đương của bà để quyết định thời hạn dài hay ngắn.

Tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết. Gánh nặng hiện giờ, tôi không hề có ý định trốn tránh trách nhiệm, không phải là tôi không muốn thương lượng với mọi người, mọi người xem, tôi có thể thương lượng với mọi người sao?

Tất cả mọi người đều là người thông minh, tuy nhiên tôi cũng không phải thẳng thắn, phải không?

Tôi không có lưu luyến gì với chức vụ này, song tôi tất có nghĩa vụ điều tra rõ từ trên xuống dưới, cho nên từ khi xuất viện tôi đã bắt đầu điều tra, kiểm tra mỗi tôi có thể không đủ, vì an nguy của công ty và sự an toàn của các vị đồng sự, tôi liền trực tiếp điều tra toàn bộ công ty, một lần điều tra này liền phát hiện ra không ít chuyện, ha ha, rất nhiều chuyện các vị đồng sự đây có thể còn chưa hiểu rõ, không sao, tôi đã sao ra rất nhiều bản, mỗi vị một bản vẫn còn dư.”

Thấy sắc mặt các vị đồng sự đều tối sầm, khoe môi Mộ Dung nhếch lên châm chọc, nếu mấy người còn chưa hiểu rõ ám chỉ, vậy gã sẽ nói thẳng.

“Điều tra ra đủ loại kết quả, ha ha, cư nhiên còn điều tra ra vài thông tin của người bên trong hội đồng quản trị.”

Mộ Dung thản nhiên nói, cười nhìn sắc mặt tái nhợt của vài người, ngữ khí đột nhiên trở nên ôn hoà.

“Nhưng sao tôi có thể tin được? Vừa rồi tôi nói nặng như vậy, nhưng tôi không hề có ác ý. Mọi người cùng có lợi, đã vậy đều là các chú các bác nhìn tôi lớn lên, cơ nào lại hại tôi? Cho nên tôi không tin, tuy nhiên thông qua chuyện này, mọi người càng phải cẩn thận hơn, thời đại này à, không thể hết lòng tin ai được, nhân viên dưới trướng có đáng tin thế nào cũng chỉ là nước chảy ruộng ngoài....Như La Lạp chẳng hạn, cô ta cư nhiên còn nói là lão Trần điều khiển cô ta. Nhìn xem? Đáng giận cỡ nào!

Lão Trần ngài không làm chuyện gì có lỗi với cô ta chứ? Người đàn bà đó quả độc ác đúng không? Không ngờ chuyện ngoài ý muốn của tôi vài ngày trước đều là cô ta bày ra, nữ bác sĩ nhận tiền của cô ta giết tôi không thành, cuối cùng không chịu nổi cần răn lương tâm đi tự thú tôi mới biết được, cô ta lại còn nói tài xế lái xe đâm tôi là do người trong hội đồng quản trị sai khiến. Sắc mặt các vị sao lại tệ vậy? Yên tâm đi, tôi không tin đâu, tôi còn thuyết phục cảnh sát không tin mà.

Ủa? Sao sắc mặt vẫn xấu thế? Đừng lo, cô ta sẽ không tới đâu, không nhận thấy hôm nay cô ta không tới sao? Hẳn là đang trong cục cảnh sát rồi, hôm qua cảnh sát đã lập xong hồ sơ chính thức quy án cô ta, yên tâm rồi nhé. Cô ta không có cơ hội tìm người đối phó các vị đâu. Ha ha.”

Cả phòng họp to như vậy, chỉ có duy Mộ Dung thao thao bất tuyệt, tất cả mọi người đều tái mét mặt mày.

“Trên tay tôi chỉ có 18% cổ phần của công ty mà thôi, còn các vị hẳn là có 28%? Nghe nói bác Giang dạo gần đây vẫn luôn thu mua cổ phiếu công ty, thu được nhiều chưa? Cơ mà dù có nhiều hay ít, tôi đều có thể lui xuống. Hôm nay tôi sẽ dọn khỏi văn phòng, sau này tôi có thể chỉ làm thành viên trong hội đồng quản trị, nhớ chọn một tổng tài tốt nhé. Tôi sẽ chờ ở nhà lấy tiền.”

Nói xong, Mộ Dung tiêu sái cười với mọi người, sau đó bước ra cửa.

Để cho mấy lão già này sợ mình đi, nếu không có thể chia rẽ bọn họ cũng tốt, chỉ có kiêng kị lẫn nhau mới không khiến chuyện này tiếp tục rùm beng, để cho bọn họ biết gã nắm được nhược điểm của bọn họ, như vậy họ mới không lòi chuyện của mình và Tả La ra nữa.

Lòng người ai cũng tham lam, khi tham lam bành trướng đến một thời điểm nhất định sẽ bùng nổ, vốn gã định dứt khoát thanh lọc đổi mới công ty, diệt sạch bọn họ, song sau chuyện của La Lạp, Mộ Dung bắt đầu nghiêm túc suy xét đến vấn đề an toàn của người yêu.

Trong lòng Mộ Dung quả thực luôn lo cho Tả La.

Gã có vướng bận, lúc làm việc chung quy vẫn băn khoăn. Dù sao, người bất mãn với gã, người mà gã còn chưa nói ra...còn có một người khác.

Mộ Dung nhíu mày, một lúc sau nhìn đôi giày xuất hiện trước mặt mới ngẩng đầu lên.

“Anh đợi lâu chưa?” Tả La cầm hộp nhạc nho nhỏ trong tay, mặt không đổi sắc đứng trước cửa thang máy, “Sao không tìm một chỗ ngồi chờ em?”

“Không lâu lắm.” Đi vào thang máy, Tả La vẫn sầm sì, Mộ Dung cẩn thận thử thăm dò mà vẫn không biết tại sao y nổi giận.

Coi như không thấy ánh mắt của mọi người, hai người thuận lợi ra cửa ngồi vào xe, lúc này Tả La mới lấy một tập ảnh trong túi ra.

Ảnh y trong bệnh viện, ảnh y ở nơi công cộng, ảnh y đi cùng Tư Tư, ảnh y ở cạnh Mộ Dung...

Tả La thế mới biết về mặt của y lúc làm việc và lúc ở cạnh Mộ Dung lại khác nhau như vậy, tuy mất mặt, nhưng Tả La phải công nhận rằng, về mặt y lúc ấy có thể gọi là...ôn nhu.

Những tấm ảnh này bắt đầu được chụp từ rất lâu trước kia, giống như là theo dõi có mục đích.

“Mấy tấm ảnh này là sao?” Tả La nghiêm túc hỏi.

“..Này...ừm...” Mắt Mộ Dung bắt đầu đảo đảo. Thấy Mộ Dung định giả ngu, Tả La vươn tay giữ mặt gã, Mộ Dung bị cố định mặt giãy dụa như sắp chết, chớp chớp đôi mắt đào hoa.

“Đã sớm bị phát hiện sao?” Tuyệt đối không phải là Mộ Dung sai người chụp, mục đích của người chụp những bức ảnh này chỉ có thể là để đăng báo hoặc uy hiếp.

“Ừ.” Rốt cuộc cũng nhận ra Tả La đã biết, Mộ Dung thầm cảm thán bà xã nhà mình quả nhiên quá thông minh, đành phải gật đầu.

“Xin lỗi anh. Truyền thông chính là như vậy, em rõ ràng không phải nghệ sĩ vậy mà vẫn liên lụy anh —”

Nói còn chưa xong, miệng gã bỗng bị kéo sang hai bên, khuôn mặt tuần tú nháy mắt vụn vụn, Mộ Dung cầm tay Tả La, hai mắt rơm rớm nghi hoặc nhìn bà xã.

“...” ‘hung thủ’ hại mặt gã biến dạng về mặt đứng đắn vô cùng, Tả La cao thâm nhìn Mộ Dung, buông lỏng tay.

“Cảm ơn, lúc anh không biết...Em đã chịu vất vả rồi.”

Dù là uy hiếp hay mục đích gì khác thì để ngăn chặn tin tức luôn cần rất nhiều tiền lực, y lúc ấy lạnh lùng tỏ vẻ ghét bỏ gã không đứng đắn, thế nhưng gã vẫn cẩn thận bảo vệ y, bảo vệ Tư Tư, bảo vệ...gia đình này.

Dù là y hay gã, dù cách thể hiện khác biệt, song đều mong muốn có thể lặng lẽ bảo vệ người kia.

Tả La cười có chút ngượng ngùng, thuận tay thả khuôn mặt đang bị mình tóm ra.

Khuôn mặt gã hiện lên vết đỏ thiệt bực, Mộ Dung không bận tâm đến đau chớp mắt mấy cái, đột nhiên mở cửa xe xông ra ngoài, sau đó dưới con mắt tròn không hiểu gì của Tả La mạnh mẽ mở cửa xe chỗ y, ngay lúc y còn ngơ ngác đã bị gã đẩy sang ghế phó lái.

“Em làm gì thế?” Tả La khó hiểu hỏi.

Mộ Dung mặt đỏ ửng khả nghi, hai mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước, kiên định nói.

“Đến khách sạn tình yêu.”

“Anh yêu ngồi cho vững. Chúng ta đi.”

Vừa nói xong, trong khi Tả La còn đang trợn mắt há hốc mồm, xe nhanh như chớp rời đi.

Mục tiêu: Khách sạn gần nhất.

66. Chương 22

Vì (vô số) phút bất cẩn của mình mà bạn lap thân thương bị chập nặng phải mang đi sửa, cứ tưởng sẽ mất sạch dữ liệu rồi chớ, may quá hoá ra phần xác bạn ấy có tới tởm nhưng phần hồn vẫn còn nguyên, ôi thân laptop ơi, con yêu người (^ 3 ^) Giờ sẽ post bù ghen!

p.s: Không biết mấy ông sửa máy có thấy cái gì không nên thấy trong máy mình không ta ngoáy mũi

Cả hai thở hồng hộc chạy về nhà, vừa kịp bữa tối.

Nhìn Tả La râu rĩ đồ thất lạng hơi lão đảo đi vào phòng tắm, Mộ Dung cười tủm tỉm đeo tạp dề đi nấu cơm.

Tư Tư nhu thuận đứng bên cạnh hỗ trợ, không biết anh vì sao lại cười như con mèo ăn trộm cá thế nhỉ.

Tư Tư ăn cơm xong liền vào phòng chơi với Tiểu bất điểm của cô nhóc, Mộ Dung thấy cô nhóc không có ý đòi mình chơi cùng, mừng như điên chui vào phòng Tả La. Tả La đang nằm trên giường đọc báo. Nam nhân cứng nhắc khi đọc báo luôn quy củ ngồi trước bàn làm việc lại làm hành động khác hẳn ngày thường, tất nhiên là vì...

Nghĩ đến buổi chiều, Mộ Dung cười càng thêm gian.

Tả La ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Dung đang cười đến khả nghi, lập tức hiểu ra vì sao gã cười, sắc mặt y liền có vẻ lúng túng hổ thẹn.

“A?! Em giúp anh mát xa nhé? Anh cứ đọc báo tiếp đi ” Nói xong, tay ai kia đã mò đến vai y.

Tả La không cự tuyệt, thả báo xuống, lẳng lặng hỏi.

“Đây là sao?”

Trên báo là tin La Lạp bị bắt.

Sau khi bị quy kết tội tiết lộ cơ mật của công ty cùng mưu sát cấp trên, người phụ nữ trên ảnh nhìn có vẻ sa sút hơn rất nhiều.

Lúc trước rõ ràng còn là một người phụ nữ tự tin như vậy.

“Đều là vì em bình thường không biết kiểm soát hành vi.” Tả La lạnh lùng liếc gã một cái, đối phương vội vàng xua tay giải thích.

“Từ sau khi gặp Tiểu Tả em vẫn luôn tự kiểm điểm, cực kì tự kiểm điểm, vô cùng vô cùng kiểm điểm mà...”

Tả La hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến cái tên vẫn còn đang kích động đằng sau, trong lòng y vốn không bận tâm đến mấy mối nhân duyên mong manh ngắn ngủi, gặp dịp thì chơi của gã, tuy nhiên nguy hiểm mà ‘mong manh ngắn ngủi’ của đối phương mang tới...

Tưởng tượng đến việc còn có thể có loại nguy hiểm này, Tả La chung quy không thể không bận tâm.

Trên thế giới này, đáng sợ nhất không phải là quỷ, mà là người.

Quỷ sẽ chỉ làm con người chết đi, nhưng người có thể khiến người sống không bằng chết. Đã có thể khẳng định chuyện không phải do con quỷ kia gây ra, thậm chí có thể nói là nó bảo vệ Mộ Dung, nghĩ thông suốt xong, Tả La yên tâm về quỷ, lại chuyển qua lo lắng đến mấy người bên cạnh gã.

Mộ Dung thấy Tả La vẫn cau mày, tưởng y vẫn để ý chuyện mình hỏi xưa trắng hoa, bèn vội vã nghĩ lái sang chuyện khác, vô tình nhìn thấy hộp nhạc đặt ở đầu giường, gã liền nói,

“A! Đây là thứ bà lão đó đưa cho anh à?”

“Ừ.”

“Ồ, em muốn xem.” Lúc này đến lượt Mộ Dung nhú mày: Mình phải nhìn xem bà này đưa cho Tiểu Tả cái gì, không lẽ muốn câu dẫn Tiểu Tả nhà mình đi?

Mộ Dung hiện tại không muốn thấy bất cứ ai đối xử tốt với Tả La, kể cả đây có là một bà lão già khụ.

Mộ Dung rút cuộc cũng nhận ra, mình chính là một bình dấm chua — lại còn là big big size.

Hộp nhạc bằng gỗ kiểu cổ, có vẻ đã lâu năm. Hoa văn chạm khắc rất tinh xảo. Mộ Dung ban đầu còn ngả ngón xem, bỗng trở nên nghiêm túc.

“Cái hộp này...Nhìn coi bộ quen quen. Hình như em thấy ở đâu rồi ấy.” Gã hơi dùng sức mở hộp ra, bên trong từ từ vang lên âm thanh nhỏ vụn.

Giai điệu rất quen thuộc!

Mộ Dung vội vàng xoay dây cót, buông tay, tiếng nhạc du dương truyền ra.

Mộ Dung tròn mắt nhìn hộp nhạc trong tay, ngây dại.

“Tiểu Tả...bà lão anh gặp trông như thế nào?” Giọng nói của Mộ Dung có chút run rẩy, Tả La khó hiểu ngồi dậy.

“Tóc bạc trắng, rất gầy, dáng người không cao nhưng rất nhanh nhẹn. Nhìn hiền hậu lắm.” Mặc dù bà cảm râm quá sức, cơ mà vì trong nhà đã có một Mộ Dung suốt ngày lải nhải, oanh tạc y đến mức khiến y rã rời, cho nên Tả La thấy bà lão thực sự rất đáng yêu.

“Đó là bà nội em.” Mộ Dung rầu rĩ.

“Hả?” Tả La phút chốc tối sầm.

“Em nói, người đưa hộp nhạc này cho anh là bà nội em.”

Nhìn Mộ Dung nhúc nhủ cầm hộp đàn nhìn mình, lại nhớ tới cảnh bà lão hôm ấy luôn mồm gọi ‘cháu dẫu cháu dẫu’, Tả La bỗng có cảm giác, đỉnh đầu mình có con quạ đen bay qua....

67. Chương 23

Sáng hôm sau, hai người liền vội vàng đi ra ngoại ô.

“Em nghe mẹ nói bà nội em tuổi đã lớn, tinh thần có chút vấn đề, cần y tá chuyên nghiệp chăm sóc, cho nên đưa bà đến đây. Em thấy bà không tỉnh táo lắm, liền trộm nói cho bà biết em đã thích một người, là đàn ông..Thật không ngờ bà lại tới tìm anh.”

Mộ Dung nhỏ giọng nói, lén lút nhìn Tả La, còn Tả La hai mắt vẫn nhìn thẳng, tập trung lái xe.

“Mua gì đó mang đến đi?” Một lúc sau, Tả La thở dài.

Mộ Dung hớn hở, gã biết đối phương không giận mình, bèn cười ha ha đồng ý, song khi vừa nhìn ra cửa sổ liền choáng váng.

Vùng ngoại ô rừng núi hoang vắng, làm gì có bán đồ gì chứ? Đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, Mộ Dung vội vàng bảo Tả La dừng xe.

Gã mở cửa xe chạy ra, lúc về, trên tay đã có thêm vài bông hoa vàng óng.

“Nhìn đẹp quá, mà em không biết đây là hoa gì.” Mộ Dung nhìn hoa trong tay, cẩn thận lau đi giọt sương vương trên cánh hoa.

“...Đó là hoa cúc vu.” Tả La khẽ cười, đó là loài hoa sức sống rất mạnh, không ngờ lại mọc cả ở nơi này.

“Cũng tốt, tặng cái này đi. Phụ nữ đều thích hoa.” Lẳng lặng nói xong, Tả La tiếp tục lái xe.

Mộ Dung cau mày, thâm nghiên ngắm cái câu ‘Phụ nữ đều thích hoa’ ban nãy của Tả La. Hừ! Có khi nào Tiểu Tả nhà mình mua hoa tặng cô nào rồi không?

Đang yên đang lành tự dưng ăng giăng chua, Mộ Dung mặt nhăn mày nhú cả đường.

Khi tới nơi Tả La bỗng có chút mất tự nhiên, cũng may bà đang đi tản bộ, còn một ít thời gian để Tả La chậm rãi bình tĩnh lại, ngồi chờ bà khoảng ba mươi phút sau. Cửa mở...

“Cháu dâu! Cháu tới thăm ta đó sao ” Bà cụ vừa thấy Tả La liền bước nhanh tới, vẻ mặt vui mừng tặng cho y một cái ôm mãnh liệt. Tả La cứng đờ, giây tiếp theo liền bị người khác kéo ra khỏi ngực bà.

“Chào hỏi là được rồi, khỏi cần ôm đâu bà.” Mộ Dung vẻ mặt hắc tuyến nói.

Bà cụ linh lợi nhìn Mộ Dung, cười.

“Ghen tị hửm ”

Mộ Dung mặt đỏ lên, trên đầu lập tức trúng một cú — là Tả La oánh.

Thấy Tả La tặng hoa cho bà cụ, bà cụ cười nhận, hai người vui vẻ trò chuyện (mặc dù trên cơ bản là bà một mình nói diên cuồng ==), Mộ Dung chợt phát hiện ra một vấn đề.

“Bà, tinh thần của bà không có vấn đề gì sao?”

Trên đầu lập tức lại trúng thêm một cú!

“Thằng nhóc thối này, tinh thần cháu mới có vấn đề!” Bà cụ ưỡn khuỷu giật nhẹ tay áo Tả La, “Cháu dâu, cháu xem...Có đứa nào nói với bà nội của mình như thế không?”

“Bà...cháu không phải là...” Hai từ ‘Cháu dâu’ sống chết không phun ra khỏi miệng được, Tả La nhất thời quẫn bách.

“Ta có xem báo rồi ghen Cháu dâu cháu dưng cảm lắm, trước mặt mọi người còn hôn Mộ Dung nhà mình, hắc hắc, nhiệt tình ghê cơ!”

Lời bà cụ nói làm Tả La hơi đỏ mặt, khó khăn lắm mới trở về bình thường... Bỗng, Tả La nghiêm túc hỏi.

“Bọn cháu như vậy...Bà không phản đối sao?”

Con trai độc nhất vì vấn đề này mà thân bại danh liệt, cuối cùng khi bỏ trốn cùng tình nhân bị tai nạn tử vong, người bình thường...trong lòng hẳn sẽ có vướng mắc đi?

Mộ Dung cũng trở nên nghiêm túc, chuyên tâm nhìn bà.

Tuy yêu là chuyện của hai người, song được người nhà chấp nhận cũng là một chuyện rất quan trọng.

“Ta...không phản đối.” Bà cụ thu thái độ đùa giỡn, trên môi là nụ cười thản nhiên.

“Hơn chục năm trước ta phản đối, cuối cùng kết quả thì sao? Con ta chết trên quốc lộ...ngay cả thân thể cũng bị huỷ đến không nở nhìn...”

“Khi ấy thực sự quá cố chấp, dù rằng đã sớm hối hận, nhưng mà...trên thế gian này nào có thuốc hối hận.”

Về mặt bà đầm nổi ân hận, cùng với...cô đơn. Khuôn mặt như cũng hơi sụp xuống, khiến bà trông già nua hơn nhiều.

“Ta còn chưa nói cho các con, tình nhân của ba con... thực ra vẫn còn sống.”

Nghe nói như thế, Tả La nhận ra, người Mộ Dung đang run lên.

“Đó là một đứa nhỏ tốt, cuối tuần nào cũng tới thăm ta. Thậm chí còn siêng năng hơn mẹ con, con dâu ta đã nhiều năm rồi không đến đây...”

“Lúc đầu ta không muốn gặp nó, nhưng nó vẫn cứ đến, lần nào tới cũng mang theo một bó hoa cúc vu, chính là loài hoa cháu dâu con mang tới đó. Hắc hắc Ta thích nhất là hoa cúc vu, nhất định là khi ba các con còn sống đã nói cho nó.”

“Đứa nhỏ kia...cũng không thể gọi là đứa nhỏ rồi, dạo trước không thấy nó tới nữa, ta liền tự dưng thấy nhớ nó...Phải rồi, dù không nói chuyện gì, nhưng cũng đã mười năm. Đứa nhỏ kia đã già, lại vẫn không chịu kết hôn, cứ sống lẻ loi hiu quạnh như thế. Ta liền đến thăm nó.Nhưng vì vậy, ta liền phát hiện ra một bí mật quá lớn.”

Bà cụ nở nụ cười bi thương tiêu điều, giữa những nếp nhăn chất chứa đầy yêu thương từ ái.

“Tiểu Dung, ba con còn sống.”

Cúc vu: Hay được trồng làm hoa cảnh trong vườn hoặc đào củ lên ăn (nghe nói dân miền đào củ ăn nhiều hơn là để ngắm)

(Đây là phần ngắm)

(Đây là phần gặm, nhìn na ná củ gừng, mình chưa được ăn bao giờ chỉ hóng trên bác gác thấy bảo ngọt ngọt giòn giòn ăn sống hơi giống củ năng)

68. Chương 24

“Tuy không chết, nhưng sống cũng không vui vẻ gì, chỉ lẳng lặng nằm trong phòng bệnh, tựa như đang ngủ.”

“Nó bố trí phòng bệnh giống ở nhà, ngày ngày kiên nhẫn nói chuyện với ba các con, chờ ba con tỉnh lại, nhìn bên ngoài quả thực là một đôi tình nhân hạnh phúc...Nó thấy ta biết mới nói thật, sau khi xảy ra chuyện năm đó, ba các con liền...Ừm, sống thực vật, bác sĩ nói sẽ không tỉnh lại nữa...Mẹ con coi như ba con đã chết, cũng nói với ta như vậy, nhưng thằng bé lại đem ba con về, khi đó nó vẫn chỉ là sinh viên, làm gì có tiền chứ. Đứa nhỏ kia đã chịu không ít khổ sở. Nó nói cho ta biết, tình hình gần đây của ba các con không ổn lắm, có thể sẽ...”

“Ta trộm rời đi, trên đường đi ta đã nghĩ thông, chết thì chết thôi...Một đứa nhỏ tốt như vậy...Không nên tiếp tục liên lụy đến người ta nữa. Đời này ba các con sống rất có ý nghĩa, dù rằng không có được sự cảm thông của gia đình, song nó cũng đã có được người thương yêu nó nhất trên thế gian này.”

“Đời này....Ba các con sống không uổng phí.”

Người vợ lạnh lùng nói với mẹ chồng mình rằng người chồng còn đang sống thực vật đã chết, từ nay về sau chẳng thêm bận tâm, vậy mà người bầu bạn đồng giới lại cố gắng níu kéo tính mạng của tình nhân có thể coi là tàn phế đến tận bây giờ, lý do này....đã quá đủ rồi.

Hôm đó bà cụ đến công ty của cháu trai, gặp được Tả La.

Đối phương là một đứa nhỏ tốt, không thích nói chuyện nhưng tốt bụng lắm, vậy là đủ rồi.

Thực sự đủ rồi...

Nhìn hai người kinh ngạc, bà cụ cười.

“Cho các con xem, ta có ảnh của hai bọn họ đó ” Bà cụ lấy một cái hộp để dưới gối ra, nâng niu như bảo bối đưa qua.

Bên trong hộp là một bức ảnh bị xé ra rồi dán lại, hai người trong ảnh đều còn trẻ, khoé miệng đầy ý cười ấm áp.

“Tiểu Dung, con với bố như cùng một khuôn đúc ra ấy.” Bà cụ cười ha hả, chỉ vào người đàn ông đứng bên trái.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung nhìn thấy diện mạo của ba mình, gã kinh ngạc vô cùng, đây đâu phải là giống đơn thuần...

Thực sự là như anh em sinh đôi.

Tả La sợ hãi kêu lên.

“Viện trưởng?!”

Tả La run rẩy vươn ngón tay, chỉ vào người đàn ông bên phải.

Người đàn ông trong ảnh tuy trẻ hơn rất nhiều, nhưng y có thể nhận ra, đây đúng là viện trưởng.

Tả La và Mộ Dung mắt đối mắt, nhìn về mặt kính ngác của nhau.

Chuyện này, cũng quá trùng hợp đi?

“Nhưng mà...” Không để ý đến viện trưởng nữa, Tả La nhẹ nhàng xoa hình ảnh ba Mộ, biểu tình chuyên chú khiến Mộ Dung lại bắt đầu thấy chua chua.

Đừng bảo là vừa mắt ông ba già nhà mình nhé?

Biết rõ là không có khả năng, cơ mà Mộ Dung vẫn hơi ghen ghen.

Tả La chăm chú nhìn bức ảnh.

Càng nhìn kỹ Tả La càng thấy quen. Không phải biểu tình kiêu ngạo châm chọc giống Mộ Dung, trên khuôn mặt tương tự này có khí chất u buồn, cực kì quen thuộc, giống như...

“A!” Trong đầu chợt vụt hiện một dáng người, dây thần kinh của Tả La run lên. Y rời tầm mắt, nghiêm túc nói với hai bà cháu.

“Mau đến bệnh viện, Mộ lão tiên sinh có lẽ còn cứu được.”

Trên đường đi Tả La gọi điện cho đạo trưởng Cát Tường, không để ý đến biểu tình nghi hoặc của hai bà cháu nhà Mộ, Tả La gõ ngón trở lên đầu gối, ngẫm nghĩ lại những chuyện trong thời gian gần đây.

Nếu y đoán không sai, con quỷ vài ngày trước — là ba Mộ.

Như vậy có thể hiểu tại sao con quỷ kia lại bảo vệ Mộ Dung. Thời điểm ba Mộ hôn mê cũng tầm tuổi Mộ Dung bây giờ, linh thể bảo trì đáng vẻ trước kia.

Tính tính, thời điểm ba Mộ thành ‘quỷ hồn’ rất gần với thời điểm ‘em trai’ của viện trưởng gặp chuyện không may, như vậy...có thể giải thích được tất cả.

Hiện tại tính mạng của ba Mộ bị đe dọa không phải vì vấn đề gì khác, chính là bởi vì hồn lìa khỏi xác.

Biết rõ du hồn sẽ không tồn tại được lâu, thời gian để ba Mộ hoàn hồn không còn bao lâu, nếu qua thêm vài ngày nữa sẽ vô cùng nguy hiểm. Tả La gắt gao nhíu mày.

Tới bệnh viện, bỏ qua ánh mắt mờ ám của các y tá nhìn về phía mình, Tả La gật đầu, đi thẳng đến sau bệnh viện, đó là nhà của viện trưởng.

Y chưa từng đến đó, cũng không có ai khác tới, phía trước là một cái sân nho nhỏ, bên trong có một vườn hoa cúc vu vàng rực rỡ, góc trái có một cây ngọc lan thật to, hoa nở rộ, toả mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

Đằng sau bệnh viện lạnh lẽo lại có một nơi ấm áp như vậy, thực sự là Tả La chưa từng ngờ tới.

Viện trưởng hồ đồ lại có thể chăm sóc được một cái sân như vậy, đây cũng là điều mà Tả La chưa từng ngờ tới.

Hàng rào ngăn cách giữa sân và gian nhà vốn luôn khoá giờ mở ra, Tả La vừa bước chân vào cửa, còn chưa kịp mở đã nghe thấy tiếng cãi cọ.

“Đủ rồi! Trong lòng tôi anh ta đã sớm chết, mong anh đừng kéo tôi liên lụy nữa, mẹ chồng tôi và Mộ Dung đều tin là anh ta đã chết, mẹ chồng tôi sức khoẻ vốn không tốt. Còn con tôi...Tôi chưa tính chuyện anh dám tìm học trò đi quyến rũ con trai tôi đâu! Tôi đi đây, sau này đừng làm phiền tôi nữa —”

Giọng nói lạnh như băng của phụ nữ trong phòng truyền ra ngày càng lớn, sau đó, tay nắm cửa Tả La vừa chạm vào bỗng bị đẩy ra, y đứng không vững, ngã vào ngực của Mộ Dung phía sau.

Người phụ nữ từ cửa bước ra lập tức ngây dại.

Đỡ Tả La xong, Mộ Dung rót cuộc ngẩng lên nhìn, vẻ mặt kinh ngạc.

“A...mẹ?!”

Người phụ nữ kia, đúng là mẹ Mộ Dung.

Chắc hẳn, người vừa nói chuyện cũng là bà.

“A, các người...Mẹ sao mẹ lại tới đây? Sức khỏe của mẹ không tốt, vẫn là nên cùng con quay về trại dưỡng lão thôi!” Mẹ Mộ có chút hoảng hốt, song chỉ chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh, bà kéo tay bà của Mộ Dung, muốn rời đi.

“Ta không đi, ta đến thăm con ta.” Bà Mộ Dung thoải mái nói, ánh mắt lại ẩn ẩn hàn ý khiến mẹ Mộ không khỏi buông lỏng tay.

Bà cụ...không phải đã sớm si ngốc sao?

Mẹ Mộ thấy mọi người đi vào, sắc mặt trở nên âm u, ngón tay vô thức bám chặt vào túi xách, mau chóng đi theo mọi người.

Cách bày trí cực kì giống căn nhà bình thường, nếu không phải nhờ những dụng cụ chữa bệnh được nguy trang rất kĩ, ắt hẳn không ai nhận ra đây thực chất là một phòng bệnh.

Viện trưởng thần sắc buồn bã ngồi trong phòng, khi nhìn thấy Mộ Dung sắc mặt ông thoáng vẻ kích động.

“Xin lỗi.” Viện trưởng chỉ nói một câu như vậy, tấm lưng vốn luôn thẳng tắp giờ hơi khom xuống, khiến Tả La chợt thấy chua xót.

Tầm mắt mọi người rất nhanh chuyển tới trên giường, người đàn ông gầy gò có vóc dáng cao lớn, trên mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, song vẫn có thể khiến người ta mơ hồ nhận ra đường nét quen thuộc.

“Đó là...ba tôi?” Mộ Dung có chút ngây ngốc.

“Ừ, chính là vì ông ấy ở cái dạng này nên mẹ mới không nói cho con và bà con biết, ngày nào cũng không cười không nói, chỉ có thể dựa vào mấy cái ống dẫn này để duy trì sự sống...Mẹ thực sự không muốn khiến mẹ chồng và Mộ Dung thương tâm.” Mẹ Mộ nói, lấy khăn tay trong túi ra lau lau mắt.

Bà nội Mộ Dung nhìn nhìn con dâu, rồi chuyển mắt sang khuôn mặt con mình.

“Thằng bé ngủ có vẻ rất an ổn. Tốt lắm, cảm ơn con.” Lời này là bà nói với viện trưởng, viện trưởng nghe xong, cười khổ.

“Này...” Ánh mắt nhìn tình nhân của viện trưởng rất đổi ôn nhu, ông vốn là người dịu dàng, đối xử với kẻ không gia không thế như y cũng không phân biệt tính toán, ông là một người tốt.

“Ha hã. Nhìn anh ấy ngủ thực an ổn, nhưng mà...Cháu vẫn thích đáng vẻ nóng nảy bộp chộp của anh ấy hơn...” Viện trưởng vui mặt vào bàn tay, bả vai gầy yếu run run.

Người viện trưởng luôn cười ôn hoà ấy, đang khóc...

Thấy khoé mắt ánh nước của viện trưởng, Tả La không đành lòng.

“Viện trưởng! Mộ tiên sinh...có lẽ còn cứu được.”

Lập tức, tám con mắt trong phòng xoẹt xoẹt dồn về phía y.

69. Chương 25

“Thực ra, nếu con không nhận nhầm thì, quỷ hồn xuất hiện bên cạnh Mộ Dung đạo trước chính là Mộ tiên sinh.”

Tả La không quen mọi người dồn hết chú ý về y, đỡ đỡ kính mắt, chậm rãi kể lại chuyện trước kia.

“Lúc đầu con còn tưởng là ác linh mà khấn trương căng thẳng, sau nghĩ lại mới thấy là Mộ tiên sinh bảo vệ con mình mới phải. Mộ tiên sinh có lẽ đã dự đoán được mọi chuyện.”

Trên thực tế, Tả La sau khi cẩn thận suy nghĩ lại càng thêm mơ hồ, La Lạp vì cảm hận mà gây chuyện đã bị bắt, như vậy lần tai nạn trước không phải là La Lạp làm, cũng không phải ba Mộ, nói cách khác, còn có người thứ ba... (Là lần Mộ Dung bị cái đèn rơi vô tay ấy, làm tai nạn quá đi mất =.=).

Trong lòng ần ần cảm giác bất ổn, Tả La lắc đầu quên đi những phỏng đoán tồi tệ.

Y ngẩng đầu, thấy Mộ Dung đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt gã loé sáng kì lạ. Tả La đương nhiên biết tại sao lại thế: y nói ra chuyện này chính là thừa nhận mình lo lắng cho Mộ Dung, mặc dù cả hai đã công khai, nhưng mà khi tự mình nói ra, y vẫn thấy mặt hơi nóng nóng.

Mẹ Mộ sắc mặt tối sầm, bật dậy kêu to.

“Tôi tuyệt đối không tin mấy chuyện ma ma quỷ quỷ! Cậu định làm gì chồng tôi? Cậu cái tên đã gay đi câu dẫn con tôi còn không —”

“Câm mồm!” Một tiếng quát lớn ngăn cái miệng càng ngày càng nói những câu không chịu nổi của mẹ Mộ, mẹ Mộ không tin nổi nhìn về phía vừa phát ra thanh âm.

Là bà nội Mộ Dung.

“Làm trưởng bối phải biết nói năng đức hạnh, cô làm tôi hoài nghi nguyên nhân những lời cô nói ra đấy. Không tin thì ra ngoài!” Bà Mộ bình thường vẫn hay cười ha hả, song khi nghiêm túc lại có vẻ uy nghiêm kì lạ, mọi người lúc này mới nhớ tới đoạn thời gian khi con trưởng nhà Mộ gặp chuyện không may, đứa nhỏ còn chưa trưởng thành, mãi cho đến khi bà vào trại dưỡng lão, hết thấy mọi chuyện trong nhà Mộ đều do bà làm chủ.

Người mẹ Mộ run lên, đen mặt, lại không tránh đi, cứng nhắc ngồi về vị trí cũ.

“Dù sao con trai ta đã thành như vậy, cháu dâu nói việc này cũng được lắm, không bằng thử xem sao, cháu dâu, kể tiếp chúng ta phải làm thế nào?” Bà cụ cười cười, miệng cứ gọi ‘cháu dâu cháu dâu’, Tả La da đầu run lên, kiên trì nói.

“Con....Con cũng không rõ lắm, nhưng con đã gọi một chuyên gia trong lĩnh vực này tới rồi.”

“Huo Huo Đang nói chuyên gia là ta đó à?” Vừa nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo liền đến, người ngoài cửa không phải Cát Tường thì còn ai?

“Xin chào bà và phu nhân, làm chi mà đều xụ mặt vậy? Viện trưởng lão ca à, ông gầy đi nhiều đó! Tiểu Tả lại có vẻ xuân phong đắc ý nhỉ ”

Cổ ý vô tình, ngay câu đầu tiên khi mới bước vào Cát Tường đã nói rõ tình trạng của mỗi cá nhân trong phòng!

“Cơ mà Mộ tiểu ca, trông cậu không tốt lắm đâu, sắc mặt tái nhợt như hồn ma ấy. Tân hôn cũng đừng lao động vất vả quá.” Viện trưởng tái mặt. Tả La đen mặt nhìn về phía đạo trưởng, mới phát hiện ra tầm mắt của ông không phải là dành cho Mộ Dung đứng sau y, mà là —

Vách tường trống không.

“Này! Lão đạo, tôi ở đây cơ mà!” Mộ Dung còn chưa hiểu gì quay mặt nhìn theo, đã thấy đạo trưởng kinh ngạc nhìn mình.

Ông cụ giật mình, lập tức hiểu ý cười.

“Chắc, ta già quá lú lẫn rồi, lại còn nhầm ba với con. Ba Mộ là ‘linh hồn’ mà.” Cát Tường vỗ đầu tự giễu, ông vừa nói xong, mọi người đều kinh hãi hoảng sợ.

“Ngài...đã sớm biết?” Tả La tròn tròn mắt, “Vậy sao không nói sớm cho tôi biết? Còn để tôi uống thuốc...”

“Khi đó không phải ta đã nói với cậu là sẽ không có việc gì sao? Mắt không thấy tâm khắc tinh, hắc hắc ”

Lão đạo sĩ giáo hoạt cười, vừa lòng nhìn Tả La đen mặt, được Mộ Dung bên cạnh vội vàng trấn an.

Hai người này, rốt cuộc không còn vấn đề gì nữa. Kế tiếp chính là...

Ánh mắt đạo trưởng hướng về phía người nằm trên giường và viện trưởng vẻ mặt đau khổ ngồi bên cạnh.

Ngay từ đầu ông đã cảm thấy xung quanh người này có một cỗ âm khí, tuy nhiên không những không có ác ý, mà lại như là bảo vệ. Ngày đó bị Mộ Dung gọi đến ‘đuổi quỷ’, nhìn thấy quỷ hồn ngoại hình cực kì giống Mộ Dung, Cát Tường bỗng hiểu ra điều gì.

“Anh ấy vẫn luôn trông giữ anh.” Cát Tường đột nhiên nói, mà đối tượng được nhắc tới — viện trưởng, thì khó hiểu nhứ mày.

“Tôi nói ‘anh ấy’ nha!” Cười cười chỉ người nằm trên giường bệnh, lại chỉ chỉ khoảng không phía sau viện trưởng, “Cho dù là hiện tại, anh ấy vẫn ở bên cạnh anh.”

Quay đầu nhìn khoảng không trống rỗng phía sau, viện trưởng trợn mắt nhìn, chậm rãi cảm thấy hốc mắt phút chốc nóng bừng.

“Xin...xin hãy giúp chúng tôi!” Viện trưởng cúi thấp đầu.

“Yên tâm, hỗ trợ được từng nào tất tôi sẽ hỗ trợ, cơ mà tôi cũng không thể giúp anh được.” Cát Tường thành thực nói, sau đó khi sắc mặt viện trưởng dần dần u ám, ông nói thêm.

“Người có thể giúp anh...chỉ có Tiểu Tả.”

Lão đạo sĩ cười ha há, ánh mắt mờ ám nhìn Mộ Dung và Tả La.

“Đã quên lần trước làm sao thiếu gia nhà Mộ trở về được rồi sao?”

Nghĩ đến chuyện buổi tối hôm ấy, hai người Tả Mộ lập tức biến đổi sắc mặt, mỗi tội có chút khác biệt: Tả La là đỏ mặt, còn Mộ Dung..

Là xanh lè mặt.

70. Chương 26

“Không được, ông ấy chết cũng được—” Mộ Dung vừa phát ngôn liền trúng luôn hai cú lên đầu, một cú đương nhiên là của bà xã, còn một cú nữa...Mộ Dung nhìn xung quanh, ngoại trừ ‘Tả La’ thì chẳng có ‘người’ nào cả...Lưng gã bỗng nổi da gà.

Đừng bảo là ông ba già ma quỷ của mình nhé?

Nhưng mà dù đối phương có bất mãn thế nào thì cái gì cần nói gã vẫn phải nói.

“Tiểu Tả là bà xã của tôi, cũng là con dâu của ông ấy. Chuyện này...Dù có đánh chết tôi cũng không cho phép Tiểu Tả với ông ấy làm....Cái kia đâu!” Lúc nói, mặt Mộ Dung tự dưng đỏ đỏ khả nghi cực kì.

Tiểu Tả lúc ấy xinh đẹp quá trời Đáng tiếc lúc ấy mình chỉ có thể nằm im không động đậy, nếu không nhất định túm Tiểu Tả lại làm thêm vài lần...

Mộ Dung càng cười càng lộ vẻ mê giai, lập tức bị Tả La ướm một cú lên đầu.

Nhìn hai khuôn mặt đỏ hồng quỷ dị của Tả Mộ, Cát Tường cười mờ ám.

“Cái gì mà cái kia cái này vậy? Tiểu Tả, cậu không tính sai mà làm chuyện gì không nên đó chứ? Tôi chưa nói cái phương pháp nào hạn chế trẻ dưới 18 tuổi đâu nghen ”

Nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Cát Tường, nghĩ đến cái tính thích trêu chọc người khác của ông, mặt Tả La đen dần đều.

“Không phải ông nói cần tứ tâm tương đối, còn hồi tinh gì gì đó...Phương pháp hoàn hồn không phải cần giao hoà sao?”

Tả La một hơi nói ra, mọi người lập tức chuyển ánh mắt mờ ám về phía y, lúc này y mới nhận ra cái mình nói là chuyện tư mật không nên để lộ ra ngoài, vội vàng xấu hổ cúi đầu.

“Hử?! Tiểu Tả nghĩ tứ tâm tương đối là thế nào? Ta nói ‘tứ tâm’ chính là hai tay, mắt, ngực, đơn thuần là dán sát tinh khí lại là được, thông qua bùa để linh thể cần bắt vào trong người mình, sau đó lại từ thân thể của người dẫn mà trở về thân thể của chính mình, lúc ‘hồi tinh’ tất nhiên là lúc khôi phục tinh nguyên, khôi phục tinh nguyên tất nhiên sẽ trở về, Tiểu Tả cậu sẽ không hiểu nhầm mà làm cái chi chi với Tiểu Mộ chứ hả? Uầy Tiểu Tả cậu thật chẳng thuần khiết gì cả.”

Lão đạo sĩ chớp chớp mắt giả bộ đơn thuần, nhìn ánh mắt tinh quái trên gheo của mọi người, Tả La đỏ bừng mặt.

“Gì chứ...khi đó...khi đó rõ ràng là ông nói...”

Lão đạo sĩ cứ bám vào tai mình nói nhất định mình với Mộ Dung phải làm...’cái kia’ mới có thể hoàn hồn, sao lại...

“Cơ mà cũng không trách cậu được, lúc tôi nói phương pháp thế này có mười người thì tám người làm như vậy rồi, phương pháp đó cũng không tồi đâu, để người hoàn hồn khôi phục kị ức chỉ có mỗi cách đó thôi ”

Cát Tường thần nhiên nói. Mộ Dung cười ngọt ngào như mật, còn Tả La thì mặt đen sì.

Cố ý!!! Cố ý!!! Ông già đáng ghét này nhất định nhất định là cố ý!!!!

“Kị ức kiểu này...Giữ lại làm gì...” Tả La muốn gào lên, nhưng khi nói ra miệng lại chỉ thốt lên được một câu như vậy.

“Đương nhiên phải giữ lại rồi, Tiểu Tả cậu không nhìn thấy ư? Ở ngón út của hai người có dây tơ hồng, ta nhìn thấy, cho nên ngay từ đầu ta đã biết, hai người là người vô cùng quý giá trong sinh mệnh của đối phương, cũng là nhân duyên duy nhất, nhân duyên này không thể nói rõ ràng chính xác được, dù là nam hay nữ, ông trời đã sắp xếp cho cậu thì chính là của cậu, bỏ lỡ rồi sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa, nếu không muốn lẻ bóng thêm nữa thì ghép thành một đôi đi ^^”

Tả La đang ngượng ngùng, nghe đến câu cuối nháy mắt quần trí.

“Tôi mới không thèm ghép thành một đôi với cậu ấy...”

Mộ Dung mừng rỡ, “Anh yêu ghép thành một đôi là chuyện tốt, mấy chuyện đại sự như kết hôn đương nhiên phải chuẩn bị thật chu đáo tinh tươm, chúng ta giờ đi thông báo cho mọi người là mình chuẩn bị kết hôn luôn đi!”

‘Có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố với mọi người rằng: đây là người đàn ông của tôi.’ chính là nguyện vọng lớn nhất của Mộ Dung.

Người yêu của mình tốt như thế, nếu không buộc chặt gã lúc nào cũng thấy bất an.

Đầu Mộ Dung thuận lợi nhận thêm cục u thứ tư.

“Đạo trưởng, chúng ta bắt đầu đi.” Uýnh Mộ Dung xong, Tả La xụ mặt nói.

Hạnh phúc của y càng khiến cho viện trưởng thêm đau khổ, Tả La thấy mình tựa hồ có thể cảm giác được khí tràng xung quanh viện trưởng đang dao động, là người kia...Ba của Mộ Dung, ông đang lo người yêu của mình đau lòng sao?

“Tình huống của Mộ tiên sinh có chút phức tạp, linh hồn của anh ấy gần đây mới hiện ra, trước kia vẫn luôn bị phong kín trong thân thể, hồn phách không được đầy đủ nên muốn hoàn hồn cũng không có cách nào, vì thân thể tới cực hạn cho nên linh hồn mới thoát ra, đây là cơ hội cuối cùng của anh ấy, mời những người khác ngoài Tả La và viện trưởng tránh ra ngoài một lát.” Cuối cùng Cát Tường cũng bộc lộ phong phạm của một ‘chuyên gia’, mỉm cười bắt đầu đuổi người. Mộ Dung vẫn lo Tả La ‘bị làm gì’ lắm, cứ im im không nói gì, mãi đến khi bị Tả La một cước đá đi mới chịu ra ngoài.

Sắp xếp pháp trận ổn thoả nhưng giờ lành còn chưa tới, thấy viện trưởng sầu khổ đứng ngồi không yên, Cát Tường pha trà đưa cho ông.

“Yên tâm đi, trên tay hai người cũng có dây tơ hồng, anh còn ở đây, anh ấy không chết được đâu, duyên phận của hai người...còn rất dài.”

Viện trưởng kinh ngạc nhìn lão đạo trưởng, ông cúi đầu nhìn ngón út trống không của mình, ngượng ngùng nở nụ cười.

Người kia à...

Một đám người nhà Mộ đợi thật lâu, đến tận đêm khuya cánh cửa kia mới mở ra, Tả La bước ra đầu tiên, sau đó đến lão đạo trưởng Cát Tường.

“Con ta...”

“Chồng tôi...”

Hai người phụ nữ vội vàng túm tay áo Cát Tường, lo lắng hỏi.

“Anh ấy mới vừa tỉnh, tuy nhiên có vẻ còn chưa thích nghi được bản thân đã đến mười năm sau. Để cho hai người họ ở riêng một chút đi.” Cát Tường khẽ cười, sau đó đưa tay ra hiệu cho mọi người chớ có lên tiếng.

Dù sao, chuyện vừa tỉnh lại bỗng phát hiện mình biến thành người già...còn cần thời gian để bình tĩnh.

Dù sao, đôi tình nhân ấy cũng đã chịu nhiều khổ sở như vậy...

Cát Tường nhìn vầng trăng nơi cao cao, hôm nay là trăng tròn đó

Có câu trăng càng tròn người càng viên mãn, cơ mà —

Nhìn mẹ Mộ mặt có chút cứng ngắc.

Trước cứ để bọn họ chờ đi, dù sao...Chuyện khiến bọn họ phiền lòng, còn nhiều lắm.

71. Chương 27

Bà Mộ đi theo Mộ Dung trở về nhà Tả La, vừa gặp Tư Tư liền như đã thân quen từ lâu, một già một trẻ thân thân thiết thiết ở trong phòng không ra.

Tả La cười cười, nhìn cửa phòng con gái đóng chặt, đi về phòng mình ở hướng ngược lại.

Mộ Dung vẻ mặt nghiêm túc hiếm có tựa trên giường, trước mặt là chiếc hộp nhạc cũ kĩ.

“Sao vậy?” Tuy rằng bình thường y không thích vẻ cột nhả thiếu đứng đắn của Mộ Dung, nhưng khi thấy gã đứng đắn y lại lo không biết có phải gã bị uống nhầm thuốc không...

“Ừm...ba, ba em thực sự tỉnh lại?” Trong mắt nam tử có chút mê man, y cười ngồi xuống cạnh gã.

“Đột nhiên có ba nên không quen?” Cái tên bề ngoài kiêu ngạo đáng ghét này, thực ra luôn khao khát được yêu thương. Thực sự gặp rồi lại bắt đầu nhát gan. Tả la bất đắc dĩ cười, định xoa đầu Mộ Dung.

Bất ngờ Tả La bị ôm lấy từ đằng sau, độ ấm cùng khoảng cách gần gũi khiến y hơi mất tự nhiên, mặt y nóng bừng, nhưng cũng không cự tuyệt.

“Em...Trong đầu em chẳng còn hình ảnh nào về ba, thậm chí em còn từng hận ông ấy, nhưng mà hiện tại...Thực ra ngay từ khi mới bước vào căn phòng đó em đã cảm thấy mất tự nhiên, người mình hận thực ra lại...Em cảm thấy rất xấu hổ. Hơn nữa em chưa từng gọi ai là ba, tưởng tượng đến việc mai này em sẽ có một người như vậy....Tự dưng thấy kì kì...”

Cái tên này. Hoá ra không chỉ nhát gan, hơn nữa...còn ngại ngùng.

Tự dưng y lại cảm thấy gã đáng yêu, cười xoa cánh tay đang ôm mình.

“Ngày mai chúng ta...đi gặp ba em nhé?”

Chiếc cảm tựa lên vai y hơi ngừng lại, sau đó y cảm giác được vòng tay ôm lấy mình càng thêm siết chặt.

Sau một lúc lâu, vòng tay kia chợt buông lỏng, rồi chiếc hộp nhạc bỗng xuất hiện trước mặt y, là nam tử phía sau đưa qua.

“Bà em nói chiếc hộp nhạc này thực ra là ba em để lại, trước kia khi em bị bắt nạt phát khóc sẽ nhìn chăm chăm nó, có đôi khi còn trút giận lên nó.” Đột nhiên ý thức được mình mới kể lại chuyện mất mặt hồi bé của chính mình, thân mình phía sau hơi cứng lại, sau đó giọng nam kia lại khe khẽ vang lên.

“Bắt nạt...Mấy cái tên bắt nạt em em đều bắt nạt lại hết! Hơn nữa cũng chỉ có mấy lần thôi, về sau mỗi khi em nghe được âm thanh từ chiếc hộp phát ra, trong lòng em sẽ trở nên bình tĩnh.”

Nam từ phía sau ngưỡng ngừng nói, Tả La biết gã đã chịu không ít đau khổ, đau lòng nắm chặt bàn tay gầy.

Nam từ được cổ vũ tiếp tục ngưỡng ngừng nói, “Hộp nhạc bị em đập hỏng, tuy sau đó đã được sửa lại, nhưng bên trong có một lỗ thủng lớn lắm. Em đã sửa chỗ đó thành một ngăn mới, hồi xưa còn đặt bảo bối của mình vào đó đó A! Tiểu Tả mau mở ra xem xem! Không nói cũng quên mất tiêu. Nhìn xem bên trong có cái gì!!!” Nói xong Mộ Dung liền biến thành tên nhóc to xác nhớ tới món đồ chơi cũ, thúc giục Tả La mở hộp.

“Ở bên trong ấy! Mở mạnh ra một chút. Đúng!!”

Chiếc hộp bật ra, nhưng đập vào mắt hai người không phải là lỗ thủng của chiếc hộp, cũng không có thứ ‘bảo bối’ của một tên nhóc con mà Mộ Dung mong chờ. Mà là...

“Sao lại là một tờ giấy?!”

Tờ giấy hoàn toàn không có vẽ cũ kĩ, nhìn qua rất mới, cảm giác được người phía sau nghi hoặc, Tả La mở tờ giấy ra.

Giấy trắng mực đen viết rõ ràng: Mộ Trương Thục Nhân là cổ đông của tập đoàn Mộ thị, nắm giữ 60.704.000 cổ phiếu hợp pháp của tập đoàn, chiếm giữ 29,07 % trong tổng số cổ phần tập đoàn, Mộ Trương Thục Nhân quyết định chuyển nhượng 60.704.000 cổ phiếu cho Tả La tiên sinh, số cổ phiếu chuyển nhượng có tổng giá trị...

Nhìn đến đây, Tả La quay phắt đầu lại, mắt to trừng mắt nhỏ với Mộ Dung.

Đây là...‘giấy tờ chuyển nhượng cổ phiếu’?!

“Bà nội!!!!” Trong phòng lập tức vang vọng tiếng gào to kinh thiên động địa của Mộ Dung.

Trước khi lấy chồng, bà nội Mộ Dung có tên là, Trương Thục Nhân.

Bà Mộ đáp lại tiếng kêu của Mộ Dung bằng hành động ngoáy lỗ tai.

“Ta còn tưởng mấy đứa nhìn thấy cái này mới đi tìm bà lão ta chứ, luật sư chưa nói gì hả? Cháu trai ngốc, nghĩ cũng biết...Không có việc gì sao ta lại để con phá hộp nhạc ra chứ? Nói đây là sính lễ cho cháu dâu còn thấy buồn xin ấy ”

“Cái này...bà Mộ, cháu không thể nhận được.” Cho dù y không làm kinh doanh, nhưng y cũng hiểu tờ giấy này có ý nghĩa gì, giá trị của số cổ phiếu chuyển nhượng này...

Tả La nhú mày.

“Bà Mộ gì hả? Phải gọi là bà nội! Cháu dâu cháu ngại lễ vật nhỏ quá à? Con dâu ta châu chực thứ này nhiều năm lắm rồi đấy Mấy năm nay thấy bà lão này tinh thần không tốt liền không thêm để ý quan tâm ta. Mấy thứ này có giá lắm đó!” Bà cụ thốn thức, một lúc sau đột nhiên kéo tay Tả La qua, nhỏ giọng nói.

“Đây là cam đoan, cam đoan con hiểu chưa? Năm đó ông nội con đưa cái này cho ta, là để chứng minh ông ấy sẽ không thay lòng, hắc hắc Nếu ông ấy thay lòng đổi dạ ta liền bỏ ông, nhiều tiền thế này....Ta có thể bao dưỡng vô số tiểu bạch kiểm! Hắc hắc Rõ chưa? Học ta đi Ông nội con đến khi vô quan tài vẫn thành thành thật thật với ta đó!”

Bà cụ cười mờ ám, Tả La nghe mà đỏ bừng mặt.

Cái gì...cái gì mà thành thành thật thật chứ...

“Con không hiểu...Bà vẫn là đưa cho Mộ Dung đi!” Tả La cuống quýt nhìn Mộ Dung một góc.

Mộ Dung mặt cũng xanh lét.

Cái bà này! Đã sớm biết...biết gã không thể nào thoát khỏi tay Tả La.

Thấy ánh mắt ra lệnh của Tả La, Mộ Dung liếc bà cụt cười ‘gian xảo’ một cái, sau đó nín nọt cười.

“Bà xã, em phải dựa vào anh mà sống rồi Cổ phần của anh nhiều hơn em quá trời Sau này tiểu nhân nhất định hầu hạ ngài trên giường dưới giường đều nhất mực thoả mãn, thế nào? Giờ bọn mình thử trên giường trước nhé?”

Câu cuối cùng Mộ Dung dán bên tai Tả La thì thầm, người đối phương run rẩy lợi hại, Mộ Dung lảng lảng nghĩ: Anh yêu của mình quả nhiên không chịu nổi mị lực của mình, càng ngày càng nhạy cảm, mình mới cần cần tai ảnh ảnh đã vậy rồi. Đang cười đắc ý, tự dưng bỗng bị đập một phát

“Cậu! Hôm nay ngủ sô pha!!” Tả La tức giận nói.

Còn 1 chương nữa là hoàn rồi nhé

72. Chương 28

Vợ chồng son phải nói đến đôi bạn già kia kìa.

Ba Mộ vô cùng thuận lợi thành công ly hôn với mẹ Mộ, đối mặt với thái độ kiên quyết không thuận theo của mẹ Mộ, ba Mộ chỉ nói một câu, mẹ Mộ liền ngay lập tức kí tên lên đơn ly hôn.

Sau mới biết được người sai người đâm xe ba Mộ khiến ba Mộ trở thành như vậy, rất có thể chính là mẹ Mộ.

Mộ Dung có ba lại không có mẹ, cuối cùng vẫn là đứa trẻ mồ côi.

Tuy rằng có ba không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mỗi lần Mộ Dung đến bệnh viện thăm ba đang hồi phục chức năng về, mặt đều vàng như đất. Đúng thật là! Đều là hai đại thúc rồi, cả ngày còn buồn nôn như thế, bong bóng hồng phấn tung bay tứ tung, Mộ Dung nhìn mà đau cả mắt.

Thôi được, nói thật ra là — gã ghen tị.

Mộ Dung đáng thương xiết bao, gã đã phải ngủ ở sofa n đêm rồi, móng cũng ngủ đến đau.

Gã ai oán đứng trước cửa văn phòng Tả La, dòm trộm vào trong.

Cái cô y tá kia! Cô ngồi gần Tiểu Tả nhà tôi làm gì hả? Ngực cô cũng lớn quá rồi đấy? Cô không biết đi tìm bộ đồng phục cỡ lớn hơn à?!

“Tiên sinh, cảm phiền không cần khung cửa.” Ngoài cửa bỗng xuất hiện một giọng nói lạnh lùng, tiểu thư y tá về mặt nghiêm túc nhắc nhở nam tử tuổi tứ tuần tứ đang ghen tị chuẩn bị găm khung cửa, nói xong liền bước vào trong.

Lời truyền thông nói quả nhiên không thể quá tin được, người đàn ông hoa hoa công tử trong lời đồn kia, kết quả lại là một người chồng ai oán suốt ngày chạy tới dòm trộm, ghen tị đến nỗi phải đi cần khung cửa.

Cơ mà lời đồn cậu ta yêu bác sĩ Tả là thật.

Chuyện mỗi tối bác sĩ Tả trộm lấy cớ khử trùng cánh cửa cho nam tử dễ găm cũng là thật.

Y tá thấy dáng vẻ ghen nồng nặc của Mộ Dung nhìn rất vui, đột nhiên cười tươi như hoa ôm cánh tay Tả La.

“Bác sĩ Tả, hôm nay — ”

Nói thẳng ra là, mấy đồng nghiệp của bác sĩ Tả đều có tí máu tàn nhẫn trong người, biết rõ sẽ khiến ai đó nổi điên, ấy vậy mà vẫn cứ cố tình động tay động chân.

Chính là cố tình muốn thấy gã ghen tị đó, ai biểu công việc mỗi ngày nhám chán thế chứ

Sự thực chứng minh, trên thế giới người tốt không có nhiều lắm...Mộ Dung tiên sinh hãy tự bảo trọng nhé.

Nói xong đàn ông rồi thì đến lượt phụ nữ, hai vị nữ vương trong nhà Mộ hiện tại...Không! Là phụ nữ, tất nhiên là bà nội Mộ và tiểu cô nương Tư Tư rồi.

Một già một trẻ không biết tại sao lại hợp cạ như thế, suốt ngày dính lấy nhau, hai người cộng thêm một con rắn vui vẻ thích ý quá trời. Biết cháu mình không thể để ra một thằng chất bụi bặm, bà Mộ liền bắt đầu tấn công Tư Tư.

“Tư Tư à Con thích bà không?” Bà cụ cười ha ha.

“Thích ạ.” Tư Tư vuốt ve đầu nhỏ của Tiểu bắt điểm, nhỏ giọng nói. Bố tốt, bà cũng tốt lắm.

“VẬY...Tư Tư đổi thành họ Mộ được không!” Bà cụ âm hiểm nói ra mục đích thực sự.

“Dù sao bố con cũng coi như ‘gã’ cho nhà ta rồi, Tư Tư đổi thành họ Mộ được không? Về sau Tư Tư có thể kế thừa một công ty lớn thiệt là lớn nga! Có thiệt nhiều thiệt nhiều tiền, đã vậy còn có thiệt nhiều thiệt nhiều anh đẹp giai để ngắm...Lúc ấy Tư Tư có thể trở thành nữ vương nga Uy phong cực kì!” Bà cụ cười gian trá, trong lòng nắm chắc mười phần cô nhóc sẽ đồng ý.

Cô nhóc ngửa đầu, bím tóc nhỏ nhỏ sáng nay mới được Mộ Dung tết cho đứng lên đứng xuống, một lúc sau, cô nhóc lắc đầu.

“Không chịu.”

Không nhìn bà cụ trợn mắt há hốc mồm, cô nhóc nhẹ nhàng ôm Tiểu bắt điểm, khẽ nói.

“Về sau còn sẽ làm bác sĩ giống bố, chữa trị cho những người mắc bệnh như mẹ con.”

Bà cụ kinh ngạc. Sau khi được Mộ Dung kể lại cảnh đời đáng thương của Tư Tư, Mộ Dung đã ngàn dăn vạn dăn bà không được tiết lộ chuyện của mẹ Tư Tư cho cô nhóc, không ai nói cho cô nhóc biết....Không ngờ đứa nhỏ đã sớm biết mọi chuyện.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của bà cụ, Tư Tư cười ngọt ngào.

“Tư Tư cũng không cần làm nữ vương, giờ Tư Tư đã là công chúa nhỏ của bố, của anh, của bà rồi, không phải sao?”

Nói xong, cô nhóc thơm lên má bà, chớp chớp mắt với bà, sau đó...Một già một trẻ đều nở nụ cười.

Họ gì không quan trọng, quan trọng là...chúng ta là người một nhà.

Tối, Tư Tư nằm trên chiếc giường mềm mại, mở to mắt nhìn mặt trăng béo tròn ngoài cửa sổ, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không phải sửa họ! Tên ở nhà của mình là Tư Tư, tên thật cũng là Tư, nếu mà họ Mộ sẽ là...Mộ Tư...

Chán ghét! Đó là tên bánh ngọt, người ta không thèm! Nhất định sẽ bị đặt làm biệt danh cười nhạo suốt ngày! (Mộ Tư tiếng bông là bánh mousse:v)

Vẫn là Tả Tư tốt nhất.

Ánh trăng trong mắt Tư Tư ngày càng mờ hồ, mí mắt cô nhóc rất nhanh đã không chống đỡ nổi, ngay trước khi cô nhóc nhắm mắt lại, bóng dáng mẹ chợt xuất hiện.

Nhìn về phía bóng dáng, Tư Tư khẽ nhủ trong lòng: Tư Tư ổn lắm, bố ổn, anh Mộ Dung ổn, bà nội cũng rất ổn...

Tất cả mọi người đều rất ổn, cho nên...mẹ hãy yên lòng nhé.

Khi Tả La vào phòng liền nhìn thấy hình ảnh an tường: ánh trăng ôn nhu bao lấy cô gái nhỏ, vỗ về dặt dờ cô bé vào giấc mộng ngọt ngào.

Y mỉm cười, nhẹ nhàng chỉnh lại chăn cho cô nhóc, rồi khẽ khàng đóng cửa lại.

Từ nay về sau....Khép lại quá khứ, đón chào hạnh phúc.

Hãy truyện đến đây là kết thúc, vì không có phiên ngoại nên hơi tiếc 1 tí, đành phải tự ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc của 1 nhà 6 người 1 rấn vậy. Mong mọi người có giây phút thư giãn (thỉnh thoảng được luyện cơ tim 1 cách nhẹ nhàng) khi đọc truyện o(- -)o.

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-dem-kinh-hon>